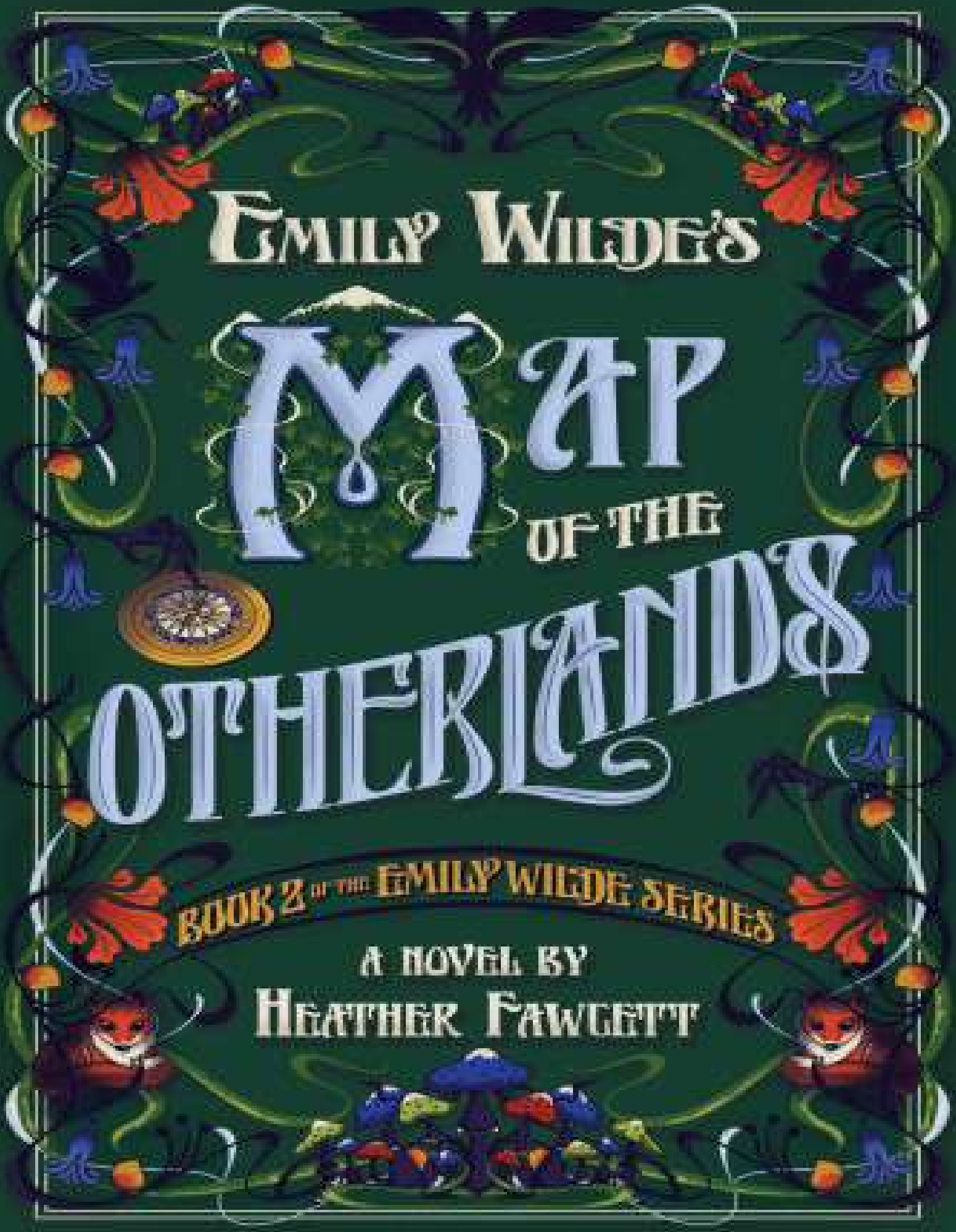
Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

*Emily Wilde'ın Diğer Topraklar Haritası*bir kurgu eseridir. İsimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünleridir veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçekle herhangi bir benzerliği Olaylar, mekanlar, kişiler, yaşayanlar veya ölmüş olanlar tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 Heather Fawcett'a aittir

Her hakkı saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Random House'un bir baskısı olan Del Rey tarafından yayınlanmıştır, Penguin'in bir bölümüdür Random House LLC, New York.

DEIRE.M.ve CIRCLEColophon, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

KONGRE KÜTÜPHANESİ KATALOGLAMA-YAYIN VERİLERİ

İsimler: Fawcett, Heather (Heather M.), yazar.

Başlık: Emily Wilde'ın Öteki Topraklar Haritası: Bir roman / Heather Fawcett.

Açıklama: New York: Del Rey, 2024. | Seri: Emily Wilde; 2

Tanımlayıcılar: LCCN 2023036750 (baskı) | LCCN 2023036751 (e-kitap) | ISBN 9780593500194 (sert kapak; asitsiz kağıt) | ISBN 9780593500200 (e-kitap) | ISBN 9780593724682 (uluslararası baskı)

Konular: LCGFT: Büyülü gerçekçi kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PR9199.4.F39 E46 2024 (baskı) | LCC PR9199.4.F39 (e-kitap) | DDC 813/.6—dc23/eng/20230816

LC kaydı şu adreste mevcuttur:https://lccn.loc.gov/2023036750 LC e-kitap kaydı şu adreste mevcuttur:https://lccn.loc.gov/2023036751

E-kitap ISBN 9780593500200

randomhousebooks.com

Kitap tasarımı Virginia Norey tarafından yapılmış olup e-kitaba uyarlanmıştır

Çiçek sanatı Alexandr Sidorov/stock.adobe.com tarafından yapılmıştır Süsleme çerçevesi 100ker/stock.adobe.com tarafından yapılmıştır

Kapak tasarımı: Vera Drmanovski

ep_prh_6.2_145871955_c0_r0

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası
Telif hakkı
14 Eylül 1910
14 Eylül, 15 Eylül Akşamı
17 Eylül
20 Eylül
21 Eylül
22 Eylül
24 Eylül
27 Eylül
2 Ekim
4 Ekim
5 Ekim
6 Ekim
6 Ekim—Geç
7 Ekim
8 Ekim
9 Ekim
10 Ekim
11 Ekim
11 Ekim—Akşam
13 Ekim mi?
?-Ekim
9/10/10
12 Ekim
29 Aralık
Heather Fawcett tarafından
Yazar Hakkında

_145871955_

Ayak olurdu evrak çantama sığmadığı için onu beze sardım ve bazen keşif gezilerimde yanımda taşıdığım eski bir sırt çantasına sıkıştırdım. Şaşırtıcı bir şekilde -ya da belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde- bir peri ayağı olduğu için ne kirli ne de kötü kokuludur. Elbette uzun zamandır mumyalanmış durumdadır ve muhtemelen sıradan bir gözlemci tarafından bir keçi ayağı sanılabilir, belki de eski bir firavunun mezarından çıkarılmış beklenmedik bir armağandır. Kokmasa da *kötü,* Ofisime ayağımı getirdiğimden beri ara sıra kaynağını bulamadığım hafif bir esintiyle gelen kır çiçekleri ve ezilmiş çimen kokusu alıyorum.

Artık şişkin sırt çantama baktım ve kendimi tamamen gülünç hissettim. Bana güvenin, bir çantayı taşımayı tercih etmem. *ayak* kampüste benimle birlikte. Ama peri kalıntıları, mumyalanmış olsun ya da olmasın, hayal gücü onları ele geçirdiğinde kaybolup gittiği biliniyor ve ayakların özellikle böyle bir gezginliğe meyilli olduğunu varsayabilirim. Faydası tükenene kadar onu yanımda tutmam gerekecek. Aman Tanrım.

Büyükbaba saatinin yumuşak tınısı, Wendell ile kahvaltıya geç kaldığımı haber verdi. Deneyimlerimden biliyorum ki, kahvaltı randevularımızı kaçırırsam yemeği bana kendisi getirecek, öyle bir miktarda ki tüm bölüm yumurta kokacak ve sonra günün geri kalanında Profesör Thornthwaite'in hassas midesi hakkında bana sataşmasına katlanmak zorunda kalacağım.

Saçımı tekrar toplamak için durdum - çok uzamıştı, çünkü son birkaç haftayı takıntılı dönemlerimden birine inerek geçirdim, araştırmamın konusunun ötesinde pek bir şey düşünemiyorum. Ve Wendell'in kapısı sorusu beni hatırlayabildiğim diğer akademik gizemlerden daha fazla tüketti. Saçım son zamanlarda ihmal ettiğim tek görünüm alanım değil - kahverengi elbisem buruşuk ve temiz olduğundan tamamen emin değilim; onu dolabımın zemininde şüpheli bir şekilde yıkanmış diğer eşyaların yığınında buldum.

"Gel canım," dedim Shadow'a. Köpek esneyerek yağlı ısıtıcının yanındaki yatağından kalktı, kocaman pençelerini uzattı. Memnuniyetle ofisime bakmak için bir an durdum - yakın zamanda kadrolu olduğumda, çok daha geniş bir ofis de miras aldım, şimdi Wendell'inkinden üç kapı ötede (doğal olarak bu yirmi fitlik ek mesafeden şikayet etmenin bir yolunu buldu). Büyükbaba saati odaya dahildi, Knight College'ın havuzuna bakan kanatlı pencereyi kaplayan devasa damask perdeler de öyle - şu anda

kuğular—ve çekmeceleri siyah kadifeyle kaplı muhteşem meşe masa. Elbette kitap rafları ve en üstteki ciltlere ulaşmak için bir merdiven ekledim, Wendell ise Hrafnsvik'ten çektiğini bile bilmediğim iki fotoğrafla ortalığı karıştırmakta ısrar ederken, biri Lilja ve Margret ile karlı bahçede ayakta durduğum, diğeri bir köy sahnesi; bir şekilde kokusunu hiç kaybetmeyen kuru çiçeklerle dolu bir vazo; ve yirmi sekizinci doğum günüm için sipariş ettiği Shadow'un yeni çerçevelenmiş tablosu—tamam, bundan şikayet edemem. Canavarım çok çekici görünüyor.

Dryadoloji bölümü ortak odasının koltuklarına gömülmüş birkaç öğrencinin yanından geçtim. Fakülte ofislerinin ötesindeki açık bir alan olan bu alanda, bu sıcak Eylül gününde yakılmamış olan şirin bir şömine ve birkaç adamdan daha uzun, tepesinde küçük vitray yarım ayları olan, Gotik ihtişamlı Tıp Kütüphanesi'ne bakan etkileyici bir pencere sırası vardı. Yakınlığı, bir dryadologun garip yaralanmalara yatkınlığıyla ilgili sayısız alaycı yorumun konusuydu. Bir köşede tuzla dolu bronz bir küp vardı. Kampüs efsanesine göre bu bir şaka olarak başlamıştı ama birçok soluk yüzlü lisans öğrencisi, wight'lar hakkındaki ilk derslerini dinledikten sonra ceplerini doldurmak için bu kaba gitmişti. Endişelenecek pek bir şey yok çünkü ölümlülerin onlar hakkında ne söylediğini duymak için bölüme giren Halk'ı genelde görmeyiz (Wendell hariç). Zemine saçılmış kalın halılar dikkatli bir şekilde çiğnenmelidir çünkü altlarına tıkıştırılan madeni paralardan dolayı engebelidirler. Tuz gibi, bu gelenek de büyük ihtimalle Halkı salonlarımızdan uzaklaştırmak için ciddi bir tasarım olmaktan çok, mizahi bir oyalama olarak ortaya çıkmıştır ve şimdi büyük ölçüde öğrencilerin bir sınav veya tezden önce bir ha'penny'yi yere bastırdığı bir tür iyi şans ritüeline dönüşmüştür. (Daha az batıl inançlı genç akademisyenlerin de bar parası için bu mütevazı hazineyi yağmaladığı bilinmektedir.)

Dışarı çıktığımızda Shadow mutlu bir homurtu çıkardı -o normalde sessiz bir köpektir- ve güneş ışığıyla aydınlanan çimenlere dalarak salyangoz ve diğer yenebilir şeyleri kokladı.

Daha sakin bir yürüyüşe geçtim, yüzümde güneşin tadını çıkarırken, yaklaşan sonbaharı müjdeleyen rüzgarın serinliğinin de tadını çıkardım. Ana dryadoloji binasını geçtikten hemen sonra, Britanya'nın bu bölümünde perilerin favorileri olarak bilinen porsuk ve söğüt ağaçlarıyla dolu bir çimenliğe bakan sarmaşıklarla kaplı ihtişamlı Dryadoloji Kütüphanesi vardı. Birkaç öğrenci, bunların en büyüğünün altında şekerleme yapıyordu, büyük bir beyaz söğüt ağacının (yanlış bir şekilde, ben

(korkmuş) uyuyan bir cin'in evi olmaktan korkuyordu. Bu cin bir gün uyanacak ve karşılaştığı en yakın uyuyanın ceplerini altınla dolduracaktı.

O kütüphanenin gölgesine girdiğimde hoş bir akrabalık duygusu hissettim. Wendell'in bir kütüphaneye karşı ailevi duygular beslediğim için benimle alay ettiğini duyabiliyorum ama umursamıyorum; kişisel günlüklerimi okumuyormuş gibi, ama Ljosland'dan ayrıldıktan sonra günlük tutma alışkanlığımı sürdürdüğüm için benimle dalga geçmekten de geri kalmıyor. Bunu bırakamıyorum gibi görünüyor; bunun düşüncelerimi düzenlememe çok yardımcı olduğunu düşünüyorum.

Kütüphaneye bakmaya devam ederken, yol akıllıca olmayan bir şekilde köşeyi döndü; çünkü karşı yönden gelen bir adama öyle şiddetli çarptım ki, neredeyse ayağım kayıyordu.

"Çok üzgünüm," diye başladım, ama adam sadece kaba bir şekilde özür dilememi savuşturdu. Ellerinde bir sürü kurdele tutuyordu, sanki bunları birbirine bağlıyor gibiydi.

"Başka var mı?" diye sordu. "Bunlar yeterli olmayacak." "Korkarım ki yok,"

diye ihtiyatla cevapladım. Adam hava şartlarına göre garip giyinmişti, uzun, kürklü bir pelerin ve dizlerine kadar uzanan muazzam çizmeler. Ellerindeki kurdelelere ek olarak, boynuna birkaç kez dolanmış uzun bir kurdele zinciri vardı ve ceplerinden daha fazlası dökülüyordu. Bunlar, hem renk hem de boyut olarak çeşitlilik gösteren, oldukça eklektik bir topluluktu. Kurdeleler ve hatırı sayılır boyuyla, adam insan formu verilmiş bir mayıs direğine benziyordu. Belki de orta yaşın sonlarına doğruydu, çoğunlukla teninden bir iki ton daha açık kahverengi saçları vardı, sanki hava koşulları yüzünden ağarmış gibiydi ve seyrek beyaz bir sakalı vardı.

“Neye yetmeyecekler?” diye sordum.

Adam bana en anlaşılmaz bakışı attı. O bakışta parmağımı koyamadığım tanıdık bir şey vardı, ama daha önce bu garip insanla hiç tanışmadığımdan emindim. Boynumda soğuk bir parmak ucunun dokunuşu gibi bir ürperti hissettim.

"Yol sonsuzdur," dedi. "Ama uyumamalısın - ben o hatayı yaptım. Saçlarında kül olan hayaletlere doğru sola dön, sonra herdem yeşil ormana doğru sola dön ve kardeşimin öleceği vadiye doğru düz git. Yolunu kaybedersen, sadece kendini kaybedersin, ama yolunu kaybedersen, sahip olduğunu hiç bilmediğin her şeyi kaybedersin."

Ona baktım. Adam sadece beni görmezden gelir gibi kurdelelerine baktı ve yoluna devam etti. Elbette hangisinin olduğunu görmek için döndüm.

gittiği yöne doğru baktı ve ortadan kaybolduğunu görünce pek şaşırmadı.

"Hm!" diye homurdandım. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun, aşkım?"

Shadow ise adama pek ilgi göstermemişti; şu anda çimenliğe inip bir solucanı koparan bir saksağana bakıyordu. Karşılaşmayı bir kenara bıraktım ve yapraklı kampüs arazisinde ilerlemeye devam ettim.

—

Wendell'in en sevdiği kafekıyısında tünemiş Pendleigh Köprüsü'nün bitişiğindeki Cam Nehri. Ofislerimizden on beş dakikalık yürüme mesafesinde ve bana kalsa daha uygun bir yerde yemek yerdik, ancak kahvaltı konusunda çok titiz ve yumurtayı doğru şekilde haşlamanın tek yolunun matematik bölümüne bitişik olan Archimedes Café olduğunu iddia ediyor.

Wendell'i bulmak her zamanki gibi kolaydı; altın rengi saçları bir işaret fişeği gibi göze çarpıyordu, rüzgar dalları ileri geri savururken arada sırada parlıyordu. Kiraz ağacının altındaki her zamanki masamıza oturmuştu, zarif vücudu çökmüştü, dirseği masaya, alnı eline dayanmıştı. Gülümsememi bastırdım.

"Günaydın," diye cıvıldadım, sesimdeki kendini beğenmişliği gizlemeye uğraşmadan. Zamanlamayı iyi ayarlamıştım, çünkü masa yeni dolmuştu; pastırma ve yumurtalar buharlaşıyordu, Wendell'in kupasındaki kahve de öyle.

"Sevgili Emily," dedi oturduğumda, başını elinden kaldırmaya zahmet etmeden ama bana yan yan gülümseyerek. "Sanki kitaplarından biriyle güreş müsabakasından gelmiş gibi görünüyorsun. Kimin kazandığını sorabilir miyim?"

Bunu görmezden geldim. "Buraya gelirken tuhaf bir şey oldu," dedim ve gizemli kurdeleli adamla karşılaşmamı anlattım.

"Belki de üvey annem sonunda suikastçılarını peşime göndermeye karar verdi," dedi, her şeyden çok küçümseyici bir sesle, sanki suikastçıların işinde modası geçmiş bir şey varmış gibi.

Elbette yabancının Wendell'den bahsetmediğini ve onunla veya sorunlarıyla hiçbir şekilde bağlantısı olmadığını belirtme gereği duymadım, bunun sağır kulaklara gideceğini biliyordum ve sadece "Çok tehdit edici görünmüyordu." dedim.

"Belki de bir zehirleyiciydi. Çoğu zehirleyici garip, sinirli şeylerdir, bilmecelerle konuşmaya çok düşkündürler. Ölçülerin üzerine eğilip duman solumaktan olsa gerek." Kahvesine asık suratla baktı, sonra bir kepçe daha şeker attı ve hepsini geri attı.

Shadow için bir tabağı yumurta ve sosislerle doldurdum ve masanın altına koydum, köpek mutlu bir şekilde yerleşti, sonra sırt çantasını sandalyemin arkasına gelişigüzel astı. Wendell kahvaltıya getirdiğim güçlü peri eserine hiç aldırış etmedi, bunu eğlenceli buldum. "O kokuyu fark ettin mi?" dedim masumca, belirli bir yönden gelmeyen kır çiçeklerinin kokusunu tekrar yakaladığımda.

"Koku?" Shadow'un kulaklarını kaşıyordu. "Bir parfüm mü deniyorsun? Eğer öyleyse, korkarım ki mürekkep hokkaları ve kütüphanelerin her zamanki kokusu tarafından bastırılmış."

"Ben öyle demek istemedim*Ben,*"Biraz fazla yüksek sesle söyledim.

"Peki o zaman? Bu lanet baş ağrısı yüzünden duyularım tamamen etkisiz hale geldi."

"Bence işler böyle yürümüyor," dedim eğlenerek. Ama sadece biraz; gerçekten ölüme benziyordu. Normalde pembe olan teni gri bir solukluğa sahipti, koyu gözleri gölgelerle vurgulanmıştı. Alnını ovuştururken anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, gözlerinin içine düşen altın rengi bukleleri birbirine doladı. Uzanıp onları yerine oturtma isteğini bastırdım.

"Kendini zehirlemenin bu yıllık ritüelini hiç anlayamadığımı söylemeliyim," dedim. "Nerede çekicilik var? Bir doğum günü keyifli bir olay olmamalı mı?"

"Ölümlülerin kaçınılmaz bir şekilde yaklaşan sonlarının anısını yok etmek istediklerine inanıyorum. Biraz fazla ileri gittim—kanlı Byers ve içki oyunları. Ve sonra bir*kek*-yoksa iki kek miydi? Neyse, bir daha asla."

Gülümsedim. Wendell'in yorgunluktan, ayak ağrılarından ve bir sürü başka rahatsızlıktan şikayet etme alışkanlığına rağmen -genellikle sıkı çalışmanın gerekliliğiyle karşı karşıya kaldığında- onu gerçek bir sıkıntı içinde görmek nadirdir ve bir bakıma bunu memnuniyet verici buldum. "Otuzuncu yaşımı -geçtiğimiz ayki otuz birinci yaşımı- kendimi sersemletecek kadar içmeden kutlamayı başardım. *dır*olası."

"Sen de saat dokuzda emekli oldun. Reid, Thornthwaite ve geri kalanımız senin doğum gününü senden daha uzun süre kutladık. Seninki sadece farklı bir

aşırılık kategorisi, Em.” Bir şey -belki de peri ayak parmaklarından birinde bir seğirme- sonunda onu sırt çantama karşı uyarmış olmalı, çünkü bulanık bakışları şüpheli bir şekilde ona takıldı. “İçinde ne var? Ve tüm bu sırıtmalar ne hakkında? Bir şeyler karıştırıyorsun.”

"Ne demek istediğini bilmiyorum," dedim, gülümsememi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırarak.

"Yine büyülendin mi? Başka bir kurtarma planı mı yapmalıyım?"

Gözümü diktim. Korkarım ki bu yılın başlarında Ljosland'daki kar kralının sarayından beni kurtardığı için ona olan kızgınlığımı aşamadım ve onu kurtaracak kişinin ben olacağıma dair kendime ciddi bir yemin ettim.*o*kendimizi bir sonraki peri belasında bulacağımızdan. Evet, bunun mantıksız olduğunu biliyorum, çünkü bunun için Wendell'in korkunç bir duruma düşmesi gerekiyor, ki bu ideal olarak en iyi şekilde önlenebilir, ama işte böyle. Oldukça kararlıyım.

"Yarın her şeyi açıklayacağım," dedim. "Şimdilik, araştırmalarımda bir atılım yaptığımı söyleyeyim. Bunu bir sunum haline getirmeyi planlıyorum."

"Bir sunum mu?" Eğlenmiş gibi görünüyordu. "Bir kişilik bir izleyici kitlesine. Bir işaretçi ve bir yığın diyagram sallamadan hiçbir şey yapamaz mısın?"

"Bir izleyici kitlesi*iki,*" dedim. "Sanırım Ariadne'yi davet etmeliyim, yapmamalıyım. BEN?"

"Bunu yapmazsan çok sinirlenir."

Bıçağımı tereyağına sapladım ve gereksiz yere sert darbelerle ekmeğime sürdüm. Ariadne, ağabeyimin en büyük kızı. Cambridge'e yaz dönemi için derin köklü bir dryadoloji sevgisiyle geldi ve ağabeyimin, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bana karşı kullandığı kapsamlı maddeler listesine bunu da ekledi. Daha on dokuz yaşında olmasına rağmen, şimdiye kadar öğrettiğim en zeki öğrencidir ve araştırma asistanlığı, mesai sonrası özel ders veya en nadir metinlerimizi sakladığımız Dryadoloji Kütüphanesi'nin yalnızca öğretim üyelerine özel bölümüne erişim olsun, istediğini elde etme konusunda etkileyici bir çevikliğe sahiptir; bunların yarısı büyülüdür. Korkarım ki, Thomas'a ne sıklıkta yazdığını bana hatırlatma alışkanlığı, ikna etme gücünden daha çok bununla ilgili; Kendime, ağabeyimin benim hakkımdaki fikrini pek umursamadığımı söylesem de -o benden tam on iki yaş büyük ve her bakımdan zıttım- yazışmalarından bahsettiğinde suratındaki asık ifadeyi gözümün önüne getirmeden edemiyorum ve genel olarak, listesine ek puan eklemeyi tercih etmiyorum.

"Bu benim kapımla mı ilgili?" Wendell'in yorgun yüzünde gençlik dolu bir umut belirdi.

"Elbette," dedim. "Sadece uygulanabilir bir teori geliştirmenin bu kadar uzun sürmesine üzülüyorum. Ama yarın her şeyi açıklayacağım. Belirlemem gereken birkaç ayrıntı daha var ve zaten bu öğleden sonra iki dersiniz var."

"Bana hatırlatma." Alnını tekrar eline gömdü. "Onları atlattıktan sonra—*eğer*Bunları atlatıyorum, eve gidiyorum ve bu lanet olası çarpıntı durana kadar kendimi yastıklara gömüyorum."

Portakal kasesini ona doğru ittim. Çok az yemiş gibi görünüyordu, bu ona hiç benzemiyordu. Bir tane aldı, soydu, sonra bir kenara koymadan önce bir an baktı.

"Al," dedim, tereyağlı tostumu ona uzatarak. En azından bunu zorla yutmayı başardı ve bu midesini biraz rahatlatmış gibi görünüyordu, tabağına koyduğum yumurtaları yemeye yetecek kadar.

"Sen olmasan ne yapardım, Em?" dedi.

"Muhtemelen hala Almanya'da çırpınıp duruyor, kapınızı arıyordum," dedim. "Bu arada, başımın üzerinde bir peri kralından gelen evlilik teklifi olmadan daha rahat uyuyabilirdim."

"Kabul edersen sallanmayı bırakır." Elini elimin üzerine koydu ve başparmağını şakacı bir şekilde eklemlerimin üzerinde gezdirdi. "Sana bu konu hakkında bir deneme yazayım mı? Kabul etmen için kapsamlı bir nedenler listesi sunabilirim."

"Hayal edebiliyorum," dedim kuru bir şekilde. Yavaşça kolumdan yukarı doğru bir ürperti geçti. "Ve ilk ne olacak? Temiz zeminlerin ve tozsuz kitap raflarının tadını sonsuza dek çıkaracağım, ayrıca kendi pisliğimi toplamak için sürekli sızlanmaktan vazgeçeceğim?"

"Ah, hayır. Evliliğimiz seni vahşi doğaya doğru yola çıkmaktan alıkoyacaktır.*diğer*"Peri krallarıyla evlenmek için, önce buzdan yapılıp yapılmadıklarını kontrol etmeden."

Kahve fincanına uzandım, onu almadım.*Aslında*kucağına boşaltmayı düşünüyordum, ama elim kaysa bile suçlanamazdım — ama o çoktan onu benden kapmıştı, ölümlü reflekslerimin karşı koyamayacağı kadar hızlı bir hareketti bu.

"Bu haksızlık" diye yakındım ama o sadece güldü.

Evlilik teklifi konusunda şakalaşma kalıbına düştük, ancak bu konuda daha az ciddi olmadığı açık, çünkü bana saymak istemediğim kadar çok kez söyledi. Benim açımdan, keşke her şeyi görebilmeyi isterdim

komik bir ışık—bunun yüzünden gerçekten uykumu kaybettim. Bu kelimeleri yazarken bile midem düğümleniyor ve genel olarak küçük bir paniğe kapılmamak için tüm meseleyi düşünmekten kaçınmayı tercih ediyorum. Sanırım kısmen, biriyle evlenme düşüncesi beni en yakın kütüphaneye çekilip kendimi rafların arasına saklamaya yöneltiyor; evlilik bana her zaman anlamsız bir iş, en iyi ihtimalle işimden bir dikkat dağıtma ve en kötü ihtimalle çok*büyük*işimden uzaklaşmam ve bir ömür boyu süren sıkıcı sosyal yükümlülüklerim.

Ama aynı zamanda Wendell'i çoktan reddetmem gerektiğinin ve onun böyle umutlanmasına izin vermenin acımasızlık olduğunun da farkındayım. Wendell'e karşı acımasız olmak istemiyorum; bu düşünce, sanki vücudumdaki hava sıkılıyormuş gibi garip ve tatsız bir his uyandırıyor. Ama gerçek şu ki, Halk'tan biriyle evlenmek için tam bir aptal olmak gerekir. Böyle bir birlikteliğin iyi sonuçlandığı belki bir avuç hikaye ve delilikle veya zamansız ve tatsız bir ölümle sonuçlandığı bir dağ kadar hikaye vardır.

Elbette, bir peri hükümdarının bana evlenme teklifi yapmasının ne kadar gülünç olduğunun da sürekli farkındayım.

"Bana en azından bir ipucu ver," dedi, yemeğimizle birkaç dakika ilgilendikten sonra.

"Bu makaleye başlamadan önce hayır."

"Benimle evlenmeyi düşünmeyi bırakamamanızı takdir etsem de," dedi, "Ben sizin bu çığır açıcı buluşunuzdan bahsediyordum. Kapımın olası yerlerini daralttınız mı?"

"Ah." Krepimi bıraktım. "Evet. Ancak, araştırmalarım birçok olası yere işaret ettiği için, özellikle umut vadeden birine ulaştığımı söylemek daha doğru olur. Danielle de Grey'in çalışmalarına ne kadar aşinasınız?"

"De Grey mi? Pek sayılmaz. Biraz asi; onlarca yıl önce bir peri diyarına girdikten sonra ortadan kaybolmuş. Araştırmaları epey itibarsızlaştırıldı, değil mi?"

"*O*itibarsızlaştırıldı. Dört farklı ülkede tutuklandı, en dikkat çekeni bir Fransız dükünün malikanesinden bir peri kılıcı çalmasıydı. Bu süreçte ailesine olan laneti bozdu, gerçi ona hiç teşekkür etmedi. Araştırmalarını her zaman örnek olarak buldum. Artık alıntılanmaması üzücü. Bir keresinde, lisansüstü okulda denedim ve danışmanım bana bunun politik olmayacağını söyledi."

"Bu pek de şaşırtıcı değil. Akademisyenler muhafazakar bir topluluk. De Grey çok eğlenceliymiş gibi görünüyor."

"Fikirleri yenilikçi. Farklı bölgelerdeki Halkın, bilim insanlarının varsaydığından daha yakın bir iletişim içinde olduğuna hararetle inanıyordu; o zamanlar buna Ticaret Yolları Teorisi diyorlardı. Ayrıca, eğer bir zamanlar ilgi görmüş olsaydı bugün bile hala kullanışlı olacak bir sınıflandırma sistemi de buldu. Ortadan kaybolduğunda bir faun türünü araştırıyordu."[*]

Wendell suratını buruşturdu. "Faunlardan nefret ediyorum—bizim krallığımızda varlar. Onlar vahşi küçük canavarlar—ve ilginç bir şekilde değil. Dryadologların neden onlar hakkında bu kadar yaygara kopardığını bilmiyorum. Kapımla ne alakaları var?"

Öne eğildim. "Aslında krallığınızda birkaç tür faun var, değil mi?"

İçini çekti. "Onlara isim vermemi istemeyin, yalvarırım. Yaratıklarla mümkün olduğunca az işim var."

Cebimden bir kitap çıkardım—elbette sırt çantasına başka bir şey koymamıştım, eğer ayak kapağı açar açmaz dışarı atlamaya karar verirse diye. İşaretli sayfayı açtım ve ona uzattım. "Tanıdık geliyor mu?"

"O," dedi Wendell dalgın dalgın, çizime bakarak. Keçi bacakları ve toynakları olan bulanık, tüylü bir yaratığı gösteriyordu—birçok faun iki ayaklılık ile bir tür çömelmiş, maymun benzeri sıçrama arasında gidip gelir. Faunun başından bıçak ucu kadar keskin iki görkemli boynuz yükseliyordu. "Evet. Onlar sarayımın doğusundaki dağlarda yaşıyorlar."

"De Grey onlara ağaç faunları diyordu; ormanlarda yaşadıkları için değil, boynuzları ağaç halkalarına benzediği ve karmaşık oldukları için. Bu, türlerine özgü bir özellik."

Resmin altındaki başlığı okumadan önce kitabı ondan aldım—yarın onu şaşırtmak istiyordum. Bunu tahmin etmiş gibi görünüyordu ve gülümsedi.

"Şimdilik alacağım bu kadar, öyle mi? Saygın olmayan bir bilgin hakkında bir hikaye ve sıradan periler hakkında bir ders? Ve sen her zaman gizemli olduğum için peşimdesin."

"On yılını basit bir peri kapısını bulmak için harcayan kişinin bir gün daha homurdanmadan bekleyebileceğinden eminim," dedim, kendimi beğenmişliğimi ancak yarı yarıya bastırarak. "Çayı uzat."

Tencereyi alıp bardağımı doldurdu. Donup kaldım, bakakaldım.

"Ne?" dedi, demliği yere koyarken. Sözsüzce, işaret ettim. Kupamdaki çay mavi-siyahtı ve yüzeyde yüzen minik nilüfer yaprakları vardı, her biri mükemmel beyaz bir çiçeği kucaklıyordu. Gölgeler suyun yüzeyinde uçuşuyordu, sanki üstünde sadece en ince güneş ışınlarını kabul eden koyu ağaçlardan oluşan bir gölgelik varmış gibi.

Wendell küfür etti. Kupaya uzandı ama ben onu çoktan kucağıma almıştım. "Onlar*çiçeklenme*?" dedim. Gerçekten de, izlerken, bir çiçek daha açıldı, yaprakları sakin Cambridge havasına ait olmayan bir rüzgarda dalgalanıyordu. Gözlerimi ayıramıyordum.

Garip karışım ilahi kokuyordu—hem çay gibi hem de çaydan farklı, acı ve çiçeksi. Bir yudum almak için bardağı eğdim, ama aniden Wendell'in eli ağzını kapatmıştı—ölümlü gözlerimin takip edebildiğinden daha hızlı hareket etme gibi sinir bozucu bir numarası vardı. "Yapma," dedi, bardağı masaya doğru iterek.

"Zehir?"

"Elbette hayır. Sadece çay. Genellikle mahkememde kahvaltıda servis edilir."

"Ah." Genel kural, ölümlülerin Faerie'de hiçbir şey tüketmekten kaçınmaları gerektiğidir - özellikle de insan engellerini ortadan kaldıran peri şarabı. Genellikle, bir peri şenliğine çekilmiş olan içen kişi, ölene kadar veya periler onlardan bıkana kadar dans eder, ki bu da genellikle aynı şeydir.

"Şu anda dans edecek havamda değilim," dedim. "Çayımı mahvettiğin için teşekkür ederim."

"Açıkçası ben yapmadım*Anlam*"Ben. Ben yapmıyorum—" Kaşlarını çattı ve başını salladı. Çayı çimenlere boşalttım—en azından demlik; hâlâ bardağı tutuyordu. "Daha önce hiç büyünün kontrolünü kaybettiğini görmemiştim. Az önce evini mi düşünüyordun?"

"Her zamankinden daha fazla değil." Çayını yudumladı, gözlerini kısaca kapattı, sonra omuz silkti. "Sanırım akşamdan kalmalığın bir etkisi."

Ona düşünceli bir şekilde baktım. Bir garsonu durdurdu ve taze bir demlik çay istedi. Konuşmamız daha sonra bölüm politikalarıyla ilgili bilindik bir tartışmaya döndü; Wendell normalde bu konuyla pek ilgilenmez, ancak başkalarının sırlarını ele geçirmedeki becerisi göz önüne alındığında, yine de dedikodu için mükemmel bir kaynaktır. Şu anda hepimiz, öğretim görevlisi salonundaki yanlış yere konmuş bir çay tepsisi yüzünden başlayan ve profesyonel sabotaj suçlamalarına dönüşen Profesörler Clive Errington ve Sarah Alami arasındaki devam eden bir çekişmenin sonucuna bahis oynuyoruz. Alami

Errington'un, içinde tutsak bir peri ışığı bulunan cam aynasını kırdığına ikna olduğunu belirten Errington, Alami'nin, araştırdığı kekler için küflü çörekler bırakmak amacıyla kendisini Wiltshire downs'a kadar takip ettiğine inanıyor ve iddiaya göre bu durum onları çok rahatsız etti.

"Affedersin?"

Döndüm ve omzumda duran genç bir bilgin buldum, kırmızı yüzünde tereddütlü bir gülümseme vardı. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Profesör. Derslerinizden birindeyim - Erken Modern Dönemde Dryadoloji?"

"Ah, evet," dedim, ama onu yerleştiremedim. Neyse, sonuçta o sınıfta yüzden fazla öğrenci var.

"Bunun aptalca olduğunu düşüneceksin," dedi, kitabını göğsüne daha sıkı bastırarak—bunun bu yazın başlarında yayınlanan Folk ansiklopedim olduğunu fark ettim. "Ama sana ne kadar ilham verici olduğunu söylemek istedim. Buraya mimarlık okumaya geldim, biliyorsun—yani, ailemin okumamı istediği şey buydu. Ama şimdi, senin sayende, kararımı verdim. Her zaman istediğim gibi dryadoloji bölümünde okuyacağım."

"Sizin için bir ilham kaynağı olmaktan mutluluk duyuyorum. Ama bu ne kolay bir meslek ne de güvenli bir meslek."

"Ah, biliyorum," dedi genç kız, gözleri parlayarak. "Ama ben-"

Bakışları daha sonra sandalyesini geriye yatırmış ve bana gülümseyen Wendell'a kaydı ve ne söylediğini unutmuş gibi göründü. İlk başta dikkatini dağıtan şeyin sadece görünüşü olduğunu düşündüm - onu iyi tanıyanlar arasında bile alışılmadık bir durum değildi. Bence eğer sadece iyi bir görünüm meselesiyse, ona alışmak mümkündü, ancak Wendell - bunu ifade etmenin daha iyi bir yolunu düşünemiyorum - bir *canlılık* görmezden gelinmesi zor. Büyük ölçüde tanımlanamaz ve belki de tüm peri hükümdarları buna sahiptir; bilmiyorum. Varlığında birinin dikkatini çeken bir keskinlik var.

Gözleri bana doğru döndüğünde fark ettim. İfadesinde daha önce Hrafnsvik köylülerinde gördüğüm bir şey vardı ve ağzımın gerildiğini hissettim.

Kız bana tekrar teşekkür etti ve aceleyle ayrıldı. Kaşlarımı çatarak Wendell'e döndüm.

"Şimdi ne olacak?" dedi.

"Sanırım senin hakkındaki söylentiler Cambridge'e ulaştı," dedim.

"Aman Tanrım."

Hrafnsvik'te köylüler Wendell'in gerçek kimliğini biliyorlardı - bundan kaçınmanın bir yolu yoktu. Wendell ve ben bu konuda fazla endişelenmemiştik

— çok küçük, ıssız bir yerdi ve sırrının kolayca saklanabileceğini varsaymıştık.

Burnunun köprüsünü ovuşturuyordu, gözleri kapalıydı. "Nasıl oldu?"

"Bilmiyorum. Ama bu modern dünya, Wendell. Bölüm Başkanı'nın artık ofisinde bir telefonu var. Elbette nasıl kullanılacağını bilmiyor..."

Kahve makinesine uzandı ve tepkisini yanlış değerlendirdiğimi fark ettim. — hiç kaygılı değildi, sadece akşamdan kalmalığıyla meşguldü. "Eh, neyse."

"Eh, peki?" diye tekrarladım. "Bu söylentiyi kaç kişinin duyduğunu ya da kaç kişinin inandığını bilmiyoruz. En iyisi ciddiye alalım. En azından bundan sonra daha dikkatli olman gerekecek. Her zaman kendini korumuyorsun - gezegendeki tek gözlemci kişi ben değilim, biliyorsun. Ve umarım bu yanlışlıkla büyülediğin son çaydanlık olur."

"Fakülte buna inanmayacak," dedi. "Hayal edebiliyor musunuz? Kendilerini sıradan aptallar gibi hissederlerdi. Biliyorsunuz, kaçınmak için her yolu denerlerdi*O.*"

"Bilmiyorum," dedim. "Bir sürü düşmanın var. Bazıları seni kötü gösterme şansına atlar ve bence burada hepimizi gülünç duruma düşürmeyi amaçlayan zalim bir peri oyunu oynadığın söylentisi bu amaca gayet uygun olurdu. Fonumuzu kaybedemeyiz, Wendell. Kapını bulacağımıza göre buna ihtiyacımız var."

"Bütün bunlar baş ağrıma yardımcı olmuyor." Elimi tuttu. "Önemli değil, Em. Bu sadece bir söylenti. Kapımı bulmakla benden daha fazla ilgilendiğini düşünürdüm!"

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum." Çünkü sürekli olarak memleket özleminden yakınıyordu.

"Böyle düşünmemiştim."

Elimi geri çektim, aşırı ısınmış hissediyordum. "Elbette kapınızı önemsiyorum. Kariyerimde karşılaştığım en ilginç gizemlerden biri ve çözmeyi planlıyorum. Benim nasıl olduğumu biliyorsun."

Gülümsedi. "Evet. Yapıyorum."

—

Beni terk etti kısa bir süre sonra, uyuyacağını söyleyerek İlk dersinden önce bir saat kadar baş ağrısını hafifletme umuduyla. Lilja ve Margret'e yazdığım son mektup üzerinde çalışırken çay ve tostu bitirmek için masada kaldım. Onlarla düzenli olarak yazışıyorum, tıpkı Aud'la ve—daha seyrek olarak—Thora'yla yaptığım gibi. Lilja'nın Margret ile paylaştığı küçük kulübede şöminenin başında mektubu açtığını hayal ettim—şüphesiz Hrafnsvik'teki kışı şimdiden düşünüyor olacaklardı.

Lilja ve Margret, Wendell'in evlenme teklifine büyük ilgi göstermeye devam ediyorlar ve her yazdıklarında bir karara varıp varmadığımı soruyorlar. Halk'tan biriyle evlenmenin akılsızca olduğu hakkında belirsiz şeyler karalayarak başladım, ancak soruları devam ettikçe onları görmezden geldim. İkisini de özlüyorum ve onları tekrar görebilmeyi çok isterdim - özellikle Lilja'yı her zaman sohbet etmesi alışılmadık derecede kolay bir insan olarak buldum.

Shadow yanımda ofisime doğru yol alırken endişelerim azaldı. Görev süresi verildiğinden beri bir tür hoşnutluk sisi içinde ikamet ediyorum - herhangi bir akademik kariyerin en önemli noktası, ancak benim için daha da önemli, çünkü Cambridge bildiğim tek gerçek yuva. Antik taş işçiliği artık bir dostluk havasına sahip, patikalar ayaklarımın altında daha rahat.

Masamda hâlâ notlandırılması gereken kağıt yığınını düşünerek yürürken, kurdeleli adamın bana attığı bakışın ne kadar tanıdık olduğunu fark ettim. Bu, daha yaşlı profesörlerden, genellikle bir bilimsel konuda onları zorladığımda gördüğüm bakışın aynısıydı. Bunda, akademisyenlere özgü bir hayal kırıklığı niteliği vardı ve bu da tepkimi açıklayabilirdi; kendimi kısa bir an için, ödevini yapmayı unutmuş bir lisans öğrencisi gibi hissetmiştim.

"Hm," dedim tekrar, karşılaşmayı kafamda evirip çevirip yeni açılardan incelerken. Ama gizemin daha fazla anlamını çıkaramadım ve bu yüzden onu bir kenara koydum.

NOTLARI ATLA

* Evans (1901), Blanchet (1904) ve diğerlerinin itirazlarına rağmen, "faun" hala toynaklı yaygın perilerin tüm türleri için boyut veya kökene bakılmaksızın kabul edilen isimlendirme, bir

kökenleri erken 17. yüzyıl Yunanistan'ındaki dryadolojiye kadar uzanan çeşitli terimlerden oluşmaktadır.

14th September, evening

Kuyu.

Nereden başlayacağımı tam olarak bilmiyorum.

Konferans salonundaki korkunç sahne en belirgin yer gibi görünüyor, ancak düşüncelerim suyun üzerine düşen bir gölgeden balıklar gibi oradan uzaklaşıyor. Wendell'in böyle bir şeyden sonra nasıl uyuyabildiğini anlayamıyorum, ancak yine de onu yan odada, huzur içinde horlarken duyuyorum. Sanırım bir cinayet saldırısından çok, akşamdan kalmalık konusunda endişelenmeye daha fazla enerji harcaması ona yakışıyor.

Kahvaltıdan sonra ofisime döndüğümde Ariadne beni bekliyordu. Her birkaç saniyede bir seğirmeye başlayan kırmızı ayağıma birkaç sergi iğnesi ödünç alma umuduyla Dryadology ve Etnofolklor Müzesi'ne uğramıştım. İğneler demirden yapılmış ve başları eski penilerden yapılmıştı; hem metal hem de insan parası birçok Halk tarafından hor görülüyordu ve bu yüzden iğneler eserlerinde bulunan büyüleri bastırmaya yardımcı oluyordu. Ancak küratör -bir Dr. Hensley- bana sadece kötü bir bakış attı ve iğnelerin az olduğunu söyledi. Biz Dr. Hensley ve ben arkadaş değiliz. Yakın zamanda Shadow için belirli bir eseri ödünç almak istediğimde çok gücendi ve müzenin "bilim insanlarının boş eğlencesi için tasarlanmış bir kütüphane" olmadığını söyledi. Bu, yalnızca kütüphanelere bir hakaret olarak sabrımı taşırdı ve kısa bir tartışmanın ardından kötü bir şekilde ayrıldık. Sanırım müzeden toz bezleri yağmuru altında kovulmadığım için kendimi şanslı saymalıyım.

"İyi misin?" diye sordu yeğenim içeri daldığımda, iyi ruh halim paramparça olmuştu. Olumlu yanıt verdim, ama yine de salondan bana çay almaya koştu, ona ihtiyacım olmadığını söylememe rağmen.

Ariadne, çillerle kaplı uzun bir burnu ve annesinin ela gözleri ve açık kahverengi teniyle, yuvarlak yüzlü, kardeşime çok benziyor. Ancak, mizacı kesinlikle suskun olan kardeşimin aksine, Ariadne yorucu miktarda enerjiye sahip. Eğer sık sık ayak altında olmasaydı, kendini asistanım olarak atasaydı, bu benim asla aramadığım veya arzulamadığım bir şey olsaydı, bu bir sorun olmazdı.

"Yapma*Tümü*"Sizin gibi bilginlerin yardımcıları var mı?" diye sordu bana bir keresinde, bana saf bir hayranlık ifadesiyle baktı. Cevap olarak sadece geveleyebildim ve egomun bu kadar kolay okşanmamasını diledim. Gerçek şu ki ben*Her zaman* onun varlığına dikkat et.

"Spengler haritalarını buldun mu?" diye sordum, geri döndüğünde, en sevdiğim bisküvilerden oluşan bir tabakla birlikte getirdiği çayı görmezden gelerek. Kaba tavrım, yorulmak bilmez gibi görünen yüksek ruh halini etkilemedi ve aceleyle evrak çantasını almaya gitti, içinden dikkatlice katlanmış iki parşömen yaprağı içeren bir klasör çıkardı.

"Teşekkür ederim," dedim gönülsüzce. Haritaları bu kadar çabuk bulmasını beklemiyordum. "Sonra onlar*idi* bodrum katlarından birinin bacasında saklı mı?"

Başını iki yana salladı. "Tarih Kütüphanesi'ne taşınmışlardı - Cermen kültürleri katına. Yarım düzine kütüphaneciyle konuşmak zorunda kaldım ama bunu çözdükten sonra onları bulmak zor olmadı."

"Ah," dedim, sessizce etkilenmiştim. Ariadne muhtemelen şimdiye kadar öğrettiğim en yetenekli öğrenci. Ancak bu, kendi tarzında sinir bozucuydu; eğer kanıtlanabilir derecede beceriksiz olsaydı, ondan kurtulmak için bir bahanem olurdu.

"Görmek ister misin?" dedi. Aslında heyecandan hafifçe yukarı aşağı zıplıyordu, yaşının yarısı kadar bir çocuk gibi ve onu engellemek için ayağına basma isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

"Buraya koy."

Bunları masanın üzerine yaydı, kenarlarını birkaç peri taşımla ağırlıklandırdı. Ellerimi eski parşömenin üzerinde gezdirdim; orijinaller değildi, Klaus Spengler'in 1880'lerde çizdiği kopyalardı. O zamandan beri kaybolan veya bir üniversite arşivinin derinliklerinde kaybolan bu orijinaller, Danielle de Grey tarafından elli yıldan fazla bir süre önce yaratılmıştı ve 1861'de ortadan kaybolduktan sonra eşyalarının arasında bulunmuştu.

Haritalara dokunduğumda, bakışlarım, çok sık yaptığı gibi, sol elimdeki eksik parmağa takıldı. Wendell, daha öncekinden neredeyse hiçbir farkını fark etmeyeceğim kadar gerçekçi bir ihtişam yaratmayı teklif etti, ama ben hayır dedim. Nedenini tam olarak bilmiyorum. Sanırım boş alanın bana verdiği hatırlatmayı ve uyarıyı takdir ediyorum. Wendell, bunun nedeninin, onu bir Peri sarayındaki yolculuğumun korkunç bir hatırası olarak görmem olduğunu iddia ediyor, çok az bilginin sahip çıkabileceği bir deneyim. Bunu şiddetle reddediyorum, içimden küçük bir parça onun haklı olup olmadığını merak etse bile.

İlk harita dağlık bir manzaranın kuşbakışı görüntüsünü gösteriyordu. Tek yerleşim yeri,*Aziz Liesl,*zirveler arasında yüksek bir platoda konumlanmış. İkinci harita köyün etrafındaki alanın daha yakın bir görünümüydü, patikalar, akarsular, göller ve coğrafi özellikler gibi görünen şeyler de dahil olmak üzere çok daha fazla ayrıntı etiketlenmişti - Almancam paslı.

"Hâlâ inanamıyorum," dedi Ariadne, bu beni sıçrattı—bana bu kadar yaklaştığını fark etmemiştim. "Bu haritaları Danielle de Grey çizdi. Danielle de Grey!"

Ağzım kıvrıldı. De Grey dryadolojinin saygısına sahip olmayabilir*seçkinler birliği,*Ancak saygısız karakteri ve ortadan kaybolmasının yarattığı gizem, onu genç nesil akademisyenler arasında bir tür halk kahramanı haline getirmiştir. [*1]

"Ona ne olduğunu öğrenebilecek miyiz?" diye devam etti Ariadne kısık bir sesle.

"Kesinlikle bir olasılık," dedim kaçamak bir şekilde, haritaları tekrar katlayarak.

"Ne zaman gidiyoruz?"

"Wendell ve ben düzenlemeleri yapabildiğimiz anda. Umarım ay bitmeden."

Shadow alçak bir homurtu çıkardı. Kapı girişinde oturmuştu, bakışları koridorun aşağısındaki bir noktaya sabitlenmişti—Wendell'in ofis kapısı. Kahvaltı boyunca Wendell'in bacaklarına nasıl yaslandığını, kırıntılar için yalvarmak için bile kıpırdamadığını hatırladım. O anda, zihnimde birkaç an ve yarım düşünce bir takımyıldızdaki noktalar gibi birleşerek rahatsız edici bir desen oluşturdu.

"Ariadne," dedim, "dün gece meyhaneden ne zaman ayrıldın?"

Yüzünü buruşturdu. "Korkarım ki geç uyandım. Oldukça şiddetli bir baş ağrısıyla uyandım, ama neyse ki sabah egzersizlerim var. Bu, ne tür bir gece geçirirsem geçireyim beni her zaman toparlıyor. Tenant's Green'de hızlı bir koşuyla başlıyorum. Ondan sonra nefes egzersizlerimi yapıyorum, ki bu da—"

"Akşam boyunca Wendell'la mıydın? Dr. Bambleby'yle, yani."

"Çoğunlukla." diye düşündü. "Masamız oldukça kalabalıktı. Profesörlere yer açmak için lisansüstü öğrencileriyle birlikte oturdum."

"Ve toplantıdaki herkesi tanıyor muydunuz? Hepsi öğretim görevlileri ve öğrenciler miydi, yoksa kampüs dışından da iyi dileklerde bulunanlar var mıydı?"

"Şey—emin değilim," dedi. "Çoğunlukla dryadoloji bölümünün üyeleri ve Dr. Bambleby'nin dost olduğu birkaç kütüphaneci ve sanat tarihi profesörü vardı. Ama akşam ilerledikçe tanımadığım birkaç kişi geldi."

"Dr. Bambleby onları tanıdı mı?"

Güldü. "Tanıdığından emin değilim*Ben*gecenin sonuna doğru. Çoğumuz bu durumdaydık. Mükemmel bir doğum günü partisiydi."

Parmaklarımı masaya vurdum. Wendell'i dairelerinde ziyaret etmeyi düşündüm—ama bu neden gerekli olsun ki?*kontrol etmek*Onun üzerinde mi? Bir Peri Kralı mı?

Bir karara varmadan önce, salondan ayak sesleri geldi. Çok vurgulu ayak sesleri, eşit derecede vurgulu nefes almayla birleşmiş, neredeyse horlayan bir ses. Gölge homurdandı ve yarı yarıya korkunç bir peri canavarının ofisime gelmesini bekledim, ancak Ariadne hemen mırıldandı, "O Başkan olmalı—daha önce seni arıyordu—bir şey hakkında kafası karışmış—" Ve saniyeler sonra, Başkan'ın kendisi ofisime daldı.

Dr. Farris Rose, Hebrides'te bir bogle tarafından kaçırılan ve birkaç hafta sonra yaklaşık doksan yaşında geri dönen Letitia Barrister'ın yerini alarak on yıldan fazla bir süredir Bölüm Başkanı olarak görev yaptı (kaybolduğunda kırk sekiz yaşındaydı). Rose, kel kafasını çerçeveleyen yele benzeri beyaz saç tutamlarıyla şişman ve belirsiz yaştadır - dryadologlar arasında yaygın bir özellik - bu, elli ila yetmiş küsur arasında herhangi bir yere düşer. Akademik topluluk arasında bile bilinen bir eksantriktir, her zaman kıyafetlerini ters giymekte ısrar eder - bu, Halkın dikkatini çekmemek ve büyülerini bozmak için yararlı bir yol olsa da, genel bir uygulama olarak benimsendiğinde biraz kaba olarak görülür - ve kumaşa o kadar çok madeni para diker ki, herhangi bir ani hareket onu şıngırdatır. Bileklerinden Tanrı bilir nereye kadar uzanan bir dövme ağı var - onları hiç açıkta görmedim ve sonları öğrenciler ve bazı öğretim görevlileri arasında canlı bir spekülasyon konusu - bunların bir tür koruma sembolleri olduğu söyleniyor. Akademik birikimi geniş ve saygın — Kumtaşı Teorisi'nin yazarıdır,[*2]sonuçta—ama birkaç arkadaşı var ve söylentiye göre, sadece gönülsüzce Başkan pozisyonuna atanmıştı, eşit statüde olan başka hiç kimse bu işi arzulamıyordu. Yine de, bunda özellikle dikkat çekici bir şey yok; dryadologların belirgin bir çoğunluğu kediler gibi yaşıyor, birbirlerini dikkatli ve düşmanca bir şekilde izliyorlar.

Rose'un gerçekten kafasında bir arı olduğu ve bunun bir şekilde benim yaptığım hemen belli oldu. Beni görünce geçici olarak konuşamaz hale gelmiş gibi göründü ve sadece büyük bir kitabı masamın üzerine fırlattı, çay tepsisini yere düşürdü. Ariadne küçük bir çığlık attı ve parçaları toplamak için aceleyle yanına gitti.

"Bu ne yahu!" diye başladım.

"Nerede o?" diye sordu Rose. Soluk teni kızarmıştı. "Siz ikiniz hırsızlar kadar kalın kafalısınız."

"Hiçbir fikrim yok," dedim buz gibi bir sesle, çünkü doğal olarak bahsettiği tek bir kişi vardı. Kendimi ve Rose'un pozisyonunu hatırlayarak daha sakin bir şekilde ekledim, "Bir saat kadar sonra bir dersi var; onu daha önce yakalayabilirsin—"

"Önemli değil," diye lafa girdi. İlk başta öfke olarak algıladığım şeyin aslında bir tür haklı zafer olduğunu fark ettim. "Belki de böylesi daha iyidir. Sonuçta seni ayrı ayrı kovmamız gerekecek."

Duraksadım. Bir anlığına, tek ses Ariadne'nin çay fincanı parçalarını tepsiye koymasından geldi—*Şıp, şıp, şıp.*"Ne?"

"Henüz değil," diye isteksizce ekledi. "Kanıtlarımı derlemem ve kıdemli öğretim üyelerine sunmam gerekiyor. Ama yarın acil bir toplantı için toplanmamızı talep edeceğim. Sonuçlarıma katılacaklarından hiç şüphem yok."

Kendimi kıyıdan giderek daha da uzağa çeken güçlü bir akıntıya kapılmış gibi hissettim. En kötü yanı, zihnimin boşalmış olmasıydı; dikkatlice düzenlenmiş tüm düşüncelerim ve teorilerim beni terk ediyordu. "Ben*kadrolu*—yapamazsın—”

"Bu kadar aptal mısın?" dedi öyle bir alaycı sesle ki, yerimde donup kaldım. "Biz kesinlikle*olabilmek*eğer kötüye kullanım kanıtı varsa seni kovarım. Ve dediğim gibi—kanıtım var.”

Çenesini, tamamen unuttuğum kitaba doğru eğdi. Titreyen ellerimle başparmağımı açıp baktım. Bir günlük koleksiyonuydu—*Dryadolojinin Teorisi ve Uygulaması,*1908 yılını kapsayan on yedinci cilt. Wendell tarafından yazılmış iki makaleyi işaretlediğini fark ettim.

İçimden homurdandım. "Bu Schwartzwald seferiyle ilgili."

"Hayır," dedi. "O davadaki gözlemlerinin yanlış olduğunu kesin olarak kanıtlayamadım. Çoğu başarılı şarlatan gibi, izini örtmekte iyidir. Ama ara sıra hata yapar." Parmağını içindekiler tablosuna doğru uzattı ve okudu: "'Kaz İçin İyi Olan Şey: Galce Sınırlarındaki Ocak Kızları Arasında Hayvancılık Kanıtı.' Burada basit ev perilerinin kurtları koyunlardan uzaklaştırmaktan sorumlu olduğunu savunuyor - süpürgeleri ve toz bezleriyle, sanırım? Kendisinin röportaj yaptığı çiftçilerle konuştum - kurtlarla hiçbir sorunları yok çünkü söz konusu kurtlar onlarca yıl önce vurulmuş. Ve Dolomitler'de ortaya çıkardığı ve saray perisi savaş alanının kanıtı olarak adlandırdığı devasa bir peri taşı kümesiyle ilgili bu makale - belirli bir örüntüyü izleyerek taşları oraya yerleştirmeleri için birkaç yerel duvarcıya para ödedi. Çoğu kişi bu konuda kaçamak cevaplar verdi ama söylenti köylüler arasında yayılmıştı ve sonunda birini konuşmaya ikna etmeyi başardım."

Kitabı sertçe kapattım. Rose'u küçük dozlarda bile her zaman korkutucu bir figür olarak bulmuşumdur ve orada dikilip bana dik dik bakarken sesimi bulmakta zorlandım. Konuştuğumda, Rose'un bana her zaman kürsüler ve konferans salonları için tasarlanmış gibi gelen gür baritonuyla karşılaştırıldığında küçük geliyordu. "Bunun benimle ne ilgisi var? Adım bu makalelerin hiçbiriyle ilişkilendirilmemiştir. Bunların gerçekliği konusunda hiçbir iddiam yoktur ve*Sen*"Eğer benim kimlerle arkadaş olduğuma dayanarak kariyerimi tehlikeye atabileceğinizi düşünüyorsanız aptalsınız."

İnce bir şekilde gülümsedi. "Bu yıl Paris'te ikinizin de tüm o tantanayla sunduğu Ljosland Folk hakkındaki makalenizi inceledim," dedi. "Saçmalık."

Ağzım öfkeyle açıldı. Öfke bir rahatlamaydı—daha önce beni saran soğuk terörden çok daha iyiydi.*Saçmalık mı?*Nasıl cesaret edersin—”

"Nasıl cüret ederim? İddiaların o kadar saçma ki, bunlarla kurtulabileceğini düşünmene şaşıyorum. Bir wight gibi davranan bir changeling mi? Aurora'yı aşağıya çekebilecek kadar güçlü bir Halk mı? Tamamen saçmalık."

"Hrafnsvik köylüleriyle konuşursanız size bilgi verecekler-"

"Kimseyle konuşmama gerek yok. Bambleby'den gördüğümüz genel örüntüye uyuyor: önceki akademik çalışmalarla desteklenmeyen çılgın, mantıksız iddialar."

"Halkın davranışlarını mantıksız bulduğun için beni uzaklaştırmaya mı çalışacaksın?" Onu baştan aşağı süzdüm, bu adama nasıl saygı duyduğumu merak ettim. "Bu benim ansiklopedimle ilgili, değil mi?"

Yüzü sertleşti. "İma ettiğin şeyden hoşlanmıyorum, Emily."

İnanmaz bir kahkaha attım. "Mesleki suistimalle suçlanmaktan hoşlanmıyorum."

Tepkisi şüphelerimi güçlendirmişti. Rose'un kendi Halk ansiklopedisi üzerinde çalıştığına dair söylentiler duymuştum; bu proje, söylentilere göre kariyerinin çoğunu kaplamıştı. Kitabım çıkmadan önce veya sonra bana bu konuda hiçbir şey söylememişti, ancak zaten soğuk olan ilişkimizde belirgin bir soğuma olmuştu.

"Olumsuz bir şey ima etmek istemiyorum," dedim. "Bu yüzden sadece şunu söyleyeceğim: Bana kızıyorsun. Yıllarca kendi ansiklopedinle uğraştın, her zaman yaptığın gibi küçük ayrıntılara takılıp kaldın ve kendi kibrin yüzünden bir başkasının senden önce davranabileceğini düşünemeyecek kadar kör oldun. Benim itibarımı mahvetmen senin yararına olacak, değil mi? Sık sık fark ettim, efendim, biz akademisyenler Halk'ın ahlaksızlığına kafamızı sallasak da, birçok durumda üstünlükten yoksun olduğumuzu gösteriyoruz."

"Bu kadar yeter." Sözcükler o kadar soğuktu ki irkilmeden edemedim. "Ne söylediğin hakkında en ufak bir fikrin yok. Kendini öne çıkarmak için gereken çabayı göstermek yerine, kariyerini ilerletmek için aldatmacayı kullandın ve sonuçlarına katlanacaksın." Gitmek için döndü—oldukça dramatik bir şekilde, diye düşündüm, ama bu konuda sırıtmak için hiçbir ruh halinde değildim. Kendimi kötü hissettim.

Eşikte durakladı. "Bugün ders veriyor, öyle mi? Belki de gözlemlerim." Mide bulantım yoğunlaştı. Kıdemli öğretim görevlileri derslerimizi periyodik olarak değerlendirir; bu bilgi yıllık performans değerlendirmelerimizin bir parçasıdır. Ancak Rose'un aklında başka bir şey olduğu açıktı. Wendell'in öğrencilerini gülünç iddialarla eğlendirdiğini veya kendisinin verdiği ders kitaplarından hiçbirini açmaya zahmet etmediği için temel gerçekleri karıştırdığını; Wendell'in derslerini tamamen es geçip uzun bir uyku çektiğini hayal ettim. Her şey mümkün görünüyordu.

Tepkime hafifçe gülümseyerek, Rose uzaklaştı, gülünç tersyüz edilmiş pelerini kapımın çerçevesine değdiğinde şıngırdıyordu. Ariadne hala kırık porselenlerin ve dağılmış bisküvilerin yanında yerde çömelmişti, yüzü solgundu ve uzun bir süre mükemmel bir sessizlik içinde birbirimize baktık.

—

Wendell değildi dairelerinde, bu da onun Brightwell Green'in sakin tarafındaki bir söğüt ağacının gölgesi ya da kavak ağacının arasında saklı bir bank gibi diğer tercih ettiği uyku yerlerinden birine çekildi nehrin yanındaki koruluk. Ariadne ve ben her iki yeri de kontrol etmek için ayrıldık, ancak ya uykuyla ilgili fikrini değiştirmişti ya da kendine yeni bir saklanma yeri bulmuştu, çünkü ondan hiçbir iz bulamadık. Kararsız bir şekilde telaşlandıktan sonra ders salonuna doğru yola koyuldum.

Wendell dersine çoktan başlamıştı, bu da zamanında başlamış olması gerektiği anlamına geliyordu—bu en azından bana biraz rahatlama getirdi, ancak bunun tek başına onu kurtarmaya yetmeyeceğini biliyordum. Arkadaki bir koltuğa kaydığımda, sınıfın ön tarafına yakın bir yerde, amfi tiyatro şeklini almış Rose'un, elinde bir defter ve kalemle, bir tür kötü niyetli tembellikle geriye yaslanmış bir şekilde aşağıda oturduğunu fark ettim. Onunla ilgili her şey kötü niyetini yansıtıyordu—Wendell'ın kravatı eğri olsaydı, bunun kaydedilip Rose'un bize karşı açtığı davada delil olarak kullanılacağından şüphelendim.

Peki ya Wendell? İçinde bulunduğu tehlikenin hiç farkında değildi. İleri geri yürüyordu, elindeki notları büyük ölçüde görmezden geliyordu ve Kanal Adaları'nın peri höyükleri hakkında bir ders veriyormuş gibi görünüyordu. *göründü* çünkü çok sayıda teğet ile noktalanmıştı, alakasız değildi ama her şeye kafa karıştırıcı bir yapı veriyordu. Wendell'in daha önce ders verdiğini ve elbette çok sayıda konferansta sunum yaptığını gördüm ve genelde içerikten çok üsluba güvendiğini biliyorum ama bu bana onun için bile gelişigüzel geldi. Bazen tahtaya bir şeyler yazmak için dururdu, sonra tebeşiri omzunun üzerinden fırlatırdı.

"Affedersiniz, Profesör," diye seslendi ilk sıradaki genç kadınlardan biri elini kaldırarak. İlk sıradakiler bir grup gibi görünüyordu, sık sık birbirlerini dürterek ve sessiz kıkırdamalara dönüşüyorlardı. Çoğunlukla genç kadınlar ve birkaç genç erkekten oluşan bu kişiler çenelerini ellerinin üzerine koyup Wendell'e uzun uzun bakma, sonra da koltuk arkadaşlarının kulağına fısıldama alışkanlığına sahipti.

"Evet?" dedi Wendell. Kesintiden rahatlamış gibi görünüyordu ve ağırlığını kürsüye verip burun köprüsünü ovma fırsatını değerlendirdi.

"Ne kadar zamandır Halk'ı inceliyorsun?" diye sordu kız. Ariadne'den ancak bir iki yaş büyük görünüyordu. "Sadece çok korkunç görünüyorsun*genç,* Profesör."

Belirsiz tonu, birinci sıradaki gruptan ve sınıftaki diğer birkaç kişiden bolca kıkırdamaya yol açtı. Wendell ya hem tonu hem de kıkırdamayı görmezden geldi ya da—benim daha olası bulduğum gibi—kendi acısıyla o kadar meşguldü ki fark etmedi. Dirseğini kürsüye dayayarak burnunu ovuşturmaya geri döndü. "Bazen bir sonsuzluk gibi geliyor," dedi ve bir kahkaha tufanı başlattı. Rose hayal kırıklığına uğramış bir şekilde koltuğuna yaslandı.

Dersine geri döndü, Guernsey'in yeşil dişlerini atlayarak, garip bir ihmal. Nedenini kolayca tahmin edebiliyordum, çünkü Wendell'in Channel Adaları folkloru hakkındaki bilgisi eksikti - tıpkı memleketi dışındaki çoğu bölgenin folkloru hakkındaki bilgisi gibi. Ne yazık ki Rose da bu eksikliği fark etti ve hemen atladı.

"Profesör Bambleby," dedi kendi derslerinde kullandığı o coşkulu sesle. "Guernsey yeşil dişlerini ilk belgeleyen kimdi?"

"Ah." Wendell başını hafifçe eğdi, bakışları sanki cevap dilinin ucundaymış gibi sınıfta boş boş gezindi. Daha önce varlığımı fark ettiğine dair hiçbir işaret göstermemişti, ama bakışları şaşmaz bir şekilde bana yöneldi ve ben de,*Walter de Montaigne.*

"Hafızam beni yanıltmıyorsa Walter de Montaigne'di," dedi Wendell.

Rose ağzını büzdü ve defterine bir şeyler karaladı. Wendell'in bakışlarını tuttum, başımı Rose'un yönüne doğru çevirdim ve durumun tehlikesini iletmeye çalıştım, bu da tahmin edebileceğiniz gibi işe yaradı. Wendell bana boş boş baktı.

Tekrar konuşmaya başladı, ama o anda ışıklar titredi. "Lanet olsun, elektrik,"

diye mırıldandı Wendell. "Tüfek kadar güvenilir bir sisteme geçmek için neden para harcadıklarını anlamıyorum. Tamam, sorun değil—pencerelerimiz hala var. Somerset'in sadece gecenin karanlığında çalışan kitap cinleri gibi asker gibi yolumuza devam edeceğiz. Bal sütü eksikliği için özür dilerim."

Daha fazla kahkaha. Wendell'in durumunu daha da kötüleştirmemeyi başarabileceğini merak etmeye başlamıştım. Doğal olarak o zaman ışıkları fark ettim.

Üstümüzde kararan elektrik ışıkları değil, arka kapının altından dışarı doğru süzülen parıltılı parçacıklar. Wendell onları fark etmemişti, ancak birkaçı

öğrencileri kendi aralarında mırıldanıyordu. Parçacıklar o kadar parlaktı ki, onlara baktığımda görüşümde karanlık lekeler oluştu.

Sandalyemi geriye ittim ve her şey sanki zaman yapışkan bir özsuya yakalanmış gibi yavaşladı. Rose benden bir kalp atışı sonra ayağa kalktı, yüzündeki küçümseme kayboldu. Bakışlarımla buluştu ve bir anlığına sözsüz bir anlayış paylaştık. Bir şeyler bağırmak için ağzını açtı.

Kapı patladı.

Periler odaya doluştular, rüzgarın esintisi kadar sessizlerdi. Dört taneydiler, hayır, beş taneydiler, su gibi akıyorlardı. Tam hareketlerini takip etmeyi neredeyse imkansız kılan büyük gölge pelerinleri giymişlerdi; bazen sadece karanlığın dalgaları gibi görünüyorlardı ve diğer zamanlarda dört ayak üzerine düşüp kurtlar gibi hareket ediyorlardı, uzun ağızları dişlerle parlıyordu.

Biliyordum—zaten tahmin etmiştim—onların İrlanda'da bulunan bir tür sürü halinde dolaşan peri olan gri sheerie olduğunu. Gri sheerie, bataklıkta yaşayan kardeşlerinin aksine, saray perileri tarafından genellikle suikastçı olarak tutulan ölümcül yaratıklardır. Kurbanlarını saldırmadan önce kör etmek için üstlerindeki havada sallanan ışıklarını kullanırlar.

Sınıf kaosa sürüklenirken ben de buna benzer bir şeyler bağırmaya başladım, öğrencilere gözlerini korumalarını emrettim, ama Rose sandalyesinin üzerine çıktı ve en gür sesiyle "Canınızı kurtarmak için koşun!" diye gürledi, bu çok daha faydalı bir etki yarattı. Öğrenciler çığlık attı; yarısı kapıya, diğer yarısı da zemin kattaki bahçeye bakan yüksek kanatlı pencerelere koştu. Muhtemelen bu, onları birbirlerini çiğnemekten kurtardı, çünkü kaçan kalabalık için iki ek çıkış noktası sağladı. Yine de, birkaç öğrencinin ayaklarının yerden kesildiğini ve sıralara çarptığını, diğerlerinin de pencerelerden öyle enerjik bir şekilde atıldıklarını gördüm ki ördek havuzuna düştüler.

"Wendell!" diye bağırdım, çünkü tabii ki gri sheerie'ler onun için buradaydı. Sanırım hemen üzerine gelmemelerinin tek nedeni, iki öğrencisinin kaçarken onu devirip Wendell'in altında bir yığın halinde yere inmeleriydi. Gri sheerie'ler kördür ve kurbanlarını kurtların yaptığı gibi kokuyla takip ederler.

Koridor tıkalı olduğu için, masaların üzerinden tırmanarak ders salonunun zeminine indim ve Güç Sözlerinden birini tekrar tekrar söyledim. Bana normal olana ek olarak bir koku görünmezliği bahşedip bahşedemeyeceğini bilmiyordum ama öyle görünüyordu çünkü şeytan beni hiç fark etmemişti. Biri korkunç bir uluma sesi çıkardı, yarı insan yarı kurt ve sınıfta dağılıp öğrenciler dağılırken onları ısırdılar. Yeri, havayı, köşeleri kokladılar. Avlandılar.

Wendell öğrencileri üzerinden itti ve ayağa kalktı. En yakındaki şeytan hızla döndü ve aniden Wendell, küçük ışıklardan oluşan bir bulutun içinde kayboldu.

tatarcıklar.

Ama ben çoktan Rose'un pelerinini üzerinden çekip çıkarmıştım - adam bir çocuk gibi geveleyip çığlık atıyordu, beni durduramayacak kadar şoktaydı - ve Wendell'in kafasına fırlatmıştım. Bir mumu söndürmek gibiydi: para dolu pelerinin ağırlığı üzerlerine düşer düşmez peri ışıkları söndü.

"Teşekkür ederim, Em," dedi Wendell, pelerini bir kenara fırlatarak. Sonra aniden başım döndü ve kafam karıştı, çünkü beni yakalamış ve üzerimize atılan o şeytandan uzaklaştırmıştı; sadece bunu o kadar hızlı yapmıştı ki, görmemiştim.

"The Word!" sesi kulağıma söyledi ve kendimi hatırladım ve tekrar söylemeye başlamak için ağzımı açtım. Yarım nefes sonra sırtım tahtaya çarptı—beni dövüş menzilinin dışına itmişti ve çoktan gitmişti. Tenim karıncalandı—bir hayaletin fırçasını hissetmek gibiydi.

"Bir kalem!" diye bağırdı bana, bir masanın üzerinden atlarken—ona doğru atılan şeytan ona çarptı ve Rose'a doğru yuvarlandı, Rose da bir çığlık daha attı. "Bana kalemlerinden birini at!"

"Çıldırdın mı sen?" diye bağırdım, pelerinimin cebinden kalemi çıkarıp kafasına fırlatırken.

Ona ulaşmadan önce dönüşmeye başladı, uzayıp gölgelerin arasından parladı - bir kılıç. O zaman kafasına nişan aldığıma pişman oldum, ama Wendell onu eğitimli bir kılıç ustasının zarafetiyle yakaladı, ki tabii ki öyleydi.

Wendell'i kılıçla izlemek, bir kuşun daldan sıçramasını izlemek gibidir, bunda düşüncesiz, doğuştan gelen bir şey vardır. İnsan, kılıç olmadan daha az kendisi olduğu, onu kullanmanın onu kendisi için en doğal olan unsura döndürdüğü hissine kapılır.

Kılıcı en yakındaki sheerie'ye sapladı ve düşmeden önce arkasındakini kesmek için döndü ve onu olgunlaşmış bir meyve gibi ikiye böldü. Diğer üçü de aynı kolaylıkla düştü.

Öğrencilerin çoğu çoktan kaçmıştı, ancak birkaçı ders salonunun arkasındaki kapıda asılı kalmıştı. "Koşun!" diye bağırdım onlara. Sonra, orada öylece durdukları, endişeli ve korkmuş göründükleri ve yardım teklif etmeye çalışacakmış gibi göründükleri için, "Daha fazlası geliyor!"

*O*onları hareket ettirdim. Elbette gördüklerini geri alamazdım ama en azından gördükleri karanlık bir odada, uzakta gerçekleşmişti.

Wendell'a baktım. Bir eliyle masaya yaslanmış, gözlerini ovuşturarak ağırlığını destekliyordu. Kanla kararmış kılıç, bir şemsiye gibi kolunun altına gelişigüzel yerleştirilmişti. "Kalemimi büyüledin mi?" diye sordum.

"Bütün kalemlerini büyüledim," dedi gözlerini açmadan. "Her zaman en azından bir tanesini yanında bulundurursun. İşe yarayacaklarını biliyordum." Ona bakmaya devam ederken ekledi, "Eh, her yere yanımda kanlı bir kılıç taşıyamam," tamamen yanlış anlamıştı.

"Neden kendi kalemlerini büyülemedin?" diye homurdandım.

"Yapardım ama onları nereye koyduğumu hiç hatırlayamıyorum."

Başımı sallayarak, sheerie'lerden birine yaklaştım. Son derece ürkütücüydüler: İlk başta onları kurt gibi düşünmüş olsam da, daha yakından incelediğimde hangi hayvana benzediklerini söyleyemedim. Genel formları itibariyle insana en yakındılar sanırım, ancak aşırı büyük, kadifemsi kulakları, dişlerle parıldayan bükülmüş bir burnu ve uhrevi bir yele gibi incecik tüyleri vardı. Çok sayıda garip Halk gördüm, ancak bu sheerie'lerin ne kadar rahatsız edici olduğunu, zihnimin onları bildiğim dünyalarla bağdaştıramamaktan nasıl ürperdiğini anlatmaya başlayamam. Wendell'in krallığı nasıl bir yer acaba diye merak ettim.

"Yorgunsun," diye mırıldandım. "Elbette ki amaç buydu. Tam bir güçsüzlük değilse bile."

İnledi. "Em, kendinle konuştuğunda sinir bozucu bulduğumu biliyorsun. Ne buldun ve bu günü nasıl daha da kötüleştirecek?"

"Dün gece biri seni zehirledi," dedim açıkça. "Muhtemelen kendi krallığında demlenen bir zehir, etkinliğini garantilemek için."

Şaşkına dönmüş gibi baktı, sonra incindi. "Benim *doğum günü partisi*."

"Hala ayakta durman, sanırım, zehirin seni zayıflatabileceği ama öldürmeyeceği anlamına geliyor. Üvey annen aksi takdirde sheerie'yi göndermezdi, sadece dozajı artırırdı."

"Ben bu noktada o kadar emin olmazdım. Onun eğlence anlayışını hafife alıyorsun." Ellerini kaldırdı ve onlara dik dik baktı. "Bu hissi açıklıyor - büyümü kullanmak bir fırtınaya doğru yürümek gibi. Neyse, her durumda, onlardan nasıl kurtulacağım?"

Sonuncusu sanki kendisine hitap ediyor gibiydi. Etrafımıza dağılmış korkunç cesetlere baktım. "Onlardan yeterince kurtulmuş gibisin."

"Bu sadece kendime düşünmek için alan sağlamak içindi," dedi. "Yakında kendilerine gelecekler ve yine peşime düşecekler."

"Ama hikayelerde-"

"Hikayeler yanlış. Kanlı şeyleri öldürmenin tek yolu boğmaktır. Bıçaklayın, hatta ikiye bölün, solucanlar gibi yenileneceklerdir."

Bu son derece tatsız görüntüyü düşünürken, o çok hareketsizleşti. Büyünün onu çevrelediğini hissedebiliyordum; havayı uğuldatıyordu. Konsantrasyonunu bozmamak için sessiz kaldım. Doğal olarak, Rose'un bize onun varlığını hatırlatmayı seçtiği an buydu.

"Benim var *Asla,*" diye kekeledi, "tüm akademik yıllarımda, *Asla-"*

"Çeneni kapa," dedim kısaca. Daha önce onunla böyle konuşmamıştım -sanırım uzun zamandır kimse konuşmamıştı- ve o bana şaşkın bir öfkeyle bakarken birkaç saniyelik mübarek bir sessizlik yaşadık, sonra kendini toparladı.

"Buradaki amacın ne?" Bu Wendell'e yönelikti. "Sen—bunların hepsi karmaşık bir hilenin parçası mı? Senden kaçan ve okulu tehlikeye atan bir peri sporu mu? Her iki durumda da, bunun devam etmesine izin verememvermeyeceğim. Şansölyeye gerçek kimliğin bildirilmeli. Ve*Sen.*" Bana döndü. "Onun ne olduğunu biliyordun, değil mi? Sen*yardımcı olmak*bu yaratık bir şekilde mi büyüledi seni, yoksa sen o kadar çocukça bir aptallık edip kendini onunla mı ittifak ettin—"

"Emily," dedi Wendell. Şeritler uyanmaya başlamıştı; biri dirseğinin üzerinde doğrulmuştu. Rose'un giderek daha yüksek sesle ve daha öfkeli bir şekilde konuşması üzerine yanına yürüdüm ve yüzüne tokat attım.

Ardından gelen sessizlik gürültülüydü, tutarsız gevelemelerle bölündü, ama yeterliydi. Wendell elleriyle garip bir hareket yaptı, sanki bir düğümü sıkıyormuş ya da bir kağıdı ikiye ayırıyormuş gibi. Ders salonunun zemini yarıldı.

Bir şekilde, hiçbirimiz dengemizi kaybettik. Wendell bir an kuru bir nehir yatağının kumlu zemininde durdu.*buraya gel*bir tür hareket ve sonra su duvarı ona doğru kükrerken yan tarafa tırmandı. Nehir dört sheerie'yi süpürdü. Wendell beşinciye doğru hareket etti, ancak Rose, benim şaşkınlığıma göre, onu bacağından yakaladı ve suya fırlattı.

"İyi adam," dedi Wendell, Bölüm Başkanı'nın omzuna vurarak. Rose'un yüzündeki ifade tarif edilemezdi; bu kadar dikkatim dağılmasaydı gülerdim.

Nehir pencerelerden içeri doğru patlamadan önce neşeyle akıyordu. Nehrin kaynağını seçemiyordum; kara tahtalardan birinin altındaki uzak duvardaki bir noktadan çıkıyor gibiydi, orada şimdi küçük, karanlık bir kaya mağarası vardı.

Wendell, bitkinlikten grileşmiş bir şekilde nehir kıyısına yığıldı. "Aşırıya kaçmış olabilirim."

"Birazcık," dedim. "Onları ördek havuzunda boğabileceğimizi anlarsın. Orada duruyor."

"Aklıma ilk gelen şey nehir oldu." Altındaki kumlu toprakta otlar çiçek açmaya başlamıştı, yaprakları suyun kenarındaki sığ sulara sarkıyordu.

"Ayakta durabilir misin?" dedim. "Dinlenebilmen için seni dairene geri götürmemiz gerek." Kolunu omzuma doladım ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Sonra donup kaldım.

Kırık kapılardan daha fazla ışık süzülüyordu. Wendell'i fark ettiklerinde hemen ona doğru yöneldiler ve ben de Rose'un pelerinini bir matador gibi onlara doğru savurmak zorunda kaldım. Uzaktan gelen şaşkın çığlıklar, nehrin dryadoloji kütüphanesinin dışındaki çimenliğe ulaştığı anlamına geldiğini düşündüm.

"Korkarım dinlenmek beklemek zorunda kalacak," diye hırıltılı bir sesle konuştu Wendell. "Gri sheerie her zaman iki ayrı sürü halinde seyahat eder—öncü birlik ve bir takviye grubu."

Küfür ettim. "Ve bu takviyelerin nehre atlayıp yardımcı olacaklarını sanmıyorum, değil mi? Başka bir kılıç dövüşüne var mısın?"

"Tenant's Green'de yürüyüşe çıkmak isteyeceğimden pek emin değilim."

"Bir fikrim var," dedim ve onu merdivenlerden yukarı çektim. Koridora döküldüğümüzde, hala orada duran bir grup öğrenciyle karşılaştık, açıkça bize yardım edip etmeme veya talimat verildiği gibi kaçıp kaçmama konusunda bir tartışmanın ortasındaydılar. Biri yaklaştı ve işe yaramaz bir cesaret gösterisi yaparak Wendell'in diğer kolunu tutmayı teklif etti. "Geliyorlar!" diye bağırdım onlara ve sonra bunun işe yarayıp yaramadığını görmek için durmadan koşmaya başladım ve Wendell'i arkamda sürükledim.

"Kılıcın mı?" diye homurdandım.

"Korkarım düşürdüm," diye cevapladı. Biraz sendeledi ama ayakta kalmayı başardı. "Bana bir kalem daha ver."

"Üzerimde sadece bir tane vardı!"

"Bir mi? Sen kimsin?" Şakaları endişemi gidermedi, ama onu hiç bu kadar bitkin görmemiştim. Peri zehrine karşı gerçekten bağışık mıydı, yoksa sadece yavaş etkili bir yudum muydu? "O zaman bir kalem."

"Kahretsin." Diğer cebimde kalemlerimden birini buldum ve ona fırlattım. "Kitaplarımdan herhangi birine büyü yaptıysan, seni o sheerie'li nehre iterim."

Arkamızda bir homurtu sesi duydum ve bir an için öğrencilerden birinin bizi takip ettiğini düşündüm. Ama o Farris Rose'du, kızarmış yüzünde donuk bir panik ifadesi vardı, kravatı arkasında çırpınıyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdım ona.

"Ben orada kalmayacağım*onlara*!" diye bağırdı.

Biraz daha bağıracaktım ama Rosewe müzeye ulaşmıştı, endişelenecek vaktim yoktu.

Kapılardan içeri daldık—neyse ki müze kapalıydı, bu yüzden tek oturan küratördü, bir vitrinin üzerine eğilmişti. Bizi görünce çığlık attı—Wendell ve ben nehir çamuruna bulanmıştık; Wendell gömleği kan içindeydi, bir kılıç sallıyordu; Rose kendi hayaletini görmüş gibi görünüyordu.

"Saklan," dedi Wendell, komuta büyü katarak, ancak küratörün cesaretlendirmeye ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Arka odalara doğru kaçtı.

Wendell bir ipin üzerinden atlayıp müzenin iki elf tahtından birine gömüldü. Müze üç galeriye yayılmıştı; biz Britanya Adaları'ndan peri eserlerinin bulunduğu en büyük galerideydik. Vitrinlerin ötesinde Norfolk tuz bataklıklarından kurtarılmış, devasa bir kayık gibi şekillenmiş, büyüyen ayla birlikte büyüyen imkansız bir gemi vardı. Ahşap iskeleti yarı

çürümüştü ama yelkeni sanki yeni yapılmış gibi parlaktı: Bir narvala benzeyen yaratığı çerçeveleyen mavi ve sarı bir desen.

"Plan nedir?" diye sordu Wendell.

Kılıcını aldım ve kabzasını kullanarak vitrinlerden birini parçaladım. Birkaç peri taşı aldım ve ikisini ona doğru fırlattım. "Al—bunları kırabilirsin, değil mi?"

Onlara baktı—tüm peri taşları gibi sıradanlardı, ancak ölçüldüğünde mükemmel küresel olduklarını göreceksin. "Evet, ama—"

İşte o zaman ikinci grup sheerie içeri girdi ve parçalanmış tahta yağmuru altında müze kapılarını parçaladı. Acaba insan kapılarının nasıl çalıştığının farkında değiller miydi yoksa sadece dramatik bir girişin tadını mı çıkarıyorlardı diye merak ettim.*ikinci taraf,*her ne kadar bunların farklı yaratıklar olduğunu varsayabilsem de; yaratıklar birbirine benzemiyordu, ama ölümlü gözlerime o kadar tuhaf görünüyorlardı ki onları karşılaştırmakta zorlandım.

Wendell elindeki peri taşına baktı, omuz silkti ve taşı yere çarptı.

Bir papağan sürüsü dışarı fırladı. Kuşlar çığlık atıp ciyakladı ve sinek kuşları bir anlığına dikkatleri dağıldı—korkmuyorlardı, kediler gibi onlara doğru atıldılar. Her papağan gagasında tropikal bir çiçek taşıyor gibiydi.

Wendell bir taş daha fırlattı. Taş parçalandığında, müze duvarlarında peri yazısıyla kaplı parıldayan pankartlar açıldı.[*3]Tavan aniden, yeşil yapraklarla çevrili orman havuzlarında dinlenen Halk freskleriyle boyandı. Her yüzeyde, buz kovalarındaki şarap şişelerinin yanında, tanımadığınız çiçeklerle dolu vazolar belirdi ve hava, sanki bir sonraki odadan geliyormuş gibi, kemanların boğuk sesiyle doldu.

"Wendell!" diye bağırdım. "Bunların hiçbiri işe yaramıyor!"

"Peki, ne bekliyordun?" Üçüncü peri taşı sadece bir şarkı içeriyordu, bir tür gürültülü ve enerjik bir peri grubu, kemanlarla birleşerek bir kakofoni oluşturuyordu. Dördüncüsü hepsinden en gülünç olanıydı; bütün bir*sıcak hava balonu*bir düzine farklı renkte gösterişli ipeklerden yapılmış, patladı. Zeminden birkaç metre yükseğe çıktı, vitrinlerden hafifçe sekti.

"Taşlarda saklı büyüleri hissedemiyor musun?" diye sordum.

"Hayır!"

Ellerimi sinirle havaya kaldırdım. "O zaman neden onları kırmaya devam ediyorsun?"

"Çünkü sen bana bunu söyledin, deli!"

Elini tuttum ve onu müzenin derinliklerine doğru çektim, cam vitrinlerde başka bir şey, işe yarayabilecek başka bir şey aradım. Sheerie arkamızdan geldi, dişlerini şaklattı. Rose,

Köşeye sıkışmıştı -ya işe yaramaz talimatlar bağırıyordu ya da hayatı için yalvarıyordu; dinlemeye zahmet etmedim.

"İşte!" diye bağırdı Wendell ve perilerin korakllarına doğru atıldı. Kulağa geldiği kadar saçma gelen harabeye tırmandık, tıpkı battaniyelerden ve yastıklardan yapılmış bir kalenin arkasına atlayan bir çocuk gibi.

"Başka bir nehri çağıracak kadar gücün var mı?" dedim umutla, papağanlardan biri bir sheerie'ye dalış yaparken. Kuşlar yaratıkların varlığından büyük bir rahatsızlık duymuş gibi görünüyorlardı.

"Hayır—ama geminin kendine has bir büyüsü var. Tek yapmanız gereken onu serbest bırakmak—ah!"

Direğe bağlı bir ip belirdi. Daha önce orada bir ip olmadığından emindim. Wendell kılıcıyla ipi kesti ve gemi ileri doğru fırladı.

Yükseldi—evet. Bir şekilde*yükseldi.*Altımızdan akan suyu duyabiliyordum, yüzüme çarpan tuzlu suyu hissedebiliyordum ama orada hiçbir şey yoktu—sadece gümüş bir hareket dalgası. Wendell yelkeni çevirdi ve kayık teknesi, o anda istemeden yardımsever papağanlar tarafından dikkati dağılmış olan sheerie'ye doğru fırladı. En yakındaki sheerie bir uyarı olarak ulumaya başladı ama kayık teknesi periye çarpıp onu baş aşağı suya fırlattığında ses aniden kesildi? Çünkü orada*oldu*teknenin altındaki su; müzenin içinden geçmemizi sağlayan şeydi, onu göremesem bile. Wendell yelkeni tekrar çekti ve ilkiyle aynı kaderi paylaşan kalan sheerie düğümüne çarptık. Çığlıkları susturulmadan önce mırıldanan bir ses çıkardı.

Wendell yelkeni tekrar ayarlamaya çalıştı—sanırım bizi yavaşlatmaya çalışıyordu— ama tutuşu kaydı ve biz sadece hızlandık. "Emily!" diye bağırdı ve vitrinlerden birine çarpmadan hemen önce kendini üstüme attı. Kırık camlarla kaplıydı ve ikimiz de görünmez bir şekilde, korakl'ın üzerinden geçen bir dalgayla ıslanmıştık.

"İyi misin?" diye sordu, yüzümü avuçlayarak. Hareket etmeyi bıraktığımız için o kadar rahatlamıştım ki, midem korkunç derecede bulantılı olmasına rağmen sadece başımı sallayabildim. Saçındaki bardağı silkeledi ve tekneden çıkmama yardım etti.

Sheerie'ler yere yayılmıştı—ya da sheerie'den geriye ne kaldıysa. Küçük ışıklara dönüşmüşlerdi, bedenlerinin olduğu yerde asılı kalmışlardı, düzensizce tükürüyorlardı. Tek tek söndüler. Biri yanmaya devam etti, ama Wendell sanki bir böceği eziyormuş gibi ellerini onun etrafına doladı.

"Ne karmaşa!" dedi, müzenin geriye kalan kısmını incelerken, müze artık ateş kaynaklı bir halüsinasyon veya belki birkaç halüsinasyona benziyordu. Sıcak hava balonu bir köşeye doğru sürüklenmişti, orada duvar ve minyatür bir peri köyü sergisi arasında hafifçe zıplıyordu.

Wendell, biraz kaymış olan elf tahtına tekrar çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Bir anda yanındaydım, suyun içinden sıçrayarak

bizi teknede taşıyan gelgitin sığ kalıntıları. Arkamda, sallanan, gıcırdayan bir kayık vardı.

"Seni eve götürelim," dedim. "Lütfen bana krallığında demlenen zehirlere karşı panzehirler hakkında çalışma bilgin olduğunu söyle."

Başını kaldırdı ve bana gülümsedi. "İyi olacağım, Em."

Saçlarını koyu gözlerinden geriye doğru ittim, onları inceledim. "Belki edebiyatta bir şeyler vardır," diye mırıldandım, yüksek sesle düşünerek.

Arkamızda bir ses duyduk. Hızla döndüm ama sadece Rose'du. Bize bir şey söylemesini bekliyordum ama o sadece hareketsiz durdu, bakışları bir şey algılamıyormuş gibi oradan oraya savruldu. Saçları kafasına yapışmıştı; açıkça bir dalga tarafından vurulmuştu. En azından çığlık atmayı bırakmıştı.

Wendell'a döndüm. "Onunla ilgili ne yapmalıyız?"

Wendell yüzünü buruşturdu. "Onun hakkında neden bir şey yapmalıyız?*O*"Doğum gününde zehirlenmedi."

Yanlış görünüyordu ama aklıma bir alternatif gelmediği için -adam kendi ismine bile tepki vermiyordu- Rose'u dryadoloji müzesinin saçma enkazında, bir heykel gibi hareketsiz bir şekilde bıraktık. Bir papağan omzuna kondu ve saçlarını temizlemeye başladı, o da bunu fark etmemiş gibiydi. Artık ne Wendell ne de benim için bir tehdit olmadığı çok açıktı -en azından yakın gelecekte.

Dışarı çıkarken kırık vitrinlerden birinin yanında durdum. "Ha," diye mırıldandım. İçeri uzandım ve küratörün benden esirgediği Shadow için ödünç almakla ilgilendiğim eseri kaptım - görünüşte basit bir deri yaka. Biraz suçlu hissettim, ama çok değil; adrenalin ve dehşetin artçı şoklarıyla gergindim ve zaten onu geri getireceğimi düşündüm.

O zaman müzenin ana galerisinin, özellikle de savaşın gerçekleştiği yerin, minik ışıklarla dolu olduğunu fark ettim. Bunlar, sheerie'nin kullandığı türden ışıklar değildi, havada sanki bir esinti tarafından yakalanmış gibi uçuşan közlere daha yakın bir şeydi.

"Bu ne?" dedim, birini yakalamak için elimi uzatarak. Avucumda serin hissettirdi, ama parmaklarımı açar açmaz tekrar uçup gitti.

"Hmm? Oh. Dökülen sihir," diye mırıldandı Wendell. Ayakta neredeyse uyuyordu, bana sıkıca yaslanmıştı. "Bir kısmı benim—gerisi eserlerden."

"Döküldü mü?" diye tekrarladım inanmazca. Büyünün, sanki biri süt şişesini devirmiş gibi, bu şekilde anıldığını hiç duymamıştım.

Wendell, yanlış duymuş olmam gereken "tiftik" gibi bir şey mırıldandı. Cebime uzandım ve peri eserleri toplamak için kullandığım keselerden birini çıkardım, kadifeden yapılmış, demir halkalardan oluşan bir tür ağla sarılmıştı. Büyünün minik közlerinden birkaçını keseye koydum, acaba

basitçe sheeries'in ışıkları gibi sönerdi. Sonra keseyi ödünç yakanın yanındaki cebime koydum ve Wendell'in kapıdan geçmesine yardım ettim.

NOTLARI ATLA

* 1 Bunun bir nedeni de, genç yaştan itibaren dehası fark edilen de Grey'in, lisans yıllarında yasadışı bir deneme pazarına girdi ve bu pazar o kadar kârlıydı ki tüm eğitimini finanse etti. Emekli olduktan sonra verdiği bir röportajda, Durham'dan Dr. Marlon Jacobs, de Grey'e, *Modern Dryadoloji*'1839'da, çeyrekte yalnızca bir lisans başvurusu kabul eden ve uzun kariyerinin başlangıcını oluşturan bir başarı. De Grey, yoksul geçmişi ve zengin akranlarından yardımları için fahiş ücretler talep etme alışkanlığı göz önüne alındığında, birçok kişi tarafından bir tür Robin Hood figürü olarak görülüyor. Ancak Jacobs dışında hiç kimse böyle bir plana katıldığını kabul etmediğinden, bu bir efsane olarak kalmaya devam ediyor. Akademik intihalin birçok biçimini ifade etmeye başlayan "pulling a de Grey" ifadesi bu kaynaktan kaynaklanmaktadır.

* 2 Perilerin kültürel ve fiziksel olarak Rose'un hikaye katmanları tarafından şekillendirildiği teorisi iki kategoriye ayrılır: yabancı, ölümlüler ve Halk tarafından ilgisiz alemlerde anlatılan tüm hikayeleri içerir ve yerli, Halkın kendileri hakkında anlattığı hikayeleri içerir.

* 3 Görsel olarak, yazılı Faie, belirli bir bölgenin ölümlü yazısının garip bir karışımı gibidir ve Ogham'a benzer bir şey. Konuşulan Faie'den çok daha zordur; Alistair Holywood şöyle iddia ediyor *Bir Halkbilim Sözlüğü* ölümlülerin herhangi bir yararlı derecede anlamasının imkansız kalması. Birincisi, konuşulan Faie'den çok daha az tutarlıdır; sadece güney İngiltere'de on beş varyasyon belgelenmiştir. Bazıları ek süslemelerle neredeyse Roma alfabesine benzerken, diğerleri yazıya bile benzemez, ancak doğal süreçlerle oluşan rastgele bir desendir. İkincisi, yazılı Faie'nin semasiografik öğelere sahip olduğu görülmektedir; yani, yazılı dilde var olan belirli kelimelerin konuşulan bir karşılığı yoktur, bu da onu sözlü muadilinden daha zengin, daha meşgul ve daha az bilinebilir hale getirir. Ve sanki tüm bunlar yeterli değilmiş gibi, yazıları statik değildir ve kişi bir sayfanın tamamını çevirebilir ve sadece birkaç dakika sonra, kendisini alakasız bir konuya yeniden düzenlediğini görebilir. Bunun, Halkın yazılarını ölümlüler için daha az anlaşılır kılmak için yaptığı bir büyü mü yoksa dilin kendisine özgü bir özellik mi olduğu bilinmemektedir. Yazılı Faie'nin incelenmesi tehlikeli olabilir; 1800'lerde psikolojik çöküntüler yaşayan birkaç akademisyen akıl hastanelerine kapatıldı. Bunlardan en ünlüsü, İskoçya'daki iki savaşan peri krallığı arasındaki bir barış anlaşmasını keşfettiğini ve şifresini çözdüğünü iddia eden Harriet Fairfax-Walton'dı, ancak daha sonra bu anlaşma meyveli bannock tarifine dönüştürüldü. Bu belge Londra'daki British Folklore Müzesi'nde sergileniyor ve şu anda son derece müstehcen bir denizci şarkısının sözleri olarak kullanılıyor.

15th September

Wendell'i uyandırdım bu sabahın erken saatlerinde—o benim kanepemde uyumuştu, ısrarım. Evet, bunun ne kadar saçma geldiğinin farkındayım. Sanki kapımı çalarak içeri girmeleri durumunda bir başka peri suikastçısının önünde durmayı umabilirmişim gibi. Ama durumu göz önüne alındığında, onu Shadow ve benim onu gözetleyebileceğimiz bir yerde tutmanın en iyisi olduğunu düşündüm. Ayrıca, apartmanımda kalması bir miktar koruma sağladı, çünkü birçok Halk misafirperverliğin kadim yasalarına uyar ve birinin evine girip misafirleri öldüremez. Günün geri kalanında ve sabahın erken saatlerinde hiç uyumadı ve hala baş ağrısından şikayet ederek uyandı, ama sesinden ve ten renginden büyük ölçüde iyileştiğini anlayabiliyordum.

"Bu saatte hiçbir yere gitmeyi reddediyorum," diye cevap verdi, ona bir önceki gün Dover'a tren bileti aldığımı söylediğimde. Battaniyelerine ve yastıklarına o kadar gömülmüştü ki sadece bir tutam altın saçını ve yüzünün dörtte birini seçebiliyordum. "Korkunç bir gün geçirdim ve en azından öğlene kadar burada kalacağım."

"Wendell," dedim, sesimi irade gücümle dengeleyerek. "Aileniz size *suikastçılar* senden sonra. Kapını gecikmeden bulmak için her türlü çabayı göstermeliyiz. En azından, Cambridge'den olabildiğince uzağa gitmeliyiz, çünkü *senin burada olduğunu biliyorlar.*"

"Yeryüzünde birkaç saat durumumuzu nasıl değiştirebilir? Kendimi savunmamda herhangi bir işe yarayacaksam, iyileşmem için bana zaman tanınmalı."

Bu sıkıcı tartışma, ben onun en sevdiği pelerininden kurdeleler yapacağım tehdidinde bulunana kadar devam etti; bu pelerini kusursuz bir şekilde dikmek için gülünç sayıda saat harcamıştı ve sonunda zalim bilginler hakkında mırıldandığı birçok şikâyetle kendine geldi.

Kampüs o erken saatte hareketsiz ve uykudaydı, ağaçlar yolları gölgede bırakmıştı ve şafak öncesi hava sonbaharın soğuğuna sahipti. Dryadoloji bölümünün boş olmasını ve böylece kulak misafiri olma korkusu olmadan stratejiler geliştirebilmemizi ummuştum, ancak ortak odanın zıt uçlarında uyuyan iki öğrenci vardı ve Profesör Walters kendi kendine mırıldanıyor ve ofisinde kitapları çarparak duruyordu - bir baykuşun saatlerini tutuyor. Eh, idare etmesi gerekecekti.

"Bu pisliği ben temizleyeceğim," dedi Wendell, ofisine girdiğimizde elini sallayarak.

Kaşlarımı kaldırdım. Wendell'in ofisini hiç dağınık görmemiştim - toz yoktu, yıkanmamış bardak yoktu ve nedense her zaman hafif bir hindistan cevizi kokusu olurdu — her ne kadar bunu genellikle temiz insanların estetik için kullandığı türden bir düzensizliğe göre düzenlemeyi sevse de. Masanın üzerinde ağır kitap yığınları, tertemiz bir kırtasiye kutusu ve bir sıra mürekkep hokkası vardı ve pahalı eşarplar ve sandalyelerin üzerine atılmış yedek bir pelerin vardı—hepsi bu kadardı. Shadow, Wendell'in pencerenin yanında onun için tuttuğu yatakta hemen kendini evinde hissetti—ben işteyken genellikle benim ofisimde kalır, ancak yatak takımlarında biraz çeşitlilik olsun diye Wendell'in yanına gizlice gittiği bilinir.

Wendell pelerini astı ve atkıları katladı, sonra bir ateş yaktı, hava soğuk değildi; doğal olarak bunu sadece atmosfer için yapıyordu. Wendell'in ofisi, bölümde şöminesi olan sadece iki ofisten biriydi—diğeri Rose'unkiydi—bu da diğer fakülte üyeleri arasında sürekli bir kızgınlık kaynağıydı. Bunu yaparken, koridordan hafif ve hızlı bir ayak sesi duyuldu.

"Bu Ariadne olacak," dedim iç çekerek. Tahmin edildiği gibi, yeğenim sabahın altısı için fazla neşeli görünerek odaya daldı.

"Ah, umarım hiçbir şeyi unutmamışımdır," dedi, valizini bir sandalyenin üzerine bırakarak. Sabahki toplantımızdan hemen sonra Calais'e giden feribota binip oradan da doğuya giden bir trene binmeyi planladığımızı söylemiştim. Kıyafetinin temizliğinden ve gözlerindeki parlak ışıltıdan, bir süredir uyanık olduğu anlaşılıyordu.

"Buna inanamıyorum," diye devam etti nefes nefese bir sesle, coşku nöbetlerinden birine yakalandığında sık sık yaptığı gibi ellerini birbirine kenetleyerek. "Yirminci yüzyılın en büyük iki dryadologuyla bir keşif gezisi! Heyecanımı zor zaptediyorum."

"Biz bilmezdik," dedim. "Lütfen sesinizi alçaltın—tüm departmanın tartışmamızı duymasını istemem. Orada ne var?"

Taşıdığı kağıt torbaya baktı. "Bu kadar erken bir saatte ikramlar olmadan bir şey yapılamaz, bu yüzden kruvasan almak için fırına uğradım."

Wendell canlandı. "Ne tür?"

Ganimetleri bölüşmeleri için onları bıraktım. Koridorun sonunda tekerlekler üzerine monte edilmiş bir kara tahtanın olduğu bir seminer odası vardı, onu Wendell'in ofisine sürükledim. Bunu gördüğünde inledi.

"Kara tahtalara bağımlısın," diye itiraz etti. "Nereye gittiğimizi bile söylemedin. Önce bizi çizelgeler ve diyagramlarla baş başa bırakmayacaksın herhalde."

"Alpler," dedim kısaca. "Özellikle, Avusturya'nın batısındaki St. Liesl köyü. Özellikle Danielle de Grey'in kaybolduğu söylenen yakınlardaki bir tepe olan Grumanhorn ile ilgileniyorum."

Boş boş baktı. "De Grey'in benim-"

"Buna geçmeden önce tartışmamız gereken birkaç konu var," dedim. Yazdım *Aziz Liesl* tahtaya—özel bir sebepten değil, ama aslında benim hakkımda haklıydı: Tahtaya bir şeyler yazmaktan hoşlanıyordum.

Ariadne'ye döndüm. "Dün olanlarla ilgili sorularınız olduğunu tahmin ediyorum."

Gözleri büyüdü. "Evet—aslında tüm okul da öyle."

Başımı salladım. Doğal olarak, konferans salonlarından birinde aniden beliren bir nehrin yanı sıra zavallı müzeyi nasıl mahvettiğimizle ilgili bir sürü söylenti dolaşıyordu. Rektör yardımcısına, makul olduğunu düşündüğüm bir yarı gerçek söylemiştim: Wendell ve ben, Galler'in peri hükümdarlarından birini istemeden kızdırmamızın sonucu olarak suikastçılar tarafından hedef alınıyorduk. Wendell ve ben son yıllarda orada zaman geçirdik ve Galler peri sarayları hakaretlere karşı aşırı hassastır. Nehrin suçunu elbette Wendell'e değil, suikastçılara yükledim ve genel olarak hikayem oldukça saçmaydı, ancak bilim insanları Halk söz konusu olduğunda buna alışkındır.

Hem Wendell hem de ben, Galler sarayına hediye olarak götürmek üzere güçlü bir peri eserini arama görevi olarak tanımladığım keşif gezimize çıkma izni almıştık, krallarından af dilemek için. Rektör yardımcısı, yıkıcı suikastçıların sarayları tatmin olana veya Wendell ve ben ölene kadar gelmeye devam edeceğine inandığımı söyleyene kadar derslerimizi devralacak birini bulma olasılığı konusunda isteksizdi, bu noktada Cambridge'den ve kalan ders salonlarından mümkün olduğunca uzakta olmamız konusunda açık bir tercihte bulundu.

"Otur," dedim Ariadne'ye. Oturdu, endişeli görünüyordu.

Nefesimi tuttum. "Wendell Folk'tur. O, İrlanda'nın güneyindeki bir sarayın hükümdarıdır ve biz bilginler ona Silva Lupi diyoruz.Kendisini kraliçe ilan eden ve şimdi de onu öldürtmeye çalışan üvey annesi tarafından tahttan indirildi."

Ariadne bana baktı. Bir şey eklememi bekliyor gibiydi ama eklemeyince, yakasından kruvasan parçalarını temizleyen Wendell'e kuşkuyla baktı. "Anlıyorum," dedi.

Eh, sanırım bunu beklemeliydim. Birçok akademisyen sıradan perilerle etkileşime girmiş olsa da -evcil kekler ve benzeri- saray perileriyle karşılaşan ve bunu anlatacak kadar yaşayan çok az kişi var. Ariadne'den, onlardan birinin yanında çökmüş bir şekilde oturmasını, saçlarının her yere dağılmış olmasını, boğulan bir adamın cankurtaran botunu tutar gibi kahve fincanını tutmasını kabul etmesi oldukça fazla bir şeydi.

Wendell'a baktım. Kaşlarını kaldırdı ve "Sana inanıp inanmamasının benim için ne önemi var? De Grey'e olan ilgine geri dönelim. O kaybolduğunda peri kapılarını araştırıyordu, öyle mi? Sence benimkini buldu mu?" dedi.

Parmağımı kaldırdım. Aptalca olduğunu bilmeme rağmen, Ariadne'nin ifşama verdiği anti-klimaktik yanıt beni biraz cesaretsizlendirdi. Bir sunum yaptığımda, bunun takdir edilmesini isterim.

"Buna geçmeden önce," dedim, "daha acil bir soruyu cevaplamalıyız: Neden şimdi?"

"Neden şimdi?" diye tekrarladı Wendell. "Ne demek istiyorsun?"

Bunu söyleme biçiminde ve tahtaya karaladığım notlara sanki aniden büyülenmiş gibi bakma biçiminde biraz fazla saf bir şey vardı. Gözlerimi kıstım. "Üvey annen neden ancak şimdi peşine suikastçılar gönderiyor? Elbette seni bundan daha erken bulabilirdi. On yılı vardı."

"Belki de on yılını benim arkadaşlığımı özleyerek geçirdi. Üvey annem son derece terstir."

"Bunu söylemeden önce*yapamadım*seni öldürecek, peri geleneğine göre. Bu onu çok güçlü, tahtta çok güvenli kılacaktı."

Parmaklarını umursamazca şıklattı ve kahve fincanını boşalttı. "Bu konularda her zaman haklı değilim. Ariadne, canım, salonda bir demlik daha demleyebilir misin?"

Kız ayağa fırladı, pratik bir şey yapmasından dolayı rahatlamış gibi görünüyordu. O gittikten sonra kollarımı kavuşturdum.

"Benden bir şey saklıyorsun," dedim. "Bunu yaptığında hoşuma gitmiyor. Lütfen bana gizemli bilmecelerle konuşman gereken bir peri yalvarıcısı gibi davranma."

Güldü. "Emily, Emily. Ne zamandır arkadaşız?"

"Bu Aralık ayında yedi yıl olacak," diye hemen cevapladım. "Yani, çoğu insanın yaptığı gibi, tanıştığımız anda arkadaş olduğumuzu varsayarsanız. Ben, bunu kesin olarak belirlemek için daha şüpheli bir geçiş buluyorum."

"Eminim öyledir. Umarım artık bana biraz olsun güvenmişsinizdir. Gerçek şu ki, sorunuzu cevaplayabilirim ama hoşunuza gideceğinden emin değilim. Ve her halükarda, durumumuzla hiçbir ilgisi yok."

Uzun bir süre onu inceledim, bana okuyamadığım bir ifadeyle baktı. Başka bir saldırı hattına karar vermeden önce Ariadne kahveyle geri döndü.

"Teşekkür ederim," dedi Wendell, masada bir yer açarak. Ama Ariadne ona bakmakla o kadar meşguldü ki fark etmedi; tepsiyi bir sandalyeye çarptı ve her şey devrildi, bardaklar yere çarptı.

"Çok üzgünüm," diye kekeledi. "Profesör Bambleby,

ben-" "Ellerinizi uzatın lütfen," dedi Wendell iç çekerek.

Ariadne bana baktı, sonra ellerini şaşkın bir sessizlik içinde uzattı. Wendell virgül şekline benzer bir hareket yaptı. Çay tepsisi korkunç derecede tuhaf bir hareketle Ariadne'nin ellerine geri fırladı, hemen ardından çay fincanları geldi, tekrar bütün ve kahveyle doluydu.

Masaya yaslandım, irkildim. Wendell zamanla oynadığında nefret ediyorum. Bunu daha önce bir kez, Ljosland'da yaptığını gördüm. Bunda beni mide bulandıran bir şey var—belki de ölümlü zihnimin bir zaman anının geri sarıldığını ama tek bir uzay cebinde tutulduğunu kavrayamamasındandır. Bu—yani, imkansızdır. Ariadne'nin tepkisi daha dramatikti—kitaplığa doğru sendeledi, birkaç kitabı yere düşürdü ve Wendell hemen elinden kapmasaydı tepsiyi kesinlikle tekrar düşürecekti.

"Onu hallettik," dedi bana.

"Bunu sadece Faerie'de yapabileceğini sanıyordum,"

dedim. "Pratik yapıyordum," diye cevapladı, dehşetime.

"Daha fazla kahve yapabilirdik," diye mırıldandım, bir yudum alarak. "Bu şimdi yer gibi tadı var."

"Bunu yapar*Olumsuz,*" dedi, sanki kendisi yapmış gibi gücenmiş bir şekilde.

"Eh, onu hayal etmeyi bırakamıyorum, bu yüzden benimki de öyle bir tada sahip." Sarsılmıştım ve bunu saklamaya çalışıyordum. Sanırım onun sihir kullandığını görmeye alışkınım ama ara sıra beni temel düzeyde rahatsız eden, beni dryadolojiye getiren olaylar dizisinden neredeyse pişmanlık duymama yetecek bir şeyler yapıyor. Neyse ki, bu anlar kısa sürüyor.

"Büyünün önemsiz bir kullanımı gibi görünüyor," dedim. "Artık daha iyi hissettiğinden eminim."

Wendell derin bir yudum aldı ve gözlerini kapattı. "İyi kahvede önemsiz hiçbir şey yoktur. Ariadne, bunu sen mi yaptın?"

"O—o zaten demlenmişti. Diğer profesörlerden biri, sanırım," dedi. Wendell'e tüm yüzü aydınlanmış bir şekilde bakıyordu, sanki o onu hayata döndürmüş gibi.

onun her çocukluk fantezisi. "O zaman sen gerçekten—"

"Evet, gerçekten öyle; devam edelim," dedim sertçe, çünkü bir kez daha gök gürültüsümü çalmıştı. Sırt çantamı açtım ve peri ayağını Wendell'in masasına bıraktım.

Ariadne çığlık attı. Wendell, "Aman Tanrım!" diye bağırdı ve kruvasan torbasını kaptı.

"Aman Tanrım," dedim. "Sadece bir ayak."

"Sadece bir ayak!" diye haykırdı Ariadne, Wendell "*Emily,*" skandal bir tonda. Profesör Walters duvarın diğer tarafına birkaç kez vurdu.

"Tamam, tamam," dedim, ayağı sırt çantasına geri koyarken. "Bu bir faunun ayağı—aslında bir ağaç faununun. Dün kahvaltıda bunları tartışmıştık. Danielle de Grey kaybolduğunda türü araştırıyordu."

"Bir şey koyduğuna inanamıyorum*ayak*"masamın üstünde," dedi Wendell.

"Tek olan bu mu?" dedi Ariadne, çantama endişeyle bakarak.

"Lütfen dikkat edebilir misiniz?" dedim. "Bu önemli. O ayak de Grey'in tuzaklarından birinden. Belki de yaratık, hayvanlar gibi kaçmak için onu kemirmiştir."

"Siz bilginlerin ağaç faunları dediğiniz bu yaratıklar İrlandalı. De Grey Avusturya'da kayboldu," dedi Wendell. Sonra donup kaldı. "Ah."

Gülümsedim. O bunu çiğnerken ben tahtaya bir liste yazdım:*St. Liesl, Avusturya. Corbann, İrlanda. Nalçik, Rusya. Kolyma, Rusya.*

"Bir bağlantı noktası," diye mırıldandı Wendell. "Bununla ilgili olan bu, değil mi? De Grey'in bir bağlantı noktası peşinde olduğunu düşünüyorsun."

"Hayır," dedim. "Sanırım bir tane buldu."

Tahtaya işaret ettim. "Boynuzlarının morfolojisi göz önüne alındığında açıkça kendi türü olan bu faun türü; bunlar her zaman farklıdır; her biri yüzlerce, hatta binlerce mil uzaklıkta olan bu dört yerde belgelenmiştir. Uzun süredir orada yaşamalarına rağmen İrlanda'ya özgü olmayabilirler. Bildiğiniz gibi, Rus bilimsel çalışmalarının yalnızca küçük bir yüzdesi İngilizceye çevrilmiştir; belki de bu yüzden çok az sayıda bilim insanı bu örüntüyü fark etmiştir. Ağaç faunları İrlanda'da kapsamlı bir şekilde belgelenmiştir, ancak Avusturya ve Rusya'daki varlıklarına dair kanıtlar büyük ölçüde göz ardı edilmiştir. İrlanda bilimsel çalışmalarında yalnızca iki referans bulabildim, ikisi de yazarların hatalı olarak reddettiği St. Liesl gözlemlerine aitti."

"De Grey onları inceliyordu."

"Evet—ama de Grey'in ününü biliyorsunuz. Kendi döneminde onu ciddiye almaya meyilli çok az bilim insanı vardı ve bugün daha da azı var. Kaybolmadan önce ağaç faunları konusuyla ilgili bir ön analiz yayınladı ve bir bağlantının varlığını savundu. Kaybolmasından beş yıl sonra geri çekildi, diğer birçok makalesi gibi—Üniversitedeki dağlar kadar arşivi kazmak zorunda kaldım

Edinburgh, de Grey'in konuk öğretim görevlisi olduğu yer, onu bulmak için. Bu arada, ayağı da orada buldum—dryadoloji müzelerinin bodrumunda, de Grey'in diğer bulgularının birçoğuyla birlikte saklıydı."

Ariadne bizi zar zor kontrol edilebilen bir heyecanla izliyordu—bir kez daha ayaklarının ucunda yukarı aşağı zıplıyordu. "Nexus nedir?" diye pat diye söyledi. "Derslerimin hiçbirinde bu terimi duymadım."

"Bunun bir nedeni var," dedi Wendell. Ayağa kalktı ve dolaplardan birinden bir bez ve bir tür temizlik solüsyonu içeren cam bir şişe aldı ve bunlarla masasının üzerinde ovmaya başladı. "Alimlere göre, bunlar yok."

"Bunlar bir teori," dedim. "Her zaman çok olası bir teori olduğunu düşünmüşümdür. O kapı nereye açılıyor?" Ofis kapısını işaret ettim.

Ariadne kaşlarını çattı. "Elbette koridora. Ya da diğer taraftaysan Dr. Bambleby'nin ofisine."

"Oldukça. Ölümlü alemdeki kapılar genellikle iki yeri birbirine bağlar. Çoğu bilgin peri kapılarının farklı olmadığını varsayar—ama neden böyle olmak zorunda? Halk diğer açılardan ölümlü yasalara bağlı değildir. Bir nexus ikiden fazla yeri birbirine bağlayan bir kapıdır. Bu anlamda, bu ofis kapısına daha az, hareket eden ve herhangi bir sayıda yere açılabilen bir geminin kapısına daha çok benzerler."

"Ah," diye soludu Ariadne. "O zaman bu faunların bu kadar çok ülkede bulunmasını açıklar—alemlerini birbirine bağlayan bir bağlantı kullanıyorlar."

"Ve sonra, tabii ki, Halk'ın her zaman yaptığı gibi, insan dünyasına akınlar düzenliyorlar." Tahtaya, St. Liesl ve Corbann'a bağlayan çizgilerle bir kapı çizdim. "İrlanda'nın bilinen yedi peri krallığı var. Wendell's, ülkenin güneybatısında, ölümlü Corbann köyünün ve ağaç faunlarının görüldüğü yerin bulunduğu yerde yer alıyor. Şimdi, Wendell'in üvey annesi, onu büyüyle veya başka yollarla dışarıda tutmak için krallığının tüm kapılarını sıkı bir şekilde koruyor - peki ya bu?" St. Liesl'i daire içine aldım. "Sıradan periler tarafından kullanılan bir arka kapı mı? Belki de faunlar tarafından kendi özel kullanımları için mi inşa edildi? Muhtemelen varlığından haberi yoktur."

"Size temin edebilirim ki yapmıyor," dedi. "Çünkü babam yapmadı. Bildiği tek arka kapılar Britanya'daki çeşitli peri krallıklarına açılıyordu ve uzun zaman önce yıkıldılar. Peri kapıları düzenli olarak kullanılmadıklarında bunu yapar. Bu arada, üvey annemin de benim peşimden sheerie'yi göndermesinin sebebinin bu olduğuna inanıyorum - İngiliz kapılarından birini tamir etmeyi başarmış olmalı."

"Ah," dedim başımı sallayarak.

Gülümsedi. "Bunların hepsi senin kitabına girecek, değil mi?"

"Kitabımı düşünmüyordum bile," dedim savunmacı bir şekilde—sadece yarı yalan söylüyordum. Ansiklopedimi tamamladıktan sonra, Wendell'in bildiği gibi, dikkatimi başka bir büyük projeye verdim—bilinen tüm peri diyarlarının ve kapılarının bir haritasını çıkarmak. Böyle bir kitap patchwork bir şey olacak,

kaçınılmaz olarak öyle—peri alemleri genellikle ölümlü dünyadaki belirli coğrafi konumlara bağlıdır, ancak yalnızca birkaçı anlamlı bir şekilde araştırılmıştır—ancak bunu Danielle de Grey'in görüşünü savunmak için kullanmak istiyorum: alemler önceki araştırmaların öne sürdüğünden daha fazla birbirine bağlıdır. Bağlantıya dair kanıt bulmak tüm projenin temel taşı olacaktır.

"İyi misin canım?" diye sordu Wendell, Ariadne'ye.

Kendimi düşüncelerimden ayırdım ve kızın oldukça kızarmış ve cam gibi gözlerle baktığını fark ettim. "Neden oturmuyorsun?" dedim.

Wendell sandalyesini teklif etti ve kız oturdu. "Üzgünüm," dedi. "Sadece iyi, hayal bile edilemeyecek kadar değil mi?"

"Bizimle gelmek istediğinden emin misin?" dedi Wendell.

İnanamayarak ona baktı. "Elbette eminim! Küçük bir kız çocuğu olduğumdan beri Halk hikayeleri okuyorum. Bu, her zaman umduğum her şey."

"Umduğun her şey," diye tekrarladı düşünceli bir şekilde. "Ama bizimle gelirsen, korktuğun her şeyi de bulacaksın."

Endişeli görünüyordu—benim düşünceme göre, uyarıdan dolayı değil, onun gitmesini engelleyebileceği fikrinden dolayı. "Zaten karar verdim."

Wendell hala ona kaşlarını çatarak bakıyordu. "Bizim için kapıyı Avusturya'da bulmaya çalışmak en mantıklısı," dedim, "Rus sitelerinin aksine - de Grey'in çalıştığı yer Avusturya'ydı ve bu yüzden araştırmaları bize rehberlik ediyor."

"Görünüşe göre kanlı bir araştırma biçimini alan*ayak,*"Wendell mırıldandı. Ovalamayı bitirmişti ve masaya bir çeşit ahşap cilası sürmeye başladı. Oda o kadar yoğun bir şekilde lavanta ve turunçgil kokuyordu ki başım ağrıdı.

"Evet." Ariadne sırt çantasına tedirgin bir bakış attı. "Ayak gerekli mi?"

"İkiniz de bunu eğlencem için taşıdığımı düşünüyorsunuz," dedim, çileden çıkmış bir şekilde. "İkinizden hiçbiri cluricaun'un kulağı hikayesini duymadı mı?"[*]

"Ah," dedi Ariadne.*Ah.*O zaman ayak bizi bağlantı noktasına götürecektir!"

"Ayak bizi faunlara götürecek, o da bizi nexus'a götürecek," dedim. "Neyse, fikir bu. Daha önce hiç bir peri ayağından yol tarifi almadığımı belirtmeme gerek kalmayacağını umuyorum. Neyse ki, işbirliği yapmazsa, geri çekilebileceğimiz de Grey'in haritaları var ve köylüler de bir şeyler biliyor olabilir."

"Küçük bir ayrıntıyı gözden kaçırıyorsun, Em," dedi Wendell. "Siz bilginlerin sevimli bir şekilde 'ağaç faunları' olarak adlandırdığı yaratıklar iğrenç bir topluluk. Benim krallığım için bile. Ve biz onların peşinden gideceğiz, öyle mi? De Grey'in sonunun muhtemelen böyle olduğunu fark ediyorsun."

Kitaplığa yaslandım, parmaklarımı bir rafa vurdum. "Onların ölümlülere zarar verdiğine dair hiçbir hikaye yok."

"Ve çıkardığınız sonuç, onların asla yapmadığı mı? Başka bir açıklama daha var."

Ariadne'nin gözleri dehşet ve zevkin karışımıyla doldu, bu da endişe vericiydi. Ve kendimden şüphe etmeye başladığım an buydu. Kendimi bu tehlikelere atmak bir şeydi—bu konuda kararımı uzun zaman önce vermiştim, on dokuz yaşındaki yeğenimi de yanıma almak ise bambaşka bir şeydi.

"Ariadne," diye başladım, "belki de sen—"

"Belki de geride kalmalı?" diye arkamdan bir ses araya girdi. Şaşkınlığıma, Farris Rose kapıda belirdi, yüzünde asık bir ifade vardı. "Kesinlikle geride kalması gerektiği konusunda haklısın."

"Ben- Dr. Rose," diye geveledim. "Konuşmamızı mı dinliyordun?"

Rose, Wendell'e doğru işaret etti. "O yaratık çocuğa senden daha fazla ilgi gösteriyor."

Öyle öfkelenmiştim ki hemen cevap veremedim. Wendell elini Shadow'un başına koydu—köpek hırlamaya başlamıştı. "Her şeyi duydun," dedim sonunda.

"Aslında öyle." Yüzü griydi, gözleri kızarmıştı ama dün onu içinde bıraktığımız duruma bakılırsa, genel olarak beklediğim kadar perişan değildi. "Ne kadar şaşırtıcı olsa da, o sheerie olayından sonra uyumam imkansız hale geldi ve geceyi burada geçirdim. Bu arada, içtiğin kahve benim."

"Teyzeme güveniyorum," diye ilan etti Ariadne. "O, Halk'ı herkesten daha iyi tanıyor. Ben*dilek* "Onunla gitmek için."

"Ne kadar cesur," dedi Rose. "Cesur ve aptal, ki bunlar gençlik söz konusu olduğunda genellikle aynı şeydir. Ben çocuğun yerine geçeceğim, Emily. Bu konuda yardıma ihtiyacın var, bu açık."

"Olacaksın*Ne*?" Başım döndü ve konuşmanın aniden benden birkaç mil öteye sıçradığını hissettim.

"Farris, dostum," dedi Wendell, "teklifin için teşekkür ederim, ama senin arkadaşlığına ihtiyacımız yok." Sesi cana yakındı, ama Rose'un sakinleşmesini sağlayan bir tonlamaydı.

Aklımdan onlarca soru geçiyordu ama ilk aklıma gelen şu oldu: "Yirmi dört saatten az bir süre önce ikimizi de Cambridge'den attırmakla tehdit ediyordun."

"Yıllarca Alpler Halkını inceledim," dedi. "Bağlantı noktasını bulmak istiyorsanız uzmanlığıma ihtiyacınız var."

İnanmaz bir kahkaha attım. Ama bunu zihnimde evirip çevirmekten kendimi alamadım - Rose'un İsviçre Alpleri'nde geniş bir deneyimi olduğu doğruydu, benim sahip olmadığım bir deneyim; aynı Halk'ın birçoğu orada bulunabilir, çünkü periler pek umursamazdı

insan yapımı sınırlar. Evet, onun gibi birinin olması faydalı olurdu. Ve yine de—

"Bu açıklamıyor*Neden,*" Söyledim.

Bana sanki bir baş daha çıkmışım gibi baktı. "Mevcut bilimin zar zor teorik olarak değerlendirdiği bir bağlantı noktası bulmak için makul bir planın var. Bu süreçte muhtemelen kuruadolojinin kalıcı efsanelerinden biri olan Danielle de Grey'in kayboluşunun gizemini çözeceksin. Emily, kendine neden diye sorsan iyi olur*Sen*gidiyorlar."

"Ah," dedim. "Anlıyorum."

Ariadne tereddütle Rose'a gülümsüyordu. "Ne kadar çok olursa o kadar iyi olur."

"Aman Tanrım, Ari."

"Ne?" Yüzü düştü. "Ah, evet. Seni kovmakla tehdit etti." "Ve hala

edebilirim," dedi Rose. "Ama bu seyahatte sana eşlik etmemi kabul edersen, o sahte evraklar meselesini göz ardı etmeye karar verebilirim."

Ona ağzım açık baktım. Ancak Wendell şaşırmış gibi görünmüyordu. Parmaklarını masasına vurarak konuşuyordu, sohbetten giderek daha fazla sıkılmış gibi görünüyordu. "Bu gerçekten benim alanım değil ama bana biraz etik dışı geliyor, Farris."

Rose omuz silkti. "Etikteki bir sapmayla yaşayabilirim. Karşılığında, zamanımızın büyük bilimsel gizemlerine cevaplar bulursam, çok şeyle yaşayabilirim."

Wendell iç çekti. "Siz alimler hepiniz delisiniz. Sıradan periler tarafından sürekli yutulmanıza veya sefil bir aleme hapsolmanıza şaşmamalı. Emily, tartışmanın bir anlamı yok. Belli ki geliyor."

"Bunun nasıl bu kadar belirgin olduğunu anlamıyorum," dedim, ona dik dik bakarak. Sonra durakladım. "Bunun sebebi kahve, değil mi?*Bu*neden bu kadar uysal davranıyorsun?"

Wendell ikna edici olmayan bir masumiyet gösterisiyle kaşlarını kaldırdı.

"Hımm?" "Rose'un gelmesine izin veriyorsun çünkü iyi bir fincan kahve

yapıyor." "Hrafnsvik'te karşılaştığımız türden yoksunluklara katlanmamı bekleyemezsin," dedi Wendell.

Rose kızardı. "Ben bölümün başkanıyım ve onlarca yıllık saha deneyimim var. Bu keşif gezisindeki rolüm uzmanlık sağlamak olacak, *Kahve.*"

"Rolünüz düşündüğünüzden daha çeşitli olabilir," dedi Wendell sinirli bir şekilde ve eğer kaprislerine uyuyorsa Rose'u büyülemek konusunda hiçbir tereddüt duymayacağını anlayabiliyordum. Rose da bunu tahmin etmiş gibiydi ve irkildi; gözlerinde ilk şüphe kırıntılarının belirdiğini gördüğümden neredeyse eminim. Ama tek kelime edemeden Wendell'in ifadesi bazen yaptığı o rahatsız edici derecede hızlı şekilde değişti ve Rose'un sırtına vurdu. "Birdenbire tüm bu olay hakkında çok daha olumlu hissetmeye başladım. Hadi başlayalım mı?"

—

Yirmi dakika sonra, Sarmaşık yığınının dışında durdum Wendell'in daireleri barındırıyordu. Ariadne ona yardım etmek için içeri girmişti. aşağıda Shadow ile beklerken bagajımı hazırladım. Elbette çoktan hazırlamıştım. Rose bizi tren istasyonunda karşılayacaktı.

"Pekala, aşkım," dedim. "Yine başladık."

Gölge bana sadece köpeklerin bildiği mükemmel bir memnuniyetle baktı ve ben de kocaman alnına masaj yaptım. Yolculuğun onun için zor olmayacağını umuyordum. Peri bir canavar olmasına rağmen, onlar insan alemindekilerden daha ölümsüz değiller ve onu sekiz yıl önce bulduğumda, çoktan yaşlanmıştı - bunu düşünmek hoşuma gitmiyor. Son zamanlarda kırsalda koşuşturmaktan çok ateşin başında uzun uykulara ilgi göstermeye başladı. Yine de onu geride bırakma fikri benim hoşlanacağım bir şey değildi; ve şüpheleniyorum ki o da öyle düşünmüyordu.

Ariadne kapıdan çıktı, iki bavulun ağırlığı altında soluk soluğaydı.

"Aman Tanrım!" dedim. "Ona sadece*bir.*"

Bunları kaldırım taşlarının üzerine koydu. "Ona bunu hatırlattım ve ellerini yüzüne koydu ve beni dışarı çıkardı. Kalan iki vakayı birleştirmeye çalışıyor."

Başımı iki yana salladım. "Beş dakika içinde aşağı inmezse yukarı çıkıp onu dışarı sürüklerim. Treni kaçıracağız."

Ariadne onaylarcasına başını salladı. Dikkatinin dağıldığını ve sürekli olarak giydiği atkıya elini koyduğunu fark ettim.

"Ne?" dedim ve biraz sıçradı. "Hiçbir şey," dedi,

atkısını paltosunun altına sokarak.

"Hiçbiri," dedim. "Kendimizi büyük bir tehlikeye atacağız, çoğu tuhaf ve rahatsız edici. Cesur bir yüz takınmamız veya seni ilgilendiren şeyleri görmezden gelmemiz söz konusu olmayacak. Bana güvendiğini orada söylemeni takdir ediyorum. Ama Ariadne, eğer buradan tek parça halinde çıkacaksak, hem düşüncelerini hem de güvenliğini bana emanet etmelisin."

Açık sözlü olduğumu biliyordum ve bunun için bir çare olmadığını da biliyordum. Kısmen, her şeyden öte olmaya çalıştığım için ve ayrıca, her şeyin etrafından dolaşacak vaktimiz olmadığı için. Birlikte çalıştığımız birkaç kısa ayda Ariadne'ye pek fazla sıcaklık göstermediğimi biliyordum ve bunu nasıl telafi edeceğimi bilmiyordum; ama en azından ona bunu sunabilirdim.

Bana gergin bir şekilde baktı. "Gelmemi istemiyor," dedi. Bunu

beklemiyordum. "Bunu o mu söyledi?"

Başını salladı. "Beni geride kalmaya ikna edip etmemeyi düşündüğünü ama senin ona sadece 'ateş püskürteceğini' söyledi."

"Elbette yaparım," dedim sinirlice.

Aydınlanan gökyüzüne baktı. "Ona ne yaptığımın onu ilgilendirmediğini, bunun kariyerim olduğunu söyledim. Ondan sonra diğer odalardan birine kayboldu ve bununla çıktı."

Atkısını çıkardı, daha önce takmadığını fark ettim, bu şaşırtıcı değildi çünkü atkı takmak için hava çok sıcaktı.

Öne eğildim. Sıradan ipekten daha ince olsa da ipek bir eşarptı, sanırım -giysiler konusunda uzmanlığım yok- Ariadne'ye çok yakışan sıcak bir mor menekşe rengindeydi. Kumaşın içinden geçen gümüş iplik bir tür kareli desen oluşturuyordu. Desenin değişip değişmeyeceğini veya aniden büyüyle parlayıp parlamayacağını merak ederek onu bir o yana bir bu yana çevirdim, ama sıradan bir eşarp gibi görünüyordu, her ne kadar güzel yapılmış olsa da.

"Bunun beni korumaya yardımcı olacağını söyledi," dedi. "Halkın sizin et ve kanınıza zarar vermesine izin vermeyeceğini söyledi."

"Bu onun için iyi bir şeydi," dedim bir duraklamadan sonra. Zihnim atkı ne işe yarıyor diye merakla meşguldü. Kesinlikle pek bir şeye benzemiyordu ama peri yapımı nesneler söz konusu olduğunda pek de anlamlı görünmüyor. "Yine de umarım buna asla ihtiyacın olmaz."

Onu tekrar ceketinin altına soktu, hafifçe gülümsedi. "Ben de—onu saklamak istiyorum. Benim kendi peri eserim! Onu asla çıkarmayacağım."

Sesi merak uyandırıcıydı ve gökyüzüne bakmaya geri döndü, gökyüzü güzel bir pembe renge dönüşüyordu. Bir şey beni rahatsız ediyordu ve bunun ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

"Ariadne," dedim aniden. "Üzgünüm—bir süre önce seni bu işten uzak tutmam gerektiğini kendim söylemeliydim. Bu gerçekten bir araştırma gezisi, ancak sıradan bir geziden çok uzak. Wendell senin burada kalmanın en iyisi olacağını söylerken haklı."

Bana şaşkın bir bakış attı, sanki onun güvenliği için endişelendiğimi ifade etmem beni şaşırtmış gibiydi, bu da doğal olarak kendimi canavar gibi hissetmeme neden oldu. "Her şey yolunda, teyze. Dediğim gibi, ben de gelmek istiyorum. Her şeyden çok istiyorum. De Grey araştırmasında sana yardım etmek için geçirdiğim tüm haftalardan sonra, geride kalmaya dayanamadım."

"Evet," dedim sessizce. "Çok yardımcı oldun."

Bundan memnun görünüyordu ve sessizliğe gömüldük. Bir şey daha söylemem gerektiğinden emindim ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden bir an daha geçtikten sonra Wendell'i bulmak için içeri kaçtım.

Beklediğim gibi onu, tüm giysilerini bir valize sığdırmaya çalışırken telaşlı bir halde bulmak yerine, yatağının kenarına oturmuş, valizlere derin bir kederle bakıyordu.

"Lütfen bize birinci sınıf vagonlardan birini ayırdığını söyle," dedi acıklı bir şekilde. "Tren yolculuğu beni hasta ediyor."

"Bütün biletlerimiz birinci sınıf," dedim, kendime rağmen eğlenerek. "Elbette. Bu sefer için yeterli fonumuz var. Konaklamamızın Hrafnsvik'ten daha iyi olduğunu göreceğinizi düşünüyorum."

"Göreceğiz. Deneyimlerime göre, ıssızlığın ortasındaki köyler sizi hayal kırıklığına uğratma eğilimindedir." İç çekerek bir gömleği kasalardan birine attı ve kilitledi.

"Hadi harekete geçmezsen trenimizi kaçıracağız." Gardırobuna gittim ve iki kazağını çıkarıp ona doğru fırlattım. Seçimlerime gözlerini devirdi.

"Ne?" dedim. "Sana bunlardan bir tane aldım - yeşil olan. Neydi o, dört Noel önce mi? Seni daha önce de giyerken görmüştüm. Her zaman siyah giyemezsin."

"Evet, ama oldukça şık—ah, boş ver." Tekrar iç çekti ve ikisini de ikinci çantaya düzgünce katladı. "Sorun paketleme değil, itiraf ediyorum; ben sadece seyahat etmekten hoşlanmıyorum. İnsanların evde kalabilecekleri halde neden oradan oraya dolaşmak istediklerini asla anlayamayacağım. Burada her şey benim sevdiğim gibi."

"Bu hiç şaşırtıcı değil," dedim etrafıma bakarak. Doğal olarak, Wendell'in daireleri saçma derecede rahat ve bir şekilde etraflarında bir orman atmosferi var, ancak bunun pek mantıklı olmadığını biliyorum. Tavanlar çok yüksek, daha çok eski bir korunun gölgeliği gibi -onları bir şekilde büyülediğinden şüpheleniyorum- ve her zaman hışırdayan yaprakların sesi var, ancak çok yakından dinlerseniz bu aniden kesiliyor. Peri kraliyetinden çok fazla lüks süs beklerdim, ancak mobilyaları basit -birkaç kanepe, imkansız derecede yumuşak; kocaman bir meşe masa; üç muhteşem ocak başı şöminesi; ve içinden imkansız derecede küçük bir esintinin sürekli hareket ettiği, yosun kokan büyük bir boş zemin. Dekorasyon için ormanın içinde yansıdığı Hrafnsvik'ten ayna ve ışığı beklenmedik şekillerde yakalayan birkaç gümüş süs, heykel ve vazo ve benzeri şeyler var, ancak hepsi bu. Ve tabii ki, yer o kadar temiz ki, çok fazla nefes alırsanız kirleteceğinizi hissediyorsunuz.

"Teşekkür ederim,"

dedim. "Ne için?"

"Ariadne'yi düşündüğüm için. Ona karşı nazik davrandığım için. Bunu beklemiyordum."

"Hayır?" Bavulunu kapatmak için üzerine oturdu. "Kırgınım, Em. Aslında oldukça iyi kalpliyim, biliyorsun."

Kesinlikle onun kaprislerine uygun olduğunda nazik olduğunu biliyordum, ki bunun aynı şey olduğuna ikna olmadım, ama bu noktayı tartışmadım. "Bana asla sihirli bir atkı yapmadın."

Bana hayretle baktı. "Giyebilir misin? Sana bundan daha fazlasını yapabilirim. Elbiseler ilk iş olurdu, her zaman giydiğin o korkunç kahverengi şeyleri değiştirmek için. Ve senin*yağmurluk.*"

Gözlerimi devirdim. "Teşekkür ederim, ancak gardırop konusunda yardımcı olanlardan birine ihtiyacım yok.*oíche sidhe.*"Benim için yapacağın herhangi bir yağmurluğun başlığında muhtemelen bir su samuru ya da buna benzer çılgın bir şey olurdu."

"Su samuru yok, söz veriyorum." Kasaları aldı ve kasvetli bir şekilde etrafına baktı. "Sanırım bu kadar."

"Bekle" dedim.

Başını öfkeyle eğdi, açıkça bir tür ders bekliyordu. Ona doğru yürüyüp onu öptüğümde tamamen hareketsiz kaldı.

Garip bir an için gülmek istedim, çünkü onu şok ettiğim çok açıktı. Ancak bunu ve diğer her şeyi kısa sürede unuttum. Onu Ljosland'dan beri öpmemiştim ve bu pek sayılmazdı; ilk seferinde o kadar gergindim ki ona zar zor dokundum, ikinci seferinde ise diğerindeydi, *oíche sidhe*Belki de görünmez bir şekilde hışırdayan yapraklardı ya da saçlarımı yolan esintiydi ama bir şekilde ölümlü diyardan ayrıldığımı hissettim ve gözlerimi açtığımda kendimi peri ışıklarıyla çevrili büyülü bir koruda bulacağımı düşündüm. Bu izlenim o kadar güçlüydü ki başım dönerek geri çekildim.

Wendell'in gözleri karanlıktı. Bana doğru yarım adım attı. "Emily—" "Hayır,"

dedim aptalca, tam olarak ne demek istediğimi bilmeden. Telaşlı ve onun kadar şaşkın hissettim. Ayrıca, kendimden biraz utanıyordum—ona boş umut vermemin adil olmadığına, tek akıllıca yolun teklifine olumsuz cevap vermek olduğuna karar vermemiş miydim?

Bavullarından birini alıp, "Trenimize yetişmeliyiz," dedim ve bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde oradan uzaklaştım.

NOTLARI ATLA

* "Şarap Tüccarı ve Cluricaun'un Kulağı", en ünlü versiyonuyla belgelenmiştir*The O'Donnell Kardeşler'in İyi Halkın Geceyarısı Hikâyeleri*(1840), bir tüccarın ıssız bir orman yolunda haydutlar tarafından mağazalarının soyulmasıyla ilgili uğursuz bir hikayedir. Yoldan geçen bir cluricaun yardım teklif eder, cluricaunlar pub işletmecileri, damıtıcılar ve benzerleriyle dosttur, ancak nankör tüccar yaratığı öldürür ve kulaklarından birini çıkarır, çünkü cluricaunların gizli depolardan ve nehir yataklarından gelen altın şarkısını "duyabildiğine" dair yanlış bir inanç vardır (genellikle meyhanelerde bulunan cluricaunların cepleri genellikle altınla doludur ve bunlarla sonsuz içki turlarının parasını öderler). Tüccar kulağını kendi kulağına doğru kaldırır ve ormanda uzun, kıvrımlı bir patikada şarkı sesini takip eder ve burada kısa sürede kaybolur. Şaşkınlıkla, saatlerce dolaştıktan sonra başladığı yere geri döner ve cluricaun'un cesedine bakar. Bu sırada cluricaun'un ailesi cenaze törenlerini gözlemlemek için toplanmıştır. Tüccarın üzerine atılırlar ve o da perişan bir şekilde ölür.

17th September

Biz yaptık Cambridge'den tren—zorlukla—vapur da dahil olmak üzere şu anda Avusturya'nın Leoburg kasabasına doğru birinci sınıf yataklı vagonda Fransız kırsalını geçiyoruz, oradan St. Liesl'e ulaşmak için bir otobüs kiralamamız gerekecek. Wendell ve Ariadne erken yattılar, ben ise burada salonda oturup manzaranın tadını çıkarıyorum veya çıkarmaya çalışıyorum. Harita defterim için notlar almaya çalıştım, ancak konsantre olmakta çok zorlandım. Zihnim bu günlerde aşırı aktif, Avusturya'da ne bulabileceğimize dair planlarımızı ve olasılıklarımızı eleyip duruyor. Yolculuk trenle dört gün sürüyor.

Calais'ye giden feribot olaylı geçmedi. Farris Rose'un varlığının can sıkıcı olacağını düşünmüştüm ama adam bizden uzak durdu, kamarasında saklandı ve kendi günlüğüne bir şeyler karaladı. Ariadne'nin ilk yurtdışı seyahatiydi ve uyanık olduğu anların yarısını Kanal manzarasından trenin gürültüsüne, çayla birlikte servis ettikleri minik çikolata parçalarına kadar bir şeyler hakkında haykırarak geçirdiğine inanıyorum. Çoğu zaman kendimi kaçınırken bulduğum şey Rose'un değil, onun arkadaşlığıydı. Neyse ki Wendell onunla eğleniyor gibiydi ve yolculuğumuzun ilk günündeki tuhaflıktan sonra, ona egzotik bir hayvanat bahçesi sergisi gibi bakarak ve ona hitap ettiğinde havaya sıçrayarak geçirdikten sonra, birbirleriyle oldukça rahat görünüyorlardı ve iyi yemek ve iyi kıyafetlere olan ortak sevgileri sayesinde bağ kurmuşlardı - Ariadne, kardeşimi onu Cambridge'e göndermeye ikna etmeden önce Londra'da bir terzinin yanında kısa bir süre çıraklık yaptı.

Kompartımanım Wendell'inkinin yanında. Yeterince geniş, kendim ve Shadow için yeterince büyük bir yatak ve bir lavabo var. Dün gece kapıyı kilitledim ve daha fazla suikastçının bizi ziyaret etmesi durumunda eşik boyunca bir tuz çizgisi çizdim. Ancak Wendell'in söylediğine göre çok endişeli değilim, çünkü tüm Folk

trenlerden ve demiryollarından nefret ediyorum. Peri ayağını yatağımın altına, onu gezinmekten alıkoyacağını umduğum bir tuz çemberiyle çevreleyerek sakladım.

Gece Wendell'in kompartımanından gelen tuhaf bir hışırtı sesiyle uyandım, ardından birkaç aralıklı gümleme geldi. Seslerde şiddet içeren hiçbir şey yoktu ve bu yüzden trende uyumakta zorluk çektiğini ve Ljosland'da bazen yaptığı gibi kendine gece yarısı atıştırması hazırladığını varsaydım. Onu kontrol etmek için kalkmayı düşündüm ama trenleri her zaman uyuşuk bulmuşumdur ve hemen uykuya daldım.

Shadow'un alçak, gürleyen homurtusu bu sabah beni uyandırdı. Yanımda çömelmişti, vücudu gerginlikten uzun bir çizgi halindeydi, kapıya bakıyordu. Baktım ve yatağımın ayağında duran bir adam gördüm.

Bağırmadığımı söylemekten mutluluk duyuyorum - işim çok sayıda doğaüstü korku içeriyordu ve tepkilerimi bastırmayı öğrendim. Ve adamın doğaüstü olduğu açıktı, çünkü kampüste tanıştığım kurdele adamıydı ve kilitli kapımdan içeri girmişti.

"*Sol,*" dedi bana, sanki bir tartışmanın ortasındaymışız gibi. Eskisinden daha fazla kurdele takmış gibi görünüyordu, bazıları boynuna eski püskü bir atkı gibi dolanmıştı. Ama bunun dışında - ve zihnimin her şeye bir anlam vermek için boşuna bir çabayla kendi içine kapandığını hissettiğim yer burası - o*daha genç*onu en son gördüğümden beri. Yirmi, hatta otuz yıl önce. Saçında artık hiç beyaz yoktu ve esmer yüzünde gözlerinin arasındaki kıvrım dışında hiçbir çizgi yoktu.

Kendimin durağanlaştığını hissettim.

"Sol," diye tekrarladı, "ve sonra tekrar sol. Hiçbir şey hatırlamıyor musun kızım?" Bunu sinir bozucu buldum, çünkü hafızam kusursuzdur ve bir hayaletle tartışmanın saçma olduğunu bilmeme rağmen, "Önceki karşılaşmamızda bana verdiğin gizemli yol tariflerinden bahsediyorsan, saçlarında kül olan belirsiz sayıda hayaletle karşılaştığımda sola dönmemi; her dem yeşil bir ormanda sola dönmemi ve sonra kardeşinin öleceği vadiden geçmemi söyledin." dedim.

Gözlerini kıstı. "Ve sonra?"

*Kuyu,*Ben düşündüm ki,*bu konuşma sonuncusunu mantıklı gösteriyor.*"Hiçbir fikrim yok. Ne olduğunuzu bilmiyorum, beni nereye yönlendirdiğinizi de bilmiyorum."

Güldü, bembeyaz dişlerini ortaya çıkardı. "Yol tarifi mi? Bana yol tarifi verebileceğini mi sanıyorsun, aptal kız? Kayboldum, uzun zamandır kayboldum, yine de yolumu bulabilirim." Kurdelelerini havaya kaldırdı. "Ama sen—sen vahşi doğanın o kadar derinlerindesin ki, seni çevrelediğini bile bilmiyorsun."

"Bu biraz kaba bir davranış" dedim.

"*Kayıp*birçok yolu olan bir krallıktır, ama hepsi aynı yerde son bulur. Nerede olduğunu biliyor musun?"

İçimi bastırdım, çünkü yenilik duygusunun etkisi geçmeye başlayınca yabancı canımı sıkmaya başlamıştı. "Sanırım Peri'den bahsediyorsun.*Kayıpların krallığı,*en eski masalların bazılarında buna denir. Oldukça şiirsel, değil mi? Ama büyük ihtimalle Halkın dikkatsiz ölümlüleri yanlış yola sürükleme alışkanlığına atıfta bulunur."

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı, bu garip hayalet adam, bir an için neredeyse aklı başındaymış gibi göründü.

"Bunu başarabilirsin," diye mırıldandı bir duraklamadan sonra. "Saçları birbirine karışmış aptal bir çocuk."

Elimi başıma götürdüm, bu gereksiz küçümsemeden rahatsız olmuştum ve o da kurdelelerine baktı. Sanki onların çeşitli renk ve dokularında bir şeyler okuyormuş gibi kaşlarını çattı ve sonra kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Ayağa fırladım ve onu koridorda takip ettim, orada Rose ile çarpıştım.

Adamın elinde bir fincan çay vardı ve fincan üstüne devrildi. "Emily, Tanrı aşkına ne—"

"Onu gördün mü?" diye sordum. "O adam—kurdeleler—"

"Sadece görüyorum*Sen,*"dedi, gözlüklerindeki çayın ardından muhteşem bir şekilde bakarak. "Şimdi hangi peri saçmalığına bulaştın-"

Wendell'in kapısını çaldım. İçeriden uykulu bir itiraz mırıltısı geldi, ancak kapıya yaklaşan ayak sesleri yoktu. Kolu denedim—kilitliydi.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Kriz anında tamamen işe yaramaz. Güzellik uykun daha önemli, öyle mi?"

Kapı bana dik dik bakıyor gibiydi. Bir küfürle odama geri fırladım, kıyafetlerimi giydim ve Shadow'u peşimde bırakarak hızla uzaklaştım, sırılsıklam bir Rose'u arkamda dikilmiş halde bıraktım.

Ariadne yemek vagonundaydı, önünde yarı yenmiş bir kahvaltı vardı. O erken saatte etrafta başka yolcu yoktu ve garsonlardan biriyle hararetli bir sohbet ediyordu. Gri-yeşil dağlardan oluşan, kayalık ve gölgelerle örtülü bir duvar, yanındaki manzaranın tamamını kaplıyordu.

"Emily Teyze!" diye bağırdı, el sallayarak. "Bu trenin İstanbul'a kadar gittiğini duydun mu? Günümüzde dünyanın ne kadarını görebildiğine şaşırmamak elde değil mi? Biliyor musun, annem tüm hayatını beş milden daha az bir mesafedeki bir köyde geçirdi—diğer ülkeler hakkında bildiklerini kitaplardan okumak zorundaydı. Modern teknoloji harika bir şey, değil mi? Ve eminim ki Türkiye Halkı büyüleyicidir—ah, canım." Beni baştan aşağı süzdü. "Elbisen ters."

"Önemli değil."

Kendime bir demlik çay söyledikten sonra, ona yaşadıklarımı anlattım, o da gözlerini giderek büyüterek, derin bir sessizlik içinde beni dinledi.

"Ne kadar harika," diye fısıldadı bitirdiğimde. "Ne kadar korkunç derecede gizemli! Bu tıpkı demirci ve böcgert hikayesine benziyor.[*1]"Bu, peri büyüsünün işi olmalı."

"Bu tutumla, umarım arkadaşımız bir sonraki ziyaretinizde sizi ziyaret eder. Ben, duvarlardan geçebilen garip adamlar tarafından takip edilmeyi tercih etmem."

"Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Birkaç tane. Ve en kötüsünün doğru olduğunu varsaymamız en iyisi olur diye düşünüyorum: Wendell'in üvey annesi tarafından gönderilen bir suikastçı daha."

Ariadne dişlerinin arasından dudağını kıvırdı. "Eğer öyleyse, işinde pek iyi görünmüyor, değil mi? Profesör Bambleby'den daha çok seninle ilgileniyor. Ve kurdelelerin bir silah olması mı gerekiyor?"

"Onun insan olduğuna inanıyorum," dedim. "Wendell'in üvey annesinin esiri olabilir, büyüyle ölümlü aleme geri gönderdiği biri olabilir. Belki de onu delirtmiştir, ya da belki de davranışı bilim insanları tarafından henüz belgelenmemiş bir peri ritüelinin parçasıdır."

"Bence bu sonuca varmamalıyız," diye geldi arkamdan bir ses. Dehşete kapılmama rağmen, Rose masamıza bir sandalye çekti.

"Yine kulak misafiri oldun sanırım," dedim ve Ariadne'ye sert bir bakış attım, çünkü Ariadne onu orada dururken görmüştü.

Rose'a suçlulukla baktı. "Eh, o da keşif ekibinin bir parçası olduğu için-" "Kesinlikle doğru," dedim, iç çekerek elimi sallayarak. "Küçük davranıyorum, değil mi? Dr. Rose, özür dilerim. Belki siz kendi bakış açınızı sunabilirsiniz."

Şaşırmış gibi görünüyordu, ama sadece çok kısa bir süre için—Rose fikir vermeye alışkın bir adamdır; başkalarının ilgilenip ilgilenmediği nadiren dikkate aldığı bir sorudur. Ellerini yelek ceplerine soktu ve sandalyesinde geriye yaslandı, benim Bölüm Başkanı duruşu olarak gördüğüm bir şekilde. "Bunun*Kurdeleli adam*—yollar hakkında gevezelik ettiği için bir tür peri aleminde kapana kısılmış olmalı, yalnızca bir tanesi herhangi bir uzamsal düzleme sabitlenmemiş—Bambleby'nin üvey annesiyle bağlantılıdır. Bu ille de böyle değildir."

"Suikastçıların ortaya çıktığı gün o da ortaya çıktı," diye belirttim. "Watkins'in İlki."[*2]—

Rose bana bilge bakışlarından birini attı. "Smith-Patel'in Watkins'e yönelik eleştirisine aşinasınızdır herhalde. Occam'ın usturasına yönelik eleştirilerle aynı çizgide ilerliyor; yani, İlkelerin aşırı hevesli bir şekilde uygulanması aşırı basitleştirmeye yol açabilir. Bu durumda, aynı kaynaktan gelmese de her iki durumda da peri büyüsü söz konusu olabilir."

"Evet, peki," dedim, kendi sinirliliğime sinirlenerek. Hala Rose'un benim hakkımdaki fikrini önemsiyordum; saçma olan buydu. "Bu sadece bir olasılık."

"Daha fazla kanıt toplamalıyız," dedi. "Ne yazık ki, burada kişisel kütüphanem yok, ancak Leoburg'a vardığımızda üniversiteyi arayacağım ve araştırma asistanlarıma ters yaşlanma temasıyla çapraz referanslanmış kurdelelerle ilgili hikayeler için literatürü taramalarını söyleyeceğim - bana göre bu karşılaşmaların iki temel ayrıntısı bunlar. Emily, bu adam sana bir daha göründüğünde -ki büyük ihtimalle öyle olacak- bu kurdelelerden birini almaya çalışmalısın. Bize kimliği hakkında değerli bir ipucu verebilir." Ariadne'ye, "Diğer yolcuların etrafında dolaşıp bu adamı etrafta dolaşırken görüp görmediklerini sormanı istiyorum -özellikle de bitişik kompartımanlardakileri." dedi.

Hepsi son derece mantıklıydı, bu da sadece kızgınlığımı artırdı. "Wendell'i uyandıracağım. Kendi önerileri olabilir."

"Bunların nasıl alakalı olabileceğini göremiyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım, yanlış mı duydum diye merak ettim. "Elbette Wendell'i bunun dışında bırakmamızı önermiyorsunuz. O araştırmamızın oldukça önemli bir parçası."

"O bizim araştırmamızın konusu," dedi Rose. "Ve gerektiğinde bilgi almak için onu yoklayacağız - son derece dikkatli bir şekilde - ama o, sizin kurdeleli adamınızın parçası olmadığı gibi bu keşif gezisinin bir parçası değil."

İnanmaz bir şekilde homurdandım. "Ciddi olamazsın."

"Hayır mı?" Rose öne doğru eğildi, ifadesi karardı. Bana daha önce nadiren yaptığı bir şekilde baktı, küçümseme olmadan, sadece delici bir ciddiyetle ve bir parçam geri çekilmek istiyordu. "Emily, yöntemlerin hakkında şüphelerim olabilir, ama seni her zaman zeki bir insan olarak düşündüm. Yine de tam bir aptal gibi davranıyorsun."

Ona ağzım açık bakakaldım. Ariadne sanki hakareti ona yöneltmiş gibi kırgın görünüyordu. "Profesör," diye başladı, "siz değilsiniz—"

"Bunu sana açıklamam gerektiğine inanamıyorum," diye devam etti. "Görünüşe göre saray perilerinden birine güvenmeye başladın - ama sadece bu değil, ailesiyle savaşa girmiş sürgün edilmiş bir kraliyet mensubu. Bunun seni içine soktuğu tehlikeyi göremiyor musun? O kadar açık ki bazen büyülenmiş olup olmadığını merak ediyorum. Wendell Bambleby olarak gördüğün adam - ki bu tabii ki gerçek adı değil, bir kurgu. Silva Lupi'nin doğuştan hükümdarı,Tanrı aşkına! İrlanda'nın en gaddar peri krallığı, onlarca bilginin kaybolmasından veya ölümünden sorumlu olan ve Tanrı bilir bölgenin kaç ölümlü sakini var. Brakspear, "Kötü adamlar ve canavarlar diyarı" diye adlandırmıştı *Tarihler. Geri istediği ev budur.*Ve onu bir müttefik olarak mı görüyorsun?*arkadaş*? Sana ne oldu?"

Her cümle bir darbe gibi iniyordu ve ben devam ederken bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. "En akıllıca yaklaşım—hayır, en*sadece*akıllıca yaklaşım—bağlantıya odaklanmaktır. Varlığının kanıtlarını bulup belgeleyeceğiz, bu da bilim için muazzam bir ileri adım olacaktır. De'nin gizemini çözmeli miyiz?

Grey'in bu süreçte ortadan kaybolması çok daha iyi. Yani *Tümü* ilgileneceğiz. Bambleby'nin görevi onun kendi işi ve eğer varlığı bizi tehlikeye atarsa, ondan gitmesini isteyeceğiz. Bir bilgin gibi davranmalısın, Emily, kafası Halk'tan biri tarafından döndürülen bir hikayedeki aptal bir ölümlü gibi değil."

"Bitirdin mi?" dedim sakin bir şekilde, bir salyangozun kabuğuna çekilmesi gibi ondan uzaklaşma isteğime karşı koyarken. Rose elini salladı ve ben sandalyemi geriye ittim.

Shadow da tabii ki onu takip etti, ama Rose'un ayakkabısını ısırmadan önce değil, onu ciyaklattı. Birkaç dakika boyunca kör bir şekilde yürüdüm ve ancak bir sonraki vagonun kapısına ulaştığımda kompartımanımı geçtiğimi fark ettim.

Wendell'ı ya da Rose'u düşünmüyordum, ama şu saçmalığı düşünüyordum: Daha önce hiç görmediğim türdenlerdi ve son derece korkutucuydular. Ve bu tür canavarlar Wendell'ın dünyasında sıradandı.

İlk defa aklıma geldi - ya da sanırım, şunu söylemeliyim ki *gerçeklik* bunun beni etkilediğini fark ettim, çünkü o zamana kadar her şeyi soyut bir bilimsel mesele olarak görüyordum ya da en azından öyle olmaya çalışıyordum—o dünyaya açılan bir kapı arıyorduk. Rose, bunun orantısız sayıda bilginin kaybolduğu ve bir daha asla haber alınamadığı bir krallık olduğunu belirtmekte haksız değildi.[*3]

—

Nefesimi toplamak için bir an duvara yaslandım. Hamallardan biri yanımdan geçerken bana tuhaf bir bakış attı ve ben de kendimi toparlayıp Wendell'in kapısına gittim.

Hala kapalıydı—sadece kilitli değildi. Daha önce yanılmıştım. Kolu döndü, ama kapı açılmadı. Bunun nedeni, çerçevenin her santimine sıkışmış yapraklar olmasıydı, bu da bir kapı durdurucu gibi davranıyordu.

"Ne oluyor yahu," diye mırıldandım. Kapıya doğru ittim, omzumu çarptım. Hışırtı ve gıcırtıyla kapı açıldı.

İçeride ne olduğunu gördüğümde, Shadow'u hızla ensesinden tutup içeri çektim ve kapıyı arkamızdan çarparak kapattım. Kompartımanın duvarları çiçekli sarmaşıklarla kaplıydı. Zemin bir tür taşa dönüşmüştü, nemli ve yosunluydu ve duvarlardan biri tamamen kaybolmuş gibiydi, fenerlerle aydınlatılmış, birkaç gölgeli eve doğru kıvrılan, kuleleri ve çatıları yeşil çimle kaplı bir yolun manzarasını sunuyordu. Wendell, yapraklı çardağında bir orman kralı gibi yatağında uyuyordu, farkında olmadan, dışarıda kalan bir ayak dışında battaniyelerle örtülüydü.

"Böyle bir manzaraya rağmen nasıl uyuyabilirim?" diye haykırdım, yatağa doğru yürürken. Sonra çığlık attım çünkü bir serçe sürüsü kafamın üstünden uçtu.

En azından ben serçe olduklarını düşünüyorum - biri düzinelerce kanat tarafından aniden dövüldüğünde, ayrıntılara odaklanmak zor oluyor. Shadow havlamaya başladı ve kuşlardan birini ağzına aldı, ardından bir patlamayla patladı

tüyler. Neyse ki, Wendell o zaman uyandı ve elimi tuttu, o noktada serçeler uçup gitti.

"Yeryüzünde ne yaptın?" diye sordum. Sonra öksürdüm, çünkü boğazımda bir tüy vardı. "Bu *oldu* Bunu yapan sen değil miydin?"

"Sanırım öyle," dedi, kaşlarını çatarak etrafına bakarak. Yatak örtüleri, bol bir ipek gömlek ve pantolon giymişti ve saçları neredeyse komik derecede çarpıktı. Serçeler, lavabosunun yerini almış gibi görünen bir göletin kenarına kondular ve gürültülü bir banyo yapmaya başladılar.

"Sen *düşünmek* yani." Duraksadım. "O zaman bu bir kazaydı? Çay gibi mi?"

"Hayır, ben sadece anlamsız büyü çabalarına düşkün oldum," dedi. "Elbette bir kazaydı. Her zamanki gibi evimi hayal ettiğimi hatırlıyorum. Sanırım rüyanın bir kısmı kafamdan uçup gitti."

Sarmaşığa dokundum—oldukça gerçekti, serçeler de öyleydi, kolumdaki pençe izlerinden anlaşıldığı gibi. "Bunu temizleyebilir misin? Gemiden indiğimizde zavallı kapıcılara bırakamayız."

"Evet, sadece—bana bir dakika ver." Yatağın kenarına ağır ağır oturdu, yüzünü ovuşturdu. Gömleği gelişigüzel düğmelenmişti ve bir omzundan sarkıyordu, köprücük kemiğinin zarif çizgisini ve kılıç kolunun zayıf kaslarını ortaya çıkarıyordu.

Kendimi onun yanına dikkatlice yerleştirdim. "Bu daha önce hiç oldu mu? Bu rüya-büyüsü?"

"Korkarım hayır." Rahatsız görünüyordu, sanki başka bir peri kompartımanına vals yapmış ve onu tohuma sürüklemiş gibi. Ve belki de biri yapmıştı, ama boynumda hoş olmayan bir şüphe karıncalanması hissetmeye başlamıştım.

"Başka ne?" diye

sordum. "Başka ne?"

Ellerini aldım ve inceledim, sonra çenesini dikkatlice iş adamı gibi kavradım ve gözlerinin içine baktım. Garip bir şey görmedim—hiçbir şey *ek olarak* tuhaflık, yani; gözleri her zaman çok yeşildi, ışık geçemeyecek şekilde kat kat dizilmiş yapraklar gibi kararmış bir yeşil. Bakışlarını uzun süre tutmaktan hoşlanmıyorum; korkutucu bulduğum için değil, ama içimden bir parça bunu yaparsam asla bakışlarımı kaçırmak istemeyeceğimden endişelendiği için.

Çenesini bıraktım. "Başka hangi semptomların var?"

"Hiçbiri." Durdu ve düşündü. "Çoğu zaman biraz yorgunum." "Ve bana hala

zehirden muzdarip olduğunu söylemeyi düşünmedin," diye azarladım. Kahvesine yeterince şeker koymakla ilgili bir konu açmak, ama böyle bir şey yapmamak tam da ona göre değil miydi?

"Seni endişelendirmek istemedim," dedi.

"Feci şekilde başarısız oldun."

"Berbat bir halde mi?" Öyle mutlu görünüyordu ki onu ittim.

"Bu ne?" dedim, geceliğinin yarı açık düğmelerinin arasından garip bir hareket parıltısı yakalayarak. İlk başta bir kolye taktığını düşündüm, kolye bir tarafa kaymıştı. Ama üst düğmeyi açtığımda gördüm ki—

Kanatlar.

Teninin üzerinde titreşen, çok silik gölgelerdi. Ama şüphesiz kuşların ana hatlarıydılar, belki yarım düzine kadar; o kadar eterik ve hızlıydılar ki sayabilecek kadar ayıramadım.

"Ee?"

Hareketsiz kaldığını fark ettim, sonra da üzerine çömeldim, gömleğinin düğmelerini neredeyse yırtıyordum.

Geri çekildim, onu daha rahat göğsüne bakabilmesi için yukarı çektim. *Bakmak."*

Bakışlarımı takip etti. "Ne?"

"Görmüyor musun?" Baktığımda bile, kanat titreşimleri kayboldu ve öldü. Bunu hayal mi etmiştim? Kompartımanın etrafına baktım. Yapraklar trenin hareketiyle sallanıyordu. Acaba bu sadece tenine değen gölgenin oyunu muydu? Kavrayışımdan kaçan bir anının hayaletsi çekişini hissetsem bile, bu olasılığa tutundum. Gördüğüm şey aklıma bir hikaye getirdi—ama hangisi?

"Bir şey gördüğümü sandım," diyebildim sadece, çünkü o anı parçasında beni geri çekilmeye iten bir şey vardı.

"Aman Tanrım. Karanlık bir alamet mi?" dedi, rahatsız edici bir şekilde işarete yakın. Elimi ellerinin arasına aldı ve göğsüne doğru çekti. "Bunu görmezden gel, Em. Ben her zaman alametlerle yönetilmeyi reddettim; onları çok sıkıcı buluyorum."

"Ben seninle evlenip evlenmemeye karar vermeden önce sen ölemezsin." Bunu şakalarımızın devamı olarak söylemiştim ama kulağa yanlış, düz geldi. Bayılacakmışım gibi hissettim.

"Yapmayacağım," diye bana içtenlikle güvence verdi. "Çok kötü değil." "Çok

kötü değil!" diye bağırdım.

Yüzünü buruşturdu. "Evet, bu bir rahatsızlık—ama kendimi eskisinden çok daha iyi hissediyorum. Bu açıkça büyümü şaşırtmak için tasarlanmış bir zehir türü, ama bunlar"—bölmeye şöyle bir göz attı—"etkileri yeterince çabuk kaybolmalı."

"Bu oldukça belirsiz."

"Üzgünüm. Daha önce hiç zehirlenmedim, bu yüzden belirtileri tahmin etmekte zorlanıyorum. Ben-" Bana uzun bir süre baktı ve korkumun arttığını hissettim.

“Ne?” diye sordum.

"Em," dedi, "elbiseni yine ters giymişsin."

"Aman Tanrım." Elimi çektim. Yine de, onun kayıtsızlığı beni biraz rahatlatmıştı. Yine de duvarın olduğu o imkansız yere bakmamaya çalışıyordum.

Arkamdan hafif bir horlama sesi geldi. Döndüm ve Shadow'un Wendell'in yatağında uyuyakaldığını gördüm.

"Büyümü kullanmaktan kaçınırsam, beklenmedik bir şeyin gerçekleşme ihtimalinin azalacağını düşünüyorum" dedi.

"Ah," dedim. "Harika."

Bir an bana göz kırptı. Sonra inledi.

"Kâhyanın bahçe aletleri var mı diye bakacağım," dedim yüzümü buruşturarak, ama aslında dikkatimin dağılmasından rahatlamıştım. "Eğer yapabilirsek, öğlene kadar bunu halledelim."

NOTLARI ATLA

* 1Demirciler ve boggartlarla ilgili birkaç hikaye var, ancak Ariadne'nin bunlardan bahsettiğini varsayıyorum. Skye'dan olan, bir peri hanının yakınında yaşayacak kadar şanssız olan bir demirciden bahseder. Adam, her saat garip Halk tarafından rahatsız edilir ve kendisinin hancı olduğu yanlış izlenimi altında çeşitli taleplerde bulunur. Ancak demirci, yerel bir boggart'ı evine davet ettiğinde bu ziyaretler nihayet sona erer.

* 2Watkins'in Dryadoloji'nin Birinci İlkesi: Ne kadar çok tesadüf, o kadar çok olasılık dışıdır Bu tesadüfler arttıkça, perilerin herhangi bir durumda yer alma olasılığı da artıyor.

* 3Bunlardan muhtemelen en bilineni Connacht Üniversitesi'nden Dr. Niamh Proudfit'tir. 1880'lerde ortadan kaybolan Rose'un çağdaşı Dr. Proudfit bir tür şeytanı araştırıyordu — brownie tipi perilerin en küçüğü—Silva Lupi'ye özgü olduğuna inanılır. Bastonu dokuz ölü meşe ağacından oluşan bir çemberin hemen ötesinde keşfedildi ve koruda tam olarak pelerininin yarısı vardı. O kadar düzgün bir yarısıydı ki, bilginler onun içeri kayarken bir peri kapısına takıldığını ve liminal büyünün kendisi tarafından kesildiğini teorileştirdiler.

20th September

Neyse ki Ariadne'ninyardım—sorma zahmetine girmedim Rose, böylece aptallığım hakkında kendime bir ders daha vermekten kurtulmuş oldum - Wendell'in kompartımana bulaştırdığı sarmaşıktan fazla zorlanmadan kurtulabildik, tren ilerlerken avuç avuç pencereden dışarı attık, bu da derin dağ geçidinde garip bir yeşil iz bıraktı. Serçeler dışarı kovuldu ve ayrıca yeşilliklerin arasında saklanan huysuz bir tarla faresi bulduk, onunla Wendell'in ilgilenmesine izin verdim. Geri kalanını da olay çıkmadan sihirle yok edebildi, bu da rahatlatıcıydı.

Yolculuğun geri kalanı sıradandı—hayal kırıklığıydı, çünkü kurdeleli gizemli adamımla başka bir sohbet umuyordum. Ne yazık ki Leoburg'da araba yoktu ve bu yüzden St. Liesl'e ulaşmak için iki küçük, sağlam çiftlik atının çektiği bir vagon kiralamak zorunda kaldık, bu da üç saatten fazla sürdü.

Daha önce Avusturya ve Ardamia'nın Alp ülkelerine gitmiştim ama bu dağ sırasının bu köşesine hiç gitmemiştim ve deniz seviyesinden çok yüksekte bulunan St. Liesl'e yolculuk rahat olmasa da nefesimi kesti. Yol, yaz çiçeklerinin, kar çanlarının ve neşeli düğün çiçeklerinin hâlâ noktalı olduğu bir dağ yamacına doğru kıvrılıyordu. Her ufku dağlar kaplamıştı, birçoğu sonsuz bir karla taçlanmıştı. Aşağıda, demiryolu, düzgün taş ve kereste binaları, keskin ve etkileyici çan kulesiyle Leoburg kasabası vardı ama ne kadar yükseğe çıkarsak, tüm bunlar onu çevreleyen vahşi doğanın yanında o kadar cüceleşiyordu, demiryolu bizi bildiğimiz dünyaya bağlayan ince bir dikiş hattıydı. Ve sonra patikada bir virajı döndük ve artık kasabayı hiç göremiyorduk.

Şimdi Alplerin folklorunun neden bu kadar zengin olduğunu anlıyorum; dağ yamaçlarındaki çok sayıda kıvrım ve yarık, perilerin açtığı sayısız kapıyı gizleyebilir.

düzinelerce hikaye. Rose bile etkilenmiş görünüyordu ve Ariadne çoğunlukla ünlemlerden oluşan istikrarlı bir yorumda bulunmaya devam etti. Tek isimle Peter olarak tanıtılan yaşlı şoförümüz, memleketine olan takdirinden hoşlanıyor gibiydi ve sonunda onunla jestlerden ve ilkel Almancasından oluşan bir sohbet kurmaya başladı, bu da sabrımı büyük ölçüde rahatlattı.

Sonunda vahşi doğayı geride bıraktık ve büyük ölçüde koyun ve sığırlara adanmış gibi görünen, bazıları tehlikeli yamaçlarda bulunan birkaç çiftliğin yanından geçmeye başladık. Peter atlarını çukurlu bir yola doğru çevirdi, altında gökyüzü kadar mavi, Ariadne'yi tekrar coşkuya sürükleyen küçük bir dağ gölü vardı.

"İşte buradayız," dedi rehberimiz Almanca, sokağın sonunda iki katlı bir kulübenin önünde dururken. Sağlam, koyu renkli ahşaptan yapılmıştı ve yan taraflarına tırmanan sarmaşıklar sonbahar havasında kızarıyordu, çünkü sonbahar ve kış bu gibi yüksek yerlere erken gelirdi. Etrafımızda sadece çiftçilerin tarlalarını gördüm, ama uzakta, manzaradaki küçük ağaçlıklı bir yükseltinin etrafında, St. Liesl'in gerçekten var olduğunun kanıtı olarak aldığım birkaç sütun odun dumanı gülü vardı. Yer bana dağların arasında saklı bir peri köyünü hatırlattı, bu beni eğlendirdi. Hatta yol kenarında bir miktar mantar bile vardı.

"Burası Julia Haas'ın misafirhanesi mi?" diye sordum, yazıştığım kadının adını söyleyerek, gülümsedi.

"Şehirdeki tek misafirhane," dedi. "Gir, gir—yakında hava kararacak." "Fena değil," dedim adam gittikten sonra, çünkü kulübe gözüme oldukça hoş görünüyordu.

"Harika!" diye coşkuyla bağırdı Ariadne, Wendell ise kuşkulu bir sessizlik içindeydi.

İçeride, mütevazı ama temiz ve meşe döşeme tahtalarının kokusunu taşıyan bir mutfak ve oturma odası bulduk. Arkadaki büyük pencereler, dağ yamacının düşüşüne ve aşağıdaki vadiye bakıyordu, karşıdaki bulut örtüsünün arasından yükselen bir başka muazzam dağ vardı. Kulübenin yanındaki küçük bir kayın korusu, rüzgarın kopardığı ve pencerenin önünden hızla geçen sarı ve turuncu yapraklarla muhteşem bir gösteri sunuyordu. Daha çekici bir misafirhane pek görmedim.

"En arkadaki odayı alacağım," diye duyurdu Rose. "Çok hafif uyurum."

Bunun üzerine sandığını alıp gıcırdayan merdivenleri çıktı. Ariadne sevinçle ellerini çırptı ve onun peşinden koştu.

"Ah," diye mırıldandım aniden dehşete düşerek.

"Ne?" dedi Wendell. Teslimiyet ifadesiyle etrafa bakıyordu.

"Unuttum—konaklama yerimizde sadece üç yatak odası var," dedim beceriksizce. "Rose'un burada olması işleri biraz karmaşıklaştırıyor."

Tavana baktı. "Bundan emin misin?" Yüzüm

kızardı. "Şey, ben-"

"Yani, sadece üç tane olduğundan emin misin?" Bir dolabı açtı ve başını salladı. "Aman Tanrım!"

"Bana kirli görünmüyor," dedim, o da uzun süre acı çekerek iç çekti. "Ve eğer bu konuda ihtiyar bir tavuk gibi davranıp her bir dağınıklığı tıkırdatarak zamanını harcayacaksan, önceden bil ki sana yardım etmeyeceğim." diye ekledim.

"Yaşlı tavuk!" diye haykırdı. "Elbette yardım etmeyeceksin. Akşamı tercih ettiğin şekilde, karanlık bir köşede bir trol gibi kamburlaşarak geçireceksin."

Ev sahibimizin gelişiyle cevap vermekten kurtuldum, elli yaşlarında, hoş geldin ve neşenin insani timsali olabilecek, yuvarlak ve kırmızı yanaklı, gözleri sürekli bir gülümsemeye dönüşmüş, soluk teninde hala sağlıklı bir yaz bronzluğunun izleri olan bir kadın. Neredeyse sağlam deri çizmeler ve dizinin altına kadar uzanan sade mavi yünden bir elbise giymişti, ancak serin esintiye rağmen pelerin giymemişti.

"Sizi yokuştan çıkarken gördük," dedi İngilizce, ağır aksanlı ama akıcı bir şekilde. "Karanlıktan önce içeri girebilmeniz büyük bir rahatlama oldu - buralarda hava çabuk kararıyor. Yolculuğunuzdan sonra size biraz ikram getirdik."

"Bu çok nazik bir davranış," dedi Wendell her zamanki çekiciliğine benzer bir tavırla. — Ev sahibimizin sıcaklığının onun moralini düzelttiğini görebiliyordum. Ve kolunun altına sıkıştırdığı, pudra şekeriyle kaplı bir çeşit çörek içeren sepet.

Kadın içeri daldı, birkaç saniye sonra daha genç bir versiyonu gibi görünen biri, elinde et suyunda pastırmalı köfte dolu küçük bir tencereyle geldi, ardından da daha genç bir versiyon, elinde peynirler, meyveler, salam, tereyağı ve taze pişmiş ekmekle dolu bir sepetle geldi.

"Kızlarım," dedi Julia gereksiz yere. "Astrid ve Elsa. Anlat bana, yolculuğun nasıldı?"

Wendell'in sohbeti devralmasına memnuniyetle izin verdim ve birkaç saniye içinde dördü de onun engebeli araba yolculuğunun tasvirine gülüyorlardı, bunu sürücümüzün yeteneklerini suçlamak yerine kendi bilgin yumuşaklığının bir alay konusu haline getirmeyi başardı. Ariadne birkaç dakika sonra kendi yatak odasını seçmiş olarak geri döndü ve kısa süre sonra kulübe hafta sonları bir kır pub'ı kadar gürültülü bir yer haline geldi.

“Rose nerede?” diye sordum Ariadne’ye.

Gülümsemesini elinin tersiyle örttü. "Işık gibi dışarı! Sanırım o da dağa tırmanma yolculuğundan Profesör Bambleby'den daha fazla zevk almamıştı."

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

"Ah." Rose'u kanepelerden birini almaya ikna edebileceğime dair umudum bu kadardı. Adam esasen keşif gezimize şantaj yaparak girmişti; uyku yerlerinin ilk tercihi olduğunu iddia etmesi çok haksızdı.

Yemeğimize oturduğumuzda -özellikle bulutlar kadar yumuşak ve güzel bir kayısı reçeli içeren çörekler çok güzeldi- konuşmayı araştırmamıza çevirmeyi başardım ve bu da Wendell'in bana göz devirmesine neden oldu. Eh, küçük sohbetlerde işe yaramadığımı biliyor.

"Ah, elimizden geldiğince yardım etmekten mutluluk duyarız—daha önce burada kalan bilginlerimiz oldu," dedi Julia. "Ama birkaç yıl boyunca hiçbiri olmadı. Çoğunlukla o İskoç kadının, de Grey'in hikayesiyle ilgileniyorlardı—ve ertesi yıl onu arayan o adam, Eichorn. Ama o daha az." Gülümsedi. "Her zaman o adam için biraz üzülürdüm—çoğu insan 'de Grey bu, de Grey şu' derdi—yani, o da Faerie'de tıpkı onun gibi tamamen kayboldu, ama duyduğum kadarıyla, onda da o ihtişamlı dokunuş vardı." Duraksadı, bakışları dalgın bir şekilde Wendell'e kaydı. "Sanırım bu yüzden buradasın? Onu aramak için mi?"

"Bu, dryadolojinin kalıcı gizemlerinden biri, değil mi?" dedi Wendell.

“Köyünüz kaç alim barındırıyor?” diye sordum.

"On ya da daha fazla. Hiçbiri başına ne geldiğine dair bir ipucu bulamadı." Julia bunun moralimi biraz bozduğunu fark etmiş gibiydi, çünkü ekledi, "Ama taze gözler, bilirsin."

"Kaybolduğu yeri biliyor musun?" diye sordum. "Grumanhorn'un yakınındaydı, değil mi?"

"Yolu biraz daha güneye doğruydu," dedi Julia. "Bizce. Kurdelelerinden birini bir köke bağlanmış halde bulduk. Diyorum ki*Biz,*ama tabii ki o köye geldiğinde ben daha bebektim. Kocamın babası size yeri gösterebilir.”

Wendell ve ben birbirimize baktık. Ariadne elini peynirin üzerinde gezdirerek hareketsiz kalmıştı.

“Kurdeleler mi?” diye tekrarladım.

"Evet—gezerken ceplerinizi bunlarla doldurmak buralarda yaygın bir gelenektir. Avucunuzun içi gibi bilseniz bile bu dağlarda kaybolmak çok kolaydır, çünkü her yerde, özellikle de burada ve orada asılı kalan sis ve bulutların içinde saklı Faerie'ye giden çok sayıda kapı vardır. Eve dönüş yolunuzu tekrar bulabilmek için yürürken kurdeleler bağlarsınız."

"Bu biraz kumar gibi görünüyor," dedi Wendell, bir fincan daha çay doldururken. "Sıkılmış bir peri onları yeniden düzenleyebilir, değil mi?"

Kendi düşüncelerimi yansıtıyordu ama Julia gülümsedi ve parmağını kaldırdı. "Perilerimizi iyi tanıyoruz, Dr. Bambleby. Kurdeleleri tuzlu su banyosunda ıslatıyoruz

dolunayda. Halk onlara dokunmaz.”

"Akıllıca," diye mırıldandım. En azından ilk yarısı; ikinci yarısı muhtemelen yerel bir hurafeydi—Halk genellikle dolunay olup olmadığını umursamaz, ancak bazıları zamanın geçişini işaretlemek için ay evrelerini kullanır. Ancak neredeyse tüm Halk tuzdan nefret eder.

Julia'nın büyük kızı Astrid, Wendell'e seyahatleri hakkında ayrıntılar sormaya başladı ve o da bana doğru sevimli bir gülümseme ve uyarıcı bir bakışla karşılık verdi. Yeterince iyi anladım ve sorularımı bir kenara bıraktım - Hrafnsvik'te yaptığım hataları tekrarlamak istemiyordum. St. Liesl halkıyla dost olmak bizim çıkarımızaydı ve eğer nezaket alışverişinde bulunmadan önce onları çapraz sorgulamakta ısrar edersem bu daha da zor olacaktı.

Yarım saat sonra Julia pencereden dışarı bakıp, "Yola koyulsak iyi olur. Gölgeler Malvenhorn'un o kadar yükseğine tırmandığında, karanlığın neredeyse geldiğini anlarsın." dediğinde şaşırdım.

Ziyaretin kısalığından memnundum ama Wendell morali bozuk görünüyordu. "Daha yedi bile olmadı," dedi. "Kahve içmeye kalmaz mısın?"

Kadın özür dilercesine, "Çok isterdik," dedi, "ama mümkünse hava karardıktan sonra evlerimizden çıkmıyoruz."

Hemen meraklandım. "Halk karanlıkta sizi rahatsız ediyor mu?"

Bana yorgun bir bakış attı, ama içinde hala bir sıcaklık vardı. "Sanırım bunu ifade etmenin bir yolu bu."

"Peki bu ne zamandan beri oluyor?"

"Ne kadar zamandır?" diye tekrarladı. "Başka türlü olmamıştı, Profesör. Şimdi, kapıyı sıkıca kilitle ve kapının önüne biraz yiyecek bırakmayı unutma. Peynire ve pişmiş sebzelere karşı özel bir düşkünlükleri var. Sabah kahvaltınla birlikte kızlardan birini göndereceğim. Ah—ve sana göl kıyısındaki peri ininden uzak durmanı tavsiye ederim."

Bunun üzerine üçü de kalkıp bize iyi geceler dilediler. Kapıyı onlar için açık tuttum ve gecenin ne kadar çabuk geldiğini görünce şaşırdım. Zirvenin gölgesi kulübenin üzerine düşmüştü ve havada yaklaşırken hissettiğimiz sıcaklık yoktu. Julia ve kızları patikadan aşağı doğru yürürken omuzlarının üzerinden bize el sallarken, sisin küçük parmakları arkalarından bir kapı kapanıyormuş gibi içeri süzüldü.

Wendell'a baktım. "Bundan ne çıkarıyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Neden bu ine doğru bir yürüyüşe çıkmıyorsun?"

"Kurdele getirelim mi?" dedim, Julia'nın bizim için bıraktığı demete dokunarak. Ziyaretçimin taşıdığı kurdelelere çok benziyorlardı, renk ve tarz olarak değişkendi.

"Sadece Shadow'un kürkünü süslemek istersen. Çok şık görünmez mi?"

Ariadne, geride kalmasını söylediğimizde hayal kırıklığına uğradı, ancak bulaşık yıkama görevini ona verdiğimde tekrar neşelendi.

herhangi bir durumda kendini yararlı hissettiği sürece mutlu olacağını anlamıştım, bir asistanda oldukça tehlikeli bir özellikti ve ben bunu istismar etme cazibesine direnmek zorundaydım. Sonra Wendell ve ben pelerinlerimizi giydik ve Shadow ile birlikte kapıdan dışarı çıktık.

Henüz resmen gün batımı olmamıştı, ancak güneş çevreleyen zirvelerin altına indiğinde, dağlık bölgelerde yaygın olan o uzun, soğuk alacakaranlığa girmiştik. Wendell ve ben daha önce geçtiğimiz dağ gölüne doğru bir patika bulduk.

"Bu kurdele işi oldukça tuhaf," dedi kayalık yamaçta ilerlerken. "Önce Cambridge'de o yürüyen şifre beliriyor, onlarla süslenmiş; şimdi buradayız, Avrupa'nın diğer ucundayız ve görünüşe göre yerel eğlence onlar. Bir bağlantı olmalı."

"Aksi takdirde büyük bir tesadüf olurdu" dedim.

Bana baktı, sonra güldü. "Zaten anladın." "Ne?"

"Gizemli adamınızın kimliği."

Gülümsememi bastıramadım. Kabul ediyorum, ondan önce bir peri gizemini çözebildiğim her an bundan zevk alıyorum. "Teorilerimin listesi biraz daraldı diyelim. Önce bunu onunla teyit etmek istiyorum."

Elini salladı. "Elbette."*BEN*"Kim olduğu umurumda değil, tabii ki beni öldürmek veya kapımın önüne çıkarmak istemiyorsa."

"Kesinlikle ikisinden biri" dedim.

Bana kısık gözlerle gülümsedi. "Beni çok özleyeceksin."

"Bana verdiğin belayı özlerdim. Kariyerim için bir nimet oldu. Her neyse, rahat uyuyabilirsin; yeni arkadaşımın bize zarar vermektense yardım etme olasılığının daha yüksek olduğuna inanıyorum."

"Sen olmasan ne yapardım, Em?"

Bu aramızdaki bir başka şakaydı. Daha önce vermediğim bir cevabı aradım ve "Hiç şüphesiz güneş ışığı alan bir İtalyan villasında uzanıp köylülere alışılmadık desenlerde peri taşları dikmeleri için rüşvet veriyorsun, böylece bunun hakkında bir makale yazabilirsin." dedim.

Dik, kumlu bir kıyısı olan ve sis iplikçikleriyle yarı örtülü göle ulaştık. Bir taşa takıldım ve Wendell beni tek bir kolay hareket anında yakalamasaydı kesinlikle uçtan uca yuvarlanırdım. Gülümseyerek beni tekrar ayaklarımın üzerine bıraktı.

"Ölümlülerin her zaman kendilerine zarar vermesine şaşmamalı," dedi. "Kör ayılar kadar beceriksizsiniz ve yine de sanki dünyadaki en kırılgan yaratıklar değilmişsiniz gibi etrafta koşuşturuyorsunuz. Dikkat edin*ayak.*"

Akıllıca bir cevap aradım ama bulamadım. "Teşekkür ederim."

"Gerek yok. Çok hoş."

"Senin için bir eğlence kaynağı olduğum sürece," diye mırıldandım, gülerken, karanlığın kızardığımı gizlemesine sevindim. Göğüs göğüse durmuştuk, nefesini yanağımda hissedebilecek kadar yakındık.

Wendell bir sopa buldu ve onu Shadow'a salladı, sonra da onu göle fırlattı. Yaşlı köpek neşeyle suya girdi, orada bir süre daireler çizerek yüzdü ve sonunda uzakta sopayı görüp onu almak için ağır ağır dışarı çıktı. Shadow'un bir gözü kör ve zirve denebilecek bir durumda değil; korkarım yemekleri söz konusu olduğunda onu şımartma eğilimindeyim.

"Senin peri yuvası arama fikrin bu mu?" dedim.

"Çevrede hiç Halk yok," dedi, köpek sudan çıkıp kendini silkelemek için kolunu kalkan olarak kullanarak.

Bu kadar kolay pes etmek tam ona göreydi. "Peki ya periler*kapılar*?"

Gölge'nin elinden sopayı almak için vakit harcadı, atletik yeteneklerini orantısız bir şekilde övdü ve ardından bankayı taramaya başladı.

"Orada," dedi işaret ederek. "O pınarın kayadan çıktığı yer. Sığ bir yer—sıradan bir peri için şirin bir kulübe sanırım. Siste adım atma, yoksa seni Periler Diyarı'na sürükler."

Büyüden korunmak için cebimde taşıdığım parayı sıkarak kaynağa doğru acele ettim. Ama kaynağa yakın bir yerde hiçbir hareket görmedim—şimdi iyice baktığımda, açıkça bir peri kapısıydı.[*]Pınarın ağzı, suyu karıştıran esintiyle hiçbir etkileşimi yokmuş gibi görünen ince bir sisle gizlenmişti.

Alçak bir cıvıltı sesiyle irkildim. Bir tilki yavrusu uçurumun gölgesinde duruyordu, siyah gözleri parlıyordu. İyice bakabilmemden önce kaybolup gitti, dar bir yarığa saklandı. İlkinden sonra bir ikincisi geldi—sadece gür kuyruğunun titrediğini gördüm.

"Hm," dedim. Defterimi çıkarıp birkaç not aldım.

"Tamamen bitirdin mi?" diye seslendi Wendell birkaç dakika sonra. "Shadow soğuyor."

Şimdi, Shadow asla soğuk değil; o kasvetli biri ve ölümle olan bağlantıları onları bağışık kılıyor.*Sen*"soğuk mu?" demek istiyorsun?

"Eşarbımı unuttum," diye yakındı.

Bunu sürdüreceğini biliyordum, bu yüzden gözlerimi devirdim ve defterimi kaldırdım. "Her neyse, burada görülecek pek bir şey yok," dedi. "Mütevazı bir meskene açılan tek bir kapı. Yarın bölgenin uygun bir araştırmasını yapacağız."

"Hatta bir*mütevazı meskem*faydalı olabilir."

"Emily, Emily," dedi. "Sana defalarca hatırlattığım gibi, küçük olmaları sıradan perilerden evcil hayvan yapabileceğin anlamına gelmez; çoğu

türler, yol göstermekten çok bağırsaklarınızı yemekle ilgilenirler. Ve zaten bunun anlamı ne? Genel olarak aptal yaratıklardır."

Onun züppeliği beni rahatsız etti. "Poe'nun bize nasıl yardım ettiğini unuttun mu?" dedim. "Bu bölgenin sıradan perileriyle temas kurmak bizi kapınıza götürebilir."

Şüpheli görünüyordu. "Poe ile şanslıydın. Dikkatli olmazsan şansın tükenir."

"Uzun zaman önce bittiğine bahse girerim, çünkü şu anda tembel bir hükümdar için bir görev için dünyayı dolaşıyorum," diye cevapladım, bu da onu tekrar güldürdü. Bir kez daha sopayı Gölge'ye fırlattık ve sonra toplanan yıldızların altındaki kulübeye geri döndük.

—

Kulübe sessiz, Ariadne gece için çekilmiş. Wendell ve ben kapının dışına bir tabak artık yemek koyduk, peynir ve bir avuç küçük, tatlı domates—umarım bu, bahçemizde yakında dolaşacak olan uğursuz perilerin damak zevkini tatmin ederdi. Ariadne'nin yaktığı ateşe odun ekledik ve yukarı çıktık.

"İyi geceler, Em," dedi Wendell ve esneyerek koridorun sonundaki Rose'un karşısındaki yatak odasına girdi, oradan Bölüm Başkanı'nın gürleyen horlamaları geliyordu. Bu, Ariadne'nin odasının karşısındaki kapıyı açık bıraktı. — kendisininkini açık bırakmıştı, Wendell'in ona hediye ettiği parlak atkı da pelerininin yanındaki kancaya asılıydı.

Benim odam küçüktü, bir lavabo, sade oymalı bir gardırop ve çerçevesi örülmüş dallardan yapılmış gıcırdayan bir yataktan oluşuyordu. Shadow hemen battaniyelerin arasında kendini evinde hissetti. Ayağı yatağın altına koyup bir başka tuz çemberiyle sabitledikten sonra pencereye gittim.

Manzara doğuya bakıyordu ve acı verici derecede güzeldi, az önce ziyaret ettiğimiz göle ve yuvarlak bir alt tepeye bakıyordu. Göl, gökyüzünün çivit mavisiyle uyumluydu, ikisi de yıldız desenleriyle dağılmıştı.

Yatağımın yanındaki feneri yaktım ve yanımda getirdiğim notları düzenleyerek, her şeyi sıraya koyarak biraz zaman geçirdim. Harita kitabım için birkaç taslak hazırlamıştım; ilk baskı için niyetim Batı Avrupa'nın en bilinen peri krallıklarına odaklanmak, kapılarıyla ilgili referanslar için literatürü taramaktı. Bazı kapılar belgelendi; daha fazlası belgelenmedi veya söylenti olarak var oldu. Birçok peri krallığının belirli ölümlü bölgelere bağlı olduğu doğru olsa da,

Diğerleri ise daha belirsizdir ve bir hikâye, kişiyi aynı hikâyenin daha sonraki bir yinelemesinin geçtiği yerden yüzlerce mil uzaktaki bir köyün kenarına yerleştirebilir.

Peri kapılarının hareket edebildiği ve hareket ettiği göz önüne alındığında benimkinin kolay bir iş olmadığının farkındayım ve başaracağım şey muhtemelen bu belirli çağdaki Peri'nin yalnızca bir anlık görüntüsü olacak. Yine de, bu akademik başarı için muazzam bir başarı olacak, başkalarının üzerine inşa edebileceği bir şey olacak - özellikle de nexus gibi tartışmalı kapılara dair kanıt üretebilirsem.

Sonunda gözlerim kaymaya başladı ve o gün başarabildiğim kadarını başardığımı kabul etmek zorunda kaldım. Kitaplarımı bir kenara koydum, kulübenin yerleşmesinin hafif iniltilerini ve mırıltılarını dinlemek için durdum.

İşte o zaman anladım: dört yatak odası. Üç değil.

NOTLARI ATLA

* "Peri kapısı" terimi, dryadolojiye yeni başlayanlar için sıklıkla bir kafa karışıklığı kaynağıdır. Sadece küçük bir Peri kapılarının yüzde kaçı insan gözüyle görülebilir?*kapılar*(ve hatta bunlar bile Halkın kaprisine göre ortadan kaybolmaya meyillidir). Bunlar, büyük ölçüde, bizim dünyamız ile onların dünyası arasındaki görünmez geçitlerdir. Bir peri kapısını fark etmek için iyi eğitilmiş bir göz gerekir; en iyi ipucu, dryadologların genellikle bir uyumsuzluk olarak adlandırdığı şeydir. En yaygın örnek, doğal olmayan şekilde yuvarlak bir mantar halkasıdır, ancak genellikle ipuçları daha az belirgindir: aniden beliren bir yabani çiçek parçası; diğerlerinin hepsinin yosunla kaplı olduğu bir deredeki tek çıplak taş; özellikle kötü görünümlü bir koru; vb.

21st September

İyi uyudum ilk gecemizde, hiçbir sebep yokken sadece bir kez uyandım ayırt edemedim, belki de rüzgar vadiden fırlayıp pencereleri salladığı için. Ayağın yatağın altında biraz sürüklendiğini duyduğumu sandım, ama bu sadece benim hayal gücüm olabilir.

Huzursuz bir ruh hali içinde orada yattım, fırtınayı dinledim, ta ki Gölge'nin horultusu bacaklarımın ve duvarın arasına sıkışana kadar - beni tekrar uykuya daldırdı.

Gece gelen ziyaretçilerimizin durumu son derece ilginç. Bu sabah kapıyı açıp temiz havayı içeri aldığımda, basamakta bıraktığımız yiyecekleri aldıklarını, ayrıca kapıda bir dizi uzun çizik bıraktıklarını gördüm.

Ariadne ona gösterdiğimde solgunlaştı. "İçeri girmeye mi çalışıyorlar?" diye sordu.

"Eğer öyle olsalardı, başaramazlardı. Bu gece ikramlarına daha fazla özen göstereceğiz—bu onları memnun edecektir." Bunları oldukça sakin bir şekilde söyledim, o akşam eşiğin arkasına bir sıra tuz ve madeni para koymayı planlıyordum.

Wendell'e hangi tür Halk'ın sorumlu olduğunu düşündüğünü sordum, ama tek söylediği, "Şüphesiz mantar şapkalı sevimli küçük yaratıklardır," oldu, yani açıkça kavgacı olmaya kararlıydı.

Kahvaltımızı beklerken—dağın gölgesi hala kulübenin üzerinde kalın bir şekilde uzanıyordu—Ariadne ile günün planlarını gözden geçirdim. De Grey'in haritalarını referans alarak bölgenin tam bir araştırmasını yapmak ve tüm olası peri kapılarını belirlemek istiyordum. Ne de olsa bağlantı noktası bir kapıdır ve büyük ihtimalle ortak peri kapısıyla aynı fiziksel işaretlere sahip olacaktır. Ancak araştırmamızı tamamladıktan sonra kasaba halkıyla görüşecektik, böylece bize verdikleri herhangi bir bilgi gözlemlerimi etkilemeyecekti.

"Önce kasaba halkıyla görüşeceğiz," dedi Rose. Şöminenin yanındaki en iyi koltukta oturuyordu, küçük alanı kendini beğenmişliğiyle dolduruyordu. "Şüphesiz bir dizi kapının yerini bileceklerdir ve bilinenden bilinmeyene doğru bilimsel olarak ilerlemeliyiz. Araştırmamızı senin sezgilerine dayandırmak aptallık olur, Emily. Ariadne ve ben kahvaltıdan hemen sonra yerel pub'a veya bu yerde ne deniyorsa oraya gideceğiz."

Elim kalemimin etrafında kısa bir süre kenetlendi. Rose'un kendine güveninden daha da sinir bozucu olan, içimden bir parçanın içgüdüsel olarak ona yardım etmeye çalışmasıydı çünkü o Dr. Farris Rose, Bölüm Başkanı ve dryadoloji duayeniydi.

"*Biz*'Elbette yapmayacağım," dedim. "Ariadne, Wendell ve bana dağlara kadar eşlik edecek. Dilediğinizi yapabilirsiniz."

Ariadne'nin bakışları benden Rose'a kaydı. Rose öfkelenmekten uzak, bana acıyan bir bakış attı. "Emily. Fikirlerini her zaman takdir edeceğim ama bu soruşturma sırasında bölünmeyi göze alamayız. Bağlantı çok önemli." Ayağa kalktı ve bana dalgın bir gülümseme gönderdi, bu da planlarımın sadece reddedildiğini değil, o kadar kesin bir şekilde reddedildiğini ima etmeyi başardı ki onları çoktan yarı yarıya unutmuştu. "Eh! Sabah yürüyüşüme çıkıyorum."

"Harika," dedim, kapımızı tahrip eden Halk'a rastlayacağını karanlık bir şekilde umarak.

Rose'la olan tartışmamızda bana destek olabilecek Wendell, bunun yerine kulübenin bir ucundan diğerine volta atıyor, giderek daha histerik bir ses tonuyla ortalıktaki karmaşadan bahsediyordu.

"Neden şikayet ederek zaman harcıyorsun bilmiyorum," diye çıkıştım. "Temizleyene kadar burada asla yaşayamayacaksın."

Bana dik dik baktı, sonra beş dakikayı dolaplarda gürültü yaparak ve bunun veya şunun eksikliğine veya genel düzensizliğe haykırarak geçirdi. Azalan sabrım giderek azaldı ve sonunda büyük bir öfkeyle oradan uzaklaştı ve ben de kendime ve haritalarıma birkaç mübarek an ayırdım. Ne yazık ki sadece birkaç an, çünkü kısa süre sonra geri döndü ve tahmin ettiğim gibi, her şeyi düzeltmeye başladı. Ariadne ona yardım etmek için ayağa fırladı, bir bez aldı ve umutla rastgele yüzeyleri ovdu.

"Sanırım bir tabağı bile silemezsin," dedi bana, bir yandan da bir koltuğun tozunu silkeliyor, gördüğüm kadarıyla tozu bir yerden bir yere taşımaktan başka bir şey başaramıyordu, ancak işini bitirdiğinde koltuk inanılmaz derecede rahat görünüyordu, yastıklama onu bütünüyle yutacak kadar kalındı ve toz sanki yok olup gitmişti.

"Zamanımı daha fazla boşa harcayabileceğimi sanmıyorum," dedim kısaca. Onun temizlik ihtiyacının tercihten çok zorunluluk olduğunu düşündüğüm için kaba davrandığımı biliyordum, ama umursamayacak kadar sinirliydim. "Fare görmüyorum - beni ilgilendiren tek şey bu. Evin kirli olması umurumda değil."

"Elbette ki yapmazsın, çünkü senin tipin doğal yaşam alanını eski köprülerin altında bulur." Bunu görmezden gelmeyi seçtim ve haritalarıma geri döndüm, ancak düzenli aralıklarla ona gizlice baktığımı itiraf ediyorum. Sadece ne yaptığını -ya da daha doğrusu, neden böyle bir etki yarattığını- sinir bozucu bir şekilde belirleyemiyordum. Halıyı bir iki santim düzeltiyordu ve oda aydınlanıyordu. Zemini birkaç gelişigüzel süpürdüğünde, tahtalar parlıyordu. Ariadne kısa süre sonra fırçalamayı bıraktı ve hayranlıkla etrafına baktı.

Koltuğa yığılıp kalmasından çeyrek saat bile geçmemişti, bitkin görünüyordu. İsteksizce bir demlik çay yaptım ve ona akşam yemeğinden kalan kayısılı çöreklerden biriyle birlikte bir fincan çay getirdim, çünkü ortalıkta harika bir değişiklik yarattığını inkar edemezdim ve biraz takdir göstermenin adil olduğunu düşünüyordum, ama aynı zamanda yorgunluğunun yükünden biraz olsun kurtulmazsa bir daha asla sandalyeden kalkmayacağına yemin ediyordu.

Çayı alırken bana en güzel gülümsemelerinden birini verdi, yeşil gözleri güneş vurduğunda çiğ yapraklar gibi parlıyordu, tüm kavgalar unutulmuştu. "Teşekkür ederim, Em. Beni kurtardın."

"Ah, sus," dedim, kendime rağmen biraz nefessiz kalarak.

"Düşünsene," dedi, "eğer evlenirsek, hayatın boyunca bir daha asla farelerden endişe etmene gerek kalmayacak."

Gözlerimi devirdim. "Fareler buldun, öyle mi?" "Dolabın arkasında."

Ariadne bir çığlık attı ve mutfaktan uzaklaştı. İçimden bir ürperti geçerken bile umursamaz gibi davrandım. Dünyada beni farelerden daha fazla rahatsız eden hiçbir şey olmadığını itiraf etmekten utanıyorum. Wendell'in çayını tekrar doldurdum ve çok kendini beğenmiş görünüyordu.

"Birkaç örümceği kaçırdın," dedim, hoşgörüyü telafi etmek için. "Tam orada." "Örümcekler mi?" Çayını yudumladı. "Ben örümceklerle asla uğraşmam. Aslında onları oldukça severim. Onlar bir yeri temiz tutan düzenli yaratıklardır. Bu bazı insanlar için söyleyebileceğimden daha fazlasıdır."

Elsa kısa bir süre sonra kahvaltımızı getirdi; dünyanın bu kesiminde oldukça ağır bir öğündü; reçeller, sosisler, biraz daha peynir ve soğan ve pastırmayla kızartılmış, üstüne yumurta konmuş patateslerle dolu taze çörekler getirdi.

Folk'un kapımıza bıraktığı izleri bilip bilmediğini sordum, ancak sadece yüzünü buruşturdu ve "Biz Folk'umuzu burada isimlendirmeyi tercih etmiyoruz. Bu gece onlara içinde tuz olan hiçbir şey vermeyin - gücenmiş olabilirler." diye cevapladı.

Bu şüphelerimi doğruladı. Teşekkür ederek başımı salladım ve kız gitti. "Tanrıya şükür," dedi Wendell ve Ariadne ile birlikte yemeğe daldılar. Ben, günün yorgunluğuna dayanabilmek için az yedim ve Ariadne ile Wendell bitirir bitirmez pelerinimi giydim.

"Aman Tanrım," diye homurdandı Wendell, benim önderliğimi takip ederken. "İkinci bir fincan kahveye bile izin vermiyor."

"Dr. Rose için ateşin üzerine biraz yiyecek bırakalım mı?" diye sordu Ariadne. "Aksi takdirde soğuk olur."

"Eminim idare edecektir," diye cevapladım, yemekten kalan iştah açıcı olmayan artıkları, galip geldiğim bir savaş alanı gibi memnuniyetle süzerek ve hep birlikte dışarı çıktık.

22nd September

Biz bir tane yaptıkdün iyi bir gündü, ya da en azından ben öyle düşündüm. Biz de kullandık Elbette Grey'in haritaları, ki bunlar oldukça doğru çıktı. St. Liesl ve çevresinin haritası yaklaşık kırk mil karelik bir alanı kapsıyordu, özellikle benim gibi yoldaşlarımla tek bir günde araştırmak için çok fazlaydı, ama çoğunu kapsayabildik. Elbette kendi peri diyarlarını saklayabilecek bir dizi erişilemez çatlak ve tehlikeli zirve var ve ayrıca bağlantı noktasının haritamızın sınırlarının hemen ötesinde bulunması da mümkün, ancak bunun pek olası olmadığını düşünüyorum; de Grey'in içgüdüleri örnek niteliğindeydi ve dikkatini bu alana odaklamak için iyi bir nedeni olurdu.

Ariadne, coşkulu bir kişiliğe sahip olsa da, organize edilmesi zor bir insandı. Ona, belirlediğimiz tüm peri kapılarının çizimlerini yapma görevini verdim, bu da onu yaklaşık beş dakika meşgul etti, ta ki manzara veya kapının kendisi dikkatini dağıtana kadar, bana karşılaştığım benzer kapılar ve sahiplerinin ne tür olabileceği veya belirli bir çiçek tarlasının*Ayrıca*bir kapı olsaydı ve elimizde bir peri köyü olsaydı.

"Belki de nexus tipik bir kapıdan daha büyük olacak," dedi bir noktada. "Ya da görünüşü daha tuhaf olacak."

"Mümkün, ama olası değil," dedim. "Eğer öyleyse, şimdiye kadar kesinlikle belgelenmiş olurdu. Hayır, en sıradan kek kapılarından pek de farklı olmayacağına inanıyorum - belki de mantar çemberiyle işaretlenmiş bile olabilir. Sonuçta bu bir kapı. Tek bir tane yerine birden fazla peri diyarına açılıyor olması, ölümlü zihinlerimiz için garip olsa da, Halkın böyle bir imkansızlıktan rahatsız olması pek olası değil."

Wendell, günün ilk bölümünde alışılmadık derecede uysaldı, her zamanki itirazları olmadan sırtların üzerinden tırmandı ve dik yamaçlardan aşağı indi. Ancak

gün ilerledikçe ve uzun zamandır aradığı kapı aniden önümüzde belirmediğinde, somurtkanlaştı, sık sık nefes almak veya rahat bir çayırda uzanmak için durdu ve özellikle engebeli tırmanışlarda çokça iç çekti ve küfürler mırıldandı. Genel olarak onun metanetinden etkilendim.

"Bulacağız," dedim ona öğleden sonraki dinlenmelerimizden birinde. Kayalık bir çıkıntının rüzgâr altı tarafında oturmuş, Julia'nın bizim için hazırladığı sandviçleri yerken Ariadne aşağıdaki çayırda bir eskiz çizmeyi bitiriyordu. Karlı dağ zirveleri mavi gökyüzüne karşı keskin ve dokunulabilecek kadar yakındı.

Bir iç daha çekti. Sırt üstü yatıyordu, kolu yüzünün üstündeydi, Gölge de yanına yığılmıştı.

"Biz*irade*," diye tekrarladım.

Ayağa kalktı ve bana baktı. Altın sarısı saçları küçük yeşil yapraklarla örülmüştü ve ben de elimi saçlarının arasından geçirmek için duyduğum tanıdık dürtüyü bastırdım. "Üç kış önce Glasgow'daki o geceyi hatırlıyor musun?"

"*O*"Düşündüğün şey bu muydu?" dedim. "Eh, geri alabileceğin bir krallığın yok ki."

"Peri taşları konferansından sonraydı," dedi. "Gelmek için çok ikna edilmeniz gerekiyordu."

"Rüşvet daha doğru bir kelime olurdu," dedim. "Bana Jane Drakos'un Faie hakkındaki incelemesinin kopyasını vereceğine söz vermiştin."[*1]

"Ve ben söylemedim mi? Elbette, sonrasında dört gözle bekleyeceğin sıkıcı bir kitabın varsa, bir akşam eğlencesine ancak tahammül edebileceğini biliyordum. Neyse, biz geldikten bir saat sonra Clarywell Üniversitesi'nden Dr. Lemont ile bir tartışmaya girdin. Körelmiş büyü hakkında bir şey."

"Erozyon teorisi"[*2]Hemen söyledim. "Lemont bunun saçmalık olduğunu düşünüyor." Elini salladı. "Neyse, işler biraz kızıştı. Lemont yine sarhoştu—ruhların yardımı olmadan bile yeterince dayanılmazdı, ama? Seni azarlıyordu. Aslında seni büyüyle kaçırmayı düşündüm—ki bu muhtemelen imkansızdı, çünkü o zamanlar kendimi ölümlülere ifşa etmem hâlâ yasaktı. Ama sen cebinden bir peri taşı çıkarıp Lemont'a uzattın, oturmasını istedin, bunun üzerine hemen uykuya daldı. Ve böylece sen rahat bırakıldın ve ben kendimi ifşa etmek zorunda kalmadım."

"Her neyse, çok şaşırmazdım," diye belirttim, çünkü ilk karşılaşmamızdan beri ondan şüpheleniyordum. "Daha da önemlisi, Lemont'la olan tartışmayı kazandım. O peri taşı kırılmıştı; sahip olduğu büyünün harcanması gerekiyordu. Ama hala bir miktar güç barındırıyordu, cilde değdiğinde yorgunluğa neden olacak kadar. Durumu göz önüne alındığında, bunun onu uykuya daldırmaya yeteceğinden şüpheleniyordum ve haklıydım."

Gülümsedi. "En çok hoşuma giden şey, bu konuda ne kadar gerçekçi olduğundu. Burada korkunç, kırmızı yüzlü, kaba bir adam vardı, öfkeyle tükürerek tepenizde duruyordu ve siz sadece avucuna küçük bir taş attınız, her şey kadar soğuktu. Bir hizmetçiyi bir madeni parayla kovuyormuş gibi görünüyordunuz."

"Ama onu ikna etmedi," dedim. "Sabah her şeyi unuttuğunu iddia etti. Bütün bunlarda yapmak istediğin bir şey var mı?"

"Evet," dedi. "Bu tanrı tarafından terk edilmiş taş ve zirve labirentinde krallığıma giden bir kapı varsa, tüm insanlar arasında senin onu bulacağına dair mutlak inancım var."

Yumuşamıştım. "Elbette yapacağım," dedim, endişelerimin neredeyse var olduklarını unutabileceğim bir boyuta gerilediğini hissederek.

"Sonuçta," diye devam ettim hafifçe, tekrar o bildik şakalaşmaya geri dönmemek için kendimi tutamadım, "üvey annenden nasıl kurtulacağını çözdüğünde, kraliçelik makamının benim elimde olacağını anlıyorum, eğer istersem."

"Senin ve başka hiç kimsenin değil," dedi, elimi tutarak. Elini savuşturdum.

"Hala karar vermedim. Peri krallıkları konusunda çok seçiciyim."

"Ah, biliyorum. Birini çoktan attın, değil mi? Yine de, buz ve kardan oluşan o şatodan daha çok benimkini seveceğini düşünüyorum."

"İkna olmadım," dedim. "Süslü süslere olan düşkünlüğünüz göz önüne alındığında, kalenizin işe yaramaz biblolar ve gürültülü perdelerle dolu olduğunu görsem şaşırmam."

"Ah, peki ya perde konusunda son sözü sana verirsem?"

Daha fazla iğnelemek için ağzımı açtım ama sonra durup düşündüm.

"Sanırım cevabım bu," dedim yumuşak bir

sesle. "Ne?"

"Önce krallığını görmek istiyorum," dedim. "Seninle evlenip evlenmemeye karar vermeden önce."

Cevap vermek için ağzını açtı - sanırım hala şaka yaptığımı varsaydı. Ama sonra ifademi fark etti.

"Oh?" Onu şaşırtmıştım ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Em, her eyaletin bir haritası ve her kapının bir anahtarı olacak. Sana söz veriyorum. Biliyorsun, yapabilseydim seni çoktan götürürdüm."

"Benden bir şey sakladığını düşünmüyorum. En azından bilerek değil. Sadece dolaplarda gizlenen canavarlar veya surları süsleyen kesik kafalar olmadığından emin olmak istiyorum."

"Kesilmiş kafalar!" dedi titreyerek. "Hayal edebiliyor musun? Ne karmaşa." Gölge

o zaman uyandı ve ona her zamanki kulaklarını kaşıdım - sanırım bu benim için de, üzerime soğuk bir sis gibi çöken huzursuzluk göz önüne alındığında, onun için de bir teselli oldu. Peki, sen bilim dünyasının bildiği en korkunç peri krallıklarından birinde tahtı ele geçirmeyi düşün. Hâlâ nasıl yapacağımı göremiyordum.

kabul edebilirdim ve yine de hayır demeyi düşünmek giderek zorlaştı. Wendell'e verdiğim cevapta bir şey başardığımı veya ona bir adım daha yaklaştığımı hissettim.

"En çok neyi özlediğimi biliyor musun?"

dedi. "El üstünde tutulmak?"

"Kedim."

"Ah," dedim tarafsızca. Sanırım tahmin etmeliydim—Wendell sevgili Orga'sından çokça bahsediyor, ancak yaratığın gerçekte nasıl göründüğüne dair hiçbir zaman bir fikir edinemiyorum.

"Birçok yeteneği var. Birkaçını açıklamama izin verilmiyor."

"Bir kedinin bir kral üzerinde gücü var mı?" dedim kuru bir şekilde, haritaya bir not ekleyerek. "Peri kedileri güçlerinin bilinmesinden hoşlanmazlar ve efendilerinin onları açığa çıkarmasını engellerler, çoğu zaman ölüm cezasıyla. Ona hayatımı emanet edebileceğimi söylemem yeterli." Kedisinin anılarında açıkça kaybolmuş bir şekilde uzaklara hüzünle baktı. "Umarım sizi tanıştırabilirim. Birbirinizi seveceğinizi düşünüyorum."

Bunu kuşkuyla düşündüm. Sadece Wendell'in kedisi hakkında her yeni bir şey öğrendiğimde, onunla tanışma isteğim azaldığı için değil, aynı zamanda, deneyimime göre, kediler genel olarak sürekli bir kızgınlık ve tatminsizlik halinde var olurlar. Ya da belki de bu, benim varlığımla damıtılmış doğalarının bir yönüdür, bilmiyorum. Ben kedi insanı değilim.

"Devam etmeliyiz," dedim, haritayı katlayıp kalemimi sırt çantama geri koyarken. Elbette ayağım yanımdaydı, ama o şey bütün gün ölü bir ağırlıktan başka bir şey değildi. Bizi yararlı bir yöne yönlendirebilecek en ufak bir kıpırdama bile yapmamıştı.

Wendell bana anlaşılmaz bakışlarından birini attı. Bunu yaptığında gerginleşiyorum; bana Ljosland Halkı'nın kar kralını, ölümlü anlayışın ötesinde bir yaratığı çok fazla hatırlatıyor.

"Birden fazla kez yaşamak istediğin bir an var mı?" diye sordu düşünceli bir sesle.

"Hayır," diye cevapladım, zamanı yeniden şekillendirme gücünü rahatsız edici bir şekilde düşünerek, sınırlı da olsa. "Akıl sağlığıma oldukça düşkünüm, teşekkür ederim."

Alnımdan dökülen bir tutam saçı uzun bir parmağıyla kulağımın arkasına sıkıştırdı. Sonrasında dokunuşunun hayaletini bir süre kaşlarımın üzerinde hissettim.

"Benimki olurdu," dedi. "Saçların hep gözlerinin önünde." "Tuhaf bir ruh halindesin," dedim gürleyen kalbimin üzerinden. "Öyle miyim?"

Gözlerimi devirdim. "O zaman sırlarını sakla ve kedininkini de," dedim, çünkü bu haldeyken onu çözmeye çalışmaktan büyük ölçüde vazgeçtim. Güldü ve

hep birlikte ayağa kalktık.

—

Bir tane bulduktoplamda on dört peri kapısı—etkileyici böylesine küçük bir alan için sayı. Wendell'e göre çoğu, dağ kıvrımlarında saklı basit hanelere ve çiftliklere yol açtı, muhtemelen yakındaki kaynaklar ve çayırlar ve benzerleriyle ilişkili keklere aitti. Diğer ikisi terk edildi. Dördü özellikle ilgi çekiciydi.

"Bu bir ev kapısı değil," dedi, ilk kapının önünde durduğumuzda, ben ve Ariadne için sadece içi boş bir ağaç kütüğü olarak görülebiliyorduk. "Bir yere çıkıyor. Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum, sadece aradaki farkın bir okyanusun yanında durmakla bir gelgit havuzunun yanında durmak gibi olduğunu söyleyebilirim. Ama nereye gittiğini tahmin edemiyorum. Muhtemelen bu manzaraya özgü bir peri dünyasına gidiyordur—*hissetmek*"Alemime açılan bir kapı gibi."

Haritaya bir not ekledim. "Başka bir gün buraya geri dönüp daha fazla araştırma yapabiliriz. Zirveye giden başka bir rota bulmaya çalışalım mı?" Güneş gökyüzünde alçaktaydı, dağların arkasına batmak üzereydi ve uzaktaki buzulların kokusunu veren soğuk bir rüzgar çıkmıştı.

"Bir veya iki saat içinde hava kararacak," dedi. "Geri dönmeliyiz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu gizemli gece Halkı'ndan korktuğunu söyleme bana."

"Korkmuş. Tehlikeyi bu kadar hafife almamalısın, Em—bu dünyada ölümlü aklın kavrayamayacağı kadar vahşi, yüzlerinin tek bir anını bile unutmak için bir ömür harcayacağın kadar korkunç Halklar var."

"Sadece ayaklarını ateşin yanına koyup çikolata içmek istiyorsun." "Peki, ayak bilekleri bu kadar ağrıyan bir canavarla savaşmayı dene. Ayrıca, Shadow benim tarafımda."

Gerçekten de, yaşlı köpek bizim geçici molamızdan yararlanarak yoncalık bir alana uzanmıştı, kocaman pençeleri önünde uzanmıştı. Ben izlerken esnedi.

"Onu cesaretlendirmemelisin," diye mırıldandım köpeğe. Shadow sırtüstü yuvarlandı.

"Hala oradaki ormanı incelemedik," dedi Ariadne. Kızarıp coşmuştu ve neşeliydi, en ufak bir yorgunluğu yoktu. "Devam edebilirdim, Teyze."

"Hayır," dedim sinirli bir şekilde, çünkü onun kendi başına gitmesi fikri saçmaydı. Yüzü düştü.

Wendell kızın duygularını yatıştırmak için elinden geleni yaptı. "Bu eşarp, bir tehlike karşısında güvenli bir çözüm değil.*Tümü*"Tehlike, canım."

Ona dokundu. Gözlerimi kısarak onu izledim - Ariadne inatçıydı ve içinde itaatsizliğin demlendiğini hayal ettim. Sihirli atkısına fazla güveniyordu, sorun buydu - aşırı coşkusuyla birleşince, Wendell ve ben çalışmaya devam etmek için dikkatimiz dağıldığında, onu tekrar gizlice dışarı çıkardığını kolayca görebiliyordum, bu da onu bir peri ininden dışarı sürüklemek için zaman ve kaynak harcamamızı gerektiriyordu. Ona nutuk çekmek için ağzımı açtım, ancak Wendell ellerini onun omuzlarına koydu ve şakacı bir şekilde onu döndürdü, böylece köyün yönüne bakıyordu.

"Hadi, hadi," dedi, Ariadne gülmeye başladığında onu öne doğru dürterek. "Çılgın bilginleri kurtarmaktan bıktım; lütfen bu gece seni aramak için oradan oraya tırmanmaya zorlama beni. Dağlardan hiç hoşlanmadım. Şimdi, tepeler, diğer yandan—yeşil tepeler, bolca gölgeli vadi ve hoş dereler; seni kanlı kayalardan oluşan bir merdivene zorlamak yerine sempatik bir şekilde eğimli patikaları olan tepeler..."

Sesleri giderek azaldı ve ben, belli belirsiz bir üzüntüyle, onları uzaktan takip ettim.

—

DönüşümüzdeSt. Liesl'e, Wendell'in önerisiyle dolaştık köyden geçip kendimizi köy sakinlerine tanıtalım. Yerel meyhanede sıcak bir yemek ve bolca sohbet fırsatı umduğunu anlayabiliyordum ama meyhane yoktu. Köy, çayır ve meralardan geçen bir kır yoluyla birbirine bağlanan bir dizi terasa inşa edilmiş, tuhaf bir ahşap ev dağılımıydı. St. Liesl, daha yüksek bir yamaçta bulunan ve saat başı çanlarıyla köyü eğlendiren güzel bir kilise tarafından yönetiliyordu. Sisle birleşince, bunun ürkütücü bir ses olduğunu fark ettim, karmaşık topografya hayaletsi ve beklenmedik yankılar yaratıyordu. Her biri sürüsüyle meşgul iki keçi çobanının yanından geçtik; birinin büyük kahverengi bir köpeği vardı, Shadow'a dostça bir selam havladı, sonra geriye sıçradı ve efendisi içeri girdiğinde arkasına saklandı

ona olan mesafeyi koklamak.

Yolda Peter'a rastladık, arabası yarı dolu yemle eve doğru gidiyordu, bizi St. Liesl'e götüren aynı küçük kestane atları tarafından sürülen atlar, her makul derecede zengin sakinin tercih ettiği bir cins. Bize, St. Liesl'de hiçbir pub'ın iş yapamayacağını, çünkü

Halkın müşterileri parçalamaktan korumak için her gün hava kararmadan önce kapanma zorunluluğu.

"Bu sık sık oluyor mu?" dedi Ariadne, gözleri heyecanla kocaman açılmış bir şekilde. Dirseğimi ona geçirdim.

"Eh, bir kere yeter," diye cevapladı Peter, başını kaşıyarak ve ilgisiz tavrını sürdürerek. "Ve bu birden fazla kez oldu. Ama onlar çok hoş insanlar. Böyle komşularımız olduğu için çok minnettarız."

Bunu bir kenara ittim—dünyanın birçok yerinde Halk ile yakın mesafede yaşayanların, onları dinliyor olma ihtimallerine karşı, onlardan sadece iltifat dolu ifadelerle bahsetmeleri yaygındır. "Bir köy salonu var mı?"

"Bir kafe var," dedi Peter. "Sokak aşağısında, kilisenin hemen altında. Her sabah gün doğumundan bir saat sonra açık."

Ona teşekkür ettik ve başını salladı, sonra dalgın dalgın cebine uzandı ve bir avuç tohumu çimenlerin arasına serpti. O patikadan gürültüyle yukarı çıktıktan sonra diz çöktüm ve birkaçını avucuma aldım.

"Kastettiği faunlar," dedi Wendell. "Hiç şüphesiz. Bu tür şiddete karşı bir yatkınlıkları var. Kurbanlarını bile yemiyorlar. Benim krallığımda, zavallı ölümlü izlerken köpeklerine parça yedirmeleriyle bilinirler."

"Büyüleyici." Ona tohumları gösterdim. "Sence bu ne anlama geliyor?" "Sanırım bir adak." Wendell elini çimlerdeki tohumlara doğru salladı ve onlar çiçek açtılar - çuha çiçeği ve unutma beni çiçeklerinin bir karışımı. "Yabani çiçekler."

"Elbette," dedim. "Halk'ı gücendirmesi durumunda. Provence'ta da benzer bir ritüelleri var."

Ariadne, sanki onun şaşkınlığını paylaşmadığım için bana şaşkınlıkla bakar gibi, yabani çiçeklerin yanında oyalandı. Geri döndüğümde, çiçeklerden birini kopardığını ve yürürken başparmağıyla işaret parmağı arasında dalgın dalgın döndürdüğünü gördüm.

"Asla bir peri sunusunu kaldırma," dedim ona. O zaman sert görünmemeye çalıştım ama hedefi tutturamamış olmalıyım ki solgunlaştı ve hemen çiçeği geri getirmek için geri koştu. Yürüyüşün geri kalanında benimle konuşmadı ve Wendell'in yanından ayrılmadı, ikisi de akşam yemeğimizin muhtemel içeriği hakkında anlamsız bir sohbete dalmışlardı. Elbette yeğenimin saray perilerinden biriyle benden daha rahat etmesinin ne kadar saçma olduğunun farkındayım ama Wendell'in yaptığı tek şey çiçekler açtırmak ve ona güzel bir eşarp hediye etmek oldu, bense ona çıkışmaktan kendimi alamıyorum. Yine de onu birden fazla kez peri sunularından uzak durması konusunda uyardım - bana ne zaman ilgi gösterecek?

Kulübeye girdiğimizde Rose'u masada otururken bulduk, önünde birkaç açık kitap vardı. Wendell tahmin edilebileceği gibi koltuğa yığıldı.

Ariadne Rose'a günümüzün hikayelerini heyecanla anlatırken bitkinlik gösterisinde bulundu, yüzündeki muhteşem asık suratı fark etmemiş gibi görünüyordu. Ariadne'nin bir diğer özelliği de, fark ettiğim kadarıyla, iyi mizahının o kadar eksiksiz olması ki, çoğu zaman bir tür zırh oluşturuyor ve başkalarının kötü ruh halleri, en ufak bir iz bırakmadan sekip geçiyor.

"Ee, Emily," dedi Rose, Ariadne'nin sözünü yarıda keserek, "ne buldun?"

Sesinin tonunu yorumlayamadım, kötüye işaret ettiği gerçeğinin dışında, ama onun üstlendiği liderlik rolünü kesin bir şekilde elimden aldığım için, nazik olabileceğimi hissettim. Ona yaptığım notların olduğu haritayı ve Ariadne'nin çizimlerini gösterdim ve bulduğumuz en umut verici peri kapılarının kısa bir özetini sundum. Bitirdikten sonra bir an hiçbir şey söylemedi, sadece haritayı taradı ve kulübedeki tek sesler çıtırdayan ateş ve Shadow'un patilerini yalamasıydı. Birkaç yaprak, bir kuyumcunun çalışma masasından düşen pullar gibi pencerenin önünden geçti.

"Aferin," dedi Rose.

Haritayı alıp suratıma vurabilirdi de. "Ne?"

"Yöntemleriniz alışılmadık," dedi. "Ama etkili. Bugün, bağlantı noktasını aramamızı daraltmamıza yardımcı olacak bazı önemli keşifler yapmayı başardınız. Yeteneklerinizden şüphe etmemeliymişim gibi görünüyor - bu aldatıcı yaratıkla ne kadar zaman geçirdiğinizi göz önünde bulundurarak araştırma yöntemlerinizin özensiz olacağından endişeleniyordum."

"İşte yanılıyorsun, Farris," dedi Wendell. Kolunu gözlerinin üzerine koymuş bir şekilde sandalyeye iyice gömülmüştü. "Emily mesleki dürüstlük konularında püritendir. Tek kötü özelliği budur."

"Bir dakika bekle," dedim. "Sen—*özür dilemek*"Davranışın için mi?"

"Evet," dedi Rose basitçe. "Bundan sonra senin yargına saygı duyacağım." "Bunu en başından yapmalıydın," dedi Wendell.

"Belki de öyledir," dedi Rose kısa bir duraklamanın ardından. Bu şekilde Wendell'in varlığını görmezden gelme alışkanlığını sürdürmeyi tercih edeceğini ama özürlerinin samimiyeti yüzünden engellendiğini ifade etti.

Julia Haas, daha fazla kavga çıkmasını önlemek için içeri girdi, yanında Mattie olarak tanıttığı üçüncü kızı vardı. Diğerlerinden büyük olan, belki de Ariadne'nin yaşındaki kız, Wendell'e bir göz atmakla oldukça ilgili görünüyordu -diğer ikisinin dedikodu yaptığından şüpheleniyorum- ama bunda başarısız oldu, çünkü Wendell yakışıksız, kederli çöküşünde kaldı. Julia kulübenin hali karşısında o kadar şaşırmış görünüyordu ki akşam yemeğimizi, harika bir pastırma kokusu olan doyurucu bir güveç tenceresini, çay havlularına sardığı yemeği neredeyse düşürecekti.

"Sanki ocak koboldları sizi ziyarete gelmiş gibi," dedi, başka bir yerde duyduğum, periler gibi bir türe atıfta bulunmak için kullandığım Almanca bir terim kullanarak. *oíche sidhe*ve bu türden diğer ev perileri, küçük iyilik jestleri karşılığında evin temizliğiyle ilgilenirler.

"Umarım öyle olmaz," dedim, çünkü Wendell gibi bir yabancının ev işlerine burnunu sokmasından böyle monoman yaratıkların hoşlanacağını sanmıyordum.

Wendell yorgun olduğunu iddia ederek bir kupa çikolatayla erken yattı, Ariadne ise akşam işlerine öyle bir coşkuyla neşeyle daldı ki, sanırım biri onu durdurmaya çalışsa gücenirdi (ben durmadım). Günün notlarını düzenledikten sonra, yatmadan önce kafamı boşaltmak için biraz hava almak istedim, bu yüzden Shadow'u yanıma çağırdım ve dışarı çıktım. Kulübenin arkasında vadiye bakan küçük bir bank görmüştüm, ama oraya ulaştığımda Rose'un çoktan orada olduğunu ve piposunu içtiğini görünce şaşırdım.

"Alplerin bu kesiminde hava karardıktan sonra dışarıda dolaşmak pek sağlıklı değilmiş anlaşılan" dedim.

Kahkahalarla güldü. "Kendi tavsiyeni alabilirsin."

Yanına oturdum. Çimenler, uçurumun kenarından aşağı dökülen turuncu ve altın yapraklarla doluydu. Shadow, geçerken birini ısırdı. Önümüzdeki dağlar, büyük dalgalar dizisi gibi alacakaranlık gökyüzüne doğru yükseldi. "Shadow'um var," dedim.

Rose kollarını kavuşturdu ve doktora adaylarını tezleri hakkında sorgulamak için yerleştiğinde gözlemlediğim bir duruş sergiledi. Doğal olarak, kürsünün dörtte üçünü kaplıyordu ve bana verdiği rahatsızlığın hiç farkında değilmiş gibi görünüyordu. "*o,*"Yani" dedi.

İç çektim. "Trende fikrini söyledin. Kendini tekrarlamana gerek yok." "On yıldır

ölümlüler arasında yaşadığı doğru," dedi Rose. "Saray perisi için duyulmamış bir şey. Ve belki de onu değiştirmiştir, ama ne kadar? Kesinlikle temel bir düzeyde değil."

Hiçbir şey söylemediğimde, kuru bir şekilde devam etti, "Eğlenmek için sıkıcı uyarılarda bulunmuyorum. Kasvetli bilgenin rolünün tadını çıkaracak kadar yaşlı değilim. Aslında, sen aptaldan çok uzaksın, Emily ve senin illüzyonlarına nüfuz edebileceğime dair biraz umudum var."

Açık sözlü olmaya karar verdim. "Halk'a birini kaybettin, öyle mi? Karını mı? Kardeşini mi?"

"Hayır," dedi. "Karım otuz iki yıl önce doğal bir sonla karşılaştı - o kadar korkunç ve bir o kadar da sıradan bir hastalık ki Halk bunu asla tasarlayamazdı." Bir an sessiz kaldı. "Çok eski bir dosttu. Neredeyse yarım yüzyıllık bir yoldaşı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlayacak yaşta değilsin henüz. Bu, kıyaslanamaz bir deneyim."

İkiz kayıplarını düşünürken bakışlarımı kaçırdım ve bir an ikimiz de dağların kararmasını izledik. "Ne oldu?"

"O ve ben birlikte okul çocuğuyduk. İlgi alanlarımızda, Halk'a olan hayranlığımız da dahil olmak üzere, çok benziyorduk. İkimiz de yetişkinler olarak ayrı yollara gittik -ben akademiye, o bara- ama yine de yakınlığımızı sürdürdük. Oldukça zengin oldu ve bu serveti hobisini finanse etmek için kullandı -yani, Britanya'nın dört bir yanındaki perilerin yaşadığı söylenen yerleri ziyaret etmek. Eh, bir gün -bu belki de on beş yıl önceydi — Karısından acil bir telgraf aldım, hastaneye kötü durumda götürüldüğünü söylüyordu. Doğal olarak başkanlığını yaptığım konferansı bıraktım ve hemen yatağının yanına gittim, uyarıldığım gibi onu orada buldum.

"Sonunda hikayeyi ondan almayı başardım ve bunu ailesinden sakladım," diye devam etti Rose bir duraklamadan sonra. "Exmoor'da bir yerlerde bir peri kadına aşık olmuştu. Onun hesabına göre aylarca birlikte kalmışlardı. Aylarca imkansız bir eğlence ve memnuniyet. Sonra mevsimler değişti ve o ve onun gibiler eşyalarını toplayıp gittiler - tabii ki alışılmadık bir durum değil; birkaç Halk türü mevsimlerle birlikte seyahat eder. Günlerce bataklıklarda dolaştı ve bir şekilde dinlenirken onlara yetişmeyi başardı. Onların eğlencelerinden birine tökezleyerek girdi, susamış ve yarı aç, geri hoş karşılanmayı bekliyordu. Ama sevgilisi onun bu hareketinden rahatsız olmuştu - sanırım ondan bıkmıştı ya da belki de onu takip ettiği için ona kızmıştı. O ve ailesi onu o noktada oldukça uzun olan sakalından bir ağaca bağladılar. Belki de bunu komik bulmuşlardı ama kendini kurtaramayacak kadar zayıftı. Ertesi sabah şans eseri bir yürüyüşçü tarafından bulundu, ancak maruz kalmanın ve umutsuzluğun yol açtığı hasar çoktan verilmişti. Birkaç gün sonra öldü."

Yüzümü buruşturdum. Hikaye, Halk'ı içeren romantik hikayelerin çoğu gibi kasvetliydi. "Üzgünüm."

"Keşke onu uyarsaydım," dedi Rose. "Ben Folk'u ondan daha derinlemesine incelemiştim - onun coşkusu bir hobicinin coşkusuydu ve bu onu onların karanlık niteliklerine karşı kör etmişti. Onun bu kadar aptalca bir şey yapacağını düşünmemiştim."

Nefesimi verdim. "Aynı hatayı yaptığımı mı düşünüyorsun? Wendell'a fazla güvenmeye başladığımı ve bir gün beni bir ağaçta sallanırken bırakacağını mı düşünüyorsun?"

Rose hemen cevap vermedi, ama şaşırtıcı derecede nazik bir şekilde elini dizime koydu. "Bir gün, Emily. Bir gün, onu olduğu gibi göreceksin. Umarım bu seni mahvetmez, tıpkı arkadaşımı mahvettiği gibi."

Kardiganımı daha sıkı sardım - havanın soğuğuydu, kendi kendime söyledim, Rose'un sözleri değil. "Tavsiyeni takdir ediyorum, Farris. Gerçekten. Ama Wendell'i tanıyorum."

"Emily." Kayın ağacı dallarını işaret etti, ileri geri sallanıyorlardı, etrafımıza daha fazla yaprak saçıyorlardı. "Rüzgarı biliyor musun?" Ve o kasvetli

Koan, beni terk etti.

NOTLARI ATLA

* 1 *Sözlük Dışı,* 1905.

* 2 Letitia Barrister'ın 1890 tarihli bir makalesinde açıklanan teorisi *Dryadolojik Alan Notları,* hepsi bu peri taşları gibi peri yapımı eserler, büyüleri serbest bırakıldıktan uzun süre sonra bile büyünün izlerini korur. Barrister, büyüyü, çıkarılamayan bir leke bırakan şaraba benzetmiştir.

24th September

İlk şey Bu sabah yaptığım gibi, alışkanlığım haline geldi, kontrol ettim gece ziyaretçilerimizin kanıtı için kapı. Her gece tekliflerimizde dikkatli davrandık, talimatlara göre sadece pişmiş sebzeler ve peynirler bıraktık, ancak her sabah uzun, engebeli çizikler şeklinde hoşnutsuzluğun taze kanıtlarını getirdik.

Kilidi inceledim ve yaratıkların orada da olduğuna dair kanıt bulmak beni rahatsız etti; sağlam bir şeydi ya da öyleydi; şimdi hafifçe gevşekti, sanki biri, iri ve ağır biri, kapıyı öyle bir kuvvetle vurmuştu ki kilit bükülmeye başlamıştı. Hiçbirimiz gecede bir gıcırtı bile duymamıştık.

Wendell'i çağırıp bir bakmasını istedim ama o, işin bütünüyle ilgili olarak tamamen kayıtsız kalmaya devam etti.

"Demir," dedi, kilide kısaca dokunarak. "Hangi Halk içeri girebilir?"*Sen*

"Olabilir," diye belirttim. "Elbette başkaları da vardır."

Bana şaşkın bir bakış attı, sanki o kadar temel bir şeyi yanlış anlamışım ki bana nasıl açıklayacağını bilemiyormuş gibi. Eh, belki de gecenin bir vakti kapımızı tırmalayan korkunç bir peri sürüsü tarafından uyandırılmaktan endişe etmiyordu - Wendell'in sıradan perilere karşı tavrı amansız bir küçümsemedir - ama bu benim çok da sakinlikle tahmin edebileceğim bir olay değildi.

"Wendell," dedim zorlama bir sakinlikle, "bunun üvey annenin gönderdiği başka bir suikastçının işi olabileceğini düşünmedin mi?"

"Eğer öyleyse, gerçekten de korkutucu yaratıklardır - sadece gece gündüz bir tahta parçasını parçalamakla nasıl meşgul olduklarına bakın! Haases'ler bir sıva uygulamak zorunda kalabilirler," dedi, öyle eğlenceli bir sesle ki,

onu boğ. Neyse ki Julia kahvaltımızla patikaya geliyordu ve en azından ondan biraz sempati alabildim.

"Bu bir karmaşa," dedi, yüz buruşturmayla izlere dokunarak. "Onları tetikleyecek ne olmuş olabilir?"

Seçici ziyaretçilerimize sadece en iyi yiyecekleri sunduğumuzu, hatta kahvaltıda bize ikram ettiği peyniri bile saklayıp hepsini onlara sunduğumuzu anlattığımda başını iki yana salladı.

"Biraz kızarmış elma yapacağım," diye söz verdi. "İyi komşularımız tatlılara pek düşkün değiller ama kızarmış elmalar konusunda bir istisna yapıyorlar. Bunları özel günlerde ikram olarak bırakıyoruz."

Ona teşekkür ettim, yardım teklifinden ve sarsılmazlığından teselli buldum. Ama sonra, perilerin kötülüğüne karşı hoşgörü, tüm ülkelerdeki kırsal kesim halkının karakteristiğidir. Biz şehirliler bunu anlamakta zorluk çekiyoruz, çünkü perilere bu kadar yakın yaşamanın nasıl bir şey olduğunu, mahsul kıtlığı veya vahşi hayvanlar tarafından avlanma korkusunu anlamadığımız gibi bilmiyoruz. Moreau bu konu hakkında bir kitap yazdı.[*]

Dün ilk araştırmamızı bitirdik ve bu yüzden bugün ayrılmaya karar verdik: Wendell ve Ariadne komşu vadide bulduğumuz peri kapıları serisini araştıracaklardı, Rose ve ben ise Danielle de Grey'in izlediği son yolda bize rehberlik edeceğine söz veren kayınpederini almak için Julia Haas'ın evine gidecektik. Yerliler de Grey gizeminin ziyaretimizin nedeni olduğuna inanıyor ve de Grey'in bilinen son yerinin gerçekten de büyük önem taşıdığı göz önüne alındığında onları hayal kırıklığına uğratmak için hiçbir neden görmedim. De Grey'in bir araştırmacı olarak becerisi göz önüne alındığında, muhtemel olmasa da, nexus'u aramada başarılı olmuş ve şeyin içinde kaybolmuş veya yakınlarda koruyucuları tarafından öldürülmüş olması oldukça olası. Dolayısıyla, de Grey'in yolunu takip etmek bizi Wendell'in kapısına da götürebilir.

Julia Haas'ın evi, koyu renkli kerestelerden yapılmış, iyi bakılmış pencere pervazlarından kırmızı ve pembe çiçekler dökülen güzel bir yer - pencere pervazları St. Liesl'de keçiler kadar bir gereklilik gibi görünüyor, çünkü çoğu evde var. Ancak toprakta keskin bir yükseltiye yerleşmişti ve bu yüzden sabahın o saatinde gölgeli ve oldukça kasvetliydi. Ön bahçesi küçüktü, ancak evin üstünde keçiler ve inekler için yeterince geniş çimenli bir alan ve bunun ötesinde bir elma bahçesi vardı.

Haas kızlarından biri bizi kapıda neşeyle karşıladı ve eğilerek Shadow'a en sevdiği selamı verdi: kulaklarını okşamak. Sanırım Astrid'di ama aslında o kadar çok benziyorlardı ki yanılmış olma ihtimalime karşı isimlerini kullanmaktan kaçındım.

Roland Haas yetmişlerinde ufak tefek bir adamdı, birçok yaşlı taşra işçisinin yaptığı gibi çevikti, kısa sakalı, pembemsi kahverengi teni ve bol miktarda beyaz saçı vardı. Bir zamanlar Haas çiftliğini yönettiğini ve çiftliğin sorumluluğunun artık oğullarına, kızlarına ve çeşitli

gelinler ve damatlar (Haas aile ağacını ve bana verilen çeşitli isimleri ayıklamaya çalışmadım, çünkü bu tür şeyler için hafızam çok kötüdür). Şimdi emekli olan adam, esas olarak köyün etrafında tuhaf işler yapıyor, bugün kayıp bir dryadologun izinde iki yabancıyı gütmek de dahildi, bu da zevk aldığı bir görev gibi görünüyordu.

"Yıllar oldu, hiçbir akademisyen bizi ziyaret etmedi," dedi. "Zavallı Dani ortadan kaybolduktan sonra bir ilgi dalgası oldu, ama geçti, çünkü bu tür şeyler neredeyse elli yıldır yok olmalı, değil mi? On yıllar nereye gidiyor?"

"O zaman de Grey'i şahsen tanıyordunuz?" dedim.

"Ah, evet. Ve diğeri, Eichorn—o dikenli bir tipti. Ama Dani çok hoştu. Çok canlı, kahkahası dağ eteklerinden dağların tepelerine kadar uzanıyordu, bizim buralarda dediğimiz gibi. Aman Tanrım, giydiğin şey bu olamaz."

Rose ve ben yün pelerinlerimize ve çizmelerimize baktık, sahadaki bir dryadologun standart üniformasıydı. Cevap vermeden önce, Roland evin içine geri dönmüştü ve ardından ilk başta yeni kırpılmış koyun postları olduğunu düşündüğüm iki devasa hantal pelerinle ortaya çıktı.

"Gideceğimiz yer korkunç soğuk," diye açıkladı. "Bunlara ihtiyacın olacak." "Ama gerek yok,"

diye gözlemledi Rose alaycı bir şekilde, çünkü Roland Haas'ın yün yeleğinin üstünde sadece ince bir ceket ve atkı vardı.

Yaşlı adam gülümsedi. "Biz kalın derili insanlarız, hayatlarını sıcak ofislerdeki masalara bağlı geçiren insanların aksine. Alınma."

Rose güldü ve ona minnettarlığımızı garanti etti ve o saçma şeyleri pelerinlerimizin üzerine giydik. Sadece bir koyun gibi görünmekle kalmıyordum, aynı zamanda bir koyun gibi kokuyordum. Wendell'in böyle bir giysiyle karşı karşıya kaldığında vereceği tepkiyi hayal ederek kendimi eğlendirdim. Şüphesiz donmayı seçerdi.

Dağlara doğru yola koyulduk, köyün ötesinde sona eren bir patikayı takip ettik. Rose, pek dikkat etmediğim nazik nezaketlere, yılın bu zamanındaki hava koşulları ve Roland'ın dağlarla olan kişisel geçmişi hakkında sorulara yönlendirdi, yosunlu kayalarla noktalanmış engebeli bir yamaçtan aşağı doğru yolumuzu bulurken. Roland, ceplerinden birinden bir kurdele çıkarmak ve onu küçük bir kayaya veya köke bağlamak için ara sıra durdu.

"Bu rengin bir anlamı var mı?" diye sordum.

"Gerçekten de," dedi Roland ve bana kırmızı bir kurdelenin gezginin yolunun çoğunlukla düz bir düzlemde düz bir şekilde devam ettiğini belirtmek için kullanıldığını; beyazın bir yükselişi; mavinin bir inişi gösterdiğini söyledi. Ayrıca pusula yönlerinden birinde bir rota değişikliğini temsil eden kurdeleler de vardır, şöyle ki: yeşil, batı; sarı, kuzey; turuncu, doğu; kırmızı, güney. Bu belirteçler, ihtiyaç duyulması halinde öncelikle arama ekipleri için faydalıdır, ancak umutsuzca kaybolan gezgin, adımlarını geri takip ederken bir tür yön kazanmak için kurdeleleri de kullanabilir. Ayrıca dokusal belirteçler de vardır: mavi bir kurdelenin yanına bağlanmış bir dantel kurdele,

gezgin daha düşük bir rakıma inmeye karar verdi*Ve*Halktan biriyle karşılaşmıştı—tekrar ediyorum, gezgin geri dönmediğinde kurtarıcılar için faydalı olabilecek bilgiler. Kaba bir muslin kurdele bir yaralanmayı gösterir, vb.—her belirteci kaydetmeyeceğim, çünkü kurdele çeşitleri kadar çok sayıda gibi görünüyor. Aileler kurdelelerini belirli bir şekilde işaretler—Haas ailesi her iki uçtan bir üçgen keser; diğer aileler harfleri diker, uçlarını boyar, vb. İdeal olarak, kurdeleler birbirlerini görebilecekleri mesafede yerleştirilir, ancak bu her zaman mümkün değildir.

Rose'un bunları defterine karaladığını gördüm, duruşu neredeyse benimkiyle aynıydı ve ben de kalemimin etrafını aceleyle kapattım.

"Büyüleyici," dedi Rose. "De Grey bu sistemi kullandı mı?" "Ah, evet—nerede düştüğünü böyle biliyoruz." "Düştü mü?" diye tekrarladım biraz dehşetle.

Bana özür diler gibi baktı. "Evet—diğer akademisyenler de böyle tepki verdi. Sanırım, Halk tarafından çalınmış olmasından daha az ilgi çekiciydi. Hakkında bir makale yazabileceğiniz bir şey değil. Ama göreceğiniz üzere, Profesörler, ayrıntılar oldukça açık, en azından benim anlayabildiğim kadarıyla."

De Grey'in izlediği rotayı izleyerek varış noktamıza ulaşmamız yaklaşık bir saat sürdü. Haritaları ve diğer yazıları biçiminde hayaleti olan o lanetli kadının ayak izlerinde yürümek biraz ürkütücü geldi, itiraf ediyorum.

— şimdiye kadarki keşif gezimizi bu şekilde şekillendirmişti. Bu izlenim, değişken hava koşullarıyla da pek iyi gitmedi—bulutlar karanlık alametler gibi güneşin önünden hızla geçip duruyordu ve bir noktada doluya tutulduk. Ancak arazi nispeten kolaydı, dağ yamaçlarında bir dizi alpin çayır ve yuvarlak yamaçlardan geçiyorduk. Gölge, dağlık arazinin tekrarlayan iniş çıkışlarından hoşlanmasa da, ayak uydurmakta pek zorluk çekmedi, yine de onu karşılaştığımız kar parçalarından uzak tuttum, Roland'ın bırakacağı tuhaf pati izi eksikliğini fark etmesini istemiyordum.

Sonra küçük bir geçitten çıktık, bunun üzerine manzara Rose'u komik bir şekilde aniden durdurdu. Kendimi iki tepe arasında tehlikeli bir omurga şeklindeki eyere bakarken buldum, tam önümüzde korkutucu bir noktaya yükselen tepe. Böylesine açık bir arazide rüzgar, kaya ve çalılık bitki örtüsünün ince bariyerini parçalamaya kararlıymış gibi uluyordu. Saçlarım düğümünden kurtuldu; rüzgara karşı koyduğumda nefes almam zorlaştı. Roland'ı omurgaya doğru takip ederken gülünç pelerinim için hemen minnettar oldum. Bazı yerlerde sadece üç fit genişliğindeydi, bu da özellikle sert rüzgarla birleştiğinde rahat bir yürüyüş için uygun değildi.

"Dediğim gibi—burası oldukça soğuk." Roland sesini duyurmak için bağırmak zorunda kaldı. "Son kurdelesini bulduğumuz yer orasıydı—beyaz."

İşaret ettiği taş yığınına baktım -de Grey'in son kurdelesinin üzerine inşa edilmiş bir anıt olduğunu varsaydım- ve sonra de Grey'in işaret ettiği yolu takip ettim

gözümle rotayı takip ettim. Dik bir araziydi, acı verici derecede dardı, karla taçlanmış engebeli zirveye doğru yükseliyordu. Evet, özellikle kötü havalarda veya sezonun ilerleyen zamanlarında, tüm tırmanış bir buz ve kar tabakasıyla kaplandığında bunu çok iyi hayal edebiliyordum. Galler dağlarında arazi çalışması yaparken birkaç kez kazadan kıl payı kurtuldum ve kar, yükseklik ve kişinin çevresiyle ilgili bilgisizliğinin birleşiminin yarattığı tehlikeyi iyi biliyorum.

Rose'un ifadesindeki hayal kırıklığından Roland'ın sonucuna varmaya başladığını görebiliyordum ve ben de aynısını yapabilir, de Grey'in kaybolmasını bağlantı noktasını bulma arayışımızda bir çıkmaz sokak olarak görmezden gelebilirdim.

Sırt çantamın içindeki kanlı ayak seğirmeye başlamasaydı.

Çantayı gizlice bir omzumdan kaydırdım ve kolumla Roland'ın dikkatini çekmesini engelledim. Manzarayı taradım, göz alabildiğine uzanan yükselen zirvelerin vahşi görüntüsünden zorlukla döndüm. Solumuzda, arazi baş döndürücü bir şekilde dik bir şekilde alçalıyordu; eğer o yöne doğru yuvarlanırlarsa, yaklaşan inişi düşünmek için çokça zamanları olurdu. Ama sağda, dikkatli olunursa ekipman olmadan geçilebilen daha yumuşak bir yamaç vardı ve bu yamaç, yüksek bir vadide bulunan başka bir dağ gölüne çıkıyordu. Rüzgâr altı yamacına karşı, çoğunlukla dayanıklı çamlardan oluşan küçük bir orman vardı.

Roland ilgimi fark etti. "Vadiyi aradık," dedi. "Ondan hiçbir iz bulamadık. Ve beyaz kurdele onun zirveye doğru ilerlemeye devam ettiği anlamına geliyor."

"Fikrini değiştirmiş olamaz mı?" diye önerdim. "Ya da yanlışlıkla yanlış kurdeleyi seçmiş olabilir mi? Sarı, zayıf ışıkta beyaz gibi görünüyor. Vadi kuzeyde yer alıyor, değil mi?"

Roland kuşkulu görünüyordu. "Neden başka bir kurdele bağlamadı ki?"

"Birçok nedeni olabilir," dedi Rose düşünceli bir şekilde. "Belki de rotasını değiştirdikten kısa bir süre sonra bir peri kapısından geçti. Belki de hava veya rakım yüzünden yönünü kaybetmişti."

Kendi hipotezimi kendime sakladım. Yani, bu kurdele sistemi, ne kadar yaratıcı olsa da, Halk denklemle tanıştırıldığında, tuzlu su olsun ya da olmasın, baştan itibaren bana kesinlikle kaprisli bir yol bulma yöntemi gibi gelmişti.

Roland'a vadide kısa bir araştırma yapmak istediğimi söyledim ve bana seçeceğimden daha kolay bir rota gösterdi. Bu noktada eve dönmesini teşvik ettim, çünkü muhtemelen vadide bir süre oyalanacaktık, etrafta çok fazla durup not almakla ve benzeri şeylerle onu sıkacaktık ve zaten eve dönüş yolunu bulmakta sorun yaşamayacaktık. Roland yeterince iyi huylu bir şekilde kabul etti - sanırım bir şeyler çevirdiğimi biliyordu ama aynı zamanda akademisyenlerin tasarımlarını da pek umursamıyor gibiydi. Dönüş yolunu bulmamız durumunda, mecazi ekmek kırıntısı izini yerinde bırakacağını nazikçe bize bildirdi.

Yolculuğumuzun tahmin ettiğimizden daha zorlu olacağını biliyorduk; bunları Haas'ın evine akşam yemeğine geldiğimizde kendisine iletebildik.

Doğal olarak, Rose ve ben aşağı indiğimizde, vadinin yukarıdan göründüğünden daha büyük olduğunu gördüm, kolayca bir mil genişliğindeydi, bir peri kapısını gizleyebilecek sayısız kuytu köşesi vardı. Daha önce vadiyi incelememiştik, çünkü daha önce kuzeydoğudan yaklaşmıştık, arazinin inmek için çok dik olması nedeniyle, bu olasılığı elemiştik. Bu araştırmalarda yerel bilginin önemi yeterince vurgulanamaz.

Rose'a peri ayağının vadiye verdiği tepkiyi anlattım -sürümde çılgınca seğirmeye devam etti- ve de Grey'in kurdeleleri hakkındaki şüphelerimi de. Huzur içinde başını salladı, beni biraz şaşırttı. Daha önceki güzel sözlerine rağmen, onun liderliğime bu kadar kolay boyun eğmesini beklemiyordum.

"Alacakaranlıktan önce yola koyulmak için sadece yüzeysel bir inceleme yapacağız," dedi, "ve sabah diğerleriyle birlikte geri döneceğiz. Faunların kullandığı kapının yakınında olduğumuzu varsayarak ilerlemek en iyisi olacak, bu da azami dikkat gerektiren bir durum. Pelerinin, Emily."

O zaman pek de uysal değildi. Yine de, büyük ölçüde onun düşünceleri benimkilerle örtüştüğü için, bu konuda küçük olmamaya karar verdim ve ödünç aldığım pelerini ters çevirdim. Wendell'in Ljosland'da benim isteklerime aykırı olarak diktiği, altına giydiğim pelerini ters çevirmeye zahmet etmedim, çünkü bunu yaptığımda sanki onu rahatsız etmişim ve onu bir ruh haline sokmuşum gibi, toplanma ve çırpınma eğiliminde.

Göl sıradandı, güzeldi ve yeşil-maviydi, ama orman tuhaf bir şeydi. Zemini kaplayan iğnelerin arasında mantar kümeleri ve fener biçimli, küçük küreler gibi çanak şeklindeki yaprakları olan garip beyaz çiçekler vardı. Ağaçların kendileri yüksek rakımlarda böyle bir bitki örtüsünün neden olabileceğinden daha uzun ve sağlıklıydı - aslında, aşırı beslenmiş gibi oldukça şişmandılar.

"Seni yakaladım," diye mırıldandım. Rose bana kaşlarını çatarak baktı, bir bilim adamının sonuçlara varmaktan hoşlanmaması gibi bir şeydi ama ormanda perilere özgü bir şeyler olduğu açıktı, nexus ile alakası olmasa bile. Ayağımı çantamdan çıkarıp yosun ve otların arasına koydum.

Tavşan gibi zıplamasını bekleseydim hayal kırıklığına uğrardım çünkü o şey hareketsizce oturuyordu, kıpırdamıyordu bile. Ama Rose ve ben profesyoneliz ve bu yüzden sadece bekledik, ayağı gözlemliyorduk ama tüm dikkatimizi ona odaklamıyorduk ve yavaşça hareket etmeye başladı. Zıplamıyor ya da adım atmıyordu, sadece bir an ile bir sonraki an arasında düşündüğümden biraz daha uzaktaymış gibi görünüyordu, o kadar az ki kendimi hayal gördüğüme inandırabilirdim. Rose ve ben aradaki mesafeyi kapattıktan sonra, yavaş yavaş tekrar uzaklaşıyordu. Herhangi bir hareket algılamak imkansızdı; sanki manzaranın kendisi hareket ediyor, aramızda ve ayak arasında mesafe oluşturmak için kendini uzatıyordu.

İlk başta ayak ormana doğru gidiyor gibi göründü, ancak daha sonra göle doğru yöneldi, sonra tekrar ormana geri döndü.

"Belki de kaybolmuştur," dedim, bu sözün komik olmasını amaçlıyordum, ta ki kaybolan bir peri ayağının, hakkında bir şey bilen bir peri ayağından daha gülünç olmadığını fark edene kadar.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Rose. "Kaldır onu, Emily. Daha iyisi, bırak gitsin."

"Ormanı bulmamızın sebebi bu," diye belirttim.

"Ve ne*dır*orman mı? Burada ne tür Halk yaşıyor? Bunu cevaplamadan kendini övme."

Onun küçümsemesinde eski bir tartışmanın yankısını duydum ve kendimi ona yükselmekten alıkoyamadım. "Buraya gelerek kendimizi tehlikeye attığımızı mı söylüyorsunuz? Kötü niyetli bir Halkın sık sık uğradığı bir kapıya giden güvenli bir yol var mı? Hatırlatmama izin verin, Silva Lupi'ye giden bir kapı?"

"Benim*nokta,*" Rose dedi ki, "Bildiğin gibi, Emily, peri gizemlerini çözmede peri eserlerinin faydası en iyi ihtimalle şüphelidir, daha az sorumlu bilim insanlarının aldatıcı iddialarının aksine. Yerlilerin kurdelelerine olan güvenini küçümsüyorsun, Halkın onlarla kötülük yapabileceğini oldukça doğru bir şekilde akıl yürütüyorsun, ve yine de buradasın, sihirli bir ayağa inanıyorsun."

"Bu pek de adil bir karşılaştırma değil," diye hararetle cevapladım. "*sorumsuz* Gabrielle Goode'un adil bir karakterizasyonu olabilir mi? Ya da Marcel Tzara? Her ikisi de az bilinen perilerin araştırılmasında peri eserlerinin dikkatli bir şekilde kullanılması gerektiğini savundu. Goode'un peri fenerleri onu bir leprechaun deposuna götürdü, Tanrı aşkına
— Tarihte bu türden sadece üçüncü keşif! Toplumumuzun ihtiyacı olan şey, genç nesil akademisyenlerden gördüğümüz türden yenilikçi düşüncedir, aksi takdirde Halk anlayışımızda asla ilerleme kaydedemeyiz."

"Goode'un fenerleri onu bir gün uçurumdan aşağı götürecek. Bizim*ihtiyaç*iyi, eski moda saha çalışmaları ve sözlü anlatımlar etrafında dönen, denenmiş ve test edilmiş dryadoloji yöntemlerine bir dönüştür. Gerisi sahte bilimdir."

Shadow sızlanmaya başlayana kadar böyle didiştik. İlk başta onu görmezden geldim, çünkü eğlendiğimi kabul ediyorum; Rose ile bazen yapmak istediğim türden bir tartışmaydı ama cesaretimi hiç toplayamamıştım. Sonunda döndüm ve arkadaşımı üzenin peri ayağı olmadığını gördüm; bunu çoktan sırt çantama geri tıkmıştım. Bunun yerine bir kemiği kokluyordu.

Aslında bir kafatası. İnsan. Gölün kenarındaki kumlu toprağa kısmen gömülmüştü.

"Aman Tanrım!" dedim. "De Grey olabilir mi?"

"Onun açısından dramatik bir görünüm olurdu." Rose kafatasını incelemek için diz çöktü. "Göstericiliğiyle tanınıyordu, değil mi? Ama hayır. Erkek. Lisansüstü tezim osteolojik bir bileşen içeriyordu, geride kalan kalıntıların bir çalışması

Arkasında Galli afanc var. Kumda bir sürü kemik var burada! İlginç.”

"O mağaralara bir göz atmalıyız," dedim, kayanın oyuklarla dolu olduğu arazideki bir yükseltiyi işaret ederek - bir kaynağın yanındaydı ve üzerinden tuhaf bir sis yükseliyordu. Bu bana Wendell ve benim kulübenin altındaki daha küçük gölde gördüğümüz şeyi hatırlattı. "Alplerdeki birçok hikaye*zwerge*“Mağara benzeri bölgelere yerleştiler.”

"Önce şunu kaydedeyim."

O kıyıda yavaşça yürürken, kemikleri incelemek için eğilirken sabırsızlıkla bekledim. Gerçekten de epeyce kemik vardı, ancak mağaralara yaklaştıkça dağılım daha da yoğunlaşıyordu.

"Sanırım iki insan iskeletinden kemiklerimiz var," dedi Rose sonunda. "İkisi de erkek. Ayrıca birkaç domuz ve en az dört keçi. St. Liesl'in ölümlü sakinlerinin adakları mı? Ayrıca şanssız bir gezgin."

"Tamam," dedim, çünkü bu aslında yararlı bir bilgiydi. "Bogles, belki? Kuzey kıyısını inceleyelim mi?"

"Sanmıyorum." Rose not defterini cebine koyarken sesi sakindi. "Burada esas olarak kaçma izleniminden kaçınmak için kaldım. İzleniyoruz ve her an saldırıya uğrayabiliriz."

Bu vahiyleri özümsedim—herhangi bir zamanda hoş karşılanmayan, ama özellikle de bir peri yaratığının geniş kemik koleksiyonunun içinde durduğunuzda. "Nerede?"

"Arkamızda, tabii ki. Mağaralardan yavaşça uzaklaşmalıyız—çok yavaşça. Güçleri pınara bağlı olabilir."

"Onları nasıl fark ettin?" Çünkü hiçbir şey duymamıştım, her zaman yaptığım gibi dikkat ediyordum.

"Cep saatim. Bir saatçinin atölyesinde yaşayan bir ev hanımından bir iyilik kazandım, o da saatin tik taklarını böceklerin ve benzeri kötü niyetli kişilerin yakınında durduracak şekilde büyüledi."

Bunun ikiyüzlülüğü çok can sıkıcıydı. "Eserler hakkında tüm o gevezelikten sonra-"

"Emily. Zamanımız yok."

Shadow'a baktım. Domuz kemiklerinden biriyle ilgileniyordu, herhangi bir terslik olduğunu hissetmeyecek kadar keyfine dalmıştı. Ama huzursuzluğumu fark etti ve kaskatı kesildi, çenesi hala kemiğin etrafında kenetlenmişti, salyaları sallanıyordu.

Aniden arkamıza değil, mağaralardan birinden bize bakan küçük kızıl bir tilkiye doğru saldırdı.

"Bırak onu," dedim Shadow'a, ama havlamaya devam etti - en korkunç durumlar için sakladığı o gürleyen, doğaüstü havlama sesi, ölümün şakırtısı gibi sert ve hırıltılı, aşağıdaki toprağın soğuğunu insanın kemiklerine kadar işliyordu. Tilki mağaranın gölgelerine geri döndü, ama ben onda korkunç bir terslik olduğunu hissetmeden önce değil, bu da farkındalığımı bir diş ağrısı gibi sarstı.

"Emily," diye mırıldandı Rose.

Döndüm. Kıyıda bir kütüğün üzerine tünemiş birkaç tane daha küçük vulpin Halkı vardı—çünkü doğal olarak onlar da Halk'tı, tıpkı kulübenin yanında kısaca gözlemlediğim gibi; bunu daha önce fark etmediğim için kendime kızdım. Yakından bile, yüzleri hariç hepsi tilkilere çok benziyordu, bu da bana bir insan bebeğini hatırlatıyordu, hepsi kocaman gözleri ve küçük gül goncası ağızlarıydı. Kostüm giymiş küçük çocuklar olabilirlerdi, ama çok küçük ama çok keskin dişlerinin sinir bozucu parıltısı ve ıslak, simsiyah gözleri olmasaydı. Tilki delikleriyle delik deşik olmuş çayır çimenlerinin içine ve dışına o kadar hızlı bir şekilde fırladılar ki, sayılarını belirlemek zordu, ancak çok fazlaydılar.

Üzerime öyle bir büyü geldi ki başım döndü - bazen bir peri size çok fazla büyü attığında hissettiğiniz şey budur, oldukça kafa karıştırıcı bir deneyim. Tekrar aklım başıma geldiğinde, kendimi dikkatlice değerlendirdim ve etkilenmemiş gibi göründüğümü fark ettim.

Rose o kadar şanslı değildi. Arazide etkileyici bir hızla koşmuştu, çünkü bunlar sürü halinde dolaşan perilerdi ve kendi türlerinden birçoğu gibi, her şeyden çok kovalamayı seviyorlardı. Rose—belki de ters yüz edilmiş pelerininin yardımıyla—bir düzine metre kadar sonra kendine geldi ve soluk soluğa kalarak dörtnala koştu. "Emily!" diye bağırdı.

"Devam et!" diye bağırdım ona, çünkü iki şey birdenbire netleşmişti: birincisi, bu küçük periler bir yemek gördüklerinde onu tanırlardı; ikincisi, onlara karşı bir tür korumam vardı; bu korumanın, Wendell'in belki de sadece şık bir terzilik ve eteğinin etrafında aptalca bir şekilde sallanmasından daha fazlasıyla aşıladığı pelerinim ile ilgili olduğundan kuvvetle şüpheleniyordum.

Rose da aynı sonuca varmış gibi görünüyordu, çünkü benim iyiliğimle ilgili endişesini bir kenara bıraktı ve dikkatini kendi canını kurtarmaya odakladı, etrafına avuç avuç tuz fırlattı, bunları pelerininin çeşitli ceplerinden çıkardı, sanırım kendisi dikmişti. Keşke koşmaya devam etseydi, çünkü perilerin kendilerine ait olduğunu iddia ettikleri bölgenin ötesinde ona zarar verme olasılığı çok yüksekti; ancak kaçmanın bu yaratıkların iştahını artıracağı da doğruydu—peki, olasılıkları daha sonra tartışabiliriz. Umarım.

"Gölge," dedim ve canavar perilerin peşinden gitti. Ama periler ondan pek rahatsız olmamış gibi görünüyorlardı ve yaklaştığında görünmeyen bir tilki deliğine daldılar ve başka bir yerde tekrar ortaya çıktılar.

Shadow birini yakalamayı başardı, periyi boynu ıslak bir gurultuyla kırılıncaya kadar ileri geri savurdu, ancak birkaç tanesi Rose'un tuz çemberini çoktan delmişti, tamamlamaya vakti olmamıştı ve onu yere sürüklüyordu. Adam çığlık atmaya başladı.

Tepeye doğru koşarken, ne yapacağımı bilmeden - Sözü mü söyleyeceğim? Daha fazla tuz mu fırlatacağım? - ama yapmam gerekenler vardı*bir şey,*Rose'un çığlıkları daha önce hiç duymadığım ve bir daha duymak istemediğim bir şeye benzediği için, periler dağıldılar, bana doğru ağladılar. Onların dehşeti, küçük çocukların kendilerine ikram edilmeyen öfke nöbetleri gibi duyuluyordu.

Tepkileri karşısında afalladım ve sanki korkularının sebebi olan çok daha korkutucu bir kişi olabilirmiş gibi saf içgüdüyle arkama baktım. İşte o zaman pelerinimin imkansız bir şekilde, anlamsızca genişlediğini fark ettim ve şimdi arkamda korkutucu bir gölge gibi sürükleniyordu. İpek gibi dalgalanıyordu ve sabit bir ucu yokmuş gibi görünüyordu; genişledikçe giderek daha da önemsizleşiyordu, uzaktaki etek ucu gri bir bulanıklıktan ibaretti. Aman Tanrım! Önce kalemlerim, şimdi de bu.

Ama bunun şokunu düşünecek vaktim olmadı. Periler pelerinimden çok korkmuş gibi göründüklerinden -onları suçlayamayacağımı itiraf ediyorum, içgüdülerim bana o korkunç şeyi bir örümcek gibi üzerimden atmamı haykırıyordu- ipeksi örümcek ağları gibi hissettiren, hafifçe yapışkan olan sarkan kısmı topladım ve onlara fırlattım. Atış beceriksizceydi ama umduğum etkiyi yarattı; periler kaçtılar, eğlencelerinin bu korkutucu şekilde bozulmasına çaresizce hıçkırarak ağladılar. Birkaçı pelerinin altında yakalandı ve bunlar söndürülmüş alevler gibi kayboldular. Gölge perileri ormana kadar kovaladı, kendini beğenmiş bir şekilde uluyordu -sanırım sonunda korkutucu doğasını anladıklarına kendini inandırmıştı- sonra kuyruğunu havaya kaldırarak geri döndü.

Bu arada Rose, çenesini sıkmasından ve alnından akan terden anlaşıldığı üzere, çok fazla acı içinde bolca ve açıkça kanıyordu. Yaralar arasında en rahatsız edici olanı, dar bir deri parçasından sarkan sol kulağıydı, kan yüzünden ve boynundan aşağı yoğun bir şekilde akıyordu. Çakımla atkımı yırttım ve onu sarmak için elimden geleni yaptım, ama ayakta duramıyordu ve onu pek taşıyamazdım.

“Gölge mi?” dedim.

Elbette beni anladı—her zaman anlar. Aramızdaki bağı tam olarak kavrayamıyorum, çünkü Shadow bir insan efendisi kabul eden bildiğim tek kasvetli kişi, ama canavar hemen cazibesini yitirdi, her şeyden çok bir ayıya yakın bir boyuta ulaştı, kocaman pençeleri tırtıklı pençelerle uca doğru uzadı. Rose'u sırtına attım ve elimizden geldiğince çabuk eve doğru yola koyulduk.

NOTLARI ATLA

* Mathieu Moreau,*Peri Diyarlarında Kırsal Yaşamın Taslakları,*1908.

Ben sahip olmadım Son birkaç gündür günlüğümü yazma zamanım geldi; Rose'un durumu her şey inişli çıkışlı oldu ve iyileşme yoluna güvenli bir şekilde girene kadar kalemi elime almak istemedim.

Gölge ve ben sorunsuz bir şekilde kulübeye geri döndük ve neyse ki hiçbir köylüyle karşılaşmadık; onlara Kara Tazı'nın varlığını açıklamak zorunda kalacaktım.[*]Ariadne, Rose'u görünce kendinden geçti, gözyaşlarıyla dolu dehşet ifadeleri ile saldırganlarının bizi takip etmiş olma olasılığına dair panik içinde gevezelik arasında gidip geliyordu. Wendell'in nerede olduğuna dair sorularımı yanıtlayabilmesi ve sonunda bana kafeye gittiğini söylemesi birkaç dakika sürdü.

"Hadi, getirin onu! Hadi!" diye bağırdım ona ve zavallı kız pelerinini bile giymeden kapıdan kaçıp gitti.

Wendell geldiğinde hemen fark etmedim. Rose bilincini geri kazanmıştı -güven verici ama aynı zamanda durumu göz önüne alındığında korkunçtu- ve yaralarını beceriksizce sararken inliyor ve beni itmeye çalışıyordu. Sonunda dikkatim dağıldığında, Wendell'i kapı çerçevesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yorumlayamadığım bir ifadeyle olup biteni izlerken buldum.

"Birahaneye kaybolmak için tüm zamanlar arasında," diye çıkıştım, ama aslında rahatlamadan neredeyse ağlıyordum. "Buraya gel. Kulağı en kötüsü gibi görünüyor, ama göreceğin gibi, aslında yan tarafındaki yaralar—bak."

Wendell bana, önündeki korkunç sahneyle daha fazla uyumsuz olamayacak hafif bir şaşkınlık bakışı attı. "Bu konuda ne yapacağım?"

"Bilmiyorum! Neden bileyim ki?" Ona bağırıyordum ve duramıyordum. Rose'un kanı ellerimde, pelerinimdeydi. "Onu iyileştir!"

"Emily," diye başladı, sonunda sıkıntımı anlamış gibi sesi yumuşamaya başlamıştı, "bu benim işim değil—"

"Evet, bana öyle söyledin!" diye bağırdım. "Bugün dikkatsizdik, Rose ve ben. Sen sıradan periler konusunda haklıydın ve ben yanılmışım. Memnun kalman için bunu üç kez mi söylemem gerekiyor?"

Bir tür kırılma noktasına yaklaşıyordum. Rose yüzünden miydi bilmiyorum - artık aramızda mesafe olmasına rağmen, neredeyse on yıldır meslektaşımdı ve anlaşmazlıklarımıza rağmen her zaman gönülsüzce saygı duydum. Gülünç geliyor*Olumsuz*Rose'a saygı duymak, ona içerleseniz bile; yumruğunuzu bir görkemli eski kuleye sallamanız da aynı şey. Ama ayrıca, bu kadar iğrenç olaylarla ilgili deneyimim şimdiye kadar ikinci elden anlatımlarla sınırlıydı, görev bilinciyle not defterime kaydedildi. Elim hala yumruğumda tuttuğum kanlı bandajı sıkıyordu.

Wendell yumruğumu eliyle örttü ve beni kollarına çekti. Bu hareket beni şaşırttı—kendisi için değil, başımı omzuna yaslamanın ne kadar kolay hissettirdiği için. Bu hareket beni tuhaf bir şekilde tedirgin etti ve geri çekildim—yani aramızdaki şeylerin daha az gergin olmasını isteyemeyiz, sanırım.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu sessizce.

"Allah rızası için onu iyileştir." Sonra ne istediğini anlayıp, bir kez daha tekrarladım, üçe tamamladım.

Wendell, tekrar bilincini kaybetmiş olan Rose'un yanına gitti. Kanın miktarı o kadar fazlaydı ki sanki hiç bandajlanmamış gibiydi ve vulpin perilerinin dişlerinde bir tür toksin olup olmadığını merak ettim.

"Başarabilirsin, değil mi?" diye sordum.

"Elbette yapabilirim," dedi ama bu sözlerinde ensemdeki tüyleri diken diken eden bir hafiflik vardı.

"Daha önce ne diyordun? Bunun senin işin olmadığını mı?" diye bastırdım, çünkü aniden korkmuştum, zihnim korkunç bir şekilde yanlış giden her türlü peri pazarlığıyla doluydu - kısa bir liste değil, o. Wendell'in çabalarının Rose'a korkunç bir şekilde zarar vermesi mümkün müydü?

"Hiçbir şey," diye bana güvence verdi. "Yanlış konuştum—sadece demek istediğim*genellikle* iyileştirme işini üstlenmek. Ama neden bu süreçte diğer büyüleme biçimlerindeki kadar usta olmayayım ki? Seni üzdüğüm için çok üzgünüm, Em. Ondan bu kadar hoşlandığını fark etmemiştim!”

Bunu kavramam biraz zaman aldı. "O zaman—ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

O anda Rose kıpırdandı ve inledi. Gözlerini açtığında Wendell'i yatağının başında, ona düşünceli bir şekilde bakarken buldu ve yüzü dehşetle kaplandı.

"Hayır," diye hırıltılı bir sesle söyledi Rose. "O değil—"

"Sevgili Farris," dedi Wendell, "kan kaybından ölmeyi mi tercih edersin? Şu temiz zeminin her yerinde, ekleyebilirim. Umarım kanın bir yüzeyden çıkarılması dünyadaki en zor şey olduğunu biliyorsundur. Neyse, belirsiz bir travmadansa kesin bir travmayı tercih etmen için hiçbir neden göremiyorum."

"Emily, durdur onu." Rose'un bakışları bana sabitlendi, sesi zayıflarken bile. "Bu yaratık yapamaz—kötü niyetli Halk'la kötü niyetli alem—neyi amaçlıyorsa, sadece—"

"Emily'nin seni bir arkadaş olarak görmesi çok şanslısın," dedi Wendell karanlık bir şekilde. "Benim diyarım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve olumlu bir şey söylemeyeceksen bundan bahsetmekten kaçındığın için sana teşekkür edeceğim."

"Sana borçlu olmayacağım," diye haykırdı Rose. "Sana borçlu olmayacağım—"

"Aslında, Farris, bunun seninle hiçbir ilgisi yok," dedi Wendell. "İyi geceler."

Sonuncusu bir büyüydü—havanın uğultusunu hissettim ve Rose kafasına vurulmuş gibi gevşedi.

"Hm," dedi Wendell, Rose'un çenesini eğerek onu inceledi. "Bunu bir süredir yapmadım. Yine de, bu durumda iyi bir uykuya ihtiyacı var, değil mi? Görüyorsun ya, insan sağlığı alanında tamamen eğitimsiz değilim. Ariadne, makas ve birkaç temiz bez getirme nezaketinde bulunur musun?"

Kız, kendisine söyleneni yapmak için acele etti. "Teşekkür ederim," dedi Wendell, geri döndüğünde, ona sıcak bir gülümsemeyle. "Şimdi, neden oturmuyorsun, canım? Eve bu şekilde dönmek senin için ne kadar tatsız olmuştur."

"Eğer yapabilirsem, yardım etmeyi tercih ederim," dedi Ariadne, biraz daha

dikleşerek. "Cesur kız." Dalgın bir şekilde Ariadne'nin omzuna attığı atkısının ucuna dokundu. "Biliyorsun, eğer buna sahip olsaydı, o küçük tehditler ona dokunamazdı."

Wendell, Rose'un gömleğini kesip yaralarının her birini yıkadı. Uzaktan fark ettiğim kadarıyla Rose'un dövmeleri, her zaman çok fazla müstehcen spekülasyona konu olmuştu, dirseklerinde bitiyordu ve bu da şüphesiz Cambridge dedikoduculari için büyük bir hayal kırıklığı olacaktı.

"Bunların sadece iyi bir temizliğe ihtiyacı var, eminim," diye mırıldandı Wendell, sanki kendi kendine. "İşte! Zehir hemen akıp gidiyor."

Ariadne, kendisine ne zaman talimat verilirse bez getirip suyu değiştirerek tüm zaman boyunca onu takip etti. Kızın gözlerindeki dehşet buharlaşmış, yerini kararlılığa bırakmıştı ve Wendell ona sık sık övgü dolu sözler söylediğinde, hatta suyun hoş bir sıcaklıkta olmasını sağlamak gibi önemsiz şeylerde bile, bu her seferinde güçleniyor gibiydi.

Wendell ilk başta şaşkın görünüyordu. Yaraları yıkadı ve sonra birini parmağının ucuyla dürttü. Aniden gül yaprakları dökülmeye başladı.

"O değil," dedi aceleyle, aynı hareketi tersten yaparak, yaprakların akışını durdurdu. "Elbette—sadece kontrol ediyorum."

"Wendell," diye başladım, sonra sadece anlamsız bir şekilde baktım. Orada durmaktan başka bir şey yapamıyordum. Kısmen büyülenmiştim -elim kalem ve defterimi arıyordu- ama korkarım çoğunlukla şok.

"Ah! Buldum," dedi Wendell. Bir an için Rose'un yüzüstü yatarkenki vücudunun üzerinde minik dikiş iğnelerinin parıltısı gibi gümüş bir parıltı gördüğümü sandım. Rose uykusunda inledi ve gerginliğin bir kısmı vücudunu terk etmiş gibiydi.

Ariadne boğulma sesi çıkardı. "Aman Tanrım," diye mırıldandım. Rose'un yaraları kapanmıştı, evet, ama en tuhaf izleri bırakmışlardı, saf gümüş ve bir şekilde geometrik, çapraz dikiş sıraları gibi. Kulağı en sarsıcı olanıydı—sadece yarı gümüş değildi, şüphesiz yaralanmanın boyutundan dolayı, ama Wendell onu ters takmıştı.

"Kötü yapılmış," dedi özür dilercesine. "Yine de, kim bilir? İşe yarayabilir. Ve her zaman şapkalar vardır."

"Herhangi bir yan etkisi olacak mı?" dedim.

"Ah, muhtemelen," dedi Wendell, kusursuz bir kayıtsızlıkla. Kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu. "Önceden tahmin edemedim. Bazı peri büyülerine karşı daha hassas ve diğerlerine karşı bağışık olacağından şüpheleniyorum. Ama iyileşti. İstediğin buydu, değil mi?"

"Evet," dedim. Oturmak için güçlü bir arzum vardı. Zaten oturduğumu fark etmem birkaç saniye sürdü. Tren yolculuğundaki gibi, bildiğim dünyanın ötesine adım attığımı tamamen ve acı bir şekilde fark ettiğim anlardan birini yaşıyordum. Önümde tehlikelerle, keskin köşelerle ve derin gölgelerle dolu bir dünya uzanıyordu ve tüm bilgime rağmen, beni yönlendirecek bir zerre büyüye sahip olmayan ölümlü bir kadındım.

*Rüzgarı biliyor musun?*Rose sormuştu. O zamanlar çok küçümseyici davranmıştım! Şimdi kelimelerin hatırası içimde bir ürpertiye yol açtı.

"Bir şey daha, Em," dedi Wendell. "Pelerinin."

Kendime geldim ve onu makaleye yüz buruşturarak bakarken buldum. "Pelerinim mi?"

"Evet. Sizin için sorun olur mu?"

Sessizce pelerinin düğmelerini açtım ve ona uzattım. Başparmağı ve işaret parmağı arasında yakasından tuttu, burnu hafifçe itiraz etmemi sağlayacak şekilde kırışmıştı, "Bu değil*O*kirli."

Wendell cevap vermedi. Dışarı çıktı ve bahçede pelerini şiddetle sallamaya başladı. Ariadne ve ben onu takip ettik. "Wendell?" dedim.

"Bu uzun sürmeyecek," diye cevapladı, hiç yardımcı olmadı. Pelerine birkaç keskin darbe indirdi.*şak şak*Merdivenin kenarına, sanki tozlu bir halıymış gibi yaslanmış. O noktada,

pelerin titremeye başladı ve Ariadne çığlık atarak geriye doğru sıçradı ve bana çarptı.

"İşte," dedi Wendell memnuniyetle. Pelerini birkaç kez daha salladı ve bir peri dışarı düştü. Aslında tilki perilerinden biri.

"Kanlı*küçük kız,*" dedi Wendell, ona doğru bir tekme atarak. Küçük peri çığlık attı ve hıçkırarak dağın yamacına kaçtı ve Wendell dikkatini tekrar pelerine verdi, İrlandaca küfürler mırıldanıyordu. Bir kez daha salladı ve ikinci bir peri daha düştü.

"Şimdi bize bir borcu var," dedi peri yoldaşını takip ederken, daha da yüksek sesle çığlık atarak. "Çünkü onları serbest bıraktım, yani - ne zaman istersen onu alabilirsin. Anlıyor musun? Düzenli olarak ifade ettiğin duyguların aksine, bazen öngörülü olabiliyorum. Aman Tanrım, incinmenin kokusundan ne kadar da nefret ediyorum! Bu yerin iyi bir havalandırmaya ihtiyacı var."

İçeriye doğru kayboldu ve birkaç saniye sonra pencereleri hızla açtığını duyduk.

—

Ben uyandımsabahın erken saatleri. Yangın sönmüştü birkaç titrek köz ve boynumda korkunç bir kramp vardı. Rose'u gözlemlemek için koltukların birinde uyumaya karar vermiştim - hiçbirimizin onu merdivenlerden yukarı yatağına kaldıracak enerjisi yoktu, bu yüzden üzerinde bir battaniyeyle masanın üzerinde uyudu.

Uykuya dalamayan zihnim, günün olaylarını elemeye başladı ve vahşi peri sürüsü üzerinde durdu. Sonunda ayağa kalktım ve ansiklopedimin ikinci baskısı için eklerimi ve güncellemelerimi derlediğim defteri aldım, yıl içinde yayıncıma sunmayı umuyordum. Gölde karşılaştığımız kasvetli küçük perileri tarif etme görevine ve Alpler'in peri sürüsü hakkındaki girişimi onlara uyacak şekilde nasıl revize edebileceğime hızla daldım - kurt perileri başka yerlerde belgelenmiştir, kesinlikle, ancak dünyanın bu bölgesinde asla ve nesnel olarak bakıldığında, çok güzel bir makale oluşturacak önemli ve heyecan verici bir keşifti; bunun bana Berlin Folkloristler Akademisi'nin yıllık konferansına bir davet kazandıracağını kolayca görebiliyordum - ICODEF kadar büyük değil, ancak farklı bir şekilde prestijli, çünkü son derece seçiciler.

Bu girişi yazarken, düzeltmelerimden birinin kurbanı yerde yatarken, orada oturup akademik zaferlerin hayallerini kurmamın soğuk olduğunu fark ettim.

Yakınımda duyarsız, garip yaralarla kaplıydım ama o sırada bunun bilincinde değildim.

Notlarımı bitirdikten sonra dikkatimi harita kitabımın taslağına geri verdim. Orta Çağ'dan kalma Alman peri hikayeleri kitabımla çapraz referanslamak istediğim, Almanya'daki peri diyarlarıyla ilgili birkaç akademik makalem vardı; bu kitapta Almanya'nın beş peri krallığının olası yerlerini gösteren kendi ilkel haritası vardı. Bir noktada, karşımdaki sandalyede hiçlikten bir adamın belirdiğinin farkına vararak soyutluğumdan sıyrıldım. Şaşırmış olsam da, bu kesintiden biraz rahatsız olmuştum ve yukarı bakmadan önce yazdığımı bitirdim.

"Soğuk doğrudan içinden geçer," diye bilgilendirdi adam beni. Elbette, her zamanki gibi cepleri kurdelelerle dolu olan gizemli takipçimdi. Ateş ışığı yüzünde oynuyordu; belki de onu ilk gördüğümden biraz daha gençti ve ikinci gördüğümden biraz daha yaşlıydı. "Bu yüksekliklerde, rüzgar ruhunu kapmaya yetecek kadar güçlüdür. Gölgesini gördün mü?"

"Bu sıkıcı bilmeceleri aşmamızı istiyorum," dedim ve defterimi kapattım.

Bana tuhaf bir bakış attı—kaybolmuş, neredeyse çocuksu. Sonra ifadesi tekrar karardı ve "Yol çözülürken bile yola devam etmelisin." dedi.

"Hangi yol?" diye sordum. "Hayaletler ve küller olan mı yoksa bu başka bir yol mu? Birbirimizi anlayamıyorsak bu ziyaretlerin bir anlamı olduğunu sanmıyorum. En azından bana adını verebilir misin?"

"Adım," diye tekrarladı. Gözlerindeki soyutluk biraz azaldı ve beni açıkça görüyormuş gibi göründü. "Benim bir adım var mıydı?"

"Kötü bir başlangıç," dedim. "Ama belki yardımcı olabilirim: Siz, 1862'de Danielle de Grey'i dağlarda ararken bu bölgede kaybolan Cambridge'li Profesör Bran Eichorn'sunuz. 1817'de Münih'te doğdunuz. Babanız Mısır kökenli bir Alman diplomatıydı, anneniz bir bilgindi ve o zamanki Ljosland kraliçesinin uzaktan akrabasıydı. Aileniz 1820'de Londra'ya taşındı ve burada Collingwood adında oldukça seçkin bir devlet okulunda eğitim gördünüz. 1841'de Cambridge'den dryadoloji alanında doktoranızı aldınız - bu hafızanıza yardımcı oluyor mu, efendim?"

Eichorn bunların hiçbirini ne doğruladı ne de reddetti. Ama ben konuşurken onun parça parça kendine geldiğini gördüm ve varsayımımın doğru olduğunu biliyordum. Konuşmamın sonunda neredeyse aklı başında görünüyordu ve kurdelelerini tutmayı bırakmıştı.

"Dışarı çıktı mı?" dedi sessizce. "Dani dışarı çıktı mı?"

Cevabımı yumuşatmaya çalışmam gerektiğinden şüphelendim ama nasıl yapacağımı düşünemedim. "Danielle de Grey hiç bulunamadı."

Ateşe baktı. Acaba onu ısıtıyor mu diye merak ettim. Kesinlikle *göründü* orada olmak için, ve yine de dikkatimin dağılmasına izin verirsem, onun kaybolacağından tuhaf bir kesinlik duyuyordum. Aynı hissi, istedikleri zaman manzaraya karışmaya meyilli olan sıradan perilerde de yaşadım; bu, onun hala bir şekilde onların aleminde sıkışıp kaldığını anlamamı sağladı, şöminemin başında otururken bile.

"Sonunda Öteki Diyarlardan kaçtığını ummuştum," dedi, Periler için eski bir kelime kullanarak. "Onun ölümlü dünyada bir yerlerde yaşlandığını düşünmek bana bir tür teselli verdi, ben de onun diyarlarının sınır bölgelerinde durmaksızın volta atıp onu ararken. Görüyorsunuz ya, Profesör Wilde, yetişkin hayatımın çoğunda bir şekilde Dani'nin peşinden koştum."

"Hapsedildiğin peri diyarının doğası nedir?"

"Dediğim gibi, burası bir sınır bölgesi. Bir gün sisin içine düştüm, bir kapıydı ve bir süre dolaştıktan sonra birkaç brownie'nin çay içmek için oturduğu küçük bir ev buldum. Bana güldüler ve bana bir çıkış yolu göstermeyi reddettiler ve ben adımlarımı geri çekmeye çalışsam da kendimi asla kurtaramadım. O zamandan beri farklı, örtüşen alemlerin kenarlarında dolaşıyorum, zaman çoktan anlamını yitirdi. Bazen Halk'la sıradan periler şeklinde karşılaşıyorum ve her seferinde onlardan Dani hakkında bilgi rica ediyorum, ama onlar gülüyor ve benimle dalga geçiyor, genellikle beni daha da kaybolmuş hale getirmeye çalışıyorlar. Ancak çoğu zaman garip, alacakaranlık bir yerde yalnızım."

Başımı salladım. Benzer bir deneyimi geçen yıl Ljosland'da peri pazarından ayrıldıktan sonra ben de yaşamıştım. Peri'nin sınır bölgeleri ölümlüler için özellikle zorlu olabilir; talihsiz gezgini tuzağa düşürecek sayısız girdap ve girdapların bulunduğu çalkantılı bir akarsuyun kenarları gibidirler.

Kendini sallamış gibi görünüyordu. "Hangi yıl?"

Ona söyledim ve sertçe başını salladı. "Adımı nereden biliyorsun?" dedim. "Bazen görmeden seninle birlikte oluyorum. Konuşmalarını duydum."

Bu hoş karşılanmayan bir keşifti, ancak akademik hayranlık tarafından hemen gölgede bırakıldı. Ne kadar da tuhaf bir peri diyarına hapsolmuştu! Benimle nasıl bir bağlantısı vardı? "Peki benimle ne ilgin var?"

"Hiçbiri yok bende. Zamanımı sürekli senin yörüngene çekilmektense Dani'yi arayarak geçirmeyi tercih ederim."

"Hm," dedim. Daha da tuhaf! Zihnim gizemi çözmeye çalışırken heyecanla uğulduyordu. Yine de odaklanmaya devam ettim. "Nexus nerede?"

Keskin bir nefes verdi. "Biliyorsam kahretsin. Ama Dani biliyordu."

"Buldu," diye mırıldandım ve o da sert bir şekilde başını salladı.

"Ticaret Yolları Teorisi onun takıntısıydı. Karşılaştığı direnişe rağmen, peri diyarlarının hepsinin birbirine bağlı olduğunu kanıtlamaya kararlıydı.

"Akranları." Duraksadı ve yüzünde bir sıcaklık belirdi. "Bu saplantının akademik çevrelerde katlandığı alaylara duyduğu kızgınlıktan kaynaklandığını düşünebilirsiniz, ancak gerçek bundan daha uzak olamazdı. Dani başkalarının kendisi hakkında ne düşündüğünü asla umursamadı. Amacı bilimdi."

"Yani nexus'u buldu. Peki sonra?"

"Peki, gerçekten! Ondan aldığım son mektupta, eve dönmeden önce birkaç gün boyunca nexus'u ve Halkını güvenli bir mesafeden gözlemlemeyi planladığını yazıyordu."

"Kendisi nexus'tan geçmiş olabilir mi? Yoksa onun ara boşluğunda sıkışmış olabilir mi?"

"Dani böyle bir kapıdan geçmemesi gerektiğini biliyordu. Başına başka bir şey geldi. Bu dağlar Tanrı bilir nereye ve Tanrı bilir ne tür Halklara açılan peri kapılarıyla dolu."

"Gerçekten." Ona baktım. "Bunu bilerek, onu aramak için buraya gelmeniz cesurcaydı."

"Sen diyorsun ki *cesur,*"dedi. "Ama gerçek anlamını anlıyorum. Tüm dünya beni aptal sansa da umurumda değil. Ölene kadar, hatta belki daha da uzun süre onu arayacağım -belki de çoktan yarı hayalet oldum. Yarım asırdır gittiğimi söylüyorsun -bazen bundan daha uzun geliyor, bazense sadece birkaç gün. Aramaya devam etmek için enerjim ve hayatım var." Aniden öne doğru eğildi. "Nexus'u istiyorsun. Belki de onun istediği sebeplerden dolayı. Dani'yi bul, Profesör Wilde. O seni oraya götürecektir."

Kaşlarımı çattım. "Bunu nasıl yapacağım?"

"Sen zekisin," dedi. "Ve Halk'tan birinin yardımı var—evet, onu gördüm. Onu serbest bırakabilirsin."

Peki, buna nasıl cevap verecektim? Sesi umutsuz bir aciliyet kazanmıştı ve ona bakarken, uzanıp elimi sıkıca kavradı - teni o kadar soğuk ve rüzgardan sertleşmişti ki sanki taşa dokunuyordum ve ağlamaktan kendimi alamadım. Bu tür bir çağrıya ne denir? Kendi iyiliği için tek bir kelime etmedi, bunun yerine benden de Grey'i Faerie'den çekip çıkarmamı rica etti, onu dağlarda dolaşmaya bıraktı, belki de bir sonsuzluk boyunca, gölgesini kovalayarak.

"Denemeye çalışacağını söyle," diye yalvardı. "Onu tamamen hayal kırıklığına uğrattığım için, önümüzdeki yarım yüzyılı çaresiz ve yalnız geçirmemesini söyle. Bana o küçük umudu ver."

Cevap vermek için ağzımı açtım, ama o anda Ariadne'nin kapısı gıcırdadı ve terlikleriyle merdivenlerden aşağı gürültüyle indi. "Bağırdığını duydum," diye başladı, atkısını sanki bir sopaymış gibi sallayarak, açıkça onun beceriksiz kahramanlık biçimine ihtiyacım olduğu izlenimine kapılmıştı. Bakışlarımı tekrar Eichorn'a çevirdim, ama çok geçti: adam gitmişti ve ben boş bir sandalyeye bakıyordum.

NOTLARI ATLA

* Kara Tazılar, Alpler de dahil olmak üzere Avrupa'nın hemen hemen her bölgesinin folklorunda bulunur.

2nd October

Kötü bir fırtınabizi yılın büyük bölümünde köye hapsetti hafta. Bu sabah, sonunda kalktı ve vadiye geri dönebildik; ancak bir ağaçtaki brownie evine açılan tek bir kapı dışında kayda değer pek bir şey bulamadık. Neyse ki, Julia Haas'ın bize yerel olarak vulpin perisi olarak bilindiğini söylediği vulpin perisinin hiçbir izine rastlamadık.*fuchszwerge.*Ancak vadi, özellikle son sel felaketi nedeniyle fazlasıyla bataklık bir hale geldiğinden, bir günde araştırma yapmak için çok geniş olduğu ortaya çıktı.

Doğal olarak Wendell'a Eichorn'un ziyaretinin tam bir anlatımını verdim. Başlangıçta de Grey'e odaklanma fikrine ilgi duymadı, onun yardımı olmadan da nexus'u bulabileceğimizi düşündü. Ancak, Eichorn'un sevgilisini on yıllardır aradığı hakkında söylediklerinin hepsini anlattığımda fikri değişti.

"Ne kadar trajik bir hikaye," diye hayıflandı, gözleri dolu dolu bakarak. "Bütün bu olay hakkında gerçekten kalbi kırık gibi görünüyor. Evet, elbette de Grey'i Faerie'den ve Eichorn'u da oradan çıkarmalıyız. Ama nasıl? Bana hiç görünmedi ve Tanrı bilir de Grey şu anda nerede."

"Eğer o sırtın altında bir kemik yığını değilse," dedim, çünkü hava beni kötümser bir ruh haline sokmuştu. "Yine de Eichorn'un önerisi mantıklı. De Grey'i bulursak, nexus'u da buluruz. Son yolunu vadiye kadar takip ettik. *fuşya rengi,*ayağın da çekildiği yer. Belki de hem de Grey'i hem de nexus'u orada bulabiliriz."

Gece yarısı vandallarımız, Julia Haas'ın kızarmış elmaları, pişirildikten sonra şekere batırılmış yerel bir lezzet olan hamurlu elma halkaları bile, sunduklarımızdan memnun kalmıyor. Her sabah, yemek yeniyor veya kaçırılıyor ve her gece, kapımız sanki devasa pençelerle taranıyormuş gibi.

Bu sabah özellikle sıkıntılıydı. Aşağı indiğimde kapının sadece çizik değil, aynı zamanda ezik olduğunu, kilidin çerçeveye sıkıştığını gördüm.

"Belki de bir hayvan, Halk ziyarete gelmeden önce geceleyin yemeği kaçırır," diye önerdim Ariadne'ye. "Bu onların öfkesini açıklar; bizim cimri misafirler olduğumuza inanıyorlar."

Ariadne başını salladı ve bir şey önermek üzereydi ama dilini tuttu ve kahvaltısına devam etti.

İç çekmemi bastırdım. Yeğenimle olan ilişkimin kötüye gittiği açık. Daha birkaç dakika önce, Wendell ile köy kafesindeki ikramlar hakkında hararetli bir tartışmaya dalmıştı; hala fikirlerle dolu ve bunları dile getirmekten mutlu, ama benimle değil. Korkarım ki, Eichorn'u korkuttuktan sonra, sinirlendim ve ona bağırdım. Ertesi sabah özür diledim, ama sanırım biraz soğuk bir şekilde algılandı. Sadece içeri böyle dalıp gitmesi tam bir aptallıktı - neden yeryüzünde yardımına ihtiyacım olduğunu varsaydı ki? Eichorn'u daha fazla sorgulayabilirdim.

Ama yeğenimin bana karşı isteksizliği, bir de kasvetli hava olunca moralim bozuluyor; her şeyi berbat ettiğimi biliyorum, ama nasıl düzelteceğimi de bilmiyorum.

Geçtiğimiz hafta günlerimizin çoğunu Wendell'in sevincine ve benim istifa etmeme rağmen köy kafesinde geçirdik. Kafe, St. Liesl'deki yüksek bir noktada, kiliseden aşağı doğru eğimli küçük bir yükseltide yer alıyor ve ardından tekrar yukarı çıkarak iki bodur ladin ağacıyla taçlandırılmış düz tepeli bir tepe oluşturuyor ve kafe, kafenin arasına özenle yerleştirilmiş. Her renkten çiçeklerle dolu gerekli pencere kutularına sahip çekici bir ahşap yapı ve temel ihtiyaçların yanı sıra turistik hediyelik eşyalar satan küçük bir dükkana bağlı, çünkü St. Liesl yürüyüş sezonunda bazen turist görüyor. Yüksek konumu göz önüne alındığında, her yönden manzara nefes kesici, ancak rüzgar her saat tepenin üzerinden esiyor ve düşüncesizce bir sandalyenin üzerine atılan herhangi bir atkı veya ceket muhtemelen aşağıdaki çatılardan birini süslemek için sürüklenecek, hatta komşu bir tepeye kadar taşınacaktır. Sandalyeler ve masalar ahşap terasa çivilenmiş. Yerel halk hava durumuna pek aldırış etmiyor, hatta çoğu en sert rüzgarda bile açık havada yemek yiyor.

Bunu Wendell'e kırsal kesimdeki insanların dayanıklılığına dair bir yorumum sırasında söyledim ve o da bazen yaptığı gibi, "Bu köylülerin hemen hemen hepsinde peri kanı var," diye cevap verdi.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım. "Emin misin? Hayır, buna cevap verme—elbette eminsin. Ne kadar?"

"Çoğu durumda sadece biraz. Roland Haas'ın muhtemelen sıradan periler arasında bir büyük büyükbabası vardır." Eşarbını sıkılaştırdı, bir şeye kaşlarını çatarak baktı - muhtemelen rüzgara. "Bunu daha önce bu gibi köylerde, ücra yerlerde gördüm.

ölümlüler ve Halk yakın mesafede yaşıyor. İki kez güney Fransa'da, bir kez Bulgaristan ormanlarında.”

"Hiçbir fikrim yoktu!" dedim merakla. "Bu tür insanlar özel yetenekler mi miras alıyor?"

"Ah, bilmiyorum," dedi küçümseyerek. "Ortamlarında daha fazla rahatlık dışında, ne kadar nahoş olursa olsun, kayda değer hiçbir şey gözlemlemedim - ölümlü kanının peri gücünü nasıl bulandırdığına şaşırırdınız; melezler bile en temel büyüleri bile zor uygulayabilirler. Bundan daha azı ve genellikle bir yıkama. Ancak tutarlı olan bir şey, bu tür yerlerdeki ölümlülerin Halklarını savunmaya daha istekli olmalarıdır, genellikle çok aptalca yollarla. Her gece ahırlarına baskın düzenleyen, hayvanları kaçıran wightlar olabilir ve onları kovma düşüncesi onları geri püskürtürdü. Her durumda, bu insanların etrafında dikkatli olmalıyız."

"Hrafnsvik köylüleri benzer bir soydan mı geliyordu?"

"Efendim, hayır. Çoğunun bir damla bile peri kanı yoktu. Neden onları bu kadar mantıklı ve sakin bulduğumuzu sanıyorsunuz?"

"Senden hiç bu kadar öz farkındalık duymamıştım," dedim biraz eğlenerek, ama itiraf etmeliyim ki gerçekten şaşırmıştım da.

"Emily," dedi, "Diğer Halklardaki kusurları fark edebilecek kapasitedeyim." Şaşkınlığımı tamamen bastırdı.

Doğal olarak kendimizi yerleştirdik *içeri* kafe, rahat ve aydınlıktı, tavanı devasa meşe kirişlerle kalındı, şüphesiz aç rüzgarlara karşı gerekli bir çapa. Duvarları süsleyen şey, böyle bir yerde bulunması beklenen şeylerdi: yani, bir av kupaları koleksiyonu, çoğunlukla geyik boynuzları ve yere yayılmış devasa bir kahverengi ayı derisi. Ancak, kancalardan sarkan bir dizi müzik aleti de vardı - arplar, zitherler ve alışılmadık şekilde şekillendirilmiş bir tür akordeon. Çünkü St. Liesl sakinleri müziğe çok düşkündür ve buradaki hemen hemen herkes çalabilir *bir şey,* veya en azından bir melodi taşıyın. Belki de peri dokunuşlu soylarının ek kanıtı, ya da kışın yılın yarısından fazlasını kapladığı böylesine izole bir yerde sadece keyifli bir eğlence mi?

Sahibi Eberhard Fromm'dan sıcak bir karşılama aldık. Arabacımız Peter Wagener, Ariadne'nin yakın arkadaş olduğu Astrid Haas'ın yardımıyla tanıştırma işini üstlendi ve bir şekilde birkaç gün içinde bu işi başardı. Wendell, Eberhard ile sohbet etmek için mutlu bir şekilde mekanın kalbinde, devasa şöminenin başında yerini aldı ve bu da onları içerideki müşteriler arasında ilgi odağı haline getirdi. Köylülerden hiçbirinin beceriksizce yaptığım küçük sohbet ve ısrarcı sorularımla bana ısındığını düşünmüyorum, ancak Wendell ve Ariadne'den büyülendiler ve Rose'dan etkilendiler ve bu yüzden

Partiye katılmamın temsil ettiği şaraplarındaki az miktardaki suyu kabul etmeye istekli görünüyorlar.

Benim sevincime göre, yerel halk folklorlarını bizimle paylaşmaya istekliydi ve bunu bir gurur kaynağı olarak görüyor gibiydi. İki vahiy özellikle ilgi çekiciydi:

1. Hem Eichorn hem de de Grey'in görülmesi St. Liesl ve çevresinde yaygın bir durumdur.

Bilim insanları, Bran Eichorn'un Alpler'in bu bölümünde çok sayıda görüldüğünü belgelediler. Çoğu durumda, gezginin de Grey'i görüp görmediğini soran gölgeli bir figür olarak veya sadece uzakta onun adını söyleyen bir ses olarak belirir. Ancak beni şaşırtan şey, köylülerden birkaçının da de Grey'i görmüş olmasıydı.

Kırk yıl kadar önce, Eberhard yakındaki vadilerden birini dolduran bir orman olan Adlerwald'da kayıp bir tazıyı arıyordu. Patikanın hemen dışında canlı yeşil saçlı garip bir İskoç kadınla karşılaştı,[*1]karlı yükseklikler için giyinmişti, orman yürüyüşü için değil. Birkaç kurdele taşıyordu -vadilerde, yerlilerin genellikle Halk'a karşı daha az dikkatli olduğu yerlerde garip bir şey- ve bir tür hayvan boynuzu. Eberhard yardım isteyip istemediğini sorduğunda, Cambridge'den Bran Eichorn'a nerede olduğunu bildirmesini talep etti. Şaşkın Eberhard tarafından Bran'ın birkaç yıl önce onu aramak için ortadan kaybolduğunu söylendiğinde, bir küfür yağmuruna tutuldu ve ormana geri döndü, "Her şeyi ben yapmalıyım, değil mi? Ayakkabılarını kaldırdım, saçlarını taramasını hatırlattım ve şimdi onu geri getirmeliyim*Ve*Kendimi Peri Dünyası'ndan kurtardım."

Julia Haas'ın annesi—şimdi ölmüş—de Grey ile on yıldan fazla bir süre önce karşılaşmıştı. Bu sefer, kadın daha genç görünüyordu—kaybolduğu zaman de Grey'in yaşı olan kırk yaşlarında. Bu, de Grey'in, Eichorn gibi, sadece uzayda değil zamanda da kaybolduğunu gösteriyor. Kaç yaşında olacak—*eğer*—Onu Faerie'den kurtarabileceğimiz kimsenin tahmini değil. Bu durumda, de Grey, Frau Haas'a, onun durumundan bahsetmeden, köye nasıl gideceğini sordu, sonra da gösterilen yolda kayboldu.

Diğer üç köylü de Grey'i yıllar boyunca, her seferinde uzaktan gördüklerini doğruladı. Garip bir şekilde, taşıdığı boynuzla fazlasıyla meşgul görünüyordu, köylülerin varlığını fark ediyordu ama onlarla konuşmaya isteksiz görünüyordu, boynuzu sanki işkence görmüş yolunu aydınlatabilecek bir fenermiş gibi önünde tutuyordu.

Yıllar içinde Eichorn'un görülmesi çok daha fazladır. Ernst Graf, seksen beş birinci elden anlatımı da içeren iki yüzden fazlasını belgelemiştir.[*2]İlginçtir ki, Graf, de Grey'in görüldüğüne dair hiçbir şey söylemiyor, hatta bir kenara not bile düşmüyor; karşılaştığım diğer bilim insanlarının hiçbiri de söylemiyor.

Bunun için bir açıklamam olduğuna inanıyorum: Köylüler onlardan bahsetmekten hoşlanmıyor. Çoğu kişi de Grey'in sonunun perilerin yaramazlığı değil insan hatasıyla geldiğine inanıyor ve onun Periler'de sıkışıp kalmış olma ihtimalini göz önünde bulundurmaya yanaşmıyor gibi görünüyor. Wendell bunun köylülerin Halk'a karşı sempatik hisleriyle bağlantılı olduğuna inanıyor; de Grey dikenli Eichorn'dan daha karizmatik bir figür olduğu için, ilkine karşı yapılan yanlışları ikincisine göre kabul etmekte daha fazla zorluk çekiyorlar ve onu daha nadir gördükleri için, daha kolay göz ardı ediliyorlar. Wendell'in büyüleyici yeteneği sayesinde, onun gezilerini bilen birkaç kişiyi bize güvenmeye ikna edebildik.

Eichorn, de Grey'den bile daha az köylülerle konuşma eğilimi gösteriyor ve Graf, sadece Eichorn'un de Grey ile karıştırdığı bir çoban kızını içeren bir ileri geri iletişim örneğini belgeliyor. Hatasını fark ettiğinde, böylesine tehlikeli, perilerle dolu bir manzaraya tek başına girme aptallığı yüzünden zavallı kadına bir küfür seli saldı, sonra da büyük bir öfkeyle sisin içine geri döndü. Kadınla, Julie Wiesenthal ile konuştum ve o hala otuz yıl sonra bile bu olayı korkuyla anıyor. Adamın de Grey'den daha az sevgiyle anılması gerçekten bir gizem.

2. Ağaç faunlarının yerini tespit etmek

sandığımızdan daha tehlikeli ve daha elzem.

Neyse ki, araştırmamız için çok önemli olan yaratıkların çoğu, tilki perileri vadisi civarında, yerlilerin gayriresmi olarak Grünesauge adını verdiği ve aynı zamanda gölün de adını verdiği bölgede görüldü.

Yerliler ağaç faunlarına diğer Halklardan daha karamsar bakıyorlar - onlara hiçbir iftira atmıyorlar, ancak yaratıklardan her ne pahasına olursa olsun kaçınmamızı teşvik ediyorlar. Bu dağların folkloruna dokunmuş durumdalar ve çok az köylü onlara isim vermeyi kabul etse de, bunu yapanlar onlara ya*krampuslein*veya *Krampuşun,*bazı hikayeler onları kötü şöhretli boynuzlu Krampus figürünün yardımcıları olarak tasvir eder. Çocukları kaçırmayı tercih ettikleri söylenir, ancak *krampuşun*Bu tür saldırıları sadece yılbaşı dönemine sınırlamayın.

Çok az kişi onları gördü ve görenler de Wendell'in cazibesinin cömertçe kullanılmasına rağmen karşılaşmaları ayrıntılı olarak anlatma konusunda batıl inançlı görünüyorlar. Eberhard'ın oğullarından birinden alabildiğim en fazla şey "Bakılmaktan hoşlanmazlar" oldu.

NOTLARI ATLA

* 1 Danielle de Grey, betimleme yoluyla tanımlanması zor bir kişi değil. Biyografi yazarı Matthew Chauncy, yeşil saçlarının büyük ihtimalle bir peri laneti, muhtemelen bir hob'un laneti sonucu ortaya çıktığını, Grey'in kariyerinin başlarında kapsamlı bir şekilde incelediği ve bu tür lanetlerin insanlara çok fazla zarar verdiğinin bilindiğini belirtiyor.

onları rahatsız edenlere çirkinlikler yaşattı. De Grey, rengi nasıl elde ettiğinden hiç bahsetmedi ve hatta "moda şemsiyesi altındaki her şeyle ne kadar yüksek sesle çatıştığını" sevdiğini iddia etti.

* 2 *Folklorcular Folklor Olduğunda*, 3. basım, 1900.

4th October

Bu benim üçüncü yazma girişimi—ateş neredeyse sönmek üzere köz. Bu sefer, olan biteni anlatmayı başarabilecek miyim, yoksa yine şaşkın bir boşluğa mı düşüp sayfaya mürekkep mi damlatacağım?

Dün sabah erkenden kalktım ve notlarımı gözden geçirdim. Şafaktan önce pencerenin yanında oturmayı, Gölge ayaklarımın dibinde uyuklamayı, yıldızların solmasını ve vadi boyunca renklerin dökülmesini, hayalet kar tepelerinin ay ışığındaki ışıltısını kaybetmesini izlemeyi seviyorum. Kulübe bu saatte özellikle rahat, *tik-tik* saatin sesi ve alevlerin hışırtısı, pencerelerin ötesindeki vahşi doğaya bir tezat oluşturuyor.

Çalışırken, vandallarımızı suçüstü yakalayıp yakalayamayacağımı görmek için ön kapıya doğru kaçamak bakışlar atmaya devam ettim. Ama onlarla tek başıma yüzleşecek kadar aptal değildim ve ayrıca korkuyordum. Dışarıda hareket eden hiçbir şey duyamıyordum ama rüzgar kapıları ve pencereleri sallıyordu ve bu birçok sesi örtmüş olabilir.

Kalemimi kapattım ve küçük kulübeye baktım. Doğal olarak, şimdi fanatik bir hijyenik ayının kış ini kadar rahat. Wendell, Ariadne'yi cepleri Tanrı bilir ne kadar parayla dolu bir şekilde yerel dükkana gönderdi - şüphesiz dükkan sahibinin bize karşı dostça davranmasında bir etken olan bir karardı - çeşitli işe yaramaz eşyalar satın alması için: St. Liesl'de moda olan canlı maviye boyanmış yünden dokunmuş halılar; müzik notalarıyla boyanmış vazolar; kır çiçeği kokulu mumlar; ve yerel akordeonun küçük bir versiyonu da dahil olmak üzere her türden dekoratif biblolar, incelikle oyulmuş. Ariadne bu akademi dışı görevden zevk alıyor gibiydi ve eve döndüğünde ikisi de her şeye haykırdı, Wendell her şeyi kendi zevkine göre yeniden düzenledi ve yeğenimden gelen iltifatlar korosu. Bunu sessizce çekmeye karar verdim;

parasını neye harcadığı beni ilgilendirmez. Değişikliklerin etkisi hoş, sanırım, ve bir şekilde yeri daha aydınlık hale getirmiş, bu yüzden okumak nadiren gözlerimi yoruyor. Julia, geçen gün kahvaltıyla geldiğinde, "ocak koboldlarının" kulübenin konforunu artırmak için çok çalıştıkları konusunda ısrarcıydı. Zaman geçtikçe derinleşen bir özellik gibi görünüyor, ancak Wendell son günlerde gözlemlediğim kadarıyla pek bir şey yapmadı. Acaba bunlardan birinin varlığı bile*oíche sidhe*Bir evdeki değişiklik, onun karakterini değiştirmeye yeter.

Shadow'a günlük merhemini vermek için işimi bir kenara bıraktım, bunu ayak parmaklarına ve bacaklarındaki eklemlere sürüyorum. Son birkaç aydır onun için endişelenme fırsatım oldu, çünkü normal hantal yürüyüşü, özellikle soğuk havalarda, daha da sertleşti. Çalışırken başını dizime yaslıyor, gözlerini kapatıyor.

Rose merdivenlerden inip dikkatlice hareket etmeden önce ben sadece yarım saat kadar kalkmıştım. Çok daha iyi görünüyor - neyse ki yaralarının çoğu giysileriyle kapatılabiliyor. Yine de hayatının geri kalanını akademisyenlere ve sıradan insanlara sol kulağının kafasına garip bir gümüş yara iziyle nasıl arkaya doğru bağlandığını anlatarak geçirecek. Dryadologlar, elbette, garip yaralanmalarımızla tanınırlar - kayıp parmağım; Lightoller'ın taş dirsekleri - ama bununla karşılaştırılabilecek hiçbir şey düşünemiyorum.

Sonunda, Wendell'i kendim uyandırmak zorunda kaldım - bu günlerde çok fazla uyuyor, bu endişe verici, çünkü bunun sadece zehirlenmenin başka bir belirtisi olduğunu varsayabiliyorum. Endişelerimi hafifletmede hiçbir şekilde yardımcı olmuyor, sadece belirtilerin ne olduğunu bilmediğini ve daha önce hiç zehirlenmediği için neden zehirlenmesi gerektiğini tekrarlıyor, üstelik doğum gününde.

Sabahın yarısı geçmişken, sonunda yola koyulduk ve bir saat sonra Grünesauge'a ulaştık. Yürüyüşümüz için hava güzeldi, ancak rüzgar bir engel olmaya devam etti, her türlü sohbet girişimini uluyordu ve bazen grubumuzun daha hafif yarısını -Ariadne ve ben- yoldan itiyordu. Shadow rüzgara pek aldırış etmiyor, ancak rüzgar koyu renkli kürkünü savuruyor, ancak onun kıskanılacak bir özelliği de her türlü havada rahat olması.

Yükselen zirveleri yansıtan güzel parlak gölüyle pitoresk vadinin görüntüsü büyük bir rahatlamaydı; orada geçirdiğimiz zaman miktarı göz önüne alındığında, neredeyse bir eve dönüş hissi yaşadım. Ancak Rose'un bu düşüncemi takdir edeceğinden şüpheliydim, bu yüzden paylaşmadım.

"Nereye?" diye sordu Rose. Vadiden gözünü bile ayırmadı ve ben de kendime, her türlü Halkla yaşadığı onlarca yıllık deneyimin, son deneyimini bağlamına oturtmak için ona şüphesiz yeterince karanlık anı sağladığını hatırlattım.

"Ormanı tekrar arayacağız," dedim sertçe. "Hala en olası yerin burası olduğuna ikna oldum."

Wendell şüpheci bir mırıldanma çıkardı. "Şimdiye kadar hissetmiş olurdum, Em."

Ben buna cevap vermedim, o da bu konuyu zorlamadı; bu tartışmayı daha önce yapmıştık. Benim açımdan, kapılarla ilgili duyularının gerçekten de inandığı kadar keskin olup olmadığını merak ediyorum. Peri sezgisi bir şey, kanıt başka bir şey ve kanıt vadinin bu kısmını işaret ediyor. Sanırım hangimizin haklı olduğunu göreceğiz.

Küçük ormana girmeden önce ayrıldık, ancak birbirimizi görebiliyorduk. Ayağımı sırt çantamdan çıkarma zahmetine girmedim—üzücü bir şekilde, işe yaramaz bir yük olmaya devam etti. Eh, belki de*kullanışsız*çok sert; bizi Grünesauge'a yönlendirdi, ancak yönlerini yardımcı bir şekilde daraltmayı başaramadı. Bir yerle sadece yüzeysel olarak tanışık bir tur rehberi gibi, bir ileri bir geri geziniyor, kendinden emin bir şekilde bir yöne doğru gidiyor ve sonra geri dönüp başka bir yöne doğru gidiyor.

Bir dal beni on ikinci kez tokatladığında, umudumu kaybetmeye başladığımı fark ettim. Wendell'in bana olan inancının yersiz olması ve asla bağlantıyı bulamamamız mümkün.

Sorun elbette peri kapılarının doğasında yatıyor.

Bunlar gerçek kapılar olsaydı, tahtadan veya taştan yapılmış, bir topuzu ve çerçevesi ve diğer her şeyi olan, süreç basit olurdu: kırsalı tarayarak, karşımıza çıkan her kapıyı açıp doğru kapıyı bulana kadar başımızı içeri uzatırdık. Peki ya bir kapı dağın yamacındaki herhangi bir kıvrımda, herhangi bir sis dalgasında yatabiliyorsa?

Buna bir de peri kapılarının hareket edebilme özelliğini ve fiziksel manzaranın sıradanlığını ekleyin: Grünesauge gibi dik yamaçları ve sisli zirveleriyle çeşitlilik gösteren her bir metrekarelik araziyi aramak neredeyse imkansızdır.

Küçük ormanda moral bozucu bir saat geçirdikten sonra, vadinin batı kanadını oluşturan kayalıklarla kaplı dağ yamacına doğru yol aldık; daha önce hiçbirimizin fark etmediğini hatırladığı belirsiz bir patikayı takip ettik.

"Ah," dedi Wendell aniden. "Yolun kendisi kapıdır. Burada bekle."

Ve böylece bekledik, rüzgar yüzümüze toprak ve sis savururken kendimizi o tatsız yamaca sabitlemeye çalışırken, o patikada dolaşıp en ufak bir uyarıda bulunmadan manzaranın içinde kayboldu. Bunu yaptığında ne kadar yönümüzü kaybettiğimizi yeterince açıklayamıyorum. Birinin bir köşeden kaybolmasını izlemek gibi, ama ortada bir köşe yok; hiçbir şey yok. Shadow hoşnutsuzlukla homurdandı ve sanki onu takip edecekmiş gibi öne doğru yürüdü. Ariadne sendeledi, sonra ağır bir sesle oturdu; dengesiz bir yamaçta akıllıca bir hareket değildi ve biraz kaydı. Rose onu durdurmak için atkısını tutmak zorunda kaldı.

"Hiçbir şey," Wendell tekrar ortaya çıktığında, kaybolduğu kadar tatsız bir şekilde bize bildirdi. "Kapı birkaç brownie evine açılıyor, ama hepsi terk edilmiş."

Daha sonra patikadan saptık ve daha önce görmediğim kırmızı, fincan şeklindeki kır çiçeklerinden oluşan bir sırayı takip ettik. Ve sonra aniden bir kapıya geldik—bir*gerçek*

Kapı, çünkü Halk, tutarsızlıkları söz konusu olduğunda bile çileden çıkarıcı derecede tutarsızdır—küçük bir oyuğa sıkışmış halde.

Sadece iki fit uzunluğundaydı ve dağ yamacına benzeyecek şekilde boyanmıştı, birkaç yeşil lekeyle gri-kahverengi bir çakıl taşı manzarası, o kadar gerçekçiydi ki durgun sudaki bir yansıma gibiydi. Bunu ele veren tek şey, insan terimleriyle ifade edebileceğim hiçbir şeye benzemeyen kapı koluydu; yapabileceğim en iyi şey, onu bir buz parçasının içinde sıkışmış bir sis dalgasına benzetmek.

"Bir brownie evi gibi görünüyor," dedi Wendell. "Ama belki de emin olmalıyım."

Kapıyı iterek açtı ve içerideki gölgelerin arasında kayboldu—bunu nasıl başardığını anlayamıyorum; bir an için kapı ona uyacak şekilde büyüyormuş gibi göründü, ancak bir saniye geçmeden tekrar dışarı fırladığında ve kapı eski boyutlarına küçüldüğünden mekaniğini kavrayamadım. Birkaç porselen fincan ve tabak onu takip etti, bir bebek için tam doğru boyuttaydı ve biri temas ederek omzuna çarptı. Çömlek yağmurunun arkasında, dizime zar zor gelen küçük bir peri vardı, kardan yapılmış bir bornoza benzeyen bir şeye o kadar sıkı sarılmıştı ki sadece kocaman siyah gözlerini görebiliyordum. Başında beyaz bir uyku başlığı vardı. Bir tavayı sallıyor ve bir şeyler bağırıyordu—sanırım—ama sesi o kadar kısıktı ki sadece birkaç kelime seçebiliyordum. Anlayamadığım bir Faie lehçesiydi, ancak High Faie ile peri lehçeleri arasındaki en büyük fark küfürlerde yattığı için duygu açıktı.

"Aman Tanrım!" dedi Rose, saldırının menzilinden çıkarak.

"Ben—ne hakkında—sen ne düşünüyorsun?*durmak*?" Wendell, kolunu kendine doğru çekerek bağırdı. "Evet, tamam, kapıyı çalmalıydım ama bu gerçekten gerekli mi?"

Peri çığlık atmaya devam etti ve sonra tavayı Wendell'in kafasına fırlattı. Wendell eğildi ve kapıyı çarparak kapattı.

Rose ve ben birbirimize baktık. Ariadne, Wendell'den kapıya boş boş baktı, iki eliyle atkısını kavradı. "Kanlı kış Halkı," dedi Wendell, pelerininden seramik parçalarını silkeleyerek.

"*Kış*"Halk mı?" diye tekrarladım.

"Mevsimlerin koruyucuları -ya da neyse, kendilerini öyle görüyorlar," dedi ekşi bir şekilde. "Aslında bence sadece insanları don ve zefirlerle falan vurmak için romantik bir bahane arıyorlar. Sanırım onu istediğinden daha erken uyandırmışım."

Daha önce böyle bir kategorizasyon duymamıştım, ama şaşkınlıktan biraz uyuşmuş olduğum için, ona daha fazla soru sormak yerine bilgileri bir kenara koydum. Halktan biriyle çalışmanın zihnimi yavaş yavaş yarı unutulmuş akademik hazinelerle dolu bir tavan arasına dönüştürdüğünden korkuyorum.

Hızla hareket eden bir bulut kümesi vadinin üzerinden yuvarlanıyordu, ince parmaklarını dağın yamacında tehlikeli tünediğimiz yere doğru uzatıyordu. Ormana geri giden patikayı görmek zordu. Rose iniş sırasında yorgunluktan gri görünüyordu, yavaş yavaş aşağı doğru yol alıyordu ve Ariadne iki kez kaydı, birkaç ayak arkası kaydı.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" dedi Wendell ve ilk başta arazi hakkında bir şikayette bulunduğunu düşündüm; ama hayır, o sadece sıradan perilere karşı züppeliğini sergiliyordu. "Böyle bir yaratıktan ne bilgi elde edilebilir ki? Hepsi işe yaramaz, huysuz küçük canavarlar."

"Bu, yalnızca sıradan perilere uygulanabilecek bir tanımlama, eminim," dedim ve eğer kayalardan biri ayağımın altında ezilip beni tökezletmeseydi, devam edecektim.

Wendell elimi tuttu, beni sabitledi, sonra beni sertçe sola doğru götürdü. "Başka bir kapı," diye açıkladı. "Sisin içinde. Oradaki o öfke nöbetine katlandıktan sonra araştırmak için sabrım yok."

"Sanırım sadece el ele tutuşmak istiyorsun," diye mırıldandım, ama aldırmadım. "Bu pek de centilmence olmazdı."

"Sen bir beyefendi değilsin."

"Aslında, birçok Halk beyefendidir. Ve birçok ölümlü insan değildir."

Orman da bulutlarla sarılmıştı, o kadar yoğundu ki sesleri boğuyordu. Bir hareketlenme yakaladım - bir ağacın arkasına çömelmiş, bizi izleyen bir peri. Şok içinde geri sıçradım, çünkü onda kabus gibi bir şey vardı, yine de ağaçların arasında kaybolmadan önce yüzünün bir anlık parıltısından fazlasını yakalayamadım. Karşıma çıkan tek diğer Halk olan gri sheerie'yi, onların tekliğini hatırladım. Ve kafasında bir şey vardı - boynuzları mıydı? Yaratığı takip ederdim, ama Wendell dikkatimi dağıttı.

"Emily," dedi, gökyüzüne dikkatle bakarak, şimdi dalgalanan bulutlarla kaplıydı ve içinde güneşin düzensizce parladığı küçük gözyaşları vardı, "Sanırım eve dönmeliyiz."

Gözümü kırptım. Wendell, bazen etrafımızdakiler tarafından anlaşılmak istemediğimizde sessizce de olsa birlikte konuştuğumuz Faie'yi kullanmıştı, çünkü Faie garip bir dildir ve İnsan dillerinin hiçbirinde bulunmayan bir müzikaliteye sahiptir. Birçok büyüleyici özelliğinden biri de yerel lehçelere sahip olmasıdır; bunlar genellikle bölgede en yaygın olan ölümlü dilden kelimeler içerir. Bu nedenle Wendell'in Faie'sinde her yere serpiştirilmiş birkaç İrlandaca kelime vardır. Faie'de akıcıyım, ancak İrlandaca değilim ve bazen ondan bazı şeyleri açıklamasını istemek zorundayım.

"Lütfen bana şimdiden yorgun olduğunuzu söylemeyin," diye cevapladım. Rose bize dik dik bakıyordu. Eski nesil akademisyenler Halk dilinde akıcı olmanın mümkün olduğuna inanmıyordu ve bu yüzden çok azı çaba sarf etti. Ariadne dili öğreniyor ancak şu anda giriş seviyesi bir kursa eşdeğer bilgiye sahip—

belki de en yakın peri kütüphanesinin ya da tren istasyonunun yerini sorabilirdi, eğer böyle şeyler onların diyarında varsa ama kaşlarını çatması, aramızdaki konuşmayı anlamadığını gösteriyordu.

"Bu bulutları sevmiyorum," dedi Wendell. "Bunu diğerlerine söyleme. Bir şeyler uydur."

Bunu çözmem biraz zaman aldı, çözdükten sonra kendimi sakinleştirmek için yavaşça nefes aldım.

Bazı Halklar, köpekbalıklarının kana çekilmesi gibi ölümlü korkuya çekilirler. Wendell, bu Halkların yakınlarda olabileceğine inanıyordu ve bu nedenle diğerlerinde kaygı yaratmaktan kaçınmak istiyordu. Ancak bulutların bununla ne ilgisi olduğunu tahmin edemiyordum.

"Geri dönüyoruz," diye bilgilendirdim Rose ve Ariadne'yi. "Hava dönüyor. Erken bir kar fırtınasında mahsur kalmak istemiyoruz."

Dağ yamacından aşağı yaptığımız zorlu yolculuğun ardından ikisi de tartışmaya meyilli görünmüyordu ve biz de sırtlara doğru aceleyle geri döndük. Ne yazık ki, oraya vardığımızda gökyüzü kararmıştı ve bulutlar daha da garipleşmişti, tıpkı kumaşın yıpranmış kenarları gibi. Birinin yüzümü okşadığını hissettim ve ürperdim, çünkü üzerinde yapış yapış bir pürüz vardı, buluta hiç benzemiyordu. Burada ve orada bir at başının ana hatlarına benzeyen bir şey görüyordum, ancak her seferinde ağızlar birbirinden ayrılıncaya kadar genişçe açılıyordu. Her zamanki gibi yanımda olan Shadow homurdanmaya başladı.

"Nasıl mümkün olabilir?" diye mırıldandım kendi kendime.

Wendell bana baktı. "Çözdün mü, Em? Elbette çözdün." "Eğer ikiniz de kendinizi açıklamazsanız," diye böbürlendi Rose.

Sırtta durduk, etrafımızda bulutlar dönüyordu. "Kaçmanın bir anlamı yok," dedim. "Yakında yaşlı avcılar tarafından ziyaret edilecek gibi görünüyor."[*]

Sesim doğal olmayan bir şekilde düzgündü; öğrencilerime ders veriyor gibiydim. Tehlikeli Halk'la karşılaştığımda sık sık böyle olurum, sadece bu sefer sakinliğin diğer tarafında yükselen bir terör dalgası hissedebiliyordum.

Rose bana baktı. "Çıldırdın mı? Yaşlı avcılar İrlanda Halkı. Doğru, İrlanda diyarlarında özgürce dolaşıyorlar, ama kıtada ne işleri olabilir ki?"

"Evet," dedim, hala o korkunç sakinlikle. Bu yaratıklar Wendell'i öldürmeye gelmişlerdi. "Olağanüstü. Ama işaretler açık."

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu Ariadne. Eşarbını o kadar sıkı tutuyordu ki parmakları bembeyazdı.

"Hikayelerde avcıların bulutlardan şekil alması her zaman birkaç saniye sürer," dedim.

"Birkaç dakika," diye tekrarladı hafifçe.

Wendell kendi kendine mırıldanıyor, ileri geri yürüyordu. Cebinden bir kalem çıkardı ve onu bir kılıca dönüşene kadar öfkeyle salladı, bununla

bulutlara tekrar tekrar vurdu. Rose ve Ariadne ondan birkaç adım uzaklaştı.

Kolundan tutup salladım. "Wendell! Avcıların burada olması nasıl mümkün olabilir? Nexus'u kullandılar mı?"

"Ne?" dedi, sanki sesim ona ulaşmak için çok uzak bir mesafe kat etmiş gibi. "Hayır, buna gerek kalmazdı. Yaşlı avcılar günümüzde pek dolaşmıyorlar, ancak avlanma alanları bir zamanlar İngiltere, Fransa ve Almanya'nın büyük bir bölümünü kapsıyordu. Beni buraya kadar takip etmiş olmaları pek de olasılık dışı değil."

Başımı iki yana salladım. "Peki üvey annen onları nasıl kendi hizmetine aldı? Onlar normalde suikast görevleriyle uğraşmazlar."

"Sevgili üvey annem iyilik istemekte ustadır. Bir kişinin ne istediğini tam olarak bilir ve bunu onlara bir tepside sunar. İnsanları okumada babamdan çok daha beceriklidir. Belki de onlara ödüllü domuzlarımızı tuttuğumuz Wildwood Bog'un yolunu vermiştir, ya da—"

Wendell'in kolunu yakaladım ve onu geriye doğru sürükledim, çünkü sisin içinden bir figür çıkmıştı - belki dört fit boyunda, devasa bir savaş atının sırtında duran buruşuk yaşlı bir peri. Canavarın boyutu, gülünç bir züppelikle giyinmiş binicisinin ufak boyunu fazlasıyla telafi ediyordu - fırfırlı yaka; uzun tüylü şapka; metrelerce ipek pelerin - akademisyenler tarafından genellikle ölüm ete kemiğe bürünmüş bir periye bağlı olmasaydı eğlenceli olabilirdi. Perinin kendisi, gördüğüm en iğrenç Halklardan biriydi - ve bu bir şey ifade ediyor - çünkü yüzü şişmiş ve korkunç yara izleriyle doluydu, sanki vahşi köpeklerle güreşme işindeymiş gibi.

Savaş atı hücum etti - bir rüzgar esintisi gibi hareket ediyordu, toynakları yere zar zor değiyordu. Wendell beni bir kenara itti ve bir taşa takılıp yamaçtan aşağı birkaç metre yuvarlandım. Hareket etmeyi bıraktığımda, at yarı başsızdı - sizi temin ederim ki, tamamen başsız olmaktan çok daha kötüydü, çünkü Wendell kılıcını yaratığın boynundan kesip sonra onu orada kanın içinde bırakmıştı ve baş şimdi iskeleye bırakılmış bir balık gibi korkunç bir şekilde çırpınıyordu. Canavar onun yanından geçmeye devam etti, binicisi öfkeyle çığlık atarak atın sırtından atılana kadar - onun için şanssızdı, çünkü tam Wendell'in yoluna düştü. Wendell tek bir akıcı hareketle perinin kafasını başka bir kılıçla kesti.

At uçurumdan sendeleyerek aşağı inerken Rose'un öğürdüğünü duyabiliyordum, ardından binicisinin düşen başı geliyordu. Görüşüm bulanıktı, ama ayağa kalkmayı başardım ve Ariadne'ye zamanında yetişip onu yere indirmeyi başardım; arkasında başka bir binici belirmişti.*vızıldamak*kılıç kafa derimi keserken havadan gelen bir ses duyuldu, muhtemelen birkaç saç telini de aldı, binici dörtnala yanımdan geçerken. Ayağa kalkıp Wendell'i aradım, ama aniden yanımda belirdi.

"Çok fazlalar," dedi elimi tutarak. "Seni başka bir yere götürmeliyim—onların yolunda çok fazla duruyorsun."

"Gölge," diye bağırdım, ama köpek ileri geri hamle yapıyor, bulut parçalarını ısırıyor ve hırlıyordu ve beni duymadı.

"Bırakın onu," dedi Wendell. "Grimb'e dokunmazlar."

"Ben yapacağım*Olumsuz*'Onu bırak," diye çıkıştım ama beni dinlemiyordu; Ljosland vahşi doğasından tanıdığım, bir bogle sürüsünü çıplak elleriyle parçalayarak öldürdüğü zamanki ürkütücü sakinliği vardı. Ariadne'nin kolunu yakaladım ve Rose omuzlarımı kavradı - yine ayaklarını düşünüyordu, ama içimden uzak bir yer beni bu kadar sıkı tutmamasını diledi.

Ve sonra Wendell sadece uzaktan gözlemlediğim bir şey yaptı. Manzaraya adım attı ve beni de beraberinde götürdü.

Deneyimi elimden geldiğince en iyi şekilde anlatmaya çalışacağım çünkü bunun hakkında bir makale yazacağımdan eminim. Böyle bir makale şüphesiz istediğim herhangi bir konferansa davet almamı sağlardı, ancak bulutların arasından yükselen suikastçılardan kaçarken konferanslar konusunda endişeli olmadığımı veya en azından düşüncelerimin ön saflarında olmadıklarını belirtmeliyim.

Tanrıya şükür, katı bir şeye adım atmak gibi değildi, daha çok bir tür karanlık tüneldi, dağın kalbi kadar soğuktu, beni soluk soluğa bırakan bir soğuk. Wendell bizi gerçekten dağın içinden sürükledi mi? Yoksa bir tür patika mı, Faerie'de geçici bir geçit mi yarattı?

Herhangi bir şeyi çözmeye başlamadan önce, ıslak taşlar ve sazlar üzerinde kayarak sendeleyerek ilerliyordum. Öksürdüm, boğazımdaki buz hissini temizlemeye çalıştım.

"Neredeyiz?" diye sordu Ariadne.

Cevap veremedim. Dağlar bizi çevreledi, tökezlediğimiz terk edilmiş bataklık parçasının üzerine soğuk gölgeler düşürdü. İnsanlık dışı bir vahşi doğaydı, Alpler engebeli ve dik, bataklık buz gibiydi, derinliği belirsizdi; dinlenebileceğimiz bir kıyı, dışarı çıkabileceğimiz bir yol göremiyordum. Sığ sularda gördüğüm en güzel çiçekler kümelenmişti, mor, beyaz ve ikisinin arasındaki her ton, havayı tatlılıkla dolduruyordu. Onların varlığından mantıksız bir şekilde rahatsız olduğumu fark ettim; ayaklarınıza takılıp düştükten sonra alay konusu olmak gibiydi.

Çamurda çırpınırken Wendell'e rüzgar yüzünden "Nereye gitmeye çalışıyordun?" diye bağırdım.

"Kulübe!" Bunu bir küfür dalgası daha izledi. İki büklüm oldu, bir eli kafasına bastırılmıştı.

Tam buz gibi bataklığa dalmadan önce onu yakalamak için zamanında yanına tökezleye tökezleye gittim ve onu suyun üzerinde çıkıntı yapan yosunlu taşlardan birinin üzerine oturmaya yönlendirdim.

"Lanet olası zehirleyiciler," diye hırıltılı bir sesle konuştu.

"Neler oluyor?" diye sordum. Tamamen aklı başında görünmüyordu. *Orası*—ana hatları bulanıklaştı ve sanki kaygan bir rüzgarı kavramaya çalışıyormuşum gibi hissettim. Onu daha sıkı kavradım, kolumu onun etrafına doladım. Bunu daha önce görmüştüm—Ljosland'da, onu yanlışlıkla bir baltayla bıçakladıktan sonra.

Wendell bakışlarını göğe çevirdi; ilk başta endişem karşısında gözlerini devirdiğini düşündüm, ta ki dalgalanan bulutun en yakın geçitten geçip bataklığa doğru döküldüğünü görene kadar.

Wendell ayağa kalktı ve tekrar elimi tuttu. Ariadne'nin elini tutmaya zar zor vaktim oldu -neyse ki hâlâ ağzı açık bir şekilde olduğu yerde donmuş gibi duran Rose'u tutuyordu- bizi bir kez daha manzaraya çekmeden önce.

Bu deneyim daha kötüydü. Kısa bir soğukluktan sonra, bu sefer nemli bir soğuk, ayaklarımızın altında sümüksü bir şeyle, bir köy meydanına çıktık.

Hala Alpler'deydik—ama sahip olduğum tek kesinlik buydu. Yükselen zirveler ve eyerler vardı, sanki beceriksiz bir çırak tarafından yontulmuş gibi pürüzlüydüler, ama St. Liesl değildi. Bu köy, bir kere, daha alçak bir rakımdaydı; bunu esintinin sıcaklığında hissedebiliyordum ve üçgen çatıların ötesinde, St. Liesl civarındakilerden daha büyük, geniş bir mavi gölün bir anlığına görüntüsünü yakaladım. Meydanda, dışına masalar yerleştirilmiş bir restoran vardı ve birkaç köylü oturmuş, şaşkın yüzlerle bize bakıyordu.

"Burası neresi?" diye haykırdı Rose. "Kargaları taşlayın! Banns olabilir mi? Orası elli mil uzakta."

"Yanlış köy," diye mırıldandı Wendell. Bir bacağını yukarı çekmiş ve alnını dizinin üzerine koymuş bir şekilde kaldırım taşlarının üzerinde oturuyordu.

"İhtiyacım var—" Bunu düşündü. "Yüksekliğe ihtiyacım var. Avcılar kardan nefret eder."

"Sizin eyaletinizde, bizi bir gölün dibine götürmeniz de aynı derecede olası!" diye bağırdım. "İyileşene kadar burada konaklama bulacağız."

"Emily," diye kekeledi Rose skandal bir sesle. "Yaşlı avcıları bir*köy.*"

"Serbest bırakmak mı?" diye tekrarladım. "Ne hakkında konuşuyorsun sen? Eğer bu *dır*"Baanns, artık yeteri kadar ileri gittik ki, en azından şimdilik izi kaybettiler."

"Aptal olma," diye çıkıştı Rose. "Avcılar uzman izcilerdir—nereye gittiğimizi anlamaları ne kadar sürer sence? Hemen gitmeliyiz ve nereye gittiğimiz umurumda değil—geri o bataklığa, gerekirse. En azından kendimizden başka kimseye zarar vermeyeceğiz."

"Wendell bizi bir yere götürebilecek kadar iyi değil!"

Bir süre böyle çekiştik - bir kalabalık toplamaya başlamıştık ve iki köylü sanki yaralı hayvanlarmışız gibi yardım etmek istiyorlarmış gibi yavaşça yaklaşmaya başladılar, ama mizacımız konusunda emin değillerdi. Wendell buna aldırış etmedi

hiçbirini—o sadece başını dizinin üstüne koyup oturdu, derin nefesler aldı, meydanın sıcaklığına rağmen vücudu titriyordu.

"Profesör Bambleby!" diye haykırdı Ariadne. Wendell son hecesi dudaklarında ölmeden önce ayağa kalktı ve elimi tutup beni meydanın ortasındaki küçük meşe korusuna doğru sürükledi, ki oradan çıkmış olmalıyız. Beni hızla çevirirken Ariadne'nin dikkatini çeken şeyin ne olduğunu fark ettim, ama tahmin etmiştim zaten—gölden garip bir bulut yaklaşıyordu, binlerce atın yelesi gibi dalgalanıyordu.

Tekrar dünyaya doğru sendeleyerek yürüdüğümüzde, Rose çığlık atmaya başladı. Tanrı tarafından terk edilmiş bir sırtın buzlu zirvesindeydik, bir zirvenin hemen altında. Dağ tamamen dikenliydi, gökyüzüne doğru engebeli, dar bir patika. Zemin kilometrelerce uzakta görünüyordu ve rüzgar uluyordu ve bizi buz kristalleriyle dövüyordu.*Kuyu,* içimden bir parça uzaktan fark etti,*en azından bulutların üstündeyiz.*

"Ariadne!" diye bağırdım, kızın elini tutarak. Eğer yapmasaydım rüzgar tarafından sürüklenerek düşecekti, çünkü sırtın en dar yerinde duruyordu, ki bu da ancak bir ayakkabı boyu genişliğindeydi.

Wendell dağın yamacındaki bir çukurda yarı oturmuş, yarı çömelmiş bir halde, bir eliyle gözlerini kapamış, içinde bulunduğumuz imkânsız çevreyle hiçbir ilgisi olmadan duruyordu ve ben ne olduğunu anladım: Bir şekilde, zehir içindeki büyüyü dondurmuştu ve büyünün herhangi bir şekilde kullanılması ona acı veriyordu.

Yanına diz çöktüm ve kolumu omuzlarına doladım. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet," diye mırıldandı. "Benimle evleneceğini söyle."

"Tanrı." Yani en azından benimle dalga geçebilecek kadar iyiydi—bu biraz rahatlamaydı. "Belki de seni burada ve şimdi reddederim. Aşkta hayal kırıklığı zehirden hoş bir dikkat dağıtma sağlayabilir."

"Sadece sen, Em, kalp kırıklığını bir acı olarak nitelendirirdin.*dikkat dağıtma.*"Bir kitaplık ile evlenme teklif etseydim daha anlayışlı bir cevap alırdım sanırım."

Aniden kaskatı kesildi ve göz ucuyla gördüm—aşağıdaki vadiden bulutlar yükseliyordu. Başını yukarı kaldırdı ve sanki hayal kırıklığı içindeymiş gibi kolunu savurdu. Üstümüzdeki dağ yamacı patlayan bir çatırtı ile ikiye ayrıldı, her yöne kaya ve buz fırlattı. Döndüm ve zirvenin yan tarafına sıkışmış, saniyeler önce sadece kaya ve kar olan yerde bir kale olduğunu gördüm.

Küçük, garip bir şatoydu—iki kule farklı şekil ve boyutlardaydı ve çok sayıda pencere vardı ama görünürde kapı yoktu. Çok miktarda yosun ve sarmaşık taş işçiliğini süslüyordu, bu da şiddetli rüzgar ve buz çoraklığıyla muhteşem bir tezat oluşturuyordu ve kasvetli bir cenaze töreninde gösterişli giyinmiş bir misafir izlenimi veriyordu.

"Bir kale yaptın," dedim kısık bir sesle.

"Bir kalenin iğrençliği," dedi ve itirazlarının estetik olduğunu varsaydım, ta ki "Ana salonda kal ve kulelerden uzak dur - içlerinde bir tür boşluk var ve Tanrı bilir ki boşluklarda ikamet eden türden Halk'la karşılaşmak istemezsin." diyene kadar. Ayağa kalktı ve bana bir dürtme yaptı. "Hadi!"

Rose'un cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu; zaten şaşırtıcı bir çeviklikle şatoya doğru koşuyordu, ama sonra birinin ölümüne düşme ihtimalinin refleksleri keskinleştirmesinin bir yolu olduğunu sanıyorum. Tehditkar bir şekilde yel değirmeni gibi dönen Ariadne'yi yakaladı ve onu peşinden sürükledi. Bu arada Wendell, başka bir kalem bulana kadar ceplerimi yokladı. Diğer kılıcın nereye gittiğini bilmiyorum; belki de yolda düşürdü ve şimdi bir dağın ortasına gömüldü.

"Wendell," diye başladım, çünkü kesinlikle dışarı çıkmak için savaşmaktan başka bir kaçış yolu düşünebilirdim. Ayakta durmakta bile zorlanıyordu ve sanki bir filmi siliyormuş gibi elini gözlerinin üzerinden geçirip duruyordu.

"Farris," diye seslendi ve Rose geri döndü, vahşice baktı ve kolumu yakaladı. Beni gülünç şatoya sürüklerken öfkeyle bağırdım, çünkü ikisine de öfkeliydim, ama özellikle Wendell'a. Ama mücadele bizi sadece dağdan aşağı atacağından, Wendell kalemimle—şimdi kavisli bir kılıç—aşağıda toplanan kabus bulutlarıyla yüzleşmek için uzaklaşırken kendimi içeri sürüklenmeye zorladım.

—

Beklediğim şey Kalenin içi olduğu kadar saçma da olması dışında, ama basit bir yapıydı: bir ucunda şömine bulunan büyük bir oda ve diğerinde, deniz kabukları gibi soluk ve boş odaların olduğu iki kata çıkan bir merdiven uçuşu, her birinde yanan bir ateş vardı. Sanırım bir kaleden ziyade bir kale kapısı olarak adlandırmak daha doğru olurdu, çünkü sadece kuleleriyle çevrili merkezi bir taş yapı vardı. Bununla ilgili en garip şey — rahatsız edici kulelerin ötesinde, sanırım, ama araştırmadığımız şey, hangi boyutta olmak istediğinden emin olmamasıydı. Bazen, muazzam bir balo salonunda duruyormuşum gibi bir izlenime kapıldım; diğer zamanlarda ise rahat bir kır meyhanesi olabilirdi.

Pencerelerden birinden tırmanarak içeri girmek zorundaydık. Bunların camı yoktu, ancak içeri girdiğimizde hiç rüzgar yoktu.

Wendell, dağın yamacında dolambaçlı bir patikada yürüdü -bunu kendisi yaratmış olmalı- iki kayalık arasına sıkışmış bir çayır karesinde yaşlı atlılarla savaşmak için. Bunun saçma bir peri geleneği mi yoksa sadece atlıların geleneği mi olduğunu bilmiyorum ama atının büyüklüğüne ve taşıdığı yaraların sayısına bakılırsa liderleri gibi görünen kişi, Wendell'e tek başına dövüşmek istercesine öne çıktı. Hala o sakin tavrını koruyan Wendell, bir şekilde canavarın kalbini iki keskin hareketle söküp biniciye mide bulandırıcı bir kan fışkırtısıyla fırlattı ve onu eyerinden düşürdü.

O noktada, kalan atlılar onurdan vazgeçmeye ve ona birlikte saldırmaya karar verdiler, ancak atları bu noktada Wendell'den akıllıca bir şekilde korkmuşlardı ve yaklaştığında ürküyorlardı, bazıları binicilerini üzerinden atıyordu, Wendell de bunu çeşitli korkunç yollarla hallediyordu, bazen kılıcını tamamen unutmuş gibi görünüyordu. Rose tüm bu zaman boyunca dehşet içinde orada duruyordu, ancak ben Wendell'in katil ruh hallerine aşinaydım ve üçüncü veya dördüncü ölümden sonra geri döndüm, Ariadne'yi de benimle birlikte şöminenin yanına çektim. Hala öfkeden titriyordum. Yani, bir çıkış yolu düşünmek için durmak yerine kendini öldürmeyi göze alacaktı, öyle değil mi?

Kale, Wendell'in bir saniyeden fazla düşünmesinin ürünü olmadığı çok açıktı. İçinde hiçbir yiyecek yoktu - belki de en iyisi buydu, çünkü peri büyüsüyle çağrılan tüm yiyeceklerin ölümlüler için doğal olarak sarhoş edici olup olmadığından emin değildim - ama doğal olarak ateşin üzerinde hafifçe kaynayan büyük bir kazan dolusu içme çikolatası vardı. Eritmek için kar toplamak üzere dışarı çıktım, arka pencerelerden birinden çıktım. Kalenin kuzey tarafı daha korunaklıydı ve gülünç manzarayı hayranlıkla izlemek için bir an ayırdım. St. Liesl, uzakta, uçsuz bucaksız zirveler ve su yollarının arasına sıkışmış bir şekilde görünüyordu. Köylülerin manzaralarına beklenmedik bir mimari ekleme yapılmasına aldırmamalarını umuyordum.

"İşte," diye seslendi Rose biraz sonra ve ben aceleyle pencereye geri döndüm. Wendell patikada çok yavaş bir şekilde ilerliyordu. Ariadne ve ben ona yardım etmek için koştuk—bir kılıcı daha terk etmiş gibi görünüyordu ve suikastçılardan kaçarken konferansları düşünen bir yanım hiç kalem bırakılıp bırakılmayacağını merak etti ve bunun St. Liesl'in dükkanında satılan bir ürün olmadığını fark etti.

Rose, şatoyu dönüşümüz için hazırlamak için kesinlikle hiçbir şey yapmamıştı, ancak Wendell'i şiddetli öfkelerinden birinde görmenin sağlığına ilgi duymama neden olacağını sanıyordum, bu yüzden Ariadne ve ben battaniyeleri ateşin yanına bir yatak olarak serdik ve onu oraya yatırdık, orada anında uykuya daldı. Onu yukarıdaki odalardan birine koyabilirdik, çünkü her birinde ürkütücü derecede aynı dört direkli yatak vardı, ancak şatoyu beğenmedim - tamam, entelektüel açıdan oldukça beğendim, ancak başka hiçbir açıdan değil, sizi temin ederim. Belirsiz boyutlarıyla

ve hayaletsi bir atmosfere sahip, sanki insanın kanepeye bozuk para gibi kaybolabileceği, periler tarafından yapılmış bir yer gibi geldi bana.

Gece boyunca Wendell'in yanında kaldım. Sanırım onun için hiç bu kadar endişelenmiş değildim - her an gözlerimin önünden kaybolacakmış gibi göründüğü için değil, pelerinindeki kan lekeleri hakkında tek bir şikayet sözcüğü bile söylemediği için. Onun yanında yatıyordum ve uyuduğumdan emin olamıyorum, ama onu uyurken izlerken, istemeden Faerie'ye veya onu bulamayacağım bir ara yere kaybolup gidebileceğinden endişe ettiğim birçok anı hatırlıyorum.

Korkumu artıran şey, gömleğini açtığımda daha önce gördüğüm titrek kuş gölgelerini bulmamdı, sadece daha koyuydu. Elimi göğsüne bastırdım. İlk başta hiçbir şey hissetmedim, ama sonra kuşlardan biri yaklaşınca, derisinin altında, bir kafesin parmaklıklarına çarpan kanatlar gibi hafif bir uğultu hissettim. Geri çekildim ve anı beni tekrar çekti - rahatsız edici görüntü daha önce okuduğum bir hikayeyi hatırlattı. Ama elimden kaydı.

Sabahın ortasına kadar orada kaldık, eriyen kar ve çikolatayla idare ettik, neyse ki bu bizde çılgınca bir dans etme isteği uyandırmadı. Wendell sonunda uyandığında biraz daha iyi görünüyordu, ama hala zayıftı ve sanki ateşi varmış gibi titriyordu. Bizi tekrar manzaranın içinden çekip çıkardı, St. Liesl'deki kulübemize doğru. Ama bir kez daha büyü bozuldu ve kendimizi Alp dağlarının tepesindeki çimenli bir çayırda bulduk. Neyse ki kalan mesafeyi yürüyebilecek kadar yakındık, ama tüm günümüzü aldı. Tanrıya şükür Shadow beni aramak için kulübeye dönmüştü ve yolda rahatlamanın verdiği çılgınlıkla bizi karşıladı, yüzümün her santimini yaladı.

Kalemimi bir kenara koymalıyım şimdi—Wendell'in odasında yatağının yanındaki bir sandalyede oturuyorum, mum ışığında yazıyorum. Saat geç oldu ve saatlerce uyudu ve kesinlikle daha kötü görünmüyor, ama daha iyi de görünmüyor. Eğer denersem uyuyamayacağımı biliyorum ve eğer gece uyanıp gerçekten yardımcı olabilecek bir şey söylerse yanında olmayı tercih ederim (bugün yaptığı tek şey dağlar hakkında şikayetler mırıldanmaktı, arada sırada "doğum günümde" lafını da etti). Sanırım pelerinini onaracağım—şüphesiz bir karmaşa olacak, ama iyileştiğinde öfkelenmesi ihtimali uzaktan eğlenceli. İyileştiğinde.

—

BuldumHikaye.

Benim yanımda yoktu ama Rose'un eski bir baskısında vardı*Beidelmann'ın Toplu Hikâyeleri*. Hemen hatırlamadığıma şaşırdım—ama belki de hiç şaşırtıcı değildir. Belki de sadece hatırlamak istemedim.

Hikaye, İrlanda peri diyarlarından birinin prensesinin rakip bir saraydan bir periyle kaçmasını konu alıyor. Babası, onun ihanetine öfkelenerek onları takip ediyor, genç adamı kandırıyor, sonra demir bir mızrakla göğsünden bıçaklıyor ve onu ıssız bir yamaçta ölüme terk ediyor. Neyse ki, gelini ölmeden önce onu buluyor ve mızrağı serbest bırakıyor. Evleniyorlar ve prenses, kocasının göğsünde uyurken tuhaf bir şey fark edene kadar birkaç yıl huzur ve mutluluk içinde geçiriyorlar: sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi tenine çarpan altı karanlık ve gölgeli kuşa ev sahipliği yapıyor gibi görünüyor. Prenses onları giderek daha sık, hatta gündüzleri bile görüyor ve aynı zamanda adam hastalanmaya başlıyor. Prenses sonunda demir mızrağı çıkardığında, kocasının kalbine doğru istikrarlı bir şekilde ilerleyen küçük bir parça bıraktığını fark ediyor. Bir gün, adam yere yığılıyor ve ağzından bir kuzgun sürüsü dökülüyor. Altıncı ve son kuş kocasının kalbini gagasında taşır ve prenses son nefesini verirken onu kollarına alır. Keder içinde boğulurken, kuş ödülüyle uçup intikamcı kralın sarayına geri döner ve kral da kalbi diğer kızlarına bir uyarı olarak sarayında sergiler. Bu, geçmiş bir dönemin ahlaki hassasiyetlerini yatıştırmak için anlatılan tatsız bir hikayedir.

Beidelmann sembolizmi mantıksal olarak yorumluyor, bunu birkaç başka İrlanda hikayesiyle çapraz referanslıyor ve ben onun akıl yürütmesinde hiçbir kusur bulamıyorum. Gölge kuşlar, oldukça açık bir şekilde, bir ölüm alameti.

NOTLARI ATLA

* İrlanda folklorunda sık sık görülen karakterler, genellikle devasa atların üzerinde oturan yaşlı adamlar olarak tasvir edilir. buluttan. Ünleri bir nebze azaldı, çünkü son nesillerde, nedense, daha az ve daha uzak görüşler oluştu, ancak bir zamanlar İrlanda'nın güneybatısında, rüzgar vahşileştiğinde evde barınmak yaygın bir uygulamaydı ve*beithioç*başlarının üstünde bulutlar kümelenir, bir atın yelesi gibi uzun ve ince bir oluşum. Yaşlı avcıların o günlerde at bindikleri ve geyiklerin tercih ettikleri av olduğu, ancak canları isterse ölümlüleri avladıkları söylenirdi.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Bitirdikten sonrapelerini, Wendell'in yatağının yanındaki sandalyede kestirmeye çalıştım, ama sadece aralıklı bir uyku çekebildim. Kulübenin duvarlarının eskisinden daha yakın olduğu hissinden kurtulamıyordum. Burada güvende olacağımızı varsaymakla ne kadar aptalca davrandığımı fark ettim, Cambridge'den ayrılırken bir Peri Kraliçesi'nin erişemeyeceği bir yere gideceğimizi. Bir düzine veya daha fazla yaşlı avcının ölümü onu durduramazdı; başkalarını gönderecekti. Ve Wendell kendini savunamayacaktı. Ne kadar zamanımız vardı?

Şafaktan bir saat kadar önce, uykuyu bir kenara bıraktım ve tüm zihinsel enerjimi, dağınık olduğu halde, elimdeki soruna odakladım. Zehir, elbette, çözülmesi gereken denklemdi, bir sonraki suikastçı grubundan daha çok, çünkü onlar gelmese bile, Wendell ile bu durumdaki bağlantıyı bulabilir miydik? Ve bulursak, bunun ne anlamı olurdu? Üvey annesini nasıl devirebilirdi?

Yirmi dakika sonra, hiçbiri büyük bir umut yaratmayan birkaç fikir bulmuştum. Ancak bir tanesi özellikle ilgi çekiciydi.

Wendell'in eline dokundum -bir şeyler mırıldandı ama tatlı sözler miydi yoksa başka bir şikayet miydi bilmiyorum- ve yanından ayrıldım.

Gölge ben kalktığımda kalktı ve beni yatak odama kadar takip etti. Kıyafetlerimi değiştirdim, pelerinimi giydim ve çantama birkaç eşya doldurdum. Bu sefer ayağı getirmiyordum; yatağımın altındaki tuz çemberinde kalabilirdi ve lanet olası şeyin kaçıp kaçmaması umurumda değildi. Ayak uçlarımda aşağı indim ve elimi kapı koluna koydum.

Orada durakladım. Ben*düşünce*Bir şey duydum—ama ne? Rüzgarın şakırtısı mı? Dalların gıcırtısı mı? Yoksa basamakta doğaüstü hafif ayakların sürüklenmesi miydi, tahtadaki bir canavarın pençeleri miydi?

Ne kadar aptalca davrandığımı fark ettim. Köylüler bizi karanlıkta dışarı çıkmamamız konusunda bir düzine kez uyarmış olmalı. Şafak vakti yirmi dakikadan az bir zaman kala kendi ön basamaklarımda boynuzlanarak öldürülme riskini neden göze alayım ki?

Ve ben de bekledim. Bu arada Shadow, kapının yanına oturdu ve bakışlarını kapı koluna dikti, gırtlağından alçak sesle homurdandı, hiç de sinir bozucu bir davranış değildi. O şeyin dönmesini ve bir grup korkunç bogle'ın kulübeye hücum etmesini bekliyordum, ama hareketsizdi. Her yer sessizdi.

Zemini yıkayan gri ışınlar renk kazanır kazanmaz ayağa kalktım ve kapıyı açtım. Kuş cıvıltıları ve sonbahar ışığı beni karşıladı; orada kimse yoktu. Ve yine de kapının üzerinde, diğerlerinden daha derin, uzun bir yarık daha vardı.

Kapıyı arkamdan kapatmak için dış tokmağa dokunduğumda, bir çığlığı bastırmak zorunda kaldım. Metal sıcaktı. Sanki başka bir el onu yeni bırakmış gibiydi.

İlk tepkim içeri girip kapıyı arkamdan çarpmak oldu, ama Halk'ı incelediğinizde, ne kadar akıllıca olurlarsa olsunlar, bu içgüdüleri görmezden gelmeyi ve yolumuza devam etmeyi öğreniyorsunuz.

Kulübenin altındaki göle ulaşmak sadece on dakika sürdü ve etrafında garip bir sisin dolaştığı pınara ulaşmak beş dakika daha sürdü. Orada daha önce hiç yapmadığım ve belki de kariyerimin en akılsızca girişimi olacak şeyi yaptım: Güvenimi tamamen ve tümüyle Wendell'a koydum.

Pınarın ağzının yanındaki taşlardan birine sertçe vurdum. Gülünç geldi ama fark etmemiş gibi davrandım, ki bu Halk ile etkileşimin temel kurallarından biridir.

Hiçbir şey olmadı ve gölü dalgalarla çalkalayan rüzgar dışında hiçbir şey kıpırdamadı. Gölge hapşırdı. Kıyının gölgesinde hava çok soğuktu ve pelerinimi daha sıkı sardım. Çaresiz bir çarpma yerine sinirli bir vuruşu hedefleyerek daha yüksek sesle çaldım.

Sonunda, tilki perilerinden biri kafasını oyuktan dışarı çıkardı. Başının üstünde büyüyen kürk dik bir şekilde yukarı doğru dikilmişti ve kocaman kulaklarından biri eğilmişti ve etrafına, kuru ot ve kürk parçalarından oluşan keçeleşmiş, yuva benzeri bir malzemeden yapılmış gibi görünen bir battaniye sarılmıştı. Karşıtlık bundan daha çarpıcı olamazdı. Bu, Rose'u diri diri yiyebilecek canavarlardan biriydi.

Yaratık küçük yüzünü bana doğru kaşlarını çatarak baktı. "Ne?"

Sesi hafif bir uğultuya sahipti, bir mırıldanma ya da homurtu gibi, ama bunun dışında bana Poe'nun sesini hatırlattı, küçük ve çocuksu. Şaşkınlığımı bir kenara bırakmaya çalıştım ve "Ben iyiliğim için geldim. Arkadaşım yurttaşlarınızın hayatlarını bağışladı ve bu yüzden bir borcunuz var-" dedim.

"Beni uyandırdın," dedi peri.

İçgüdüsel olarak özür dilemek için ağzımı açtım, sonra tekrar kapatmaya zorladım. "Eh," dedim sonunda, "arkadaşımı yedin."

"Sadece biraz," diye itiraz etti peri. "Senin yükseklerden biriyle müttefik olduğunu bilmiyorduk. Neden ekşi tat veren yaşlı bir adam ve ufak tefek asık suratlı bir kadınla uğraşıyor?"

"Yüksek olanların tuhaf huyları var," dedim.

"Hımm!" dedi peri. Cevabım onu memnun etmiş gibi görünüyordu. *Bu* doğru. Ne istiyorsun?"

Elbisemin yakasının arkasına uzandım ve neredeyse her gün taktığım, güvenli bir şekilde gözden uzakta tuttuğum kolyeyi çıkardım: küçük bir kemik bobininin asılı olduğu gümüş bir zincir. Poe buna anahtar demişti.

"Başka bir arkadaşımı ziyaret etmem gerek," dedim. "Bu topraklardan bir yol var mı?" Peri kolyeyi elimden kaptı - siyah pençelerle kaplı küçük, insan parmakları vardı. Gümüş zincirden dikkatlice kaçınarak kemiği kokladı ve "Kış diyarları! Arkadaşlarımı ziyaret etmedim *O* uzun zamandır krallık. Ne eğlenceli!"

Hemen cevap veremeyecek kadar şaşkındım. Elbette olumlu bir cevap bekliyordum ama bunu beklemiyordum. "Uzak mı?"

"Kış diyarında hiçbir şey uzak değildir," diye cevapladı peri rahat bir şekilde. Anahtarı uzattığım avucuma geri koydu ve suyun üzerinden atladı—Gölge diken diken oldu ve önüme geçti, ama peri onun yanından kayıp gitti.

Yetişmek için acele ettim. "Bunu mu demek istiyorsun? *senin* alem—bu dağlar — kış diyarının bir parçası mısınız?"

Peri güldü. "Ölümlüler ne kadar da aptal!" Deneyimlerimden bildiğim kadarıyla bu, bir perinin sıklıkla söylediği bir sözdür. *Evet.*

Elbette yüzlerce sorum daha vardı—harita defterim için ne büyük bir aydınlanma! O zaman her karlı bölgeyi birbirine bağlayan peri yolları var mıydı? Ve her ılıman bölgeyi? Yoksa Alpler, benzersiz bir şekilde, Halk'ta olduğu gibi bu tür yollar açısından da zengin miydi?

Perinin kuyruğunun parıltısına yetişmeye çalışırken soluk soluğa kalmıştım, Gölge yanımda dörtnala yürüyordu. Peri, dağın yamacındaki bir yarıktan içeri kaydı, eşikte aniden beliren mantar halısı göz önüne alındığında, açıkça bir peri kapısıydı, hoş geldin paspası gibiydi. Derin bir nefes aldım ve onu takip ettim.

Dizlerimin üzerine düştüm. Ellerim kara çarptı, sol kolum dirseğime kadar kayboldu. Kolumu kurtardım ve etrafıma baktım.

Bir buzulun altındaki karlı bir dağ yamacında belirmiş gibiydik - sanırım Periler Diyarı'ndaydık, çünkü buzulun kenarındaki engebeli buz sarkıtlarının arasına sıkışmış iki küçük taş ev vardı, bacalarından dumanlar tütüyordu. Birinin bahçesinde bir elma ağacı vardı, elmalar buz kabuğuyla kaplıydı. Buz sarkıtları, tilki perisinin buzulun derinliklerine doğru hızla ilerlediği, ışıldayan ağaçlardan oluşan bir orman gibiydi.

"Çabuk ol!" diye seslendi peri.

Acele ettim, daha iyi yargıma aykırı olarak ekleyebilirim, ama Halkla etkileşimde bulunurken durum neredeyse her zaman böyledir; buz sarkıtlarından oluşan imkansız bir ormana tökezlemek kariyerim boyunca yaptığım en kötü şey değildir. Orman küçük çınlama sesleri çıkardı ve fırlayan şekillerimizi garip bir şekilde yansıttı. Uzakta müzik vardı.

İkinci kapıdan ne zaman geçtiğimizi bilmiyorum, bir kapı var mıydı yoksa sadece zaman ve mekanın bir gölgenin derinliğine kadar daraldığı uzun bir yol muydu. Aceleyle yürüyordum, periyi kovalıyordum. "Anahtarı" sanki bir fenermiş gibi önümde tuttum, çünkü neden olmasın? Kendimi biraz aptal hissettim ama açıkça doğru olan buydu, çünkü kısa bir süre sonra adımlarımdan biri beni Kyrrðarskogur'a ve o tanıdık pınara götürdü.

Biraz sendeledim, başım dönüyordu. Sadece ışıktaki değişim değildi -çünkü Ljosland'da henüz şafak vakti değildi- aynı zamanda *her şey.* Hava daha sıcak, daha nemliydi ve deniz tuzu ve baharın tanıdık kükürt kokusuyla doluydu. Bir an için, zemin ayaklarımın altında dengesiz veya bir şekilde dayanıksızdı, sanki henüz tamamen *Orası.* Ama sonra his kayboldu ve ben aptalca bir şekilde etrafıma bakarak durdum, kalbim güm güm atıyordu. Shadow'un böyle bir tereddüdü yoktu; memnuniyetle gerindi, sonra sıcak sisin çimenleri yeşerttiği pınarın kenarına yığıldı, burası Poe'yu ziyaret ettiğimizde her zaman tercih ettiği yerdi.

Poe'yu hemen fark ettim. Ağaç evinin etrafındaki yaprakları temizliyordu, güzel bir kavak. Kabuğunun beyazlığı diğer ağaçlardan daha parlak, budak delikleri daha koyu görünüyordu; güney tarafına doğru tırmanan yosun, tombul mor çiçeklerle lüks bir görünüme sahipti ve yapraklar saf altın damarlarıyla her tonda yeşil bir cümbüştü. Kısacası, Kyrrðarskogur'daki en güzel ağaçtı, ki bu Wendell'in eseriydi, ancak Poe böylesine güzel bir örneğin sahibi olarak sorumluluklarını açıkça ciddiye alıyordu. Ağacın yanına bir kafes yapmıştı, üzerine yabani güllerden oluşan bir asma tırmanmıştı ve ağacın köklerini sulamak için toprağa küçük oluklar açmıştı. Poe'nun kendisi ilk tanıştığım periden çok daha çarpıcı bir figürdü; yırtık pırtık kuzgun derisinin yerine, ona verdiğim ayı kürkünden yapılmış lüks bir pelerin giymişti, ki buna açıkça titizlikle önem veriyordu. Üzerinde tek bir kir lekesi yoktu ve pırıl pırıldı.

"Merhaba!" dedi Poe beni orada fark ettiğinde. Beni gördüğüne mutlu görünüyordu ama hiç şaşırmamış gibiydi, siyah gözleri parlıyordu, sanki son görüşmemizden bu yana bir iki gün geçmiş gibi. Aslında, Wendell ve ben Lilja ve Margret'in düğünü için Ljosland'ı ziyaret edeli aylar olmuştu. "Ekmek için mi geldin?"

Elbette yapmamıştım ama kendimi "Bana da lazım olur. Teşekkür ederim." derken buldum.

Memnun görünüyordu ve sanki varlığı da özellikle dikkat çekici bir şey değilmiş gibi, tilki perisini takip etmesi için işaret ederek ağaç evine daldı. Sanırım

tilki perisi için de bir isim olmalı. Aklıma çeşitli kaba adlandırmalar geliyor, her biri katil küçük bir canavar için uygun. Ama sonra Grünesauge kıyılarını süsleyen kar çanlarını düşünüyorum—Kar Çanı bu.

Botlarımı çıkarıp pınarın kenarına oturdum, ayaklarımı sıcağına daldırdım. Baş dönmesi geçmişti ama hâlâ sert bir şeye doğru başım öne eğik yürüyormuşum gibi hissediyordum. Geri dönmek çok garipti. Çim çatılı kulübeye giden patikada yürüyüp yanan bir ateş bulabileceğime neredeyse inanabiliyordum; Wendell ayaklarını uzatmış çalışıyormuş gibi yapıyordu; Lilja bana odunculuk hakkında bir ders daha vermek için oradaydı. Tüm çağrışımlarımın olumlu olduğunu söyleyemem; Ljosland'a her döndüğümde büyük bir risk aldığımı biliyordum. Lilja'nın en son mektubuna göre, kar kralı ve sarayı yaz için kuzey dağlarına kaybolmuştu ama bu, onun erişimi ve gücü göz önüne alındığında pek bir şey ifade etmiyordu. Eğer ölümlü nişanlısının öldüğüne inanarak aldatıldığını anlarsa, öfkesi dağları sarsacaktı. Beni yas tuttuğu için değil, tüm peri lordlarının kandırılmaktan nefret ettiği için.

Orman yolunu köye ve Lilja ve Margret'in kulübesine kadar takip etme özleminin verdiği bir acı hissettim, o kadar güçlüydü ki beni şaşırttı. Olan biten her şeyi onlara anlatmak ne büyük bir rahatlama olurdu! Ama çok tehlikeliydi ve sadece bu da değil, zamanım yoktu.

Defterimi açtım ve korkarım ki oldukça dağınık bir şekilde hızlıca bir mektup karaladım, son yazdığımdan beri olan her şeyi anlatıyor ve onları şahsen ziyaret etmediğim için özür diliyordum. Sonra onu, Lilja'nın Poe'ya armağanlarını bıraktığını bildiğim pınardaki bir taşın altına koydum—o ve diğer köylülerden birkaçı, geçen kış bana verdiği yardımı duyduktan sonra küçük perinin pınarına düzenli olarak gelmeye başladılar. Arkadaşlarıma yazmanın basit eylemi rahatlatıcıydı ve Lilja'nın mektubu orada bulmanın şaşkınlığını düşünerek gülümsedim—yani, *oldu*Yazma sırası bende.

Poe hayal dünyamı böldü. Bana deniz tuzu ve tanımadığım bir tür otla serpilmiş mükemmel bir somun ekmek uzattı, ama bu bana biberiyeyi hatırlattı. Snowbell yumruklarında sıkılmış tatlı bir çörekle ortaya çıktı ve onu iğrenç bir şekilde kemirmek için pınarın yanına bıraktı, salyalı kırıntılar her yöne uçuşuyordu. Yakın zamanda onu ve arkadaşlarının meslektaşımı yerken izlememiş olsaydım, belki de titremeden buna katlanabilirdim. Ağzı yemek yerken çok büyük oluyor.

Ekmeğimi yerken Poe bacağıma yaslandı ve bana evinde yaptığı iyileştirmeleri anlatmaya başladı. Wendell'e olan minnettarlığından ve Poe'nun söylediğine göre ağacının ihtişamına bakmak için sürekli yanına gelen çeşitli Halkın iltifatlarından uzun uzun bahsetti.

"Ben aldırmam," dedi. "Çünkü annem her zaman şöyle derdi: 'Misafir bir hediyedir, küçüğüm,' ama aynı şeyin bizim için de geçerli olup olmadığını merak ediyorum.*birçok*her saatte gelen misafirler,

ve bazen hanımımın gece boyunca uyuyamayacağı kadar gürültü yapıyorlar? Ama kimseyi gücendirmek istemiyorum. Dün gece üç iyi kalpli trol için ekmek pişirdim, yükselen ayın ışığının evimin güzel dallarını çerçevelemesini izlemeden rahat edemeyeceklerini söylediler ve böylece birlikte oturup ayın doğuşunu izledik ve bana ağaç bakımı hakkında kuşlardan öğrendikleri sırları anlattılar. Bana herhangi bir rahatsız edici tırtılları yiyecek bir evcil kuzgun sürüsü göndererek ağacımı onurlandıracaklarını söylüyorlar. Harika değil mi? Şimdi birçok arkadaşım var. Annem çok memnun olurdu. 'Çok utangaçsın, küçüğüm,' derdi her zaman. 'Arkadaş edinmek için elinden geleni yapmalısın, çünkü küçük olanlar kolayca tek başlarına duramazlar.'"

Poe'nun nefes almak için ilk kez durduğu zamandı, bu yüzden bundan faydalanmaya karar verdim. Konuşması nadiren düz çizgiler halinde akar ve bu nedenle non sequitur'lardan rahatsız olmaz. "Ben burada nasılım?" diye sordum.

Poe kocaman siyah gözlerini bana doğru kırpıştırdı. "Anahtar sende." "O zaman—o

zaman anahtar bir kapı mı yarattı? Yoksa başka bir kapıyı dönüştürüp yeni bir yöne, Ljosland'a mı işaret etmesini sağladı?"

"Diğer kapılar mı?" Onu şaşırttığımı görebiliyordum. Kemik sarmalına bir iğne parmağıyla dokundu. "Beni bulmak için, sadece buna ihtiyacın var."

Bunu birkaç kez kafamda evirip çevirdim. Ve sonra anladım.

"Anahtar*dır*"Kapı," diye mırıldandım. "Ama nasıl?"

"Evimin tek ihtiyacı olan kapı, onu da orada görüyorsun," dedi Poe, ağaç evinden tekrar bahsettiği için artık daha da heyecanlanarak. "Kemiklerden yapılmış, yan tarafta bir tane daha vardı ama onu indirip katlamak yeterince kolaydı. Onun yerine hanımımın tavsiyesi üzerine güzel bir pencere koydum. Orada oturup sabah ışığında güneşlenmeyi seviyor."

Kemik parçasını çok sıkı tutuyordum ve yumruğumu açmaya zorladım. Poe*Bana kapısını verdi.*Hem çok mantıklıydı hem de tamamen imkansızdı. Yine de gözlerimi ovuşturmak için bir an durmam gerekti. Son günlerde ne kadar az uyuduğumun fazlasıyla farkındaydım.

"Şimdi Peri Diyarı'nda mıyım?"

"Evet," dedi Poe, şaşkın bir duraklamanın ardından. Açıkça tüm bunları zaten bildiğimi düşünmüştü. "Ve hayır. Burası bir sınır bölgesi, Perilerin*senin*dünya."

Yavaşça başımı salladım. Snowbell ile birlikte izlediğim, peri evlerini geçip buzulun içine girdiğim yolu düşündüm. "O zaman kapınızı kullanabilmek için, ben de Peri'de olmalıyım?"

"Kış diyarlarında," dedi Poe. "Yaz diyarları çok sıcak ve nemlidir—kapı orada çatlar ve parçalanır."

"Ama-" Durdum ve başımı salladım. Hala anladığıma ikna olmamıştım, ama şimdilik Poe'nun bana verdiği hediyenin mekaniği önemsizdi. Anahtarı boynuma geri taktım.

"Sizin türünüz peri diyarları arasındaki kapılar hakkında çok şey biliyor," dedim. "Yüksek olanlardan daha fazla. Öyle değil mi?"

Poe şiddetle başını salladı. "Yüksek olanlar diğer diyarları ziyaret etmeyi sevmezler. Onların kendi sarayları ve hizmetkarları vardır. Ama diğer diyarlar saklanmak için iyi yerlerdir, arkadaş edinmek için iyi yerlerdir. Burada Kyrrðarskogur'da hiç yok—efendisine yalan söylemedim," diye hemen ekledi. "Ama dağlarda—evet."

Başımı salladım—bu, tahmin ettiğim şeyi doğruladı. Wendell ve üvey annesinin kendi diyarlarına giden çok az arka kapı bilmelerinin nedenini açıklıyordu, ancak faunlar istedikleri gibi birden fazla diyar ve ülke arasında seyahat ediyorlardı. Muhtemelen diğer ülkelerde Silva Lupi'ye giden, sıradan periler tarafından da kullanılan, herhangi bir Peri lordu veya hanımının dikkatini çekmeyecek kadar alçak sığınaklar olan başka kapılar vardı. O zaman, züppelikten ve ayrıcalıktan doğan bir cehalet, kişinin arka bahçesinin ötesindeki dünyayla ilgilenmesine asla gerek kalmaması.

Ayrıca, Wendell ona peri kapıları hakkında soru sorduğunda Poe'nun ona yalan söylememiş olabileceğini, ancak kesinlikle ona tüm gerçeği söylemediğini fark etmeye başlamıştım. "Wendell'e dağlardaki hiçbir kapıdan bahsetmedin," diye belirttim.

Poe dehşete kapılmış gibi görünüyordu. Keskin parmakları, yalvarırcasına pelerinimin eteğini kavradı. "Yaz diyarlarına giden kapılar yok! Burada yok. O—onun bunlara ihtiyacı olamazdı. Demek istediğim—o büyük ve iyi ve kesinlikle affedecektir—"

"Sorun değil," dedim yatıştırıcı bir şekilde. "Sana kızgın değil."

Poe titredi ve dalgın dalgın pelerinimi çekiştirdi. "'Lordlardan ve hanımlardan uzak dur, küçüğüm,' derdi annem her zaman. Ve ben denedim! Sorularıyla buraya geldiğinde, sadece tekrar gitmesini ve hemen gitmesini umdum. Ama sonra lordluğu beni çok güzel bir ağaç yaptı. Onlar *Tümü* korkunç olabilirler mi?"

"Elbette hayır," diye temin ettim onu. "Ve her halükarda, Wendell yakın zamanda buraya gelmeyecek. Çok hasta."

Poe başını iki yana salladı. "Kötülük! O zaman düşmanları var. Yüksek olanların her zaman düşmanları olur. Küçük olduğuma memnunum."

O zaman şaşırma sırası bana geldi; Poe, Wendell'in hastalığının doğasını tahmin edebilmişti; ama bir peri kralının hastalanmasının başka hangi nedeni olabilirdi ki?

"Bir iyilik istemeye geldim," dedim. "Bir keresinde, aylar önce, karda bizi sıcak tutan kekler yapmıştın. Wendell'e yardımcı olabilecek bir şey yapabilir misin? Bir tedavi istemiyorum—yüksek olanların kullandığı zehirler üzerinde hiçbir gücün olmadığını biliyorum. Ama semptomlarını hafifletebilecek veya ona güç verebilecek bir şey var mı?"

Duyguların bir takımyıldızı Poe'nun yüzünü doldurdu. Tekrar dehşet vardı, ama aynı zamanda bir tür huşu ve çaresiz bir zevk. "Bunu mu istiyor?" diye soludu. "Bizim olmak için *fjölskylda*?"

Bunu beklemiyordum, ancak düşününce Poe'nun neden böyle bir varsayımda bulunduğunu görebiliyorum. Poe'nun, insan yerleşiminden uzakta bir ev yapmasına rağmen, birçok ev hanımının doğası gereği, hasta olduklarında ölümlü ailelerine bakmaktır. Ancak bu dikkat, ev halkının ötesine asla uzanmaz. Wendell için bu derece yardım istemek, eğer—

"Elbette öyle," diye yalan söyledim; Wendell'in bu ihtimal karşısında gözlerini devirdiğini neredeyse görebiliyordum.

Poe parmaklarını birbirine kenetledi ve ağzına bastırdı. "Ah!" diye soludu. "Annem beni şimdi görebilseydi!"

Ağaç evine doğru kayboldu, oradan büyük bir takırtı ve çınlama sesi geldi. Beklemek için Shadow'un yanına yerleştim ve baharda patilerini yıkamak için fırsat yakaladım. Snowbell yemeğini bitirmişti—küçük yüzü artık kremayla kaplıydı, sanırım bu alternatife göre bir gelişmeydi — ve bana dikkatle baktı.

"Yıkanmak ister misin?" diye sordum, her şeyden çok perinin dikkatini dağıtmak için.

"Buharı sevmiyorum," diye yakındı ama yine de yanıma yaklaştı ve buhar ona doğru sürüklenince tekrar geri atlayıp elini suya daldırdı.

Kendimi biraz gülünç hissederek bir avuç su aldım ve Snowbell'in ellerini -ön iki ayağını- ve patilerini -arka iki ayağını- duruladım. Sonra, bir tür kase gibi kavisli bir yaprağı kullanarak yüzünü yıkamasına yardım ettim. Ellerini birkaç kez kulaklarının üzerinden geçirdi, tıpkı bir kedi gibi ve sonra, şaşkınlığım ve dehşetimle, kucağıma atladı, kuyruğunu burnunun üzerine koyup bir top gibi kıvrıldı ve uykuya daldı.

Snowbell'in uykusunu böldüğüm için dizimden ısırılma ihtimaliyle, onun uykudayken beni tırmalama ihtimalini hesaplıyordum ki Poe, kolunun altında bir sepetle tekrar aceleyle dışarı çıktı.

"Umarım bunlar lord hazretlerini memnun eder," dedi, heyecanla bezi bana göstermek için kaldırırken. "Annem hasta olduğumda bunları benim için yapardı, çünkü baş ağrısına, mide ağrısına ve bunun dışında her türlü rahatsızlığa iyi gelirler."

İçeriği inceledim. Küçük, kabaca üçgen keklerdi, bana bir tür süngerimsi çörek gibi geldi, ancak buzluydular ve bir şey gibi kokuyorlardı - bilmiyorum. Sıcak, tatlı ve yapraklı bir şey - belki özsu?

"Teşekkür ederim," dedim, boğazımdaki tıkanıklığı gidermek için yutkundum. Bir an ağlayacağımı düşündüm ama kendimi kontrol ettim, kısmen de ağlamadığım için.

küçük yaratığı üzmek istedim, siyah gözleri beklentiyle parlayarak bana baktı. "Wendell ve ben böylesine zeki bir *fjölskylda* kendin olarak. Bizim için başka bir şey daha yapar mısın?”

Poe şişindi. "Herhangi bir şey."

"Başka ülkelerden başka Halkların sizi ziyaret ettiğini söylüyorsunuz," diye başladım.

Poe başını salladı. "Gezginler. Bazı Halklar gezinir. Anlamıyorum ama belki de onların ağaçları benimkiler kadar rahat değildir."

"Ve bu Halk, kendi aralarında konuşabilecek diğer Halklarla konuşabilir," dedim. "Ziyaretçilerinizden herhangi birinin Wendell'in sarayı hakkında haber duyup duymadığını merak ediyorum."

"Ah, evet," dedi Poe, rahatlamış bir şekilde. "Bu kolay. Troller biliyor olabilirdi—troller dedikodu yapmayı sever. Ama yine gittiler."

"Peki," dedim, "eğer onları veya dedikoduya benzer bir düşkünlüğü olan başka bir Halkı tekrar görürsen, belki soruşturma yaparsın?"

Poe bana bunu yapacağını söyledi. Bu yeni istek onu heyecanlandırmış gibi görünüyordu, ama orada bir korku da vardı ve ben onu Wendell'in minnettarlığına dair birçok güvenceyle ve Wendell'in öngörülebilir gelecekte Poe'yu ziyaret etmeye uygun olmadığını hatırlatarak yatıştırdım. Poe daha sonra ağacına geri döndü ve Wendell'e ağacın sağlığının ve Poe'nun ona ne kadar iyi baktığının kanıtı olarak göstermemi umduğu üç yaprak seçti. Bunları cebime koydum ve isteksizce tilki perisini uyandırdım, o da gerçekten elime saldırdı ve melezin hareketini tahmin etmemiş olsaydım baş parmağımı bir atıştırmalık yapardı. Sonra, bir şekilde St. Liesl'e geri döndük. Bu, Poe'nun ağaç evinin etrafından dolaşmayı içeriyordu, bu noktada kendimizi bir buzulda bulduk, ancak farklı bir buzul gibi görünüyordu, çünkü orada gördüğüm peri evlerinin bahçelerinde elma ağaçları yoktu. Sonra başka bir kapıdan geçtik sanırım, ve ben kulübemizin altındaki gölün kenarında duruyordum, Snowbell ise ortalıkta görünmüyordu.

Bunu tekrar okudum. Pek mantıklı değil ama başka türlü nasıl olabilir ki?

Wendell en çok uyuyan kişiydidün günün sabahında, sadece kısa bir süre uyandım öğleden sonra. Yatağının yanında oturmuş, günlüğümü yazıyordum. Ona Poe'nun keklerinden birini uzattım, ilk başta buna burun kıvırdı.

"Kükürt kokuyorlar," diye mırıldandı ve elini sıkmasaydım yorganı tekrar başına çekecekti.

"Büyülü çörekler mi?" dedi, onları daha yakından inceleyerek. Battaniyelere rağmen hala titriyordu, ama eskisinden daha sağlam görünüyordu.

"Az çok."

Bir tane yedi ve sonra tekrar uzandı, anında uykuya dalmış gibi görünüyordu. Bastırılmış bir solukla sandalyeme yaslandım. Aniden ve mucizevi bir tedaviyi bekleyecek kadar aptal olduğumu düşünmemiştim - ama görünüşe göre, içimden bir parça bunu beklemişti.

Ellerim titreyerek örtüyü geriye ittim ve gömleğini açtım. En azından kanat çırpma sesi yoktu, ama rahatladığımı söyleyemezdim.

Saçlarını yüzünden geriye doğru taradım. Çok yumuşaktı—gülünç derecede yumuşaktı, aslında, insan saçından çok tavşan tüyü veya karahindiba tohumuna benziyordu—ve onu okşamaktan kendimi alamadığımı fark ettim. Bir şeyler mırıldandı ve gözlerinin arasındaki kırışıklık kayboldu.

Günün geri kalanını St. Liesl'de, Ariadne ve Rose bir kez daha Grünesauge'u taramaya giderken köylülerle röportaj yaparak geçirdim. Kendimi meşgul etmem gerekiyordu, ancak köylülerin bana de Grey veya faunlar hakkında söyledikleri hiçbir şeye odaklanamıyordum ve eve gün batımına yakın döndüğümde Wendell'in hâlâ uyuduğunu, hâlâ titrediğini gördüğümde, üzerime karanlığın çöktüğünü hissettim. Shadow'a mırıldandım ve o da Wendell'in yanına yerleşti; kocaman cüssesi onu sıcak tutacaktı. Ayak parmaklarını yatağın altından dışarı uzattığı yatak odama amaçsızca yürüdüm.

yatak. Tuz çemberini bozmuştu, onu onarmak zorunda kaldım. Haklıydım - BEN*sahip oldu*kanlı şeyin gecede hareket ettiğini duydum. Bir yere mi ulaşmaya çalışıyordu yoksa sadece huzursuz muydu?

Merdivenlerden aşağı indiğimde notlarımın ve çizimlerimin hâlâ masanın üzerinde yığılmış olduğunu gördüm. Birkaç gündür harita defterim üzerinde ciddi bir şekilde çalışmadım; hatta bazen neredeyse unutuyorum. Ansiklopedimde böyle bir şey olmadı; proje sürekli olarak aklımın bir köşesindeydi. Bunu açıklayamıyorum.

Bir an kıpırdamadan durdum, bir elim masayı tutuyordu. Kulübeden uzaklaşmam gerekiyordu—o gülünç derecede temiz kulübeden, rahat halılarla ve etrafa saçılmış saçma sapan biblolarla.

"Emily," dedi Rose, ateşin yanındaki pozisyonundan, günlüğüne yazdığı yerden. Sadece bu.

"Havaya ihtiyacım var," dedim saçma sapan bir şekilde—az önce dışarıdan gelmiştim. Ne o ne de Ariadne pelerinimi giydiğimde, çantamı kaptığımda ve alacakaranlığa doğru fırladığımda beni durdurmaya çalışmadı.

Önce göle gittim, bunun tek sebebi tanıdık olmasıydı. Snowbell ortalıkta görünmüyordu, ayrıca pınarın üzerinden kıvrılan her zamanki sisi de göremiyordum. Onun diyarının kapısı geceleri kapanıyor muydu? Küçük Halk da alacakaranlıktan sonra dağlarda gizlenen yaratıklardan mı korkuyordu?

Üşümüyordum ama titremeyi bırakamıyordum. Gökyüzü mürekkebe dönene ve bir sürü yıldız, parçalı bulutların her bir arasından bakana kadar orada oturdum. Köyün yönünden bir akordeonun hafif uğultusu geliyordu—hiç şüphesiz köylülerden biri, bir şarkı prova ediyordu, ancak rüzgar notaları büküp savurarak onları ürkütücü hale getiriyordu. Uzaklarda bir yerde bir hayvanın uluduğunu fark ettim ve kayıtsızlığım aniden büzüldü. Evet, Wendell'in pelerinim vardı—bu beni her türlü tehlikeden korumaya yeter miydi?

Uluma sesi giderek yaklaşıyordu. Aslında bir hayvan sesi değildi, bir adamdı. Rüzgar tarafından bozulmuş olsa da, sesin ne söylediğini biliyordum ve nefesim boğazımda dondu.

"Profesör?" diye seslendim, sesim titriyordu. "Profesör Eichorn?"

Kısa bir duraklama ve sonra bağırış tekrar geldi, bu sefer daha da yakından.

"Dani!" Ayağa kalktım ve göl kıyısına doğru yol aldım, sonra dağın yamacındaki küçük bir yükseltiye. "Dani!" diye çığlık attı ses ve irkildim, kulaklarımı kapatma isteğimi bastırdım. Daha önce hiç bu kadar çiğ bir şey duymamıştım. Saatlerdir dinlenmeden bağıran bir sesti.

Parlak bir şey gözüme çarptı, otların arasında uçuşuyordu. Koyu mavi, yırtık bir kenarı olan bir kurdeleydi. Rüzgârın çoktan çözdüğü gevşek bir düğümle bir köke tutturulmuştu—birisi son birkaç dakika içinde onu oraya bağlamıştı.

"Dani!" diye bağırdı ses. Kurdeleyi cebime koydum.

Sesi bir yokuştan aşağı takip ettim, yol boyunca kurdeleler topladım. Durmam uzun sürmedi - vahşi doğada hayaletleri kovalamaktan daha iyisini biliyordum ve Eichorn ile tekrar konuşmak istesem de, beni tanıyacak kadar aklı başında olup olmadığını bilmiyordum. Uzaktaki kulübeyi hala görebiliyordum, ateşin aydınlattığı pencereler karanlığa doğru parlıyordu.

Alışkanlığım olduğu üzere, parayı cebimde tuttum. Yakınlarda peri kapılarına dair hiçbir kanıt görmedim, ama gardımı düşürecek kadar da aptal değildim. Artık köylülerin gün batımından sonra evlerinde kalmalarının bir nedeninin, o zamanlar Peri'ye rastlamanın çok kolay olması olduğunu biliyordum; gece çöktükten sonra, gün ışığında kapalı kalan kapılar açılıyordu.

"Profesör Eichorn?" diye seslendim. Rüzgar kuru otların arasından esiyordu ve hala göl kıyısındaki dalgaların yumuşak şıpırtısını duyabiliyordum.

"Dani!" diye tekrar bağırdı adam. Daha uzaktaydı, çok daha hızlı hareket ediyordu. I. Eichorn muydu yoksa rüzgarda iz bırakan bir yankısı mıydı? Solumda bir şey

hareket etti. Yıldızlara karşı bir figür ana hatlarıyla belirtilmişti, kayaya oyulmuş bir tür doğal merdivenden aşağı iniyordu. Rüzgarda uçuşan kapüşonlu bir pelerin ve atkıya sıkıca sarılmış bir insan figürü. Ağır giysilere rağmen, figürün çok zayıf olduğu açıktı. Eichorn değildi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. Bu bir ikilemdi, ama daha önce de karşılaştığım bir şeydi. Kulübeye bir kez daha baktım; eğer devam edersem, yaklaşık elli metre daha görüş alanımda kalacaktı. Köyden gelen uzak müzik seslerini hâlâ duyabiliyordum. Param, pelerinim ve daha önce bir düzine peri diyarından düşünce yolumu bulma deneyimim vardı.

Ben de onu takip ettim.

Şekil aşağı ve aşağı doğru gitmeye devam etti. Sonunda, rotaları tekrar yükseldi ve bir uçurumda son buldu. Şekil orada durdu ve manzarayı inceliyormuş gibi göründü. Birkaç bulut aşağıdan hızla geçti.

Durdum. Kendime koyduğum sınıra yaklaşmıştım; daha fazla ilerlersem arazi kulübeyi görmemi engelleyecekti.

"Profesör?" diye seslendim. Şekil dönmedi, ama birbirimizi duyabilecek kadar yakındık. "Profesör de Grey?"

Cevap yok. Yanılıyor olabilirim ama öyle düşünmüyorum.

"Cambridge'den geliyorum," dedim, İngiliz bir sesin onun üzerinde bir etki yaratmasını umarak. "Nexus'u arıyoruz. Bu senin keşfindi, değil mi?"

Bunun üzerine, sanki bana doğru bakmış gibi başlığı seğirdi—ama bu aynı zamanda rüzgardan da olabilirdi. Uyarıda bulunmadan, uçurumdan aşağı indi.

"Hayır!" diye bağırdım. Düşerken, başlığı geriye doğru uçtu. Çok çizgili bir yüz ve dalgalı yeşil saçlar gördüm.

Aynı anda sıçradığımı hissettim, baş döndürücü bir ağırlıksızlık. Çaresizce koştum, engebeli arazide tökezledim. Bir kez düştüm, ellerimin topuklarını sıyırdım ve acı hissedilmeden önce tekrar ayağa kalkıp koşmaya başladım. Uçurum boştu, aşağıdaki vadi gölgede kaybolmuştu. Soğuk rüzgar uluyordu ve saçlarıma ve pelerinime pençe atıyordu. Dünyanın ucu olabilirdi.

"Professor de Grey!" diye bağırdım. İleri geri yürüyerek ismini haykırdım. Sonunda kendimi durmaya zorladım, ellerimi gözlerime bastırdım. Kendime gördüğüm şeyden emin olamayacağımı söyledim - belki de Grey değildi ama onun bir yankısıydı. Bir peri yanılsaması.

"Kahretsin," diye mırıldandım arkamı döndüğümde. Korktuğum gibi, sis arkamdaki manzarayı kaplamıştı. Yine de paniklemedim. Daha önce de benzer durumlar yaşamıştım ve sis dağılıncaya kadar beklersem, içinden tökezleyerek geçmektense yolumu bulma şansımın daha yüksek olduğunu biliyordum. Ama sis sadece giderek daha da yükseldi ve sonunda uçurumu sardı.

Eh, bunun doğal bir olay olması mümkündü—en azından bunun ihtimal dışı bırakılması gerekiyordu. Geldiğim yoldan geri yürüdüğümde ve de Grey ve benim indiğimiz doğal basamakların kaybolduğunu gördüğümde bunu kolayca başardım.

Sadece bildiğim şeyi doğrulamak için uçuruma geri döndüm, ama tabii uçurum artık orada değildi; şimdi huş ağaçlarıyla dolu bir ormana doğru dik bir şekilde inen bir sırttı.

"Harika," diye mırıldandım. Bu benim hatamdı; ama yine de kendime kızamazdım. De Grey'e ulaşmak için bir girişimde bulunmam gerekmişti, ne kadar boşuna olsa da. Şimdi önemli olan tek şey kendimi bu karmaşadan kurtarmaktı.

Manzarayı taradım. Solumda, otlar hafifçe çiğnenmişti, dağın yamacının etrafında hafifçe kıvrılan bir yol. Arazi, karşı yönde en engebeliydi, kayalar ve tehlikeli çıkıntılarla doluydu, bu yüzden o tarafa gittim. Bu noktadaki hikayeler açıktı—Halk, kaybolmuş gezginleri her zaman rahatlatıcı aldatmacalarla vahşi doğaya daha da çeker: bir kulübe ocağından gelen uzak bir parıltı; diğer gezginlerin varlığını gösteren kolay bir yol. Doğru yol—sizi gerçekten medeniyete geri götürebilecek olan—her zaman tehlikeli veya görünüşte geçilmezdir.

Bir süre mücadele ettim ve sis dağılmaya başladığında ödüllendirildim. Manzarayı tanıdığımı hissetmeye başladım, aslında St. Liesl'in çok da aşağısında olmayan bir dağın tepesinde bir banktaydım. Doğal olarak, ayağımın bir kayaya takıldığı ve bir çukurdan aşağı yuvarlanarak düştüğüm nokta buydu, tesadüfen yoğun bir yosun halısının üzerine indim. Başımın dönmesi durduğunda, sis tekrar üzerime kapanmıştı ve daha önce olduğu gibi kaybolmuştum. Ancak şimdi ayak bileğim deli gibi zonkluyordu.

Denedim, irkildim. Kırıldığını düşünmedim—üzerine ağırlık koyabiliyordum, ama koyduğumda ağrıyordu, yürüdükçe daha da kötüleşen bir ağrı.

Kasvetli bir şekilde, aksayarak devam ettim. Aniden bir uçurum yüzüne geldim—o kadar aniydi ki neredeyse ona çarpıyordum.

Başımı geriye doğru eğdim, sisin içine gözlerimi kısarak baktım—bu kayadaki bir yarık arasındaki bir yol muydu? Durduğum yerden tehlikeli görünüyordu, yarık muhtemelen hiç erimeyen buzla tıkanmıştı.

Solumda, takip ettiğim yol hafif bir eğimle devam ediyordu ve hatta ileride bir yerde bir şelalenin gürlemesini bile duydum. Şelalenin tanıdığım ve bir dönüm noktası olarak kullanabileceğim bir şelale olup olmadığını görmek için o yoldan devam etmek cazipti. Çok cazipti. Daha iyisini biliyordum.

Sanki beni cezbetmek istercesine, sis kolay yolda dağıldı ve ötesindeki dağlık manzarayı ortaya çıkardı. Çoğu gezgin, kendilerini yönlendirmek için hemen öne atılırdı, ama ben sisin davranışına güvenmiyordum. Önümdeki yolun bir peri kapısı olduğunu ve nasıl bir yere gittiğini tahmin ediyordum. Sisin arasından gördüğüm dağlar tanıdıktı, ama yine de onlarda bir tuhaflık vardı. Bir şekilde çok karanlık görünüyorlardı ve en yakın olanı, minik ışıkların parıldadığı çukurlarla doluydu. Sis tekrar dağıldı ve yemyeşil bir gül bahçesine bakıyordum. Çiçekler şişman ve sağlıklıydı, ama bahçenin kendisi aşırı büyümüştü ve terk edilmişlik havası vardı, gül çalıları kafeslerini neredeyse yutuyordu, bazıları çökmüştü. Hafif bir rüzgar en yakındaki güllerin başlarını geriye doğru savurdu ve sanki bana bakmak için dönüyorlarmış gibi hissettim.

Titredim. Bu mütevazı bir kek kapısı değildi. Ve ben o yoldan gitmeyecektim.

Bunun yerine, kendimi uçurum patikasından yukarı çekmenin yavaş ve acı verici sürecine başladım. Acı verici derecede dik olmasına rağmen, bir tür kaba merdiven oluşturacak kadar çıkıntılı kaya parçası vardı. İlk birkaç basamakta düştüm, dizim taşa çarptı ve zaten yaralı olan bileğimi burktu. Bir an dinlenmek zorunda kaldım, görüşüm yüzüyordu.

Ancak, umduğum gibi, yukarı çıktıkça yol daha da kolaylaştı; bunun imkansızlığı sadece bir yanılsamaydı. Sonunda zirveye ulaştım ve arazinin durumunu kavrayabildim.

Midem kasıldı ve baş dönmesinin geri döndüğünü hissettim. Hiçbir şey tanımıyordum. Sis manzaranın üzerinden geçti ve dağıldığında, sanki bir tanrı başparmağıyla onu varoluştan silmiş gibi, gittiğim uçurum yolu kaybolmuştu. Önümde yumuşak bir vadiden geçen geniş, kolay bir patika vardı. Ya da sırt boyunca sağa, bir kulübe kümesi olabilecek sıcak ve uzak bir parıltıya doğru gidebilirdim.

Saksafonun arasında oturdum, başımı dizlerime yasladım. Beş dakika bekleyecektim, diye karar verdim. Umarım sis tekrar dağılır ve manzara bir kez daha kendini yeniden düzenlerdi. Sadece devam etmem gerekiyordu ve sonunda ölümlü dünyaya geri dönmenin bir yolunu bulacaktım. Daha önce de yapmıştım.

Eichorn ve de Grey'in kendilerine aynı şeyi kaç kez söylediklerini merak etmemeye çalıştım.

"Emily!"

Çağrı, rüzgarın etkisiyle uzaktan kulağıma geldi. Ama sesin doğruluğu tartışılmazdı.

"Wendell!" diye bağırdım, ayağa fırlayarak. "Buraya!"

"Emily?" Bu sefer daha da uzaktan geliyordu. "Nereye gittin yahu?"

Sesinin yönünü saptamaya çalışarak boşuna döndüm. Aniden, sürüklenen sisin ortasında bir ışık parladı. Küçük ve titrekti—hayalet gibiydi.

"Wendell?" Rahatlamam korkuyla bastırıldı. Bu Eichorn ve de Grey'in sonu muydu? Uyanık saatlerini sislerde dolaşarak, yankıları ve illüzyonları kovalayarak mı geçirdiler? Işık bir bogle tarafından mı yukarıda tutuluyordu, kendi umutlarımdan oluşan ses, yaklaştığım anda kaybolup beni eskisinden daha da kaybolmuş bir halde mi bırakıyordu? Wendell'den ayrıldığımda, baygındı ve hala titriyordu. Beni takip etmiş olma ihtimali neydi?

"Emily!" diye tekrar seslendi Wendell'in sesi. "Kahretsin şu sis—şimdi oradaki nedir?*Bir diğer*kapı mı? Burası tam bir tavşan yuvası." Bunu bir dizi küfür izledi.

"Neredesin?" diye bağırdım. Siste hiçbir şekil seçemedim. Sesi hem yakın hem de uzak gibiydi.

Işık sallandı. "Bunu görebiliyor musun, aşkım?"

Bilinçli bir şekilde hareket etme kararını vermeden önce koşuyordum.*Aptal, aptal, aptal,*Düşündüm. Ama düşünce, ışıkla boşluğu kapatan, taşların ve tepeciklerin üzerinden atlayan ayaklarımdan tamamen kopmuş gibiydi. Eğer *oldu*Wendell, orada bir an daha fazla oyalanmayacağım, sisin içine doğru bağırmayacağım; eğer bir peri düzenbazı olsaydı, yaratığı çıplak ellerimle boğardım.

"Emily?" Sesi artık yakındı, bundan emindim. Sonra sis dağıldı ve onu gördüm - tanıdık pelerini, tanıdık altın rengi saçları - yamaçta biraz yukarıda durmuş, dağın yamacına bakıyordu. Açık avucunun üstünde rüzgarda sallanan minik bir ışık vardı.

Bana doğru hızla yaklaştığımı görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. Işığı tutmayan kolunu açtı ama kucaklaşmamın vahşiliğini hafife aldı ve çimenlere doğru geriye doğru devrildik.

"Emily?" dedi sersemlemiş bir şekilde. "Elbette hayır. İstemeden Danielle de Grey'i çağırmış olmalıyım. Emily'im asla sevgisinde bu kadar gösterişli olmazdı."

Kahkaha attım - hemen öldü; şakanın zamanı kötüydü, tanık olduğum şey göz önüne alındığında. Gözlerimi kapattım, sanki bu, kadının düştüğü anda ortaya çıkan yeşil saçların art görüntüsünü yok edecekmiş gibi, hemen oracıkta gitti.

"Bunu yapmalı mısın?" diye sordum, ışığı incelemek için elini kendime doğru çekerek.

"Küçük bir şey," dedi, dalgın dalgın yumruğuyla koklayarak kendini desteklerken. "Biliyor musun? Kendimi çok daha iyi hissediyorum. O keklere bir şey koydun, değil mi? Fırıncılığı nereden öğrendin? Her zaman mutfaklara alerjin olduğunu düşünürdüm - ya da en azından temizliklerine."

"Pastalar için hiçbir kredi alamam," dedim ve ona Poe'nun kapısının hikayesini ve Ljosland'a yaptığım ziyareti kısaca anlattım. Şaşkınlığıma rağmen, Poe'nun ailesinin bir üyesi olarak adlandırıldığını öğrenince memnun olmuş gibi göründü.

"Haklıymışsın," dedi. "O sevimli küçük bir yaratık, değil mi? Eh, ona teşekkür hediyesi olarak ne istediğini sormama gerek yok. İyileştiğimde, kendisi ve torunları için muhteşem kavaklardan oluşan bir koru çağıracağım ve o da kendine bir saray kurabilir ve brownie'ler arasında bir lord gibi yaşayabilir."

"En iyi hediyenin Ljosland'dan sürekli uzak kalman olacağına inanıyorum," diye cevapladım. "Poe seni uzaktan hayranlıkla izlemeyi tercih ediyor gibi görünüyor. Hala Faerie'de miyiz?"

"Hmm? Ah, hayır. Aslında Faerie'de değildin, sadece sınır bölgelerindeydin. Bu dağlarda o kadar çok alem var ki, birçoğu birbiriyle örtüşüyor, bu yüzden yanlış yöne tökezleyen bir ölümlü evinden birkaç dünya ötede son bulabilir - ne karmaşa!"

Vahşi araziyi inceledim. "Burayı tanımıyorum."

"Korkarım köyden bir milden fazla uzaklaştınız. Önümüzde uzun bir yürüyüş var, çünkü hepsi yokuş yukarı."

Çok uzaklara seyahat etmediğimden emindim. "Eichorn'un Dani'yi ararken yoldan çıkmasına şaşmamak gerek."

"Ve sonsuza kadar dolaşmak için ne kadar da berbat bir yer!" diye hayıflandı Wendell. "Hepsi yukarı aşağı, yukarı aşağı, durmadan. Her yerde pusuya yatmış kanlı buzullar. Neden delirdiğini anlamak benim için bir sır değil."

Arazinin engebeliliği karşısında haykırmayı sürdürdü; ben de en azından manzaranın güzel olduğunu belirtme gereği duymadım; bunun onu yalnızca yeşil tepelerin, yumuşak ormanların ve yılın her iki gününde bir çiseleyen yağmurun ve sisin harikaları hakkında monologlar yapmaya teşvik edeceğini biliyordum.

Dik yamaçlı manzaraya baktım. Dağın yamacında korunaklı bir köşedeydik, ötesinde rüzgar esiyor ve inliyordu. Yüzümü buruşturdum, bileğimi ovuşturdum.

"Yaralısın," diye mırıldandı Wendell, ayağımı incelemek için kucağına çekerek. "Neden söylemedin?"

"Çünkü ayağımı ters dikmeni istemiyorum. O kadar da kötü değil."

"Belki bu gece burada kalmalıyız," dedi. "Gün ışığında gitmek daha kolay olur."

"Burada mı kalayım?" diye tekrarladım eğlenerek. "Belki de*Sen*"Çimlerin arasına girip yosunlardan bir yorgan yapabilirim, kafiyeli bir sözde olduğu gibi, ama ben yapamam."[*]

Elini uzattı. "Pelerinin, Em."

İnledim, çünkü neyin geleceğini tahmin edebiliyordum. Pelerini açtım ve ona uzattım. Pelerini salladı, sonra rüzgara bıraktı, bu da onu dalgalandırdı ve döndürdü, ta ki bir şekilde kendini bir çadıra dönüştürene kadar, manzaraya düzgünce yerleşmiş ve bir çadırın olabileceği kadar sıradan, pelerinim gibi gece yarısı siyahının tam tonunda olması dışında.

"Zavallı pelerinime kaç tane büyü koydun?" diye homurdandım. "Asla sonuna ulaşamayacaksın," dedi memnuniyetle, elini kumaşın üzerinde gezdirip kırışıklıkları düzelterek. "Bu kadar."

Gözlerimi devirdim. "Neden tahmin etmedim?" "Devam edebiliriz."

"Hayır," dedim hemen, çünkü artık her şeyi kabullenmemizin zamanının geldiğine karar vermiştim. "Bu mükemmel."

İçeri daldım ve hoş bir şekilde rahat buldum, engebeli zemin sanki bir yastık tabakasıyla yumuşamıştı. Bir an sonra beni takip etti, başlarımızın üzerinde süzülmesi için serbest bıraktığı başka bir minik ışık çağırdı. Çadır kapaklarını bir araya getirip rüzgarı engelledim. Pelerinimi tutturan aynı gümüş düğme sırası ile kapandılar.

Wendell biraz etrafta dolandı; tam olarak ne yaptığını göremiyordum — ve katlardan birinden bir avuç battaniye çekti.

Gülmemek elde değildi. "Buraya başka ne sakladın? Belki bir şişe şarap?"

"Korkarım hayır," dedi, battaniyeleri mükemmel dikdörtgenlere katlamakla meşgulken, şaşkın bir şekilde. Şaşırmamalıydım sanırım; flört etme konusunda hiçbir yeteneğim olmadı. Battaniyeleri ayrı paletlere ayırmaya başladığında, tüm paketi ondan çekip aldım ve yere fırlattım.

"Ne yapıyorsun sen? Kırışıklıklar, Em, kırışıklıklar-"

"Aramızdaki şeylerin karmaşıklaşmasından bıktım," diye cevapladım. "Seninle evlenme ihtimalinden korkmayı asla bırakmayacağım. Nasıl bırakabilirim ki? Beni kabuslar diyarının kraliçesi yapar. Ama yerleşmek istiyorum*Bu*"En azından işin taraflarını."

"Bu tarafta mı—?"

Onu spontane bir şekilde öptüm. Geri çekildi ve sonunda bir çadırda gece geçirme konusundaki ilgimin ve şarap hakkındaki şakamın önemini anlamış gibi göründü.

"Biliyor musun," dedi gülümsemeye başlayarak, "kulübe çok daha rahat olurdu."

"Kulübe benim zevkime göre çok kalabalık," diye cevapladım. "Ve Rose'a bana kötü kötü bakması için başka bir sebep vermek istemiyorum. Beklemeyi mi tercih edersin?"

Cevap olarak beni öptü—ona verdiğimden çok daha yavaş ve daha da becerikli bir şekilde, korkarım. Sonrasında beklediğim gibi geriye yaslanmadı, dudaklarını boynumdan aşağı doğru gezdirdi, içimden bir ürperti geçti.

"Giysilerinizi çıkararak başlayabilirsiniz," dedim. "Eğer isterseniz. Açıklamak gerekirse, bu bir öneridir, bir talep değil."

"Ah, Em," dedi boynuma doğru hafifçe gülerek. Ellerim, artık oldukça dağınık olan saçlarının arasındaydı, bu beni absürt derecede mutlu etti.

"Üzgünüm," dedim, artık kendimi bilinçli hissediyordum. "Belki de konuşmamalıyım."

"Neden olmasın ki?" Geri çekildi, şaşkın bir gülümsemeyle beni inceledi. "Konuşma tarzını seviyorum. Ve aslında seninle ilgili her şeyi. Artık bu açık değil mi?"

İçimde kahkahaların kabardığını hissettim, ama bunu sahte-ciddi bir ifadenin ardına sakladım. "Emin değilim."

Gülümsemesi değişti ve elini boynumun yan tarafında gezdirdi. "Sana göstereyim."

NOTLARI ATLA

* *Taştan yastıklar, Eski*
kralların kemiklerinden
yatak, Yosun ve topraktan
yorgan, Çimlerin
derinliklerinde, Peri çocuğu
uyuyor, Vahşi doğayı
düşlüyor, Gizli ve bilinmeyen.
— "Şimdi Periler Uyuyor" adlı, 1700 civarında Kent'te ortaya çıkan bir çocuk tekerlemesinden.

6th October–late

Ben hiç yapmadım Daha önce bir saha çalışmasını terk ettim ve gitmek istemiyorum. tabii ki—bağlantı noktasına çok yakınız. Ve yine de belki de ayrılmamız en iyisi olurdu—bir süre saklansak, belki İtalya'da ya da İsviçre'de, Wendell zehirden kurtulana kadar ve sonra bağlantıyı Rusya'da yeniden aramaya başlasak?

Saçmalıyorum. Aslında ne yapacağımı bilmiyorum. Ama kesinlikle burada oturup köylülerin meşalelerle gelip bizi almasını bekleyemeyiz.

Ama biraz fazla ileri gidiyorum.

Bu sabah Wendell'dan önce uyandım. Böyle bir durumda ne yapacağımı hiç bilemedim - romantik olanın onu uyurken izlemek olacağını sanıyordum ama romantizme pek ihtiyacım olmadı ve bu yüzden şafak vakti ışığı içeri almak için çadırın kapaklarını açtım, dağınıklığın arasında bulduğum ilk giysiyi giydim -Wendell'ın kazağını- ve günlüğümü yazmaya koyuldum. Kısa bir süre sonra kıpırdandı ve kahkaha attı.

"Diğer kadınlar horlar veya uykularında konuşurlar. Ben hiç kalemin şiddetli çizilme sesiyle uyandığımı hatırlamıyorum."

"Her zaman diğer kadınlardan birine seninle evlenmesini teklif edebilirsin," dedim. "Ama benim kadar peri suikastçılarına ve garip görevlere karşı hoşgörülü birini bulmak kolay olmayabilir."

Başını şakacı bir şekilde omzuma yasladı ve yazmamı izledi, bu benim için sorun değildi, kendi şaşkınlığıma rağmen; normalde çalışırken izlenmekten nefret ederim. Tek yorumu "Sadece sen günlüğüne dipnot koyardın," oldu.

"Soruma cevap verecek misin?"

Hafifçe kıpırdandı ve saçları boynumu gıdıkladı. "Hangisi?"

"Hangisini biliyorsun," dedim. "Ofisindeki toplantıdan beri kaçındığın kişi. Üvey annen şimdi neden peşinde? Seni öldüremeyeceğini düşünmüştüm."

"Tahta olan iddiasını sonsuza dek koruyamaz. Yenilgisine giden yolu açık bırakmalı. Bir fark var."

"Öyle mi?" Günlüğümü kapattım ve ona baktım. "Onu sen devirmeyeceksen, kim devirecek? Taht için onun tek rakibi sen değil misin?"

Bakışlarımı kaçırdı, battaniyedeki gevşek bir ipliği çekiştirdi. "Ölürsem, intikamımı almaya çalışacağını varsayıyor."

Boğuldum. "Ben—yapacağım*Ne?*"

"Üzgünüm, Em." Gerçekten pişman görünüyordu. "Bir şekilde geçen kış sana yaptığım teklifi öğrendi."

"Nasıl?"

"Casuslar, sanırım. Biz bundan yeterince sık bahsediyoruz."

Şakalarımızı düşünerek homurdandım.

"Bunu bilmeliydim," dedi. "O, sevdiklerini her zaman gözeten biriydi."

Bunun üzerine, bir kahkaha sesi çıkardım. "Seni seviyor, öyle mi?"

Şaşırmış gibi görünüyordu, sanki hiçbir çelişki yokmuş gibi. "Elbette. Beni yedi yaşımdan beri o büyüttü. Onu doğum annemden daha çok hatırlıyorum."

"Yani bu kadar," dedim. "Sizin peşinize suikastçılar gönderiyor çünkü nişanlandığımızı düşünüyor ve bu yüzden çılgın peri mantığı ona, eğer sizi öldürürse hayatımı ondan intikam almaya adayacağımı söylüyor."

"Genelde bu işler böyle yürür. Hikayeleri biliyorsunuz."

Elbette yaptım. Deirdre ve Nehir Lordu; Shell Halls Prensesi.[*]"Eğer sadece birimizi hayatta bırakması gerekiyorsa, o zaman sadece birini öldürebilirdi.*Ben,*" diye belirttim. "Bu sizi kendi başınıza bırakırdı. Zavallıca yöntemler; kapınızı takip etmekte büyük ölçüde işe yaramaz olduğunuzu kanıtladınız."

"Evet, peki, o senin hakkında olduğundan daha fazla benim için endişeleniyor. Senin ne kadar korkutucu olduğunu bilmiyor."

"Bir peri kraliçesini devirecek kadar korkutucu değil, sizi temin ederim."

Beni öptü. "Endişelenmene gerek yok, Em. Yok olmaya hiç niyetim yok ve eğer yok olursam, benim adıma intikam almanı yasaklıyorum."

Bunun üzerine garip bir suçluluk hissettim - bunun saçma olduğunu biliyordum; bizi bu duruma sokmayı amaçlamamış olabilir, ancak yine de buradaydık, hepsi onun saçma teklifi yüzünden. "Bana hiçbir şeyi yasaklama hakkınız yok," dedim. "Kesinlikle *istemek*Eğer sana zarar verirse, bunu yapacak bir sihir parçam olsaydı, ona karşılık verirdim."

"Ne anlamı olurdu ki?" dedi omuz silkerek. "Birçok Halk'ın sahip olduğu bu intikam bağımlılığını hiç anlamadım. Sanırım bu büyükannemin kanı olmalı. *oíche sidhe*en sabırlı mizaçlara sahip olmayabilirler, ancak intikam arayışlarıyla ilgilenmezler, çünkü bir evi yönetmenin pratik yönleriyle ne ilgileri var? Hayır, Em—eğer öldürülürsem, bunun hakkında bir makale yazmana izin veriyorum. Bunun daha tatmin edici bir çaba olduğunu göreceğini biliyorum."

Parmakları saçlarımda dolaşmaya başlamıştı. Tartışmayı bıraktım—şimdilik—ve günlüğümü bir kenara koydum.

—

Daha sonra Wendell ulaştıyastığımın altına koydum ve çektim orada sıkışmış olan kurdeleyi serbest bırakın. "Bunu düşürdün."

Bana uzattı. Yeşildi—Eichorn'unkilerden biriydi, onu da cebime koymuştum. Önceki gece cebimdeydi. Yatakta dolaşan bir tane daha vardı, mavi ve kenarları yıpranmıştı. Onları yumruğumda sıktım.

"Eichorn," diye mırıldandım, sonra doğruldum. "Onu bulmak için bunları kullanabiliriz. Değil mi?"

Dirseğini gözlerinin üzerine koydu ve kahkaha attı. Sabah ışığı köprücük kemiklerinin arasındaki boşlukta birikti ve saçındaki altını seçti. "Eh, sarılmayı ummanın çok fazla olduğunu biliyordum," dedi, "ama en azından uyumama izin verilmesini bekliyordum."

"Kapını bulmak istemiyor musun?"

"Hayır," dedi, bana doğru uzanarak. "Tam şu anda, tek dileğimin seninle burada kalmak olduğunu içtenlikle söyleyebilirim. O ikisi elli yıldır bu dağlarda tökezleyerek dolaşıyor; eminim bir iki saat daha hayatta kalacaklardır."

Ona baktım ve bakışlarımın dökülen saçlarına ve omuzlarının keskin hatlarına takılıp kalmasını engelleyemedim. Eh, ben de beklemekten çekinmezdim.

Bunu hissetmiş gibi görünüyordu ve gülümseyerek elimi tuttu. "Ben bir hayal kırıklığı mıydım?"

"Hayır," dedim—biraz fazla vurgulu bir şekilde ve yüzümün kızardığını hissettim. Bu benim hatamdı—ifadesi korkunç derecede yaramaz bir hal aldı.

"Ama o Leopold denen adamla kıyaslanamaz bile," dedi. "Onu neden buna dahil etmeniz gerektiğini bilmiyorum."

"Ondan o kadar çok bahsettin ki."

"Ondan sizin huzurunuzda üç kez bahsettim," diye haykırdım. "Gerçekten mi?" Gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu. "En azından bir düzine olduğuna yemin edebilirdim."

"Ayrıca, bana ilgi duyduğunu bilmiyordum," dedim.

"Evet, vardı."

Neyse ki etrafa saçma sapan sayıda yastık dağılmıştı. Birini alıp yüzüne fırlattım.

Gülümsedi ve beni öptü. Bir an her şeyi unuttum, ama geri çekildiğinde önümüzdeki fırsat kendini yeniden gösterdi.

"Kurdeleleri kullanarak Eichorn'u takip edebilir misin?" diye bastırdım. "Sanmam. Ben bir tazı değilim."

Sinirli bir ses çıkardım. "Dün gece çok yakındı. O ve de Grey ikisi de. Keşke onlarla konuşabilseydim."

"Nasıl?" dedi. "Eichorn daha önce seninle konuşmuştu, doğru—ama bunu nasıl başardığını bilmiyoruz ve her seferinde inisiyatif alan o oldu. İkisi de Faerie'nin derinliklerinde sıkışıp kalmış durumda. Ondan daha çok."

Kaşlarımı çattım. "Bunu nereden biliyorsun?"

Ama o sadece başını salladı, kurdeleleri inceledi. "Biliyorsun, bu *belki* mümkün olabilir —bunları tuttuğumda o beceriksiz adamı hissedebiliyorum, sanki bunlar bir ipmiş de diğer ucunda çırpınıyormuş gibi."

"Yani sen bir tazısın sonuçta."

"Belki... Sana verdiği o aptalca talimatları hatırlıyor musun?" "Bu önemli mi?" diye sordum, şaşırarak. "Sadece çılgınca konuştuğunu varsaymıştım."

Yine de talimatları tekrarladım. Giyindik, Wendell sürekli şikayetler mırıldanıyordu. Onu çadırdan dışarı takip ettim, sonra şeye baktım, onu nasıl eski tanıdık pelerinime dönüştüreceğimi merak ediyordum. Sivri çatıdan bir avuç aldım, bunun üzerine yumuşak bir kumaş hışırtısıyla eski haline geri döndü. Bakmaktan kendimi alamadım ve bir çocuğun gizli cepler ve benzeri şeyler için bir sihirbazın kolunu incelemesi gibi onu incelemek istedim, ancak Wendell çoktan uzaklaşmıştı. Pelerini tekrar giydim ve yetişmek için acele ettim.

"Elbette Eichorn'un yönlendirmeleri işe yaramaz," dedim. "Kardeşinin nerede öldüğünü veya bir hayalet gördüğü yeri nasıl bileceğiz?"

"Ah, bunun Eichorn ile bir ilgisi olduğunu sanmıyorum," diye cevapladı Wendell. "Bana bogle'ların kayıp ölümlülere vermekten hoşlandığı türden işe yaramaz talimatlar gibi geliyor, onları tam bir deliliğe sürüklemek için. Bu onlar için bir spor, ama onlar daha iyi yapacak bir şeyleri olmayan zavallı yaratıklar. Bence onları bulursak, Eichorn'u da bulabiliriz."

"Elbette," diye mırıldandım. Eichorn'un gevezelikleri benim yararıma iletilen bir tür kehanet mesajı değildi - sadece bogle'ların talimatlarını kendi kendine tekrarlıyordu, bunun kendisine bir faydası olacağı yanlış varsayımıyla.

Wendell kurdelelere bakmak için durakladı, sonra irkilerek manzarayı taradı. "Ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama bir bogle yolu buldum. Küçük zararlılar düzenli olarak buradan geçiyor."

Yürümeye devam etti. Burada ve orada birkaç ölü ot parçasının ötesinde herhangi bir yolda olduğumuza dair çok az kanıt görebiliyordum; deneyimli gözümle bile fark etmezdim. Dar şeritler halinde içinden bir sis geçen yabani çiçeklerle dolu küçük bir çayıra ulaştık. Wendell elimi tuttu ve beni kenardan dolaştırdı.

"Kahrolası tavşan yuvası!" diye mırıldandı.

"Bu bir kapı mıydı?" diye sordum hevesle. Artık umutsuzca kaybolma tehlikesi altında olmadığıma göre, peri kapılarına olan hevesim geri dönmüştü. "Nereye gidiyor?"

Sadece başını karanlık bir şekilde salladı. "Dün gece bu yöne tökezlemediğine sevin."

Bir sonraki yükselişte durakladı, kurdelelere ve ardından sözde bogle yoluna baktı. "Bu, her biri zıt yönleri gösteren iki kırık pusula ile yol bulmaya çalışmak gibi," diye yakındı.

İç çektim. "Belki de geri dönmeliyiz."

"İmkansız olduğunu söylemedim. Sadece biraz sinir bozucu bir süreç. Hadi."

Tekrar elimi tuttu ve beni hiçbir sebep göremediğim halde sola doğru götürdü, sonra bataklık bir çukurdan, sadece birkaç metre ötede daha kolay bir yol olmasına rağmen, ve sonra yan dönüp birbirine yakın büyüyen iki meşe ağacının arasından geçmemiz konusunda ısrar etti. Tam bu sıkıcı, saatlerce yürümeye kendimi hazırlıyordum ki durdu ve kurdeleleri umursamazca bir kenara fırlattı.

"Wendell!" dedim. Sonra baktığı yöne döndüm ve orada Eichorn vardı.

Profesör Bran Eichorn, manzarayı tararken bir eliyle gözlerini kapatarak yalnız bir kayanın üzerinde duruyordu. Ceplerinden kurdeleler dökülen aynı ağır pelerini giymişti ve kırklı yaşlarında görünüyordu. İzlediğimiz sırada, ellerini ağzının etrafına koyup bağırdı, *""Dani!"*

"Eh!" dedim, biraz şaşkın bir şekilde. "Daha uzun sürmesini bekliyordum."

Wendell bana inanmaz bir bakış attı. "Yürüyoruz *en azından* yarım saat. Bu, aç karnına fazlasıyla yeterli."

Eichorn döndü ve bizi gözetledi. Kayadan aşağı inerken yolumuza devam ettik. İfadesi şaşkın, neredeyse korkmuş gibiydi ve bir an için

kaçıp kaçamayacağını merak ettim. Eichorn'un bu özel versiyonu ne kadar delirmişti acaba?

"Sen-" diye başladı, bana bakarak. "Seni hatırlıyorum. Değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi Wendell. "Geçtiğimiz haftalarda onu rahatsız ediyorsun, ona saçma sapan şeyler söylüyorsun."

“Ne yapacaksın?” dedim.

"Faerie'de sıkışıp kaldı. Bu yüzden onu oradan çıkarmam gerek, tabii ki."

Ve yaptığı da buydu. Bunu yeterince tarif edemem, çünkü görmedim. Eichorn'a elini uzattı—adam kaşlarını çatarak tuttu

— ve onu öne doğru çekti. Ama ben*keçe*o—ani bir çıkık, düşmeye benzer. Çimenlerin arasından bir titreme geçti ve kısa bir an için her şey hareketsiz kaldı.

Ve sonra dünya düzeldi ve üçümüz az önce durduğumuz tepeye benzeyen küçük bir tepenin üzerinde durduk, ama artık ölümlü alemde olduğumuzu biliyordum ve birlikte Faerie'den çıkmıştık. Eichorn, Wendell'e hayretle bakıyordu.

Yılı veya belki nerede olduğunu sormasını bekliyordum, sonunda özgür olduğunun farkında olduğunu göstermek için. Bunun yerine ikimize de baktı ve "Dani'yi bulmalıyım. O hala burada, biliyorum." dedi.

"Profesör," dedim yavaşça, "onu birlikte bulacağız."

—

Geri döndük Ariadne ve Rose'u almak için kulübeye—ve tabii ki Shadow. Canavar rahatlamayla kendinden geçti ve dilini sarkıtarak üzerime atladı. Ayak bileğim hala ağrıyordu ama artık idare edilebilir bir sızıydı.

Eichorn'un varlığı küçük kulübede büyük bir şekilde belirdi ve ben tanıştırmaları yaptığımda Ariadne ve Rose hemen suskun kaldılar. Eichorn onlara zar zor baktı; kaşlarını çatarak kulübenin etrafına bakıyordu. Muhtemelen yarım yüzyıl önce burada kalmış olduğunu fark ettim. Ariadne sandalyesini ona teklif etme bahanesiyle hızla kalktı, ancak onun sadece aralarına mesafe koymak istediğinden şüphelendim. Onu suçlamıyordum. Öteki dünyadan tutunan Eichorn için çiğ tanesi gibiydi; kısmen de dağlarda onlarca yıl dolaşmasına rağmen, yorgunluk belirtisi göstermemesiydi.

"Kahvaltı yok mu?" Wendell'in ağzından çıkan ilk kelimelerdi. Gözlerinin arasındaki boşluğu ovuşturuyordu.

"Julia henüz gelmedi," dedi Ariadne. "İyi misin?"

El sallayarak onu uzaklaştırdı. "Profesör Eichorn, Wendell ve bana de Grey'in Faerie'ye nerede rastlamış olabileceğine dair bir önsezi olduğunu söyledin. Wendell'in onu takip etmeye çalışabilmesi için bizi hemen oraya götürmeni öneririm." dedim.

"Yüceltilmiş tazı," diye mırıldandı Wendell.

"Emily," dedi Rose azarlayıcı bir sesle. "Kendini biraz fazla kaptırmıyor musun?"

"Hayır," diye çıkıştım. "De Grey, mümkün olan en kısa sürede bulmamız gereken bağlantı noktasının yerini biliyor. Her an, avcılar geri dönebilir veya belki de yeni bir suikastçı türü. Öyle ya da böyle, Wendell'in üvey annesi durdurulmalı."

"Eh, sen öne geçiyorsun*Ben,*" Rose dedi. "Tehlike o kadar büyük ki,*metodik*Ve *stratejik.*De Grey büyük ihtimalle faunlar tarafından kaçırıldı, peki onlarla karşılaşırsak planımız ne? Onlar vahşi yaratıklar—yaşadıkları diyar düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değil." Wendell'e doğru belirsiz bir el hareketi.

"Korkarım buna itiraz edemem," dedi Wendell. "Benim diyarım bazı tatsız Halklara ev sahipliği yapıyor. Barışçıl olanlardan biri olduğum için şanslısın."

"Evet, sen bir sükûnet örneğisin," dedim kuru bir şekilde, Rose Wendell'a dehşet içinde bakarken. Wendell ne bakışa ne de alaycılığa aldırış etmedi. Henüz cinayet nöbetleri ona geldiğinde bunların tamamen farkında olup olmadığını ya da bunları hayatın olağan dışı bir gerçeği olarak görüp görmediğini çözemedim.

Rose, Eichorn'a döndü. "Emily'ye Cambridge'de nasıl göründün? Trende mi? Onunla bağlantın nedir?"

"Bilmiyor," diye araya girdim Eichorn konuşamadan. Wendell ve ben bunu onunla çoktan konuşmuştuk. "Alplerden ayrıldığının farkında bile değildi, sadece benimle konuşuyordu."

"Hm!" dedi Rose. "Yine de orada*mutlak*bir bağlantı olabilir. Belki bir tür eser? Bir çapa, bir kapı yaratmak mı?"

Kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Dr. Rose, isterseniz burada kalıp teorileriniz üzerinde çalışabilirsiniz," dedim. "Geri kalanımız de Grey'i bulacağız."

Bana baktı.*Emily.*Bu adamla öylece gidip kaçamayız. Daha önce de söyledim ve içime işleyene kadar da söyleyeceğim: Halk'a olan güveniniz tehlikeli bir şekilde yersiz."

"Bran Eichorn Halk'tan değil."

"O, onların krallığında uzun süredir dolaşıyor*elli yıl,*"Rose öfkeyle gürledi. "Ona ne büyüler yaptıklarını kim bilebilir? Bizi bir bogle'ın tuzağına sürükleyebilir."

"Büyülenmiş değilim," dedi Eichorn soğuk bir şekilde. "Ve tam burada duruyorum."

Gözlerimi kısaca kapattım.*Bu yüzden yalnız çalışıyorum*, diye düşündüm. Wendell ile çoktan kapıdan çıkmış olabilirdim. "Farris, kararımı verdim. Bu benim keşif gezim, senin değil—bu konuda net olduğumuzu sanıyordum."

Kendini tam boyuna getirdi—benimkinden bir santim daha uzun. "Sen inatçı ve ölçüsüzsün. Bunlar bir bilginde üretken nitelikler değildir."

"Ve on yıldır yenilikçi bir fikrin olmadı," diye çıkıştım. "Halk'tan, yeni bilimsel yöntemlerden, Cambridge'deki güvenli, rahat rutinini bozan her şeyden o kadar korkuyorsun ki, kendini alakasız hale getirdin."

Eichorn elini masaya sertçe vurdu. "Bu çekişmenin Dani ile ne alakası var?"

Shadow ulumaya başladı. Wendell'e doğru sendeledi, sadece Ariadne tarafından durduruldu, Ariadne yakasını yakaladı. "Ona ne oldu?" diye bağırdı.

"Gölge," diye başladım öne doğru eğilerek.

"Bir fincan kahve olmadan hiçbir yere gitmiyorum," diye duyurdu Wendell. Ve sonra yere yığıldı.

—

Eichorn yapmadı Beklediğim gibi bizi vahşi doğaya götürdü, ama köy. Tükürmeye başlamıştı, çalkantılı gri bulutlar
Başımızın üstündekiler niyetleri konusunda kararsız görünüyorlardı ve her birkaç dakikada bir ayrılıp kırsala parlak güneş ışığı düşürüyorlardı. Ancak rüzgar sertliğini korudu, saçımı düğümünden savurdu ve çam kozalaklarını ve parlak yaprakları toplayıp yolumuza fırlattı.

Wendell'i geride bırakmak istememiştim, ama ne yapmalıydım? Açıkça, Eichorn'u Faerie'den çekip çıkarma çabası içindeki zehri hızlandırmıştı; onu merdivenlerden yukarı yatağına götürürken neredeyse duyarsızdı. Yatak odası üzerimize yağmur gibi yağmaya başladı ve ayaklarımızın altında papatyalarla benekli bir yosun halısı yayıldı. Kuş gölgeleri yerde uçuşuyordu, ama kuş göremiyorduk. Wendell'in gömleğini açtım ve gölgelerin orada da kümelendiğini gördüm. Onu bırakmaktan korkuyordum, ama yanında kalmaktan da aynı derecede korkuyordum. Ve böylece onu Ariadne'yle bıraktık ve onun diyarına giden yolu bilen tek kişinin peşine düştük.

Peki ya sonra? Soruyu bir kenara ittim. Wendell iyileşecekti. Bir şekilde bir çözüm bulacaktım.

Rose'un daha önceki itirazlarına rağmen bizimle gelmekte ısrar etmesi beni şaşırttı ama adam kararlıydı.

"Bu aptalca göreve tek başına gitmene izin vermeyeceğim," dedi. Bu küçümsemeye dayanan bir kararlılıktı ve bu yüzden de çok sinir bozucuydu, ancak daha önce onu eleştirdiğim için utanmaktan kendimi alamadım. Rose bir korkak değildi ve böyle bir şey ima etmem benim için küçük bir hataydı. Aslında, bize bu fırsatın sunulmasının sebebi oydu, çünkü Eichorn'un kurdelelerini geri almamızı öneren oydu. İçimden bir parça aramızdaki gerginliği gidermek için bir şeyler yapmak istiyordu, ancak zamanımız yoktu. Hava dönüyordu, Wendell ölümcül derecede hastaydı ve*bir şey.*

Wendell'in nemli, yosunlu odasında durup onu uyurken izlerken Rose, "Peri yardımı olmadan de Grey'i takip etmeye çalışacağız," diye belirtti. Yavaşça nefes verdim.

"Tam olarak değil," dedim ve dryadoloji müzesinden ödünç aldığım tasmayı çıkardım. Wendell ve benim gri sheerie ile savaşmamızın üzerinden çok zaman geçti gibi görünüyor. Ve yine de sadece birkaç hafta önceydi.

Gölge, şeyi boynuna taktığımda ilk başta etkilenmemiş gibi görünüyordu. Daha önce hem sıradan hem de peri yapımı tasmalar takmıştı. Ama yürüdükçe, hantal yürüyüşü daha zarif hale geldi ve sık sık durup bir şeyleri kokladı.

"Ne işe yarıyor?" diye sordu Rose.

"Hobgoblin yapımı," dedim. "Bazen grimleri bekçi köpeği olarak tutuyorlar. Bununla ilgili efsane, Shadow'un hızını ve duyularını artıracağını öne sürüyor."

Rose buna başını salladı ama dersler için enerjisinin tükendiğini görebiliyordum. Kendi peri eserlerine olan düşkünlüğü göz önüne alındığında, bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm. Cep saatine ek olarak, bir ev hanımı tarafından cilalanmış ve hava koşullarına ve başıboş çakıl taşlarına karşı dayanıklı bir çift çizmeye sahip olduğunu da öğrenmiştim. Shadow'un tasması bizi koruyacaktı ama aynı zamanda*o.*Yaşı göz önüne alındığında, sadık canavarımı bir zırh sunmadan tehlikeye atma fikri beni giderek daha fazla rahatsız etmeye başladı.

Kilise arkasındaki yükseltide durduğumuzda, Eichorn'a "Burada ne yapıyoruz?" diye sordum. Adını unuttuğum yoldan geçen bir çiftçi—sanırım birçok Haase'den biri—Eichorn'a hafif bir merakla bakarken bize başını salladı, yerel gelenekte bu kadar önemli bir yeri işgal eden aynı hayaletin o olduğunun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

"Sanırım burada ortadan kayboldu," dedi Eichorn. Bran Eichorn, az konuşan bir adam, normalde başkalarında takdir ettiğim bir özellik, ancak onun durumunda, neredeyse her ifade ayrıntılandırılmaya değer. Ayrıca akıl sağlığı seviyesini de kavrayamadım - bu ideal değil. O, öfkelenmiyor veya hiddetlenmiyor ve kendisine sorulduğunda mantıklı bir şekilde yanıt veriyor, ancak aynı zamanda tamamen acımasız görünüyor

de Grey'i arayışında ve Faerie'deki yalnız bir hapishaneden kaçışını takdir ettiğine dair çok az işaret gösteriyor—ya da aslında anlıyor—. Sanki orada geçirdiği zaman onu yürüyen bir mite indirgemiş, sadece hikayesinin tanıdık sınırlarını adımlayıp tekrar adımlayabiliyor.

Etrafıma baktım, ayak bileğimdeki sertliği ovmak için durdum. Tepenin arkasında, çoğunlukla ölü veya ölmekte olan, kiliseden kısmen bir perde oluşturan bir sıra bakımsız ağaç vardı ve altından geçen insan yapımı patika dikenli ısırgan otlarıyla kaplıydı. Bu, içgüdülerimi harekete geçirdiği için beni anında neşelendiren, davetsiz bir atmosfer yaratmıştı. Burada bir şey vardı, bundan emindim.

"Bizim teorimiz de Grey'in Grünesauge'da kaybolduğuydu," dedim Eichorn'a. "Son kurdelesi o vadiye bakan sırtta yatıyor."

"Evet," dedi Eichorn, "köylüler öyle düşündü. Sırtın üzerinden düştüğünü düşünüyorlardı. Grünesauge gerçekten de bağlantı noktasının yeriydi, ancak kaybolduğu yer burası değildi."

Tekrar sustuğunda, "Neden olmasın?" diye sordum.

"Kaybolduğu gece Grünesauge'a gittiğine inanıyorum. O gece vadiden kaçmak zorunda kaldığına ve bu yüzden ek kurdeleler bırakma fırsatı olmadığına inanıyorum. Onu kovalayan yaratıklar onu burada yakaladılar ve tam bu tepedeki bir kapıdan içeri sürüklediler."

"Nereden biliyorsunuz?"

Beni mor yoncanın üzerinden tepenin zirvesine götürdü. "Grünesauge orada," dedi işaret ederek.

"Ah," diye mırıldandım. Çok uzak değildi, o karanlık ağaç kümesi, aralıklı güneş ışığında göz kırpan küçük yeşil-mavi göl. Coğrafya anlayışım dağlık bölgeler tarafından her zaman şaşkına çevrilir ve orada, köyün kuzey ucundaki vadiye oldukça yakın olduğumuzu fark ettim; normalde kullandığımız daha uzun rota, kilisenin arkasındaki arazinin dikliği nedeniyle zorunluydu. Oraya ulaşmak için yolun çoğunu tırmanmamız gerekecekti, bazen kendimizi dik kaya yüzeylerinden aşağı indirmemiz gerekecekti.

"Dani tırmanabilir mi?" dedim.

"Dani tırmanabilirdi," diye onayladı, en azından bir anlığına da olsa tekrar insan gibi görünmesini sağlayan sessiz bir gururla, sonra ifadesi sert bir meşguliyete dönüştü.

"Elbette onun buraya geldiğine dair kanıt buldun," dedi Rose. "Aksi takdirde bunların hepsi anlamsız varsayımlar."

"Evet, Profesör," diye cevapladı Eichorn. "Benim neslimin bilginleri sizin modern yöntemlerinize sahip olmayabilirdi, ama yine de sizin düşündüğünüz kadar umutsuz değildik."

Cebinden bir zincir çıkardı. Zincirin ucunda bir anahtar sallanıyordu.

Onu elinden kaptım. "Bu nereye çıkar?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sakin olun, Profesör Wilde. Bu sıradan, insan yapımı bir anahtar. Dani'nin, Cambridge'de paylaştığımız dairenin anahtarı." Duraksadı. "Ortak. Çobanlardan biri Dani kaybolduktan kısa bir süre sonra buna rastlamış. Sanırım bilerek düşürmüş, böylece nereye götürüldüğünü öğrenebilirim."

"Tam olarak nerede bulundu?" dedim, manzarayı taramışken. Başını iki yana salladı. "Çoban hatırlayamadı. Sadece bu tepede olduğunu."

"Ama bir kapı bulamadın mı?" diye ısrar ettim. Arkamızda kilise çanları çalmaya başladı.

"Hayır. Tepeyi ve çevresini aradım ama sadece basit bir brownie evinin kapısını buldum. Bir gece kulübeye dönerken sis üzerime çöktü ve kayboldum."

"Bu manzaraya etki eden peri diyarlarının sayısı göz önüne alındığında anlaşılabilir," dedi Rose. Sanırım Eichorn'u yatıştırmaya çalışıyordu, Eichorn da ondan pek hoşlanmıyor gibiydi. Eichorn bunu fark ettiğine dair hiçbir belirti göstermedi.

"Gölge," diye mırıldandım ve köpek bana doğru yaklaştı. Birlikte yamaçta sistematik bir arama yaptık. Brownie kapısını kolayca buldum—tepede, dışında yoncaya çarpan bir sürü sarı düğün çiçeği olan oyuk bir yer. Kapıyı bulmam belki bir saat sürdü.*diğer*kapı.

"İşte," dedim. Yağmur bu sırada çarşaf gibi yağıyordu ve hepimiz sırılsıklamdık ve titriyorduk, Eichorn bile.

Tüm bu zaman boyunca homurdanıp kendi kendine mırıldanan Rose, kollarını kavuşturmuş bir şekilde yanıma geldi. "Ne? Hiçbir şey göremiyorum."

"Şu iki taş," dedim. "Nasıl bir yol çizdiklerini görüyor musun?" "Emily," dedi Rose, gözlüklerinden yağmuru silerek, "bu tepede dağılmış bir düzine kadar böyle taş var. Fırtına dinene kadar kilisede sığınmamızı öneriyorum."

"Bazen yağmur onları açığa çıkarır," dedim. Dikkatlice taşların arasına uzandım ve bir avuç toprak aldım. Sonra parmaklarımın arasından toz yağmuru halinde düşmesine izin verdim. Kemik kadar kuru, sanki yağmur ona dokunmak istemiyormuş gibi.

Eichorn, sanki başka türlü inanmaya izin veremezmiş gibi, toprağa kendisi dokundu. Sonra bana öyle uzun süre baktı ki, rahatsız oldum.

"Burada günlerimi geçirdim," dedi sonunda. "Sizin içgüdüleriniz Dani'ninkilerle uyuşuyor, Profesör Wilde."

Bunu önemsemedim. "Kapı bize kapalı olabilir. Ama Shadow'u alıp ötesinde ne tür bir alem olduğunu görmeyi denemeyi öneriyorum. Çok uzağa gitmeyeceğim.

— Wendell'a ihtiyacımız var."

Sessizce oluşturduğum plana ses vermedim—de Grey'i kaçıran Halk'la buluşup onun serbest bırakılması için onlarla pazarlık yapmayı deneyebilirdim. Daha önce perilerle pazarlık yaptım ve çoğu bilginden daha başarılı oldum. Özellikle tutuklu bir hayalet gibi kaprisli olduğunda, gardiyanları bulmanın daha karlı olacağını düşündüm.

"Kesinlikle söz konusu değil," diye duyurdu Rose. Beyaz saçlarının uçuşan yelesi kafasına yapışmıştı, bu da ona yaşlı, sarkık bir görünüm veriyordu. "Kapının ötesinde hangi alemde olursa olsun de Grey'i bulabileceğimizi bile bilmiyoruz."

"Buradaki diyarlar bir labirent," diye cevapladım. "Üst üste biniyorlar ve iç içe geçiyorlar. Sadece bu değil, de Grey ve Eichorn da*zaman.*De Grey'i o uçurumda yaşlı bir kadın olarak gördüğüm için, onun daha genç bir versiyonunun bu kapının ötesinde olmadığı anlamına gelmiyor. Aslında, bu tamamen olası görünüyor."

"'Struth," diye mırıldandı Rose, elini yüzünün yan tarafına doğru kaydırarak. "Bu

neden zor?" dedim, sinirlenerek. Rose kariyerini Folk'u inceleyerek geçirmişti. Artık bu tür paradokslara alışmış olmalıydı.

Rose yumuşak bir kahkahadan öte bir cevap vermedi. Kapıyı incelemek için diz çöktü. "Görünüşe göre sonsuza dek senden bir adım gerideyim, Emily. Belki de bu şekilde devam etmeliyiz. Tek başına gitmene pek izin veremem."

"Sadece engel olacaksın," dedim, çünkü nezaket için zamanımız yoktu. "Merhaba?" diye seslendi bir ses. "Yardıma mı ihtiyacın var?"

Döndüm. Daha önce yanından geçtiğimiz yaşlı çiftçiydi - hala adını hatırlayamıyordum. Kilisenin arkasından aşağı inen patikanın biraz yukarısında durup bize gözlerini kısarak bakıyordu.

"İyiyiz, Agnes," diye seslendi Rose.

"Ne?"

"İyiyiz!" diye bağırdı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. İlkinin arkasında ikinci bir köylü belirdi—Agnes'in kocası, sanırım, belirgin bir kamburu olan kır saçlı ufak tefek bir adam. Almanca konuşuyorlardı, endişeli bakışlarını bize doğru çeviriyorlardı.

"Karanlık yakında, biliyorsunuz," diye seslendi Agnes bize. "Çok aptalca."

"Evet, biliyoruz," diye yanıtladı Rose. "Araştırma yürütüyoruz." "Ne?"

"Araştırma!"

Boş bir sessizlik oldu. "Çok fazla İngilizcem yok," dedi Agnes. "İçeri gir! Aptal!"

"Onlardan kurtulmamız lazım," dedim dişlerimin arasından.

Rose, Almanca olarak tekrarladı. Agnes kocasıyla tekrar görüştü. Ya Rose onları ikna etmişti ya da intihara sürüklenmişlerdi.

Ziyaret eden yabancıların içgüdüleri, sonunda dönüp kiliseye doğru yola koyuldular.

"Agnes geçerli bir noktaya değiniyor," dedi Rose kuru bir şekilde. "Işığı kaybediyoruz. Kapımızı tırmalayan aynı yaratıklarla karşılaşmak istemiyorum."

"O zaman geri dön," diye çıkıştım. Başkalarının fikirlerini dinlemekten bıkmıştım. İçgüdülerim beni daha önce hiç yanlış yönlendirmemişti; yalnız olsaydım, Gölge ile birlikte çoktan peri kapısından geçmiş olurdum.

"Bu neydi?" diye mırıldandı Eichorn.

Döndüm. Azalan ışıkta, sadece bir şekil seçebiliyordum - ince ve çocuk boyunda bir yaratık, başının üzerinde yükselen bir şey vardı.

Boynuzlar.

Rose fenerini aradı ve ışık korkunç bir yüze düştü, sadece bir kalp atışı kadar görülebiliyordu. Aydınlık, şişkin gözler; gördüğüm hiçbir yaratığa benzemeyen uzun bir burun. Boynuzlar bükülmüş ve kemikliydi - onları ağaç halkalarına benzeten her kimse şiirsel bir ruhtu, çünkü hastalıklı büyümeler gibi kabuklu şeylerdi.

"Aman Tanrım!" Bir adım geri sendeledim. O kadar hızlı oldu ki sadece bir hareket parıltısı yakaladım: Shadow öne doğru atıldı, tasma ona yaşlı kemiklerinin artık sahip olmadığı bir çeviklik kazandırdı.

"Gölge, hayır!" diye bağırdım, ama köpek bana aldırış etmedi. Bir anda perinin üzerine çıktı ve bir an için sadece diş gıcırdatması ve ıslak bir nefes alma sesi duyuldu, sonra sessizlik oldu. Gölge karanlıktan çıktığında, eski boyutunun iki katına ulaşmıştı, burnu açık dişlerinin etrafında kanıyordu.

Rose bir çığlık attı ve geriye düştü. Ama arkasında birkaç faun daha vardı—sanırım. Yaratıklar gölgelerde kalmayı tercih ediyor gibiydi, ki bu onların görünüşleri göz önüne alındığında daha iyi olurdu, ancak bu titrek fener ışığının paslı bir çivideki iplik gibi yüzlerine ne zaman takılacağını asla bilemeyeceğiniz anlamına geliyordu. Faunlar tarafından yapılmış bir büyünün üzerime çöktüğünü hissettim, ama neyse ki omuz silkip geçebilecek kadar zayıftı—o kadar zayıftı ki pelerinim olmadan bile buna dayanabileceğime inanıyorum.

Grünesauge perileriyle olan olayın tekrarlanmasını istemediğimden Rose'u faunlardan ayırdım, ama o bana karşı koydu. Sanki bir şey onu ele geçirmiş gibiydi; beni üzerinden atmayı başardığında, bir kuklanın sarsıntılı yürüyüşüyle faunlara doğru geri yürüdü.

Yemin ettim. Kolayca görmezden geldiğim büyü Rose'u tamamen tuzağa düşürmüştü. Canavarlara atılmasını engellemek için onu tökezletmek zorunda kaldım; uzun bir inlemeyle yere indi.

Faunların tasmalı köpek sürüleri vardı—büyük ağızlı küçük yaratıklar. "Köpekler"i sadece daha iyi bir kelime bulamadığım için kullanıyorum—onlar oldukça

Görünüşte daha çok iri farelere benziyorlardı, duruşları küçük, kambur adamlardı. Onlarda mantıklı olan hiçbir şey yoktu ve onlardan ürken yanım gözlerimi zorla kaçırmaya devam ediyordu. Gölge köpekleri gördü ve başını geriye atarak, beni karanlık tüneller ve kıvranan solucanlar vizyonlarıyla dolduran uluyan bir uluma sesi çıkardı, ta ki cebimdeki parayı kavrayıp kendimi beşe kadar saymaya zorlayana kadar. Peri köpekleri tek vücut olarak efendilerinden kaçtılar, onları engellemeye çalışanlara hırladılar ve saldırdılar. Faunlardan birinin bacağı neredeyse ısırılıyordu.

"Gölge!" Kollarımı canavarın boynuna doladım, tasmayı tutmaya çalıştım. Beni kurtarmaya çalışırken başı ileri geri sallanıyordu. Artık daha da büyüktü, omuzları neredeyse benimkine ulaşıyordu, ama korkunç derecede zayıftı, kemikleri teninden dışarı çıkıyordu. Doğal halinde, cazibesizken olduğundan daha çok bir Kara Tazıydı. Tasmayı ona taktığım için kendime lanet ettim.

"Gölge-" Tekrar denedim, yarı hıçkırarak, ama bana hiç aldırış etmedi.

Faunlardan biri Rose'u tutmuş ve adamı pelerininden tutarak tepenin üzerinden sürüklüyordu. Pelerin onu boğuyormuş gibi görünse de ürkütücü bir şekilde hareketsiz yatıyordu. Birkaçı, Eichorn'un kırık bir dalla onlara saldırdığı sırada onu çevrelemişti. Diğerleri sessizce köpeklerinin peşinden koşuyordu—bu yaratıklar hakkındaki en kötü şeydi. Her şey sessizce yapılıyordu. Sonunda Shadow'u geriye doğru ittim ve Rose'un peşinden atıldım, ama aniden her yerde ışık belirdi, yamaçta parladı.

"Bizim iyi komşularımız!" diye bağırdı Almanca bir ses.

"Işıkları yak!" diye bir ses daha geldi. "Bunların bizim misafirlerimiz olduğunu onlara bildirin. Sunuları atın!"

Agnes ve kocası geri dönmüştü—onları seçebiliyordum, fenerlerini havaya kaldırmış bir şekilde yamaçtan aşağı yalpalayarak tırmanıyorlardı. Kötü düşünülmüş ve tamamen hak edilmemiş bir nezaketle, uyarılarına rağmen yerel Halkın en korkutucularıyla boğuşan aptal bilginlerin yardımına gitmek üzere bir avuç köylüyü toplamışlardı. Hıçkırıkla kahkaha arasında bir şey olan boğuk bir ses duydum.

"Geri çekilin!" diye bağırdı Eichorn köylülere. Rose ayağa kalkmaya çalışıyordu, hırıltılı bir şekilde, çünkü faunlar onu köylülerin kendilerine fırlattığı "sunuları" kapması için serbest bırakmışlardı. Kanlı et parçaları beklerdim ama bunun yerine gülünç bir şekilde sebze atıyor gibiydiler -çoğunlukla havuç ve soğan.

Nasıl oldu? Sahne, hafızamda bir gürültü ve hareket bulanıklığı. O sırada güldüğümü sanıyorum—evet, gülüyordum. Havuç yağmuruyla yatıştırılan o kabus gibi canavarların görüntüsü, yıpranmış soğukkanlılığım için fazlaydı ve bir an için bunun konferanslarda anlattığım veya öğrencilerimi güldürmek için kullandığım başka bir hikaye olacağını düşündüm. Çünkü Halk korkunçtur

gerçekten de canavarlar veya zorbalar veya her ikisi de, ama onlar da gülünç değil mi? İster sebzelerle dikkati dağılmış vahşi canavarlar olsun, ister samanı altına çevirebilecek kadar güçlü yaratıklar olsun, ki bunu basit bir kolyeyle memnuniyetle takas edecekler, ister kendi peleriniyle devrilen büyük bir kral olsun, tüm peri hikayelerinde absürt bir dokuma ipliği vardır, Halkın kendisi bundan tamamen habersizdir. Sanırım her şey dağılırken bunu düşünüyordum.

Agnes'in kocası bize ilk ulaşan oldu, hemen arkasında Roland Haas ve Eberhard Fromm vardı. Ne yaptıklarını düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yok; belki de faunlarla akıl yürütmeyi veya kahramanca aramıza girmeyi düşünüyorlardı. Shadow, kana susamış tahminine göre bana fazla yaklaşan faunlardan birini daha parçalamayı yeni bitirmişti. Artık o kadar büyüktü ki bir savaş atını bile korkutabilirdi, kürkü uzundu ve karanlık deniz altı akıntılarındaki deniz yosunu gibi dalgalanıyordu ve başının etrafında bir yele oluşturuyordu. Belki de köylülerin yaklaştığını fark etmemişti ve sadece gözünün ucuyla bir hareketlenme gördü, gölgelerden fırlayan potansiyel bir faun. Eberhard yanıma ulaştığında Shadow saldırdı, kocaman çeneleri adamın göğsünü kavradı, onu yerden kaldırıp şiddetle salladı, sonra da bir kenara fırlattı.

—

hatırlamıyorum takip eden olayların sırası; hepsi kargaşa. İlk korkunç çığlığından beri ne hareket eden ne de konuşan Eberhard Fromm, köylüler tarafından bir yere götürüldü; onlar bize nerede olduğunu söyle. Çoğu, kaosun içinde tam olarak ne olduğunun veya bizim bunda ne rolümüzün olduğunun farkında değildi. Diğerleri de yakında onları bilgilendirecekti, biliyordum. Faunların tehdidi hala üzerimizde asılı dururken, sağanak haline gelen o yağmurda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu, kulübeye aceleyle geri çekilmekten başka.

Ve böylece burada ateşin başında oturmuş, sanki içinde bulunduğumuz duruma bir anlam vermek onu rahatlatacakmış gibi bu günlüğü karalıyorum. Kulübenin her gıcırtı ve iniltisi, ister peri ister ölümlü olsun, dost olmayan ziyaretçiler korkusuyla kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Yaptıklarımızdan sonra, burada ne kadar süre barınmamıza izin verilecek? Ben ne yaptım. Bunu yaptım.

NOTLARI ATLA

* Deirdre, perisinin ölümünün intikamını almak için ordusunu Periler Diyarı'na gönderen İrlandalı bir kraliçeydi. kocasının kardeşlerinin elinden. Shell Halls Prensesi muhtemelen Fransız kökenlidir, bir çeşidi *La prenses ve le trône de sel.*"Tuz anlamına gelen "Sel" muhtemelen "kabuk" olarak yanlış çevrilmiştir, ancak hikayenin çerçevesi aynıdır: Denizaltı krallığının peri prensesi hayatını nişanlısının, bir ada krallığının prensinin ölümünün intikamını almaya adar. Bu, denizden ayrılmanın onu yavaş bir ölüme mahkûm etmesine rağmen, nişanlısının cinayetindeki son komplocuları öldürdükten sonra sonunda yenik düşer.

Bunu okuduktan sonrason giriş bitti, dün geceki duygudan korkuyorum rasyonel yeteneklerimi altüst etti. Olayları açıklamaya çalışayım. Şimdi, her zamankinden daha fazla, hayatta olduğum son günlerimin doğru bir kaydını bırakmanın önemli olduğunu hissediyorum.

Ne melodram! Ama bunun nasıl yanlış olduğunu göremiyorum.

Doğal olarak döndüğümüzde kulübe bir kabustu. Wendell'in penceresinden sarkan sarmaşıklar çatının her yerine tırmanıyordu. Çimenler artık bu dünyanın bu kısmında yeri olmayan bir çiçek olan çan çiçekleriyle doluydu ve kulübenin arkasındaki uçurumdan gizemli dalga sesleri geliyordu. En tuhafı ise yağmurdu, rüzgarlı bir dağ sağanağından hafif bir çiselemeye dönüşüyordu, ancak yalnızca kulübenin birkaç metre yakınında durduğunuzda, sanki birisi kulübenin üzerinde hafifçe sızdıran bir şemsiye tutuyormuş gibi.

Wendell'i uyanık bulduk, çizmelerini aramak için kulübede sendeleyerek dolaşıyordu, açıkça peşimizden gelmeye kararlıydı. Büyük bir telaşla peşinden gelen Ariadne, aceleyle uyurken Poe'nun keklerinden birini boğazından aşağı zorla soktuğunu, ardından kendini toparlayıp nereye gittiğimi sorduğunu anlattı. Geceye doğru sendeleyerek çıkmasını sadece pelerinini ve çizmelerini saklayarak engellemişti ve iyi ki de engellemişti, çünkü solgun ve titriyordu ve açıkça bahçeye kadar bile gitmeye cesaret edemeyecek durumdaydı. İçeri girdiğimde beni sımsıkı sardı, onu geride bıraktığım için beni azarladı ve onu ateşin yanındaki sandalyelerden birine oturtmayı başardım. Ariadne aceleyle onun etrafına bir battaniye örttü, sanki bu onu tekrar hücum etmekten alıkoyabilirmiş gibi.

"Eşyalarımı hangi cehennemde sakladın, şeytan?" diye sordu. Ariadne ona yorgun ama muzaffer bir sırıtış attı. "Pelerinin Dr. Rose'un yedek pelerininin içindeki dolapta, onu ters çevirdim. Hemen yanından baktın.

çizmeler için biri dışarıdaki çiçek kutusunun içinde, diğeri ise yatak odamda açıkça görülebilecek bir yerde, dağınıklık yüzünden bakmaktan nefret ediyorum."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Wendell. "Teyzenin kurnaz aklına sahipsin." Rose,

Wendell'in karşısındaki koltuğa oturdu ve bana ayak dayanağını aralarında bıraktı. Ariadne ve Eichorn masaya oturdular. Eichorn, faunlar ona sorun çıkarsa da çıkarmasa da, de Grey'i takip etmeye çalışmak için sabahın ilk ışıklarıyla birlikte peri kapısına döneceğini söylemişti ve o zamandan beri düşünceli bir sessizliğe bürünmüştü, belli ki bundan öte hiçbir şeyin yorum yapmaya değmeyeceğine karar vermişti. Shadow, kuyruğu aşağıda, her zamanki pozisyonuna ayaklarımın dibine doğru süründü. Yaptığı şey için onu azarlamamıştım ama biliyordu—biliyordu. Elbette tasmayı çıkarmıştım; tepede bir yere düşmüştü ve bu da sinir bozucu Dr. Hensley'nin bana kredi vermeyi reddetmesinin doğru olduğunu kanıtlıyordu. Tasmayı çıkarır çıkarmaz, Shadow eski haline dönmüştü, sadece biraz yorgundu—dönüş yolculuğu sırasında birkaç kez arkamıza düşmüştü, ben fark edip ona doğru koşana kadar kararlı bir şekilde topallayarak yürümüştü. Her seferinde ona sarılıyordum, suçluluk duygum kabarıyordu ama o hâlâ aramızda bir şeylerin ters gittiğini biliyordu ve bunu her yaptığımda gerginleşiyordu, sanki ne beklemesi gerektiğini bilmiyormuş gibi; bir kucaklama mı, yoksa bir tokat mı?

"Faunlardan nefret ediyorum," dedi Wendell, sonunda macera hikayemizin sonuna geldiğimde ve Rose, Eberhard'ın yaralarına dair karamsar değerlendirmesini eklemişti. "Sıkıcı yaratıklar! Tekrar kral olduğumda onları Ağlayan Madenlerin derinliklerine sürgün edeceğim."

Shadow'un başını okşamak için aşağı uzandı. Wendell'in Shadow'un korkunç saldırısına dair anlattıklarına tepkisi, esas olarak bunun için yaptığımız yaygaraya duyduğu şaşkınlıktan ve bizi faunlardan koruduğu için canavara duyduğu cömert övgülerden ibaretti.

"Karanlıktı, Em," dedi, ifademi fark ederek. "O korkunç yaratıklar saldırıyordu - köylüler iyi niyetliydi, ama yolumuza çıkmamalıydılar. Shadow'u suçlayamazsın, kesinlikle."

"Hayır," dedim, Shadow'u suçlamadığımı ama beni korkuttuğunu belirtmeden. Kendi sevgili canavarımdan korkuyordum ve dokunmaktan kendimi alamadığım bir yara gibi hissediyordum. "Olanlar tamamen benim hatamdı. Onu buraya ben getirdim. Okuduğum birkaç hikayenin ötesinde ne gibi etkileri olacağını bilmediğim halde ona o tasmayı taktım." Tanrım, ne kadar da aptalmışım.

Wendell gülümsedi ve Shadow'un ağzını ellerinin arasına aldı, ona köpeğin göz kapaklarının düşmesine neden olan hoşgörülü bir boyun masajı yaptı. "Şahsen, Shadow'un geliştirmeye ihtiyacı olduğunu hiç düşünmedim. Sen öyle misin canım?"

"Keşke*Onlar*"Durdururdum," dedi Ariadne sandalyesinde kıpırdanarak. Konuşmaya pek dikkat etmiyordu, kapımızın diğer tarafından gelen uğursuz sıyrıklar ve çarpmalarla çok fazla meşguldü. Daha önce gece ziyaretçilerimizi hiç bu kadar net duymamıştık. Şiddetli yağmurun bizi çağırıp çağırmadığını merak ettim.

bir şekilde, bizim geldiğimizden beri en kötü fırtınaydı. Kulübeye dokunmasa da, vadi boyunca rüzgarın ulumasını duyabiliyorduk. Ariadne, kilidin düzgün bir şekilde takılıp takılmadığını kontrol etmek için üç kez kalkmıştı.

Rose kulübeye döndüğümüzden beri neredeyse sessizdi. Şimdi, ellerini yuvarlak karnının üzerinde kavuşturmuş bir şekilde düşünceli bir şekilde çökmüş bir şekilde oturduğu karşıdaki koltuktan kendini kaldırdı. Hak ettiğim hakarete kendimi hazırladım, ancak Rose sadece, "Eşyalarımızı toplamamız gerektiğine inanıyorum. Eberhard'ın sağlığını sormak ve ruh halini anlamak için ilk ışıkta kafeye ineceğim. Ancak köylülerin bizi tahliye etme olasılığının yüksek olduğunu düşünüyorum. Halklarını kızdırdık ve yerel bir ileri gelene saldırının sebebi olduk. Dryadologlar daha azı için köylerden kovuldular." dedi.

"Evet," diye kabul etti Wendell. Elimi tutuyordu—elini tuttuğunu fark etmemiştim—ve başparmağını eklemlerimin üzerinde nazikçe gezdiriyordu. "Çok fazla zorlama, Em—burada pek şansımız yokmuş gibi. Rus sitelerinden birini deneyeceğiz."

"Rusya'ya seyahat edebilecek durumda değilsin!"

"Oh—Poe'nun keklerinden biri daha beni düzeltecek," dedi neşeyle, ama ona inanmadım. Vicdanımı rahatlatmaya çalışıyordu. Hatamın boyutunu fark ettiğimde üzerime soğuk bir sis çöktü, bu hata sadece bize hoş geldin ve nezaketten başka bir şey göstermeyen köylülerden birinin hayatını almış olabilir, ama belki de sonsuza dek bağlantı noktasını bulma umutlarımızı yok etmiş olabilir. Karanlık görüşümü kararttı.

"Belki de köylüler bize karşı bu kadar dik durmayacaklardır," dedi Ariadne ayağa kalkıp merdivenlere doğru yürürken. Wendell bana sert bir bakış attı ama beni durdurmaya çalışmadı. "Haas kızlarından birkaçıyla arkadaşım. Diğerlerini ikna edebilirler."

Rose cevap olarak bir şeyler mırıldandı ama duymadım. Yatak odamın merdivenlerine doğru sendeleyerek çıktım—Shadow beni takip etmedi, bu da sadece sefillik hissimi artırdı. Kanlı peri ayağını zeminin yarısında buldum ve kapıyı açar açmaz yavaşça kapıya doğru sürüklenmeye başladı. Şeyi kaptım — hayal gücüm müydü yoksa eskisinden daha mı sıcaktı?— ve yatağın altına geri ittim. Tuz çemberinde bir boşluk bırakmış olmalıyım ve dikkatlice etrafına bir başka kalın halka döktüm.

Kapım, bir elimde tuzla, diğer elimde pencere pervazında, fırtınaya bakmadan bakarken açıldı. Wendell'i bekleyerek döndüm; ama şaşkınlıkla gördüm ki, Rose'du.

"Ah," dedim. "Yani haysiyetime biraz saygı göstermeye ve beni diğerlerinden uzaklaştırmaya karar verdin."

Kaşlarını çattı ve orada öylece durmaya devam etti. "Ee?" diye sordum. "Başlayabilirsin de. Küstahlığım beni Halk'tan çok da korkmaz yaptı,

temsil ettikleri tehlikeyi küçümseyerek. Hayır, boş ver—bunu atlayabilirsin, çünkü bu düşünce sadece son bir dakikada kafamdan bir düzine kez geçti.”

"Emily," dedi, "bu konuda yaptığın yaygarayı oldukça saçma buluyorum." Öyle şaşırmıştım ki neredeyse tuzu düşürüyordum. "Sen*Ne*?”

Yatağımın ayağına oturdu. "Bir sonraki hamlemizi planlamak için seni aşağıda kullanabilirdik, ama sen o tepede olanlar yüzünden kendini suçlamakla meşgul görünüyorsun."

Keskin bir nefes verdim. "Wendell gibi konuşuyorsun."

"O zaman anlaşacağımız tek zaman," dedi Rose. "Bunların hiçbirini duyarsızlıktan söylemiyorum. Ama biraz bencilce, değil mi? Senin hatan yüzünden her şey mahvoldu. Şimdi bize bir çıkış yolu bulmamızda yardım etmelisin, kendini kapatıp somurtmak için değil."

Ağır ağır yanına oturdum. "Bir an için bana ilham verici bir hikaye sunacağını düşündüm. Burada yaptığım şeye bir çözüm bulmam için beni motive edecek çok akıllıca bir şey."

"Sana patronluk taslamam. Eberhard'a olanların bir çözümü yok. Bunu hayatının geri kalanında yanında taşıyacaksın." Duraksadı. "Neden bir hikaye istiyorsun?"

Bir kahkaha attım ve yüzümü ellerimin arasına aldım. "Evet, sanırım öyle yapardım."

"Pekala. Bilgelik cephesinde hiçbir söz veremem. İşte Alpler'e ilk seferlerimden birinden bir hikaye.

"Genç bir manno olduğumdan beri bu bölgenin folklorunu inceliyorum, bunun ne kadar zaman önce olduğunu belirtmeyeceğim. Şunu söylemek yeterli ki, dönem yeterince eskiydi ve bazı eski akademisyenler hala diğer doğaüstü varlıkların varlığı hakkında spekülasyon yapıyordu - hayaletler; cadılar - ve Halk'ın bazılarının tamamen ayrı yaratıklar olarak kategorize edilip edilmemesi gerektiği konusunda tartışıyorlardı. Elbette, şimdi bunun tersinin doğru olduğundan makul ölçüde eminiz - iblislere, hayaletlere ve benzerlerine atfedilen eski masalların çoğu aslında Halk veya onlarla yakın bir ilişki kurmuş ve bu nedenle kendi büyücülüklerine sahip olduklarına inanılan ölümlüler hakkındaydı. Her neyse, İskoçya'da bir süre kalmıştım, evi olarak iddia ettiği köydeki çeşitli kişileri taklit etmeyi seven özellikle huysuz bir boggart'ı araştırıyordum - alışılmadık, bu,[*1] — Bu da doğal olarak yerli halkı rahatsız etti.

"İsviçre Alpleri'nde daha basit bir çalışma konusuna sahip olmaktan mutluydum - yerlilerin Alpler'in yükseklerinde terk edilmiş bir kulübeyi rahatsız ettiğini düşündükleri bir hayaletin varlığını çürütmek. Oluşturduğum hipotez - sonunda doğru olduğunu kanıtladım, ancak iki sezonluk saha çalışması gerekti - sözde hayaletin aslında 'çığlık atan' olarak bilinen bir tür İsviçre banshee'si olduğuydu.

Ülkenin başka bir yerindeki kobold'. Başlangıçta, yine de, çok şaşkındım. Yaratık tavan arasında inleyerek ve zincirleri şakırdatarak dolaşırken, ben bir hafta boyunca kulübede uyudum. O zaman birinin benimle eğlendiğini anlamalıydım, ancak o yaşta kendimi çok ciddiye alıyordum ve bu olasılık aklımdan bile geçmedi. Yerel halkla yaptığım çeşitli görüşmeler sırasında, köylüler aniden saçma sapan şeyler söylemeye başladığında daha da şaşkına döndüm. Onlardan hayalet gördüklerini tarif etmelerini istiyordum ve bana sinek kuşu yetiştiriciliğinin inceliklerini veya bir gül çalısını yıkamanın doğru yolunu anlatmaya başlıyorlardı. Konuştuğum her köylü, ertesi gün onları gördüğümde karşılaşmayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.

"Belki de tüm bunların nedenini tahmin etmişsinizdir—evet, tahmin ettiğinizi söyleyebilirim. O lanet olası boggart, Caithness'ten getirdiğim eserlerden birine binip gelmişti, son insan arkadaşının portresi. İskoçya'da yaptığı gibi İsviçreli köylüleri taklit ediyordu. Ayrıca sözde hayaleti de taklit ediyordu. Köylülerin kıyafetlerini çalıyordu—kadın elbiseleri, sabahlıklar, rahibin cübbesi, aklınıza ne gelirse—ve görünmez haliyle kasabada dolaşıyor. Köylüler doğal olarak bunun*onların*hayalet, böyle bir şey yapmamıştı ve bu yüzden onu sadece bir baş belası olarak gördüler. Beni kovmakla tehdit etmeye başladılar ve ben boggart'a saçmalıklarını durdurması için yalvarırken, o belediye başkanının en iyi pazar kıyafetlerini giyip o aptal zincir şakırtısı sesini çıkararak köyde dolaşmakta ısrar etti. Her şey oldukça anti-klimaktik bir şekilde sona erdi - sonunda boggart, boggartların her zaman yaptığı gibi yoruldu ve portre çerçevesinin içine kıvrılıp uyudu. Onu Caithness'e geri postalayabildim, yerliler onu özlememiş olsa da."

Bir an sessiz kaldık.

"Çok saçma bir hikayeydi," dedim. "Beni neşelendirmesi mi gerekiyordu?"

"Öyleydi," diye itiraf etti Rose. "Şimdi düşününce, zavallı bir girişim. Bu tür şeylerde pek iyi değilim."

"Ben de değilim," dedim. "Geçen ay öğrencilerimden biri ofisimde gözyaşlarına boğuldu. Kedisi ölmüştü ve kötü notuyla haftasını daha da mahvetmiştim. Sanırım ona fazladan bir kredi ödevi verdim ve aceleyle gitmek için bir bahane uydurdum. Bir insanı nasıl rahatlatacağımı bilmiyorum."

"Evet, ağlamalarından nefret ediyorum" dedi Rose.

"Pekala," dedim, "Her iki şekilde de çabanızı takdir ediyorum." Ve şaşırtıcı bir şekilde, gerçekten de takdir ettiğimi gördüm.

Küçük bir sessizlik oldu. Rose dalgın dalgın kulağını kaşıdı ve gümüş lamba ışığında titredi. Wendell bunu yapmıştı, diye hatırlattım kendime ve kendimi bir an için bununla oturmaya zorladım. Wendell'in büyüsünün sınırlarını bilmiyordum ve belki de asla bilemeyecektim.

Sonra Rose şöyle dedi: "Bence*BEN*"Bir sonraki kitabınıza önsöz yazmalısınız."

"Sen-" Kendimi sarsmak istedim, çok beklenmedik bir şeydi. "Önsözü sen yazmak istiyorsun."

"Emily," dedi eski küçümsemesinden birazını kullanarak, "o beceriksiz yaratığın sana Halk hakkında çok şey anlatabileceğinden şüphem yok ama sana bir akademisyen olmak hakkında öğretebileceği hiçbir şey yok. Araştırma. Metodolojiler. Zamanımda birçok parlak genç zihne akıl hocalığı yaptım, biliyorsun. Senin ensene nefes almak istemiyorum ama, neyse—kapım her zaman açık olacak."

Bunu biraz garip bir şekilde söyledi, bu yüzden bunu kastettiğini anladım. "Teşekkür ederim," dedim, çünkü başka ne söyleyebilirdim ki? Hala sersemlemiştim.

"Beni kibirli ve hayal gücünden yoksun bulduğunuzun farkındayım," dedi. "Zamanla daha az öyle olacağımı sanmıyorum - korkarım ki yaşla birlikte, kurtulması zorlaşan kalıplara yerleşiyoruz. Ama genç yetenekleri tanıma ve rehberlik sunma konusunda ustayım. Benden öğreneceğiniz hiçbir şey olmadığını düşünebilirsiniz, ama-"

"Aslında Profesör, daha önce hiç olmadığı kadar dar görüşlülüğümün farkındayım."

"Harika," dedi ve ikimiz de biraz güldük. Suçluluğum azalmamıştı ama artık onunla birlikte umut da karışmıştı. İkimiz de bu tür yürek ısıtan anları nasıl sonlandıracağımızı bilmediğimizden, garip bir sessizlik oldu.

Neyse ki, ikimiz de aşağıdan gelen tuhaf bir sesin farkına vardık. Bir süredir, uzaktan, farkındaydım -bir tür gümleme sesi- ama bunu, bazen taşmasına izin verildiğinde su ısıtıcısının çıkardığı, kancasında ileri geri sallanmasına ve şömineye çarpmasına neden olan ses sanmıştım.

"Bu da ne yahu?" dedim.

"Bilmiyorum," dedi Rose. Benim gibi, o da kesintiden rahatlamış görünüyordu — ikimiz de, duygusal bir alışverişten sıyrılmaktansa doğaüstü bir davetsiz misafirle yüzleşmeyi tercih ederdik. Aşağıya doğru ilerledik, ardından kaotik bir sahneyle karşılaştık.

Ariadne panik içinde ileri geri koşturdu, sandalyeleri kapıya dayamak için çekti, sonra sandalyelerin üzerine odun yığdı. Eichorn kendi ağırlığını kapıya bastırıyordu, kapı birisi -birileri- endişe verici bir şekilde sallanıyordu. *şey*— en azından bir öküz büyüklüğünde olmalıydı, kaba kuvvetinden yola çıkarak, diğer tarafa vurulmuştu. Daha korkunç bir gürültü duymamıştım, çünkü vurmaya şiddetli bir kazıma sesi eşlik ediyordu, sanki tahtalar aynı anda bir testereyle kesiliyormuş gibi. Gece ziyaretçilerimizin kapımızı tırmalama girişimlerinden vazgeçtikleri ve şimdi onu parçalara ayırmaya kararlı oldukları açıktı. Özellikle vahşi bir başka*patlama*tavandan toz yağdırdı.

Bu arada Wendell, bacaklarının üstünde battaniyeyle sandalyesinde oturmuş, ilgili görünüyordu ama olup bitenlerden pek de endişeli değildi.

çay.

"Şimdi neden böyle oluyor?" diye sordum, kimseye değil.

"Bunlar adaklar," dedi Ariadne inleyerek. "Her şey varken, onları dışarıda bırakmayı unuttuk! Aman Tanrım—yiyecekler *biz*Şimdi!"

"Adaklar," diye tekrarladım. Wendell'a döndüm. "Bu kadar mı?"

Bana hafifçe gülümsedi ve omuz silkti, sonra tekrar kapıyı izlemeye döndü, uzun parmaklarından birini düşünceli bir şekilde çay fincanına vuruyordu.

"Teyze!" diye bağırdı Ariadne. O da şimdi kapıya yaslanıyordu, tahtalardan birinde uzun bir çatlak belirdi. "Belki de peri ayağıdır—ne düşünüyorsun? Onu kaybeden faun olabilir mi, geri vermemizi mi talep ediyor? Belki de verirsek bizi rahat bırakırlar."

"Hmm," dedim, bunu düşünerek. Birkaç anının yüzeye çıkmasına neden oldu - Wendell'in gece teröristlerimize karşı küçümseyici tavrı; sunduklarımıza karşı küçümsemeleri. Eichorn'un ortaya çıkışı, beni bir hayalet gibi nasıl rahatsız ettiği - ayak *O*Ayrıca. İskoçya'daki o tozlu bodrum arşivinden, bana ilk görünmesinden sadece iki gün önce gizlice çıkarmıştım.

“Profesör,” dedim ona, “üzerinizde Faunlara ait bir şey yok, değil mi?”

Bakışlarını kapıdan ayırdı. Cevap vermek yerine, sessizce sorumu düşündü, sonra sakin bir şekilde boynundan bir zincir daha çıkardı. Üzerinden tek bir diş sarkıyordu, rahatsız edici derecede uzun ve keskindi, etçil dinozorlar üzerine bir müze sergisinde görmeyi bekleyeceğiniz bir şey gibiydi.

"Dani faunlar için bir tuzak kurdu," dedi. "Belki de kaybolmasından bir veya iki ay önce. Birini, özgürlüğü karşılığında kendisini nexus'a götürmeye ikna edebileceğini düşündü. Ancak tuzak, yaratığı yanlışlıkla öldürdü. Boynuzlardan birini kendi araştırması için sakladı, sonra cesedi müzelerinde sergilenmek üzere Edinburgh'daki dryadoloji bölümüne geri gönderdi. Sadece birkaç parçayı saklamaya karar verdiler ve geri kalanını bir Amerikan üniversitesine sattılar."

"Bir ayak," diye mırıldandım. "Bir ayağı sakladılar."

Yavaşça başını salladı. "Ve bu diş. Onu aramaya gittiğimde işe yarayabileceğini düşündüm - belki bir pazarlık kozu - bu yüzden onu Avusturya'ya getirdim."

Bunu özümsedim. "Evet. Şimdi her şey benim için mantıklı." Ariadne'ye döndüm. "Seninki akıllıca bir teori. Daha önce ayağın bizim gecelik tacizimizin olası bir nedeni olabileceğini düşünmediğimi itiraf etmekten utanıyorum."

Kızardı ve rahatlamış göründü. "O zaman—o zaman geri vereceğiz? Belki de pencereden dışarı atarsak, onlar—"

"Hayır," dedim. "Ayak bizde kalıyor. İkiniz de geri çekilin."

Geri çekildiler, ancak Eichorn kendini hazırlamaya hazırdı. Ürkütücü bir şekilde, sandalyelerden birini kaldırdığımda vurma ve kazıma sesi durdu, ardından

yakacak odunu alıp, son sandalyeye doğru geri döndü.

"Ne-ne yapıyorsun?" dedi Ariadne.

"Nasıl görünüyor?" Çarpma yeniden başladığında boğuk bir çığlıkla geri çekildim, yüzümden sadece birkaç santim ötede bir koçbaşı. Ariadne ve Rose çığlık attılar. Tahtadaki çatlak daha da uzadı—şimdi içinden bir hareket titremesi görebiliyordum, ancak bu sadece sağanak yağmur ve savrulan yapraklardan kaynaklanıyor olabilirdi.

"Çıldırmış gibisin," diye bağırdı Rose gürültünün arasından.

"Teyze," dedi Ariadne, depremdeymiş gibi sallanan kapı kolunun altındaki son sandalyeyi de kaldırırken. "Bize sadece söylersen — ”

Bir çığlık daha attı, çünkü menteşelerden biri saldırı altında çökmüştü -sağlam şeyler, sonunda dayanılmaz bir şekilde itilmişlerdi- ve pim odanın öbür ucuna uçup Wendell'in astığı fotoğraflardan birinin camını parçaladı. Ariadne bir sandalyenin arkasına daldı, Eichorn ise demir bir maşa alıp önünde salladı.

"Emily," diye böbürlendi Rose, "bunu yapmalısın."*Olumsuz,*her ne koşulda olursa olsun—Eichorn, onu engellemeli miyiz?”

Rüzgar kapının çatlaklarından içeri sızıyordu—yüksek perdedendi, çığlık atan bir kadın gibiydi. Kapı kolunu tuttum ve sanki dışarıdaki her neyse niyetimi hissedebiliyormuş gibi, vurma sesi bir kez daha kesildi.

"Emily-" Rose başladı, bana doğru hareket

ederek. Kapıyı açtım.

Geri çektiğim anda, rüzgar onu elimden itti ve muazzam bir gürültüyle duvara çarptı. Saldırıya hazırlandım—çünkü, tahminimin doğru olduğundan oldukça emin olsam da, potansiyel peri canavarları söz konusu olduğunda "oldukça emin" olmak ideal bir senaryo değildi. Ama endişelenmeme gerek yoktu.

Yağmurda duran, kapüşonu solgun yüzünü çerçeveleyen, benim boyumda bir kadındı. Ceplerinden birkaç kurdele dökülen, Viktorya kesimli, kürk astarlı ağır bir pelerin giymişti ve sol elinde, kapımıza saldırdığı belli olan büyük, bükülmüş bir boynuz tutuyordu. Yüzü yarı karanlıktı, ama bende, derin bir kaşın gölgelediği, geniş aralıklı, yaramaz gözler izlenimi vardı; çatık kaş çizgileriyle çerçevelenmiş cömert, yukarı kalkık bir ağız - zıtlıklarla dolu, alışılmadık bir yüz. Rüzgarın yüzünün etrafında ince tutamlar halinde savurduğu saçları canlı bir yeşildi.

Eichorn bir çığlık attı—varlığının derinliklerinden koparılmış gibi çiğ bir ses. Sonra, uyarıda bulunmadan, kadın gitti—en azından onun o versiyonu, sanki rüzgar tarafından uçurulmuş gibi. Şimdi yaşlı bir kadına baktık, omuzları hafifçe çökmüş, kaş çatma çizgileri derinleşmişti, ama saçları eskisi kadar yeşildi. Başka bir rüzgar dalgası daha vardı—ya da belki de dünyaların kendisinde bir dalgaydı

— ve genç kadın geri dönmüştü, sadece gözüme eskisinden bile daha genç görünüyordu. Sis kapının eşiğini kapladı ve bir an için kadın gitmişti. Tekrar belirdiğinde, bir hayalet gibiydi, sis onu varoluştan yarı yarıya sildi.

Eichorn tekrar bağırdı ve yarı koşarak yarı düşerek öne doğru sendeledi. Ancak, arkamızda sessizce beliren Wendell tarafından engellendi.

"Orada, orada, dostum," dedi sempatik bir şekilde. "Sadece sen yakalanacaksın. O, Faerie'nin derinliklerinde, senden çok daha derinlerde sıkışmış durumda. Zincir katmanları gibi etrafında dolanıyor."

"Bunu söylemiş olabilirsin," dedim her zamankinden daha sert bir sesle. "Sadece biraz."

"Üzgünüm, Em," dedi, de Grey'e işaret ederek. "Bu benim hikayem değil. Ölümlü dünyaya ait ve senin bunu kendin halletmen en doğrusuydu."

"Ah, lanet olsun senin o peri mantığına, cehenneme kadar yolun var."

De Grey yeniden belirdi, bir kez daha orta yaşlıydı. Üzerine dökülen sis, bedensiz eller gibiydi, küçük iplikler pelerinini çekiştiriyordu. Şimdi görebildiğim kadarıyla ifadesi, sanki bizi çok uzaktan izliyormuş gibi şaşkınlıktan ibaretti—ya da daha muhtemeli, sanki gerçekliği peri yanılsamasından ayırma yeteneğini kaybetmiş gibi.

"Ona yardım edecek misin?" diye sordu Eichorn. Bana bakmıyordu. Gözleri sadece Wendell'e bakıyordu. "Onun tekrar Faerie'ye karışmasına izin vermeyeceksin?"

"Elbette hayır," diye cevapladı Wendell sıcak bir şekilde, ellerini birbirine sürterek. "Sorduğun için çok mutluyum! Ah, ne kadar da hoş bir buluşma olacak bu! Hayır, hayır dostum, sana sevgili Dani'ni geri vermek benim için büyük bir zevk olacak."

Aniden bir dehşet sardı beni. "Wendell, ya sen—"

Sis ve dünyanın dalgaları arasından uzandı, ya da belki de birçok dünya birlikte dalgalanıyordu, ve de Grey'in küçük elini eline aldı. Sonra, bir beyefendinin havasıyla bir hanımı arabadan çekerek, onu kulübeye çekti.

—

İstediğiniz gibi hayal edin, ardından gelenler oldukça bulanıktı. Elimden geldiğince durumu çözmeye çalışacağım; o zamanlar sadece Wendell'in varlığından haberdardım.

Danielle de Grey efsaneden sendeleyerek çıkıp küçük kulübemize girdiği anda Wendell duvara yaslandı. Rose düşmeden önce onu yakaladı ve birlikte yere indirdik—Ljosland kışında saatler geçirmiş gibi şiddetle titriyordu. O korkunç kuşların kanatlarını onun içinde çırptıklarını duyabiliyordum—onlar *vardır*onun içinde, artık bundan eminim; bir yanılsama değil. Yeniden bir araya geldikleri anda Eichorn ve de Grey'e dikkat etmiyordum, ancak onları tekrar fark ettiğimde, Eichorn onu kollarının arasına almıştı ve ikisi de kapının önünde bir yığın halinde oturuyorlardı. Ariadne insanlara battaniyeler ve çay fırlatarak çırpınıyordu. Rose zamanını bana sorular sorarak geçirdi, çoğunu zar zor duyuyordum. Wendell'i ateşin yanındaki geçici bir şilteye yatırdıktan ve battaniyelere sardıktan sonra, titremenin en kötüsü yatıştığında, Rose'a veya başka birine bakabildim.

"Ayaktı," dedim sonunda. "Bu şekilde biliyordum." Wendell'in yanına diz çöktüm, ateş sırtımda sıcaktı, boğazından aşağı biraz çay zorla sokmaya çalışıyordum - Poe'nun keklerinden birini daha yemesini sağlamada başarısız olmuştum.

"Ayak!" diye haykırdı Rose, sanki birinin onun öfkesini paylaşmasını bekler gibi kulübenin etrafına bakarak. "Bunun bir açıklama olduğunu düşünüyor! Emily, bize bundan daha fazlasını borçlusun. Oradakinin de Grey olduğunu ve bir peri canavarı olmadığını nasıl bildin?"

"Daha önce halletmeliydim," diye cevapladım dürüstçe. "Bak." Ve merdivenleri işaret ettim.

Ariadne çığlık attı. Rose küfür etti ve sendeleyerek geriye doğru gitti, bir sandalyeye takıldı. Eichorn ve de Grey hepimizi tamamen görmezden geldi.

Peri ayağı (bir insana bağlı olmadığında bu kelime yanlış görünüyor, ama bunu başka nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum) alttan dördüncü basamakta, ayak parmakları kapıya doğru bakacak şekilde duruyordu.

"Nasıl oldu da oraya geldi?" diye haykırdı Rose, çılgınca şeye işaret ederek. "Nasıl oldu da oraya geldi?"*toprak—"*

"Halk hikayelerinin çoğunda olduğu gibi,*Nasıl*daha az önemlidir *Neden,*"Açıkladım. "Aynı faundan alınmışlardı. Ayak. Danielle de Grey'in taşıdığı boynuz—köylülerin hikayelerinde bahsedilmişti ama ben önemini az önce fark ettim. Ve son olarak, Eichorn'un boynunda taşıdığı diş. Her zaman birbirlerine çekilmişlerdi—sanırım, ilkel bir birleşme arzusundan dolayı."[*2]

"Evet, tabii ki," diye mırıldandı de Grey. Kadının beni dinlediğini fark etmemiştim. Hala elinde tuttuğu boynuza baktı. "Bu yüzden beni buraya getirip duruyordu. Öteki Topraklar'da zaman kavramım yoktu ve anılarım bulanıklaşıyordu. Beni buraya birkaç kez getirdi, değil mi?"

"Aslında on dört," dedim. "En azından sabah kapımızda yeni delikler bulduğumuz zaman sayısı bu kadar."

Gece terör saltanatından dolayı özür dilemedi, sadece başını salladı. "Evet—içeri girmek istedim. Nedenini hiç tam olarak anlayamadım. Sanırım boynuz irademi kendi isteğine göre eğmiş olmalı—zamanımın yarısında içinde bulunduğum karmaşayı düşününce zor değildi. Bir kabusun gölgelerinde hareket etmek gibiydi."

Gerçekten kabustan çıkıp çıkmadığını merak ettim. Odaklanması her geçen an keskinleşiyordu ve yine de Eichorn'un konuşmadığı zamanlarda onda gözlemlediğim aynı kaliteye sahipti, bir tür yüklü durgunluk, bir kahramanlık eyleminin uçurumunda duran eski bir heykel gibi. Konuşma tarzı, onun renkli ününe sahip birinden beklediğimden daha sessizdi, neredeyse utangaçtı, ancak dördümüzü sırayla inceleme biçimindeki eleştirel bir şey vardı, her durumda bir şekilde acımasız olacağını bildiğim özel bir sonuca varmış gibi görünüyordu.

"Sonra—" Ariadne'nin kaşları çatılmıştı. Rose gibi o da yetişmeye çalışıyor gibiydi—ancak şimdi önünde dokunulmamış bir fincan çayla bir sandalyeye çökmüş, gözlerini ovuşturan Rose bu girişimden vazgeçmiş gibi görünüyordu. "Sonra*ayak*Eichorn'un sana ilgi duymasının sebebi de bu muydu?”

"Evet," dedim. "Edinburgh Üniversitesi'nden aldıktan kısa bir süre sonra bana göründü. Bir şekilde ayak aramızda bir bağ oluşturdu, bir tür geçici ve geçici bir kapı.

"Şüpheleniyorum ki," diye devam ettim, şimdi yüksek sesle düşünerek, "faun'un kalıntılarının ikinizi aynı yörüngede tutan şey olduğunu düşünüyorum. Buradaki peri diyarları bir labirent ve yine de ikiniz de bu bölgeden o kadar uzaklaşmadınız ki köylüler sizi ara sıra göremedi. Diyarlar -ve sanırım Halk'ın yaramazlıkları- sizi birbirinden ayırsa bile birbirinize çekiliyordunuz."

Eichorn ve de Grey artık beni dinlemiyorlardı—bir kez daha sessizce konuşuyorlardı. Dışarıdan biri olma hissine kapıldım—sessiz kalma zamanının geldiğini fark etmeyen aşırı uzun bir son. Sinir bozucuydu—sonuçta de Grey'e soracak çok sorum vardı. Biri diğerlerinden daha büyük görünüyordu.

Eichorn ayağa kalktı ve de Grey'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Şimdi seni yalnız bırakacağız," dedi neredeyse ilgisiz bir tavırla.

"*Ne?*"Ariadne ve ben birlikte ağladık.

"Şafak yakında doğacak," dedi Eichorn. Şaşkınlıkla, haklı olduğunu fark ettim; pencerelerden gri bir ışık sızıyordu. "Şafak olduğunda, köylülerden birinin atını ödünç alıp trene doğru yol alacağız. Burada gereğinden fazla kalmaya hiç niyetim yok. Çok sayıda Halk, biz kapana kısılmışken bizimle dalga geçti ve oyuncaklarının kendi alemlerinden kaçtığını görünce hiç memnun olmayacaklar."

"Aceleci bir şekilde ayrılmak anlaşılabilir," dedim ve sesimi sabit tutmak için bir çaba sarf ettim. "Yine de bize nexus'a giden yolu göstermeyi kabul ettin."

"Bazı gizemlerin çözülmek için olmadığı benim için fazlasıyla açık hale geldi," dedi de Grey. Delici bakışlarıyla beni süzdü. "Bran bana bilim için değil, peri sevgilini tahtına geri oturtmak için bağlantıyı bulmak istediğini söyledi. Onların politikalarına karışmak aptallığın zirvesidir. Bir gün bana teşekkür edeceksin."

Ona şaşkın bir heyecanla baktım. İşler böyle yürümeyecekti. Eichorn ve de Grey'i yardımımıza minnettar ve bağlantı noktamızı aramamızda bize yardım etmeye istekli olarak hayal etmiştim. Küçümseyici, küçümseyici ve eh, kanlı kaba değillerdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, beni savunan Rose oldu. "Nexus'u aramamızın nedenleri konu dışı. Bir söz verildi ve bunun tutulmasını sağlayacak araçlara sahibiz."

"Öyle mi?" De Grey, Wendell'in ateşin yanında yattığı yöne doğru soğuk bir bakış attı, battaniyelerden ve bir tutam altın saçtan biraz daha fazlasıydı. "Bran'in ona taktığı adla bu peri kralı, güçlü bir maddeden yapılmış gibi görünmüyor."

"İkinizi de Faerie'den çıkardı, nankör," diye çıkıştım. "Ayrıca*zaman.* Eğer bize yardım etmezseniz, sizi geride bıraktığınızdan çok daha tatsız bir diyara, Faunlardan çok daha terbiyesiz bir halka atmasını sağlayacağım."

Bunun ardından kısa bir sessizlik oldu.

De Grey keskin bir kahkaha attı. "Ah, buna pişman olacaksın, çocuğum," dedi. "Senden önceki birçok aşık aptal gibi. Nexus'u istiyorsun, hmm? Tamam: Sana yolu göstereceğim."

"Dani," diye itiraz etti Eichorn. "O neredeyse bir çocuk değil. Daha iyisini bilmeli ve gecikmemeliyiz."

Bu o kadar büyük bir rezalet ki, "Bize yardım edeceğine sen söz vermiştin, ikiyüzlü herif!" diye haykırmaktan kendimi alamadım.

Yine ikisi de beni görmezden geldi. "Görünüşe göre neredeyse bir asır yaşındayım," dedi de Grey, Eichorn'a, göğsüne şakacı bir dürtme yaparak. "İstersem şu gümüş kulaklı eksantriğe bile çocuk diyebilirim. Yokluğumda ne tuhaf arkadaşlıklar kurdun canım."

Eichorn'a baktığında bakışları yumuşadı - acaba ondan böyle bir bakış alan tek kişi o muydu diye merak ettim. Birlikte mırıldanarak mutfağa doğru ilerlediler, Eichorn de Grey'in çayını hazırlamaya başladı. İkisi de birbirlerinden birkaç santimden fazla uzaklaşmaya meyilli görünmüyordu. Küçük kahkahalar bize doğru kaydı.

"Tanrım," diye mırıldandım.

Rose yüzünü buruşturdu. "Hiç kimse Danielle de Grey'i uysal olarak tanımlamadı. Evet, çekici. Hayır, sempatik."

"Biliyorum." Yine de onun acımasızlığının bana döneceğini beklemiyordum. *Ben.*Yine bir başkasının hikayesine müdahale ettiğim hissine kapıldım—Aman Tanrım. Bu*Benim*sefer. Ben de Wendell kadar, düzinelerce bilginin başarısız olduğu yerde başarılı olarak ikisini de kurtarmıştım. Peki Danielle de Grey kimdi? En çok küflü küratörlere cıvıldaması ve Faerie'de kaybolmasıyla bilinen bir kadın.

Egom bu şekilde şüpheli bir şekilde sarılmışken, Wendell'in yanına gittim. Elimi yüzüne koyduğumda gözleri açıldı. Ama bakışları uzaktı ve beni tanıdığından emin olamadım. Rose'un ikimize mutsuz bir şekilde baktığını fark ettim ve hala Wendell'in yanağını okşadığımı fark ettim. Ama bana ders vermeden arkasını döndü ve Ariadne de kendini mutfağa doğru nazikçe uzaklaştırdı.

Wendell'e Poe'nun keklerinden birini tekrar yedirmeye çalıştım, küçük parçalar koparıp ağzına bastırdım. Ama gözleri kapandı.

Elim pastanın etrafında kapandı, onu ezdi. İçimden bir parçanın Wendell'in mucizevi bir şekilde iyileşmesini beklediğini fark ettim. Hepimizi ve kendisini, tam da ona en çok ihtiyaç duyduğumuz anda kurtarmasını. Sayısız hikayenin örüntüsüne uyacaktı.

Ama belki de Wendell artık krallığının hikayesinin bir parçası değildi. Ya da öyleydi, ama sadece bir dipnot, üvey annesinin güçlüden durdurulamaza yükselirken üstesinden gelmesi gereken bir sınavdı - tıpkı Ljosland kralının yaptığı gibi, geri dönülmez bir şekilde kendini dünyasının dokusuna örmek için.

Peki ya o bir dipnot olsaydı, bu beni ne yapardı?

Saçlarının kokusunu içime çektim; terinin tuzu, ateşten çıkan duman ve onu hiç terk etmeyen yeşil yaprakların uzaklardaki kokusu.

"Cevabım evet," diye fısıldadım kulağına.

Bir an daha orada oturdum, saçlarındaki karışıklıkları boş boş tarıyordum. Kekleri yemeyecekti, diye düşünüyordum, bu yüzden belki de Poe'yu tekrar ziyaret edip bir çay isteyebilirdim. Soluk ışık parladı ve kayın ağaçlarının dün geceki fırtınada yapraklarının yarısını döktüğünü gördüm, kışın keskin köşeleri muhteşem sarı ve turuncuların arasından görünüyordu.

Shadow, Wendell'in yanına oturmak için geldi. Kuyruğu alçalmıştı ve bakışlarımdan gözlerini kaçırarak dikkatlice kalçalarının üzerine yerleşti.

Çok fazlaydı. Kollarımı ona doladım ve onu kucağıma çektim, bu da arka bacaklarının dönmesine neden oldu.

"Benden korkmamalısın," dedim sertçe, başını öperek. "Buna izin vermeyeceğim. Her neyse, olanların hepsi benim suçumdu."

Shadow endişeli görünüyordu, siyah gözleri dışarı fırlamıştı - bu küçük bir mucizeydi, çünkü normalde bu tür sevgi gösterilerine pek düşkün değilim - ama kuyruğu yere çarpmaya başlamıştı. Rose'un arkamda iç çektiğini duyabiliyordum ama umursamadım. Eğer ders

Öğrenmem gereken şey Halk'a çok yakın olduğum, onlara çok fazla güvendiğimdi, sonra Gölge söz konusu olduğunda bunu öğrenmeyi reddedecektim. Onu tekrar öptüm ve burnumu yaladı, nefesinin her zamanki ölümcül kokusunu serbest bıraktı.

"Emily," diye mırıldandı Wendell gözlerini açmadan.

"Buradayım," dedim. Beni hayal ediyor olmasından utanç verici bir şekilde memnun hissettim, aklımda olması gereken bu değildi, biliyorum, ama işte bu. Shadow homurdandı ve burnunu Wendell'in saçlarına bastırdı.

Başka bir şey mırıldandı ve göz kapakları titredi. Koyu yeşil bakışları bana takıldı ve bu sefer beni tanıdığından emindim.

Keklere uzandım, hepsini boğazına tıkıştırmak niyetindeydim ama elimi sıktı. Dehşete kapıldım, gözlerinin ardındaki kanat titreşimlerini gördüm, yeşilin içine girip çıkıyorlardı.

Garip ve dikkatli bir tavırla elini uzatıp bir parmağının ucuyla yüzüme düşen saçlarımı çekti ve kulağımın arkasına sıkıştırdı.

O anda dünya ikiye bölündü.

Hala Wendell'in paletinin yanındaki taş zeminde çömelmiştim. Ama aynı zamanda zamanda geriye, günler, haftalar, St. Liesl'e geldiğimizden kısa bir süre sonraki bir ana atılmıştım. Wendell ve ben dağın yamacında küçük bir girintiye sıkışmıştık, rüzgardan korunuyorduk, etrafımızda zirveler vardı. Gölge Wendell'in yanında yatıyordu, kuyruğu hafifçe seğiriyordu.

"Bir kereden fazla tekrar yaşamak isteyeceğiniz bir an var mı?" diye soruyordu Wendell Ben.

"Hayır," dedim, çünkü bu konuşma çoktan gerçekleşmişti ve ben de içine hapsolmuştum, gelişmesini değiştirecek veya engelleyecek gücüm yoktu. "Aklımı çok seviyorum, teşekkür ederim."

Gülümsedi ve bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı, hareket aynıydı, parmak ucu cildim üzerinde tam olarak aynı yolu izliyordu. Hissiyat içimde dalgalandı ve iki anın üst üste geldiğini hissettim ve üst üste geldikçe kaynaştılar.

Wendell, basit bir hareketle bu iki anı bir araya getirmişti. Daha önce onun zamanla oynadığını görmüştüm ama bunu yapabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.*Bu.* O kadar tuhaf, o kadar önemli bir şeydi ki, beni dehşete düşürdü. Ve yine de bu,*Neden*bunun.

Eh, bu kolayca cevaplanabilirdi. Bana bir mesaj göndermek istiyordu. Ama ne? Kedisi,

müthiş Orga hakkında konuşuyorduk. Hala onu düşünüyordum—geçmiş benliğim, her neyse, Wendell'e itiraf edebileceğimden daha fazla endişeleniyordu, canavarın beni gördüğünde benden nefret edeceğinden. Ve zihnimin bir diğer kısmı onun onun hakkındaki tasvirini düşünüyordu:*Birçok yeteneği var. Birçoğunu açıklamama izin verilmiyor... Sadece hayatımı ona emanet edebileceğimi söylemem yeterli.*

"Bu benim olurdu," dedi parmağı kulağımın kıvrımını takip ederken. "Her zaman gözlerindedir."

"Tuhaf bir ruh halindesin," dedim ona ve bir şekilde bu bir son cümle oldu, o anı sonlandırdı.

Geriye doğru yürümeye başladım, arkamdaki koltuğa çarptım. Kulübedeydim—ya da daha doğrusu, *Tümü* benim geri dönmüştü; artık iki anda aynı anda var olmuyordum. Wendell tekrar uyuyordu, yüzü ateşten hafifçe uzaklaşmıştı, böylece gölgede yarı yarıya gizlenmişti. O kadar huzurlu görünüyordu ki uyandığına inanmak zordu, bırakın bana yeni ve korkutucu bir büyü salıvermesini.

Ellerimi yüzüme bastırdım ve kendimi hasta hissetmemeye zorladım. Zamanı geri aldığında olduğundan daha kötüydü, diye karar verdim. *O* en azından yarı yarıya anlayabildiğim bir şeydi.

"Emily Teyze," dedi Ariadne yanıma gelerek. "İyi misin?"

"Onu nasıl iyileştireceğimi biliyorum," diye mırıldandım. Vizyonum art görüntülerle yüzüyordu: Wendell'in gülümsemesi güneş ışığında parlıyordu; bizi çevreleyen mavi dağlar. "Aman Tanrım!"

"Nasıl?" diye fısıldadı Ariadne, açıkça korkunç bir şey bekliyordu. Eh, bu doğru değil mi? Parmaklarının kulağıma değdiğini hâlâ hissediyordum ve daha önce olduğu gibi dokunuşunun bir süre daha süreceğini biliyordum.

"Nasıl?" diye tekrar sordu, ben cevap vermeyince.

"Sanırım," dedim, "o lanet kediyi getirmem gerekiyor."

NOTLARI ATLA

* 1 Boggartlar, istedikleri şekli alabilen bedensiz periler, genellikle kendilerini bir şeye bağlarlar tek bir haneye. Genellikle ölümlü aileleri öldükten sonra bile kalırlar, bu yüzden birçok İskoç harabesinde boggartlar yaşar.

* 2 Böyle bir tezi destekleyecek bol miktarda kanıt var. Sadece iki örnek vermek gerekirse: Kara Tazı Dingle'ın, bir avcının tuzaklarından birinden bir hayvan bacağı kurtardığı, onu yediği ve ardından ülkenin bir ucundan diğerine eksik bacaklı kocaman siyah bir köpek tarafından takip edildiği İrlanda hikayesi; ve geçen yıl kaydettiğim Ljosland'dan garip bir hikaye, bir çiftçinin kar kralının evcil hayvanlarından biri olduğunu fark etmeden bir kuzgunu vurduğu ve tüylerinden her birini çocuklarının her birine verdiği hikaye. Aile, cesur bir bakire yerel bir kıza tüylerini yeniden birleştirmeyi önerene kadar nesiller boyu süren talihsizliklere katlanır, ardından ailenin zorlukları mucizevi bir şekilde çözülür.

Görünüşe göre kavanoz, görmeye yetecek kadar ışık sağlıyor, bu yüzden *bazı* bunun için kullan, ben varsayalım. Yazma eylemi beni rahatlatan bir eylem, bu yüzden yazacağım, yapabildiğim sürece.

Son girdiyi okudum ve Wendell'in benden hayal kırıklığına uğrayacağından eminim. Saçları birbirine karışmış bir şekilde yerde romantik olmayan bir şekilde uzanırken ve ben yırtık ve buruşuk elbisemle yatarken teklifinin kabul edilmesini istemezdi. Ve tabii ki, onun bilinçsiz olması nedeniyle cevabın anti-klimaktik doğası vardı.

Eğer romantizm ve yüksek dram istiyorsa, Danielle de Grey'e evlenme teklif etmeliydi.

Kedi (Tanrı) ile ilgili istenmeyen vahiyden sonra, de Grey'e bir saat içinde ayrılacağımızı bildirdim. Banyo yaptım, yemek yedim ve bir şekerleme yapmaya çalıştım, sonra da bunu kayıp bir dava olarak görüp zamanımın çoğunu önceki günlük girişini karalamaya adadım. Ariadne oldukça sinir bozucu bir şekilde odama girip çıkmaya devam etti. Çantamı birkaç gün yetecek kadar erzakla doldurmasını söylemiştim, ama bana sorular sormaya devam etti: Atıştırmalıklara ihtiyacım olacak mı ve hangi hava için giyineceğim, sanki Wendell'in diyarındaki kanlı sıcaklığın ne olacağını biliyormuşum gibi.

"Kedinin onu iyileştirebileceğini nereden biliyorsun?" diye sordu sonunda. Elbette bu, aslında hep sormak istediği ama cesaret edemediği bir soruydu.

"Her şeyi açıklamak çok uzun sürer," dedim günlüğümden başımı kaldırmadan. "Wendell'in daha önce kedisinin özel yetenekleri hakkında bana bir ipucu verdiğini söylemem yeterli, ki şimdi anladım. Bana doğrudan söylemesi bir büyü tarafından engellendi, bu yüzden dolambaçlı bir yöntem kullanarak

"Mesajı karşıya iletmek." Bununla tabii ki çılgınca bir yöntem kastettim. "Muhtemelen benim buna asla ihtiyacım olmayacağını umduğunu, nexus'u bulduğumuzda Orga'yı kendisi getirmeyi planladığını düşünüyorum, ancak açıkça şu anda kendi postunu kurtaramıyor, bu yüzden bunu yapmamı istiyor."

Bunu büyük bir memnuniyetle söyledim. Sonuçta, bu sefer onu kurtaran ben olmayı planlamıştım. Midemde kıvrılan dehşetin heyecan olduğuna kendimi neredeyse inandırabiliyordum. Neredeyse.

Silva Lupi.Dryadologlar daha önce de bu aleme girmeyi başarmışlardı, doğru; ancak hiçbiri bir daha buradan çıkamadı.

"Peki bunu nasıl yapacaksın?" dedi Ariadne.

"Burada amacımıza ulaştık. Wendell'in diyarına açılan bir kapının yerini bulduk, ancak Wendell şu anki haliyle üvey annesini deviremez. Bu yüzden oraya kendim gideceğim, kediyi alacağım ve geri döneceğim. Basit."

"Basit," diye yankıladı Ariadne boş bir şekilde. Orada hareketsizce durmaya devam etti. Onu görmezden geldim.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra, "Tek başına gidemezsin." dedi. "Tek başıma gitmem tek seçenek," dedim. "Kediler Shadow'dan nefret eder. *Sen*kesinlikle gelmiyorlar—on dokuz yaşındaki yeğenimi Faerie'ye sürükleyecek ne tür bir canavar olurdum? Rose'a gelince, o ölü ağırlıktan daha kötü olurdu. O tepede, en basit büyüyle alt edilmişti. Açıkça o şifa büyüsü onu Wendell'in önerdiği gibi, peri hilelerine karşı daha duyarlı hale getirmiş."

Orada bir katır gibi durmaya devam etti. "Ben de seninle geliyorum. Çantamı çoktan hazırladım."

"Hayır," dedim—sadece o kelime. O an, her zaman yaptığı gibi, geri çekilmesi gereken andı. Kelime ağzımdan çıkmadan hemen önce onu ve itirazlarını aklımdan çıkarmıştım, odağımı günlüğüme geri döndürmüştüm.

Ama o, uysalca dönüp beni rahat bırakmak yerine, "Eğer gelmeme izin vermezseniz, babama yazacağım" dedi.

Keskin bir kahkaha attım. "Faerie'ye hücum etme isteğine sempati duyacağını mı sanıyorsun? Seni reddettiğim için onun gözünde yükseleceğim, gerçi itiraf etmeliyim ki bunun sebebi onun benden beklentilerinin yer seviyesinde olması."

"Anlamıyorsun," dedi. "Ona, bana çok az denetim sağladığını ve tehlikelere rağmen dağlarda her saat dolaşmama izin verdiğini söylemek için yazacağım. Ve*Daha sonra,*mektubu gönderdikten sonra, seni nexus'a kadar takip edeceğim. Peki, sana yetişemezsem ne olacak, sence?"

Uzun bir süre sessizce birbirimize baktık. Ariadne solgun görünüyordu ve birkaç kez özür dilemeyi geri çekiyormuş gibi göründü, ama özür dilemedi. Bakışlarımı da indirmedi.

"Seni zavallı velet," dedim sonunda. "Seni yatağına bağlayacağım."

Cevap olarak kapıyı işaret etti ve seslendi: "*Bana.*"İlk başta Gölge'yi çağırdığını düşündüm, ama sonra bir eşarp -Wendell'in ona verdiği mor renkli eşarp- odaya çok rahatsız edici bir şekilde sürünerek girdi. Ariadne sakince onu alıp omuzlarına yerleştirdi.

"Ne işe yaradığını çözdüm," dedi. "Temel komutlara uyuyor. Kapıları açabiliyor ve bir şeyler getirebiliyor. Özellikle son moda bir şekilde boynuma dolanmasını istediğimde bundan hoşlanıyor gibi görünüyor. Ancak çayımı yapmak gibi karmaşık bir şey istediğimde, sadece orada yatıyor ve seğiriyor. Ama bir parça ipi kesmek için bir bıçak getirebileceğinden eminim. Hatta ipi yakalayıp etrafına bağlayabilir bile.*Sen* sen bana yaklaşmadan önce."

Lanet Wendell! Doğal olarak baygınken bile saçımı yolmamı sağlayabilirdi. Günlüğümü yavaşça kapattım ve "Hayatın aptal bir eşarptan daha değerli. Sadece senin için önemli olduğu için bundan kurdeleler yapmayacağımı düşünme." dedim.

"Deneyebilirsin, ama ben geçen gün dikenli bir çalıya takılarak kopardım ve yirmi dakika içinde kendi kendine iyileşti."

Kendi kendime küfür ettim.

"Eşyalarını toplamayı bitireceğim," dedi ve odadan çıktı. "Bu bir

anlaşma değildi!" diye seslendim arkasından.

*Ama gerçekten,*küçük bir ses fısıldadı,*eğer o da gelseydi bu kadar korkunç olur muydu?* Ariadne sinir bozucu olabilirdi, ama aynı zamanda zeki ve becerikliydi. Kedi insanıydı; normalde bilimsel bir keşif için ön koşul değildi, ama bu durumda?

Peki onu durdurmanın bir yolunu bulmaya vaktim oldu mu?

Sonunda, işleri belirleyen bu son noktaydı. Rose ile durumu tartışırken, kapımıza korkutucu bir vuruş geldi. De Grey'inkine yakın bir şiddette değildi ama hepimizin sinirlerini yıpratacak kadar bir hatırlatma görevi gördü.

Rose kapıyı açtı ve içeri Julia Haas'ın birçok kızından biri girdi - Elsa diye düşündüm. Kızarık yüzlüydü ve soluk soluğaydı.

"Ne oldu?" diye sordum. "Faunlar mı var—"

"Hayır, hayır," dedi kız ve sonra eğilmek zorunda kaldı, yan tarafını tutarak.

"Astrid!" diye haykırdı Ariadne ve o zaman bunun Ariadne'nin özel bir dostluk kurduğu kız olduğunu hatırladım. "Eberhard mı? Öldü mü? Hadi, otur."

Bir sandalye çekti ama kız başını iki yana salladı. "Zaman yok," dedi soluk soluğa. "Eberhard yaşıyor—zorlukla. Seni uyarmaya geldim. Köylüler—seni dışarı atmak için toplanıyorlar."

"Bizi dışarı atmak için!" diye haykırdı Rose—öfkeyle değil, ama bir tür yorgun bıkkınlıkla. "Elbette öyleler: hak ettiğimizden fazlası değil."

"Gerçekten," dedim sertçe. "Yine de zamanlama uygun değil. Ne zaman geliyorlar?"

Kız bana kocaman gözlerle baktı. "Şimdi! Başlangıç için on dakikam vardı, belki yirmi. Peter ve arabayla gelecekler ve eğer gönüllü olarak gitmezsen, eşyalarını toplayıp seni trene kendileri götürecekler. Hiçbir zarar vermeyi amaçlamıyorlar, ama sen Halkımızı kızdırdığın için, düşünmüyorlar —"

"Aralarında kalmamızın güvenli olmadığını düşünüyorlar," diye bitirdim. "Evet. Anlıyorum."

Kız bir sandalyeye yığılırken Ariadne yanına oturdu ve birlikte mırıldanırken güven verici bir şekilde kolunu okşadı.

"En azından dirgen yok," dedi Rose kuru bir şekilde. "Bir keresinde ben de öyle yapmıştım—Northumberland'lı bir grup çiftçi, barrow-brownie'lerini kışkırttığımı düşünmüştü."

"Wendell bu haliyle taşınmamalı," dedim. "Farris, belki köylülerle mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışabilirsin. Onlara Wendell'in hasta olduğunu bildir, belki bir iki gün daha kalmana izin verirler. Umarım, Faerie'deki işimi bitirecek kadar uzun bir süre."

Rose yavaşça başını salladı. "Ya dinlemezlerse?"

"O zaman Leoburg'a geri çekilmeli ve beni orada beklemelisin." Wendell'in o kıvrımlı dağ yolundan aşağı itilip kakılması fikrinden nefret ediyordum ama yapılacak hiçbir şey yoktu. Omzunda Eichorn ile mutfak kapısında asılı duran ve sahnenin sadece uzaktan bir ilgiyle gelişmesini izleyen de Grey'e döndüm. "Hemen Grünesauge'a doğru ilerleyeceğiz."

Astrid korkmuş görünüyordu. "Saklanmaya çalışırsan, köylüler kızacak."

"Saklanmıyorum," diye bilgilendirdim onu. "Gideceğim. Sadece farklı bir yoldan gideceğim."

—

Sis yapıştı ipek katmanları gibi dağlar, birikerek vadiler ve sırtların ve uçurumların engebeli kenarlarını yumuşatıyordu. Tehlikelere rağmen içinden geçmek zorundaydık ve ancak gri kıvrımların bir ayrımına ulaştığımızda, sis tekrar kapanmadan önce birkaç metrelik erken güneş ışığı olduğunda rahatça nefes alabildim. Artık vadiye giden bu patikaya o kadar aşinaydım ki yolu ben açtım, ölümlü alemin topografyasına dair anıları Periler'de geçirdikleri yıllar yüzünden umutsuzca karışmış olan Eichorn veya de Grey değil.

Kulübeyi geride bıraktığımızda, de Grey'in dikkatli bakışları Shadow'un üzerinde durdu. "Canavar Halk'tan bir tür koruma sağlıyor mu? Köpeklerin onları uzaktan hissedebildiğini düşünüyorum, ancak ben onları hiç sahada kullanmadım."

"Gölge benim korumam için burada değil," diye cevapladım. "Ama senin koruman için. Seninle ve Eichorn'la kulübeye dönecek. O bir peri canavarı, kasvetli bir yaratık ve seni Diğer Diyarlar'a geri çekmek isteyebilecek Halk'tan koruyabilir."

De Grey gözlerini kırpıştırdı. Eichorn, "Teşekkür ederim," dedi, bu da arkamızdan bıçaklamaya çalıştıktan sonra onları yardım etmeye tehdit ettiğim düşünüldüğünde, beklenebileceği kadar boş bir sesti. Cevap vermeye zahmet etmedim.

De Grey ise beni yeni bir ilgiyle izliyordu. Bakışları sinir bozucuydu çünkü bunda karşılıklılık duygusu yoktu; sonuçlarına varana kadar sana öylece bakıyordu, bu durum ona rahatsızlık verse bile. "Bir kasvetliyi evcilleştirdin mi?"

"Bir bakıma," dedim, çünkü ona Shadow'un hayatını kurtardıktan sonra beni, onu benden daha çok seçtiğini söylemek için hiçbir neden göremiyordum - Kara Tazıların hiçbirinin geleneksel anlamda evcilleştirilebileceğinden şüpheliyim. Ayrıca ikisiyle de daha fazla sohbet etme gereğini de görmedim. Ariadne'nin peşimden gelmesiyle ilerledim.

Kulübeden ayrıldığımızdan beri yeğenimle konuşmamıştım. İdeal bir ruh halinde değildim, bu da kızın ruh halimi algılayamamasıyla daha da kötüleşiyordu. Bana eşlik etmesine asla izin vermemiştim; onu durdurmak için zamanım kalmamıştı. Yine de yolculuğa hazırlığı hakkında gevezelik etmekte ısrar ediyordu; İrlanda'nın peri diyarları hakkındaki okumalarının ne kadar kapsamlı olduğu; ona büyük bir dayanıklılık kazandıran günlük egzersizlerinin faydaları, açıkça benim onu en yakın kapıdan itme fantezileri yerine güvenliği için endişelerle meşgul olduğumu varsayarak.

"Eğer geride kalırsan," dedim, sonunda nefes almak için durduğunda, "eğer bana en ufak bir gecikmeye neden olursan ya da bu sefere engel olursan, seni yarı yolda bırakırım."*fuchszwerge*"yutmak"

Başka bir kelime konuşmadı.

Siste aceleyle ilerledik, otları otlayan birkaç başıboş koyunun yanından geçtik, ama hiçbir insan sakini yoktu. Kendimi yönlendirmek için birkaç kez durdum. Bunlardan birinde, pelerinimin eteğini çeken bir şey hissettiğimi sandım, ama bir kayaya takıldığını varsayarak görmezden geldim. Sonra alt sırtımı bir şeyin deldiğini hissettim -belki de rüzgarın fırlattığı bir dal parçası?- ama elimi üzerinde gezdirdiğimde orada hiçbir şey yoktu.

Bir an sonra, de Grey keskin bir sesle, "Emily," dedi. Sağ omzumun arkasındaki bir yere bakıyordu ve ifadesi çok garipti. Göz ucuyla baktım

aşağı indi—ve Poe oradaydı, bana bir böcek gibi yapışmıştı, uzun iğne parmakları apoletime gömülüyordu.

Öyle şaşırmıştım ki çığlık attım, ama hemen pişman oldum; zavallı Poe korkuyla aşağı atlayıp bir ağacın arkasına saklandı.

"Çok üzgünüm," diye seslendim gürleyen kalbime. "Seni beklemiyordum, küçüğüm. Nasıl oldu da buradasın?"

Poe ağacın arkasından çıktı. "Bu*Benim*"Sana verdiğim kapı," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Belki de ona göre öyleydi.

Mantarların arasında çömeldim. Poe'nun ağaç evinden bu kadar uzağa gitme cesaretinden korktuğu açıktı; hafifçe titriyordu, bu da tüylü başlığının gözlerinin üzerine kaymasına ve bakışlarının bir yandan diğer yana kaymasına neden oluyordu.

"Buraya gel," dedim yatıştırıcı bir şekilde ve sonra Poe, göz açıp kapayıncaya kadar, dizimin gölgesinde çömeldi. Orada çok daha sakin görünüyordu.

"Bu yaratık nedir?" diye sordu de Grey. "Bir tür cin mi?" "Bilim insanları artık o kelimeyi kullanmıyor," dedim. Sanırım onu düzeltmek küçük bir hataydı ama bu, verdiği tatmini azaltmadı. "Peri terminolojisi sizin döneminizden beri büyük ölçüde basitleştirildi, yine de gevşekçe kullanılan bazı eski kelimeler kaldı. O, Ljosland ağaç çıtırlarından biri. Wendell ve ben, kendisini gerçekten çok yardımsever bulduğu geçen kış tanıştık. Şimdi onun ailesi arasında sayılacak kadar şanslıyız."

Poe bunun üzerine biraz daha dikleşti. "Ben şanslı olanım. Daha önce ölümlü bir ailem yoktu—gürültülü botları ormanın içinden gürültüyle geldiğinde her zaman saklanırdım. Ve şimdi ölümlü bir*Ve*benim gibi yücelerin prensi*fjölskylda*! Bu harika bir şey." Hatırlatmaya oldukça korkmuş gibi baktı. "O burada değil mi?"

"Wendell kulübeye geri döndü," diye temin ettim onu. "Lütfen bize neden geldiğinizi söyleyin."

"Lordluğun krallığıyla ilgili haberleri duymak istediniz," dedi. "Haberlerim var!" "Bu harika," dedim, gerçekten duygusal hissederek. Poe'nun orada korku ve gururlu heyecanla titreşerek oturması, ona sarılma isteği uyandırdı bende.

"Evet, ağacıma hayran olmak için yakın ve uzaklardan gelen birçok Halkla konuştum," diye gereksiz yere açıkladı Poe; bu noktayı tekrarlamaktan hoşlanıyor gibiydi.

"Çok doğaldır," dedim.

Başını salladı. "Tanıştığım herkese yazlık diyarlardan haber sordum," dedi ve ardından daha önce hiç duymadığım Faie dilinde bir kelime ekledi, bu da sırtımdan aşağı hafif bir ürperti gönderdi. Kabaca "ağaçların gözlerinin olduğu yer" olarak tercüme edilebilir.

"Ağaçların Gözlerinin Olduğu Yer" dedim. "Wendell'in krallığından mı bahsediyorsun?"

Poe başını salladı. Wendell bana krallığı için Faie adını hiç söylemedi—aslında nedenini hayal bile edemiyorum. Çok etkileyici bir lakap.

"Gezici bir tamirciyle konuştum," diye devam etti Poe, "ve bana oradaki kraliçenin büyük bir karmaşa yarattığını söyledi. Tüm komşularını fethetti ve şimdi yüksektekiler kendi aralarında kavga ediyor. Tüm ağaç halkı, nehir halkı ve höyük halkı saklanmak için ellerinden geleni yapıyor, ama korkutucu, yüksektekiler her yerde kavga ediyor, kurtları ve atlarıyla tepinip koşuyor."

Baygın hissettim. "O zaman Wendell'in üvey annesi kontrol ediyor—İrlanda krallıklarından kaç tanesini? Üçünü?"

"Dört," dedi Poe.

"Aman Tanrım," dedim. İrlanda diyarlarının yarısından fazlası! Bu onu tüm Britanya Adaları'ndaki en güçlü peri hükümdarı yapardı. Tahttaki tek rakibinin, altında kaynayan huzursuz bir krallıkla birlikte, düzgün bir şekilde ortadan kalkmasını istemesi şaşırtıcı değildi. Elbette Wendell'in tahmin ettiği gibi, sadece benim yüzümden değildi. Belki de varlığımın farkında bile değildi.

"Annem böyle ileri geri gitmemi istemezdi," dedi Poe, parmaklarını pelerinimin arasından geçirirken—biri tenime değdiğinde irkildim. "Ama umursamıyorum! Çok heyecan verici." Solgunlaştı ve pelerinimi daha sıkı kavradı. "Ama ağacımı özlüyorum!"

"Hemen geri döneceksin," dedim. "Ve bil ki sana sonsuz minnettarlığım var ve Wendell's, şüphesiz sana ağaç evine çok şık bir yeni ekleme hediye etmek isteyecektir."

"Şu da var," dedi Poe. "Güzel Kadın'dan - mektubunu okurken onu izledim, sonra çok hızlı bir şekilde uzaklaştı. Geri döndüğünde, pınarın yanına bıraktığı bunu getirdi."

Nefesim kesildi. Titreyen ellerimle küçük kağıt destesini aldım. Aceleyle yazılmış ve lekeli, sekize katlanmış bir mektup olduğu ortaya çıktı. Katlardan birine sıkıştırılmış bir pusula vardı, ona zar zor baktım, bunun yerine tüm dikkatimi mektuba verdim.

Sevgili Em,

Bunun nedeni, senin onun diyarına gideceğini bilmemdir—değil mi? Belki de çoktan yola çıkmışsındır. Margret senin o kadar deli olmadığını söylüyor. Deli olduğunu düşünmüyorum ama biliyorum—ne kadar iyi biliyorum!—ne kadar kararlı olduğunu, dostum.

Margret bunu düğün gününde miras aldı. Görünüşe göre Tall Ones'tan atalarından birine bir hediyeydi. Bunu hiç çalıştıramadık

— ama bir şey bana öyle olabileceğini söylüyor.

Lütfen dikkatli olun! Geri döndüğünüzde bize yazın.

Çok sevgilerimle,

Lilya

Poe ellerini ovuşturuyordu. "Sana getirmek doğru muydu?"

"Haklıymış," dedim sessizce, gözlerimden nemi silerek. "Gerçekten çok haklıymış."

"Ne işe yarıyor?" diye sordu Ariadne, omzumun üzerinden pusulayı inceleyerek. Söğüt ağacından oyulmuş, sade, zarif bir şeydi, kenarına kuzeyi göstermek için sadece minik bir inci iliştirilmişti. İğne, parıldayan ve bıçak gibi keskin, narin bir obsidiyen parçası gibi görünüyordu. Bana bir şekilde Gizli Olanlar'ı hatırlattı—tüm keskin çizgiler ve yalın güzellik.

"Sanırım öğreneceğiz." Pusulayı cebime koydum ve Poe'ya döndüm. "Sana sadece bir sorum daha var, küçüğüm."

Çantama uzandım ve gri sheerie ile mücadelemizden sonra ortaya çıkan garip maddeyi sakladığım cam kavanozu çıkardım. Minik ışık közleri güveler gibi ileri geri savruluyordu. Kavanozu, maddeyi yeterli miktarda içeriyor gibi görünen metal bir tıpayla kapatmıştım.

*Dökülen sihir,*Wendell bunu söylemişti. Ve ayrıca, daha da ilginci,*tiftik.* "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum Poe'ya.

Parmağını cama vurdu. "Evet, evet—*süprüntü,*biz buna "geride bırakılmış sihir" diyoruz. Yüksektekiler savaşlarını yaptıktan sonra hava bununla doluyor." Titredi.

Kendimi bitkin hissettim. "O zaman—o zaman bunun bir faydası yok mu?"

"Bilmiyorum," dedi Poe. "Bütün küçük Halklar ondan uzak durur. Biz ağaçlarımıza bakarız."

Kavanozu sırt çantama geri koydum. Eh! Belki de Avrupa'da sürüklediğim bir antikaydı. Yine de peri hikayelerinde bulunan desenler üzerine yaptığım çalışmalarla sık sık anılmam boşuna değil. Bu yüzden kavanozu Wendell'in krallığına sürükleyeceğim, kendimi aptal hissetsem de, çünkü hikayelerde beklenmedik şekilde faydalı olan şeylerin genellikle tesadüfi küçük şeyler olduğunu çok iyi biliyorum.

"Yardımcı oldum mu?" dedi Poe, parmaklarını birbirine geçirerek.

"Çok," diye temin ettim onu. "Ama eve nasıl gideceksin? Kapı nerede?"

"*Sen*"Kapıyı aç," dedi biraz bıkkınlıkla, sanki kasıtlı olarak kalın kafalıymışım gibi. "Ölümlülerin hafızaları korkunçtur."

Ve kayboldu. Arkamda bir yerde, diye düşündüm, sanki gölgemin içinden geçmiş gibi.

"Nasıl," diye başladı de Grey, sonra durdu. "Bu nasıl işliyor? Küçük olanla olan bağlantın mı?"

"Bana evinin kapılarından birini verdi," dedim ona. "Görünüşe göre bu, neredeyse Poe için bir portal gibi davranmama izin verdi."

"Anlıyorum." İfadesini okuyamadım. "Evet, Göller'deki bir cinle benzer bir bağ kurdum."

Bundan şüphe ettim. Belki de sadece sohbet etmeye çalışıyordu ama her iki durumda da cevap vermedim ve yürüyüşümüze devam ettik. Birkaç dakika sonra pelerinimin bir kez daha çekildiğini hissettim ve Poe'nun somunlarından birini kolunun altına sıkıştırmış halde geri döndüğünü gördüm.

"Teşekkür ederim," dedim dikkatlice alırken. Çantama koydum—zaten oldukça doluydu ama Poe'nun hediyesini geride bırakmak söz konusu değildi.

"Sıcak tutar," diye bana bilgi verdi, sonra tekrar ortadan kayboldu.

Bundan kısa bir süre sonra Grünesauge'yi gördük. De Grey'in itiraz etmesini bekliyordum, çünkü Eichorn'a göre faunlar ona burada saldırmış, onu köye kadar kovalamış ve görünüşe göre yol boyunca bir dağa tırmanmaya zorlamışlar, ancak kadın sadece kuru bir şekilde, "Bizim günümüzden beri pek bir şey değişmedi, değil mi canım?" demiş ve Eichorn kıkırdamış.

"Ormanda, değil mi?" diye sordum. Beni bekleyen dehşetlere rağmen, nexus'un gizemi hala içimi kemiriyordu, cevabı dilimin ucunda asılı kalmış gibi görünen bir bilmece. Kendimi ikna etmeye çalıştım,*Olumsuz*bulamadım; daha dolambaçlı bir yoldan başarmıştım sadece, ama korkarım ki egomda bir yara olarak kaldı.

De Grey sadece başını salladı ve bizi vadiye, ormanın içinden geçip dağın yamacına doğru götürdü.

Elbette burayı aramıştık. Vadideki her yeri aramıştık, son günlerde artan bir umutsuzlukla göz koyduğum birkaç tehlikeli yamaç hariç. Bağlantı noktasının hareket etmiş olması mümkün müydü? Yine de de Grey bizi kayalıklardan yukarı götürürken şüphelerimi kendime sakladım. Ariadne kaydı ve bir iki metre kaydı, vadiye bir taş yağmuru yağdırdı. Tam da ihtiyacımız olan şeydi—dikkatini çekmek için*fuchszwerge.*

De Grey'in farklı bir yol izlediğini düşündüm ta ki çiğle ağırlaşmış, kırmızı, fincan şeklindeki çiçeklerden oluşan bir kümenin yanından geçene kadar. Bizi küçük bir sırt boyunca götürdü, sonra aniden durdu ve manzaraya gizlenmiş bir kapıyı işaret etti.

"Aman Tanrım," dedim.

Peri kapısı dağ yamacına o kadar tamamen karışmıştı ki, güneş ışığında göz kırpan garip, kristal kapı tokmağı dışında neredeyse görünmezdi. Son seferden sadece biraz farklı görünüyordu—resim, dağ yamacının güneş ışığıyla aydınlanan konturlarına uyacak şekilde parlamıştı ve çayırla daha da bütünleşmesi için kırmızı bir çiçek eklenmişti.

"Ama," diye itiraz etti Ariadne, kaşları şaşkınlıkla kırışmış bir şekilde, "bu olamaz. Dr. Bambleby oraya baktı."

"O zaman çok dikkatli bakmamış," dedi de Grey. "İçeride başka bir kapı daha var."

"Wendell, mekanın sakini tarafından biraz dikkati dağılmıştı," dedim, çanak çömlek yağmurunu hatırlayarak. "Görünüşe göre kış Halkı'ndan biri. Onu uyandırmamızdan hoşlanmadı ve hoşnutsuzluğunu belli etti."

"Buraya geldiğimde ev boştu," dedi de Grey. "Masada birkaç eski tabak vardı—başka bir yerleşim belirtisi yoktu. Sadece kapıdan uzaktan bir kaç bakış yakalayabildim; etrafta çok fazla faun vardı."

"Buraya geldiğimizde hiç faun görmedik," diye mırıldandım. Düşündüm. De Grey kışın St. Liesl'i ziyaret etmişti. Belki de tanıştığımız peri o zamanlar kırsalda dolaşıyordu. Muhtemelen köylülerin pencerelerine buz püskürtüyordu ya da buz sarkıtlarını sivriltiyordu ya da dünya onların mevsimine geldiğinde kış Halkı'nın eğlence için yaptığı her neyse onu yapıyordu. Ve belki de bu aynı zamanda faunların kapının huysuz bekçisini rahatsız etmekten korkmalarına gerek olmadığında diyarlar arasında seyahat etmeyi tercih ettikleri zamandı.

"Bu nasıl çalışıyor?" diye sordum, çizmemden sadece biraz daha uzun olan boyalı kapıyı işaret ederek.

"Sadece yürüyüp geçin," dedi de Grey.

Düşünceli bir şekilde başımı salladım.*İçinden geç.*Güneşin üzerinden bir bulut geçti ve manzara karardıkça resim de karardı. Eksik parmağım hayalet gibi bir seğirme yaptı.

Diz çöktüm ve Shadow'un burnu anında yüzüme bastırdı. Kollarımı onun rahatlatıcı kütlesinin etrafına doladım ve onu kendime çektim.

"Ona bakmalısın," diye mırıldandım kürküne. "Anlıyor musun? Yanında kal. Eğer ben yapmazsam— Eğer o—o zaman en azından biri olacak."

Sanırım canavar beni anlamıştı—kuyruğu kesinlikle tekrar sallanmaya başlamıştı. "Görünmez olmayı unutma," diye talimat verdim. Rose, köylülerden herhangi biri intikam arzusu gösterirse Shadow'u gizleyeceğine çoktan söz vermişti, ama yine de yolculuğum boyunca endişenin üzerime çökeceğini biliyordum. Alnına son bir öpücük kondurdum ve ayağa kalktım.

Eichorn ve de Grey'e veda etme ihtiyacı hissetmedim - Eichorn çoktan arkasını dönmüştü, eli içgüdüsel olarak kulübeye geri dönüş yolculuğuna başlamak için de Grey'in eline uzanıyordu. Ancak De Grey bana yine değerlendirici bakışlarından birini atmıştı. Bir karara varmış gibi görünüyordu.

"Onun adına biz konuşacağız," dedi bana. "Gitmeden önce. Bir hikaye uyduracağız - faunların evcil hayvanınızı büyülediğini ve onu şiddete sürüklediğini, tıpkı kendi köpeklerini büyüledikleri gibi. Ben çok ikna edici bir yalancıyım." Bana şaşırtıcı derecede samimi bir gülümseme gönderdi.

Kelimeler beni yarı yolda bıraktı ve ben sadece ona bakabildim. Sonunda, sesime tam olarak güvenmeyerek sessizce, "Teşekkür ederim." dedim.

Başını salladı. "Bunu al."

Elindeki boynuza göz kırptım. "Onunla ne yapacağım? Gece terörize edecek hiçbir bilginim yok."

Sinirli bir şekilde iç çekti. "Ucunda zehir var, dik başlı çocuk. Periler ve ölümlüler üzerinde aynı şekilde etkilidir. Faunlar hariç herkes için yararlı bir caydırıcıdır. Dramatik etki için yanımda taşıdığımı mı sandın?"

"Her şeyden çok daha fazla." Ama durakladım, dikkatim onun sözlerinin tesadüfüne takıldı. "Ne tür bir zehir?"

"Çoğu Halk, sadece onu görmekten bile soğudu," dedi. "Soğumayanlar ise, etkilerini görecek kadar uzun süre kalmadım."

Aldım. Aslında, o kadar hevesliydim ki, elinden kapmış olabilirim. "Ben-teşekkür ederim. Tekrar."

Hafifçe başını salladı. Ve bunun üzerine o ve Eichorn yanımızdan ayrıldı. Shadow o kadar kolay gitmedi ama ben ona Wendell'e karşı görevini hatırlatarak sessizce konuştum ve sonunda kuyruğu aşağıda bir şekilde uzaklaştı. Her birkaç adımda bir durdu ve omzunun üzerinden baktı, açıkça fikrimi değiştirip onu geri çağıracağımı umuyordu. O kadar iç karartıcı bir görüntüydü ki, başımı çevirmek zorunda kaldım.

Boynuzu çantama koydum—yolculuğumda yanımda ne kadar da eklektik bir peri hazinesi yığını getiriyordum! Bir kavanoz köz, yabancı bir diyardan bir pusula ve bir boynuz. Bunlardan herhangi biri beni kurtarmaya yeter miydi, eğer iş oraya gelirse? Rose kesinlikle hiç onaylamazdı.

"Önce ben gideceğim," diye bilgilendirdim Ariadne'yi. Sonra, törensel davranmayı sevmediğim için, kapıyı açtım ve içeri girdim.

Sanırım bunu yalnızca Wendell'i izlediğim için yapabildim - aksi takdirde bu imkansızlık karşısında ürperir ya da geri çekilirdim ve kapı geçmeme izin vermezdi. Ariadne'nin daha çok sorunu vardı - ilk denemede içeri giremedi ve sadece gözlerini kırpıştırarak kapıda durdu, gözleri şaşıydı.

"Tereddüt etmemelisin," diye bilgilendirdim onu. "İmkansızı, imkansız olmaktan çıkana kadar görmezden gelen Halk'tan biri gibi yürümelisin."

Etrafımı incelemek için döndüm. Rahat küçük bir kulübeydi, duvarlar kerpiç ve çamurla kaplıydı, taş zemin birkaç örümcek ağı dışında temizdi. Şömine rafı bir çeşit siyah, yumrulu kilden yapılmış figürlerle doluydu. Kuşlar vardı; balıklar; tavşanlar; hepsi beceriksizce yapılmıştı—*Peki,*Ben düşündüm ki,*Sanırım Halkın da hobilere ihtiyacı var.*Başım tavanı geçti, ama ancak biraz. Alçak bir tahta masa vardı, o da temizdi ve içinde birkaç tabak istiflenmiş, temizlenmeyi bekleyen bir lavabo. Oda, masanın üzerine bırakılmış bir fener ve çıtırdayan ateşle aydınlatılmıştı.

Wendell'e bu kadar gücenmiş olan periye hemen rastlamadığım için rahatladım. Ama belli ki hala oradaydı, çünkü başka bir odada hareket eden birinin çıkardığı boğuk gümleme ve gıcırtıları duydum.

"Sessiz ol," diye fısıldadım Ariadne'ye, o da sonunda eşiğin üzerinden sendeleyerek geçmişti.

Etrafta etrafa baktım, ama görebildiğim tek kapı aslında bir kapı değildi, tahmin ettiğim gibi perinin evine daha derinlere giden bir koridorun açıklığıydı. Bu yöne doğru ilerlemek fikrinden hoşlanmadım, çünkü aynı zamanda gıcırtıların ve garip romatizmal öksürüğün geldiği yön de burasıydı.

"Dolapları inceleyin," diye fısıldadım Ariadne'ye, atkısını sıkı sıkıya tutarken karışık bir dehşet ve sevinçle etrafına bakıyordu. "Gizli kapılar arayacağım."

Parmağımı şömine rafı boyunca gezdirdim. Bu beni perinin sanatına, küçük figürinlere yaklaştırdı. Bunlar oldukça acıklıydı, ama belki de peri uzun zamandır bu işle uğraşmıyordu. Şimdi fark ettiğim kilde tatsız bir şey vardı. Aslında figürinlerin kilden yapılmadığını anlamam bir anımı daha aldı. Parmaklardı, birkaç ayak parmağıyla karışık, hepsi bir tür tutkalla birbirine yapıştırılmıştı. Donma sonucu kararmış insan uzantıları, bir keresinde öğrencilerimden birinin Brecon Beacons'ta korkunç bir soğukta gece boyunca kaybolmasıyla gözlemleyecek kadar şanssız olduğum bir süreçti. Görebildiğim kadarıyla küçük perinin koleksiyonu yüzlerceydi.

Öyle hızlı geri sendeledim ki Ariadne irkilerek başını kaldırdı. Ona gergin bir gülümseme gönderdim, bu da onu doğal olarak daha da telaşlandırdı ama en azından gözlerini benden ayırmadı, şömine rafından değil.

Arkamızdan kapanan ön kapıya doğru döndüm. Şimdi başımı biraz eğersem geçebileceğim kadar uzun görünüyordu. Gülerek nefes verdim ve Ariadne'ye işaret ettim.

Kapının iç tarafında altı düğme vardı: en üstteki, dışarıdakiyle eşleşen, donmuş tüylü kristalden bir kare ve onun altındaki beş, düzensiz bir sıra halinde yerleştirilmişti. İlk ikisi bir tür koyu taştandı, biri buzlu, diğeri mat ve kaygan pürüzsüz. Dördüncüsü, güneş ışığıyla kaplı turkuaz deniz silindiri gibi küçük bir akvaryuma benziyordu. Alttaki ikisi tahtadandı. İlki soluktu, karmaşık bir çiçek deseniyle oyulmuştu. İkincisinin

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Benzer şekilde dekore edilmişti, çünkü büyük ölçüde küçük beyaz çiçeklerden oluşan takımyıldızlarla örülmüş ıslak bir yosunla kaplıydı.

Ariadne'nin eli dolap kapağına kaydı ve kapı yerine geri çarptı. İkimiz de donup kaldık. Ama salondan gelen seslerde hiçbir değişiklik olmadı, sadece -belki de hayal görüyordum- ufak bir duraklama oldu.

Wendell'in krallığı için hangi kapı kolunun olduğunu tahmin edebilmeme rağmen, önce en güzelini denemeye karşı koyamadım: minik turkuaz deniz. Nefes almaya bile cesaret edemeden kapı kolunu çevirdim ve kapı hafif bir iç çekişle açıldı.

Tuzlu rüzgar perinin evine aktı. Önümde, sarımsı ağaçlardan oluşan korularla noktalanmış kuru, kayalık bir kıyı şeridi uzanıyordu. Turkuaz deniz sonsuzdu ve fazlasıyla parlaktı, yalnızca engebeli adaların bir elipsi tarafından bölünüyordu. Kapının hemen ötesinde incecik bir zeytin ağacı ve beyaz çakıl taşlarından oluşan bir yığın vardı. Büyük ölçüde yapabilir miyim diye bakmak için uzandım ve bir tane aldım - güneş kolumu yakıyordu, çok tuhaf bir histi, geri kalanım ise yalnızca perinin dağ evinin daha sıcak sıcaklığını hissediyordu.

Kapıyı kapattım. "Yunanistan," diye mırıldandım. "Sanırım. Ya ölümlü dünyada ya da Poe'nun kapısı gibi örtüşen bir yerde bulunuyor gibi görünüyor. Bağlantı noktasının oraya gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu - Yunanistan'da ağaç faunlarıyla ilgili hiçbir hikayeleri yok. Belki de çok kullanmıyorlardır?" İkinci en yüksek kapı koluna dokundum, buzla kaplı olana. "Bu Rusya olmalı. Bozkırın kenarı. Bu-" Altındaki taş kapı koluna dokundum. "Bu, bilmiyorum- belki de diğer Rus yeri? Yoksa o oyulmuş kapı kolu mu?"

"St. Liesl'e geri dönecek olan hangisi?" dedi Ariadne endişeli bir sesle.

"Buraya." Kristal kapı tokmağını çevirdim ve kapıyı geri çevirdim ve bir kez daha dağ yamacına ve Grünesauge'nin yeşil-mavi gölüne bakıyorduk. Uzakta sırt boyunca hareket eden üç küçük noktayı bile seçebiliyordum - de Grey ve Eichorn, arkalarında Gölge. Zamanın akışının henüz bozulmamış olması rahatlatıcıydı, ama o zaman sadece Faerie'nin kenarındaydık.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Ariadne, sonra sustu, kapıya baktı.

Koluna dokundum, çünkü yüzündeki ifadeyi anlamıştım. "Yavaşça nefes al," diye tavsiyede bulundum. "Ayrıca ona kadar saymayı da deneyebilirsin—bence seni sıradanlığa bağlayacak bir şeyin olması yardımcı oluyor."

"Orada biri var mı?" diye seslendi koridorun aşağısından gelen tiz, titrek bir ses. "Sen misin, kızkardeşim?"

Ariadne gıcırdadı. Kapıyı kapattım ama acelem yüzünden çarparak kapanmasına izin verdim. O anda, odadan buz gibi bir rüzgar esti - ateş bir *vızıldamak,*ve fener yere düşüp parçalandı, ve biz karanlığa savrulduk.

"Hırsızlar!" diye haykırdı ses. "Evime izinsiz girenler!"

"Emily Teyze!" diye haykırdı Ariadne. "Kapı!"

"Evet, biliyorum!" Merakıma lanet ederek karanlığın içinden onu aradım. Elim tekrar Yunan kapı tokmağına çarptı—sıcaktı ve kum tanecikleriyle kaplıydı. Wendell'inki en alttakiydi, yosunla kaplıydı.

Yoksa öyle miydi? Çiçek desenli kapı kolu muydu? Yoksa pürüzsüz taştan yapılmış olan mıydı? Midem bulandı. Donmuş parmakları, özenle düzenlenmiş şekilde düşündüm—benim hayal gücüm müydü yoksa şömine rafından bir hareket hışırtısı mı geliyordu?

Korkunç bir çığlık havayı doldurdu ve küçük, çıplak ayakların taşlara sürtünerek çıkardığı sesler giderek yaklaştı.

"Emily Teyze!" Ariadne ağlamaya devam etti. O da şimdi kapıyı tırmalıyordu. "Emily Teyze!"

Orada—elim çiyden ıslanmış yosunla buluştu. Varsayımımın doğru olması için umutsuzca dua ederek kapıyı açtım. Loş mavimsi ışık—şafak, diye düşündüm—odaya meşe, çam ve nemli bitki örtüsünün kokusuyla birlikte döküldü. Önce Ariadne'yi ittim, sonra onun peşinden atladım, yankılanan bir sesle kapıyı arkamdan kapattım.*güm*Peri evinden bir çığlık daha yankılanırken.

O an etrafımda olup bitenlere hiç aldırış etmedim; Ariadne'nin kolunu yakaladım ve onu gördüğüm en yakın siperin, yıpranmış, dikili bir taşın arkasına sürükledim.

Buradaki nexus'un dışı, Wendell'in krallığı olmasını umduğum yer, St. Liesl'de göründüğü gibi aynı şekil ve boyuttaydı, ancak resim şimdi gömülü olduğu yeşil yamaçla uyuşuyordu. Kapı kolu kristal değildi, yosunluydu, diğer taraftaki altıncı kapı koluyla uyuşuyordu.

Kalplerimiz gümbür gümbür atarak, taşın kenarından dışarı bakarak bekledik. Ama peri onu takip etmedi—belki de girişinde kalan deniz kokusuna aldanıp Yunan kırsalına doğru hücum etmişti. Bir an geçtikten sonra Ariadne saklandığımız yerden ayrılmak istedi ama ben onu geri sürükledim.

"Çok korkunç görünmüyordu," diye itiraz etti. Adrenalin dalgası onu sersemletmiş ve yakın çağrıyı neşeli bir maceranın parçası olarak görmeye fazlasıyla hevesli bırakmış gibiydi.

"Dryadolojinin temel ilkelerinden biri şudur," dedim, "insan vücudu parçalarından koleksiyonlar yapan Halk'la ters düşmeyin."

Güvenli olduğunu düşünmeden önce birkaç dakika daha bekledik. Sonra ayağa kalktım ve sırtımı kapıya döndüm.

Daha önce doğru kapıyı seçtiğimden şüphe ediyorsam artık şüphe etmiyordum. Wendell'in krallığındaydık - baktığım her yol, her gölge, her renk ve her ayrıntı beni ikna ediyordu.

Nasıl? Bilemiyorum. Doğru, manzara Wendell'in evi hakkında her zaman yaptığı özlem dolu konuşmalarla uyumluydu. Ama aynı zamanda bu yerle ilgili, parmak basamadığım tuhaf bir şekilde tanıdık bir şey de vardı—Wendell'le olan yakınlığım bir şekilde bana onun diyarıyla da bir yakınlık mı aşıladı? Bunun nasıl böyle olabileceğini hayal edemiyorum, ancak Halk ile yaşadıkları doğal dünyalar arasında bizim ölümlülerin anlayamayacağı bir akrabalık var.

Yeşil ve soluk taşlarla bezeli bir tepede duruyorduk. Altımızda orman vardı, ağaçların arasında dalgalanan çan çiçekleri, gölgeye dönüşen bir mor dalga. Bir göl vardı—hayır, iki göl, ikincisi uzakta sadece bir parıltı çizgisiydi. Arkamızda, nexus'un arkasında ve kuzey ufkuna doğru uzanan, çivit mavisi ve katmanlı gölge dağları vardı, bazıları başımızın üstündeki kasvetli gökyüzü tarafından siyaha boyanmış, bazıları güneş ışınları tarafından grileştirilmiş ve lekelenmişti.

Söylemem mi gerekiyor? Çok güzeldi—elbette öyleydi. Özellikle de rüzgar dalların üzerinde gezinirken, sanki biri süs eşyaları asmak için gölgeliğe tırmanmış gibi, burada burada gümüşle parıldayan orman. Yine de tamamını görmediğimi, buradaki gölgelerin ölümlü alemdekilerden daha yoğun, daha belirsiz olduğunu ve ayrıntıların çoğunun düşsel bir pusla örtülü olduğunu hissediyordum. Şu anda bile, bu kelimeleri yazarken—hâlâ Wendell'in krallığındayım!—o manzaranın anısının, dalların arasından hızla geçen bir kuş gibi zihnimden kaymaya çalıştığını görüyorum, böylece sadece titrek kenarını yakalayabiliyorum. Belki de bu yerde bir büyü saklıdır ya da belki de ölümlü gözlerimin algılayabileceğinden çok daha fazladır.

*Ağaçların Gözlerinin Olduğu Yer.*Kendime küçük bir an için izin verdim -çok küçük bir an- kontrolümü kaybetmek için ve bir hıçkırık kaçtı benden, hemen bastırıldı. Paniğin üzerime çökmesine izin verdim, görevimin ağırlığı omuzlarıma yerleşti. Ve sonra her şeyi kilitledim.

"Görünüşe göre bu sefer rehberli tur olmayacak," diye mırıldandım. "Eğer değerli tepeleriniz ve ormanlarınız canavarlarını üzerime salıverirse, en korkunç hayaletlerden biri olurum ve sonsuza dek sizi rahatsız ederim."

“Emily Teyze?” Ariadne yanıma gelip durdu.

Başımı iki yana salladım. "Orada," dedim, ağaçların içine giden dar bir patikayı işaret ederek. Ariadne öne doğru yürümeye başladı, açıkça benim kadar bu açık yerden ayrılıp gölgelerin arasında saklanmaya hevesliydi, ama onu durdurdum.

"Önce kendimizi gizleyelim," dedim. Bana bakarken, pelerinimi çıkardım.

"Siz—" diye başladım, sonra durdum, kendimi gülünç hissediyordum. Biriyle konuşuyordum *pelerin.*" Bize yardım eder misiniz? Eğer yapabiliyorsanız, lütfen dikkat çekmememe, uyum sağlamama yardım edin."

Pelerin hiçbir cevap vermedi, Tanrıya şükür. Wendell'in kıvrımlarına ne tür büyüler ördüğüne dair hiçbir fikrim yoktu; eğer böyle bir ihtiyacım olabileceğini hiç düşünmüş olsaydı.

Göze çarpmayan kendi gardırobunda uyguladığını gördüğüm bir ölçüt değil.

Pelerini giydim. Yerine geri dönmek için can atıyor gibiydi—benim yardımım olmadan omuzlarımdan kaydı, ki bu yeniydi. Başlığı yukarı çektim.

“Bir şey var mı?” diye sordum Ariadne’ye.

Gözlerini kıstı. "Hayır—ama belki de sadece Halk'ta işe yarıyordur."

"Belki," dedim. "Aynı isteği eşarbınız için de yapın, sonra onu saçınızın üzerine çekin."

Sonra Ariadne'ye Güç Sözcüğü'nü öğrettim; elbette kaybolan düğmeler için olanını değil, birkaç kez iyi sonuçlar elde ettiğim, en son olarak da gri renkli muşambaya karşı kullandığım Sözcüğü.

"Sana tam görünmezlik vermesine güvenme," diye uyardım onu. "Kesinlikle saray perisine karşı değil. Ama bizi daha az ilginç kılacak ve umarım bu yeterli olur."

Ve böylece, başlarımız örtülü, keşişlerin küçük ve tuhaf bir alayı gibi ilerlerken Söz'ü söyleyerek Peri Diyarı'nın yeşil gölgesine doğru ilerledik.

Tekrar tarihvarsayımdır. Faerie'de tam bir gün geçirdik, eğer biri Faerie'de zamanın akışına güveniyor, bense güvenmiyorum. Belki ölümlü alemde bir ay geçti. Belki bir saat. Ben sadece ikincisini umut edebilirim. Doğruluktan ziyade kolaylık uğruna, onları deneyimledikçe günleri saymaya devam edeceğim.

Wendell'in kedisini kaçırma planımdaki bariz kusur—aslında, sanırım, tamamını—onun sarayına, doğup büyüdüğü, sonra on dokuz yaşındayken sürgün edildiği ve üvey annesinin şimdi çalınmış tahtında oturduğu şatoya giden yolu bilmememdi. Ara sıra bundan bahsetmişti ama hiçbir zaman durumuyla ilgili bir göndermede bulunmamıştı.

*Onlar sarayımın doğusundaki dağlarda yaşıyorlar.*Faunlar hakkında söylemişti. Tek ipucum buydu. Faunların kapısından söz konusu dağlara çıkmıştık ve bu yüzden batıya doğru seyahat edersek doğru yönde hareket ediyor olacaktık. Varsaydım ki—*umutlu*—yaklaştığımızda işaret levhalarıyla veya belki de uygun bir bakış açısıyla karşılaşacağımızı.

Ve böylece güneşe ve yıldızlara göre yol bulmaya koyuldum. Ne yazık ki, Lilja'nın bana ödünç verdiği pusula hiç yardımcı olmadı. Wendell'in diyarı tarafından umutsuzca karıştırılmış gibi görünüyordu, iğne bazen batıyı, bazen güneyi gösteriyordu, vb. Bir noktada, bu şaşkınlığın bir düzeni olduğunu düşünmeye başladım ve nispeten mutlu bir iki saatimi akademik bir makale için başlıklar üzerinde düşünerek geçirdim.*"Kuzey Yıldızı Olarak Sabit: Perilerin Manyetik Alan Üzerindeki Etkisi"*? Bu, oraya karşı duyduğum sinsi korkudan uzaklaşmak için faydalı bir dikkat dağıtma yöntemiydi, ama aynı zamanda, zihnimin bilimsel bir yanı da, böyle durumlarda bile, asla tam anlamıyla kapanmıyor.

Ormanın serin gölgesine adım attığımızda, Wendell'in diyarının isminin nereden geldiğini hemen ve dehşet verici bir şekilde anladık. Yine de ben—

Kalemi bir anlığına bırakmak zorunda kaldım. Kelimeleri yazabileceğimi sanmıyorum; böyle bir şeyi tarif etmeye çalışma, zihnimin bir saniyeden daha uzun süre bunun üzerinde durmasına izin verme düşüncesi çok fazla. Belki de ölümlü dünyaya döndüğümde ve mesafe kazandığımda, kelimeler daha kolay gelir. Şimdilik, aklımı başımda tutmak için, orman tabanını kaplayan çançiçeklerine odaklanayım; bulutların arasından sızan, şeylerin kenarlarını bulanıklaştıran ve dünyayı suluboyalara dönüştüren sisli güneş ışığına. Ağaç tepelerinden ara sıra gelen gümüş parıltılara. Bunlar gerçekten de süs eşyalarıydı -kontrol etmek için meşelerden birine tırmandım- ama ölümlülerin Noel ağaçlarına koyduklarından daha büyüklerdi, narin gümüş küreler, içi boş ve yumurta kabukları kadar hafif. Onlarla ilgili bir şey bana peri taşlarını hatırlattı ve süs eşyasını aceleyle ağaçların arasına geri bıraktım, aralarında bir sis bulutu gibi asılı kaldı, yer çekimi kavramını küçümsedi.

Bizi ormana götüren patika sonunda bizi daha geniş, açıkça daha iyi bilinen bir yola getirdi. Bu yol aşağı yukarı doğru gittiği için, bir kavşağa varmadan önce bir süre takip ettik ve burada tekrar batıya giden yolu tuttuk. Hoş dereleri ve kelebekler ve neşeli sarı çiçeklerle taçlandırılmış açık tepeleri geçtik. Ayrıca, gece isyan edip kalıcı bir yer kurmuş gibi, hiçbir ışığın geçemediği sık ağaçlı korulardan da geçtik. Bu korulardaki hava iğrenç derecede nemliydi ve meşe ağaçlarının kabukları yer yer hareket edecek gibiydi; ta ki bunun sadece düzinelerce sümüklü böceğin yavaş ilerlemesi olduğunu anlayana kadar. Bunlar karanlıkta parlayan sarı benekli derileri olan meraklı yaratıklardı. Bu yerlere girmeden önce Ariadne'yi kendime doğru çektim ve pelerinimin bir kısmını onun etrafına doladım, bu amaçla kendini nazikçe genişletti. Bunun etkili olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok, ancak hiçbir şey bizi tehdit etmedi—ancak sık sık dallarda, rahatsız edici derecede yakın, ilerlememizi gölgeleyen bir hışırtı duyduk. Ve tabii ki, gözler vardı—

Ama şimdi bunlara değinmeyeceğim.

Gün boyu süren yürüyüşümüz sırasında Folk'la yalnızca ara sıra karşılaştık. Çoğunlukla hareketleri duyuluyordu, görülmüyordu: Uzakta kahkahalar, genellikle atların veya diğer büyük evcil hayvanların takırtıları eşliğinde veya müzik çalıyordu, ancak hiçbir melodiyi bir an bile solmadan hatırlayamadım. Sanırım yolun hemen dışında bulunan meskenler vardı, çünkü ara sıra patikanın kenarlarındaki çimenlerde ayak izlerini veya bir atın geçebileceği kadar boşluk olacak şekilde paralel yerleştirilmiş iki beyaz taşı seçebiliyordum. Bazen, ağaçlardan birindeki bir daldan veya budaktan bize bakan meraklı bir brownie görülebiliyordu, ancak ben yalnızca bunların anlık görüntülerini yakalayabiliyordum - ıslak siyah gözler ve uzun parmaklar izlenimi; tuhaf yosun rengi şapka.

Daha sonra, ileride birinin mırıldandığını duyduk ve bir virajı dönüp biraz uzakta ağır ağır ilerleyen başka bir gezgin bulduk. Benden sadece biraz daha küçük, paçavra bir periydi, başlarının üzerine lekeli ve büyük bir başlık geçirmişlerdi,

sanki teneke kaplarla doldurulmuş gibi, sarsıldıkça takırtılar çıkaran bir arabayı sürüklüyordu.

Ariadne'yi hemen bir ağacın arkasına çektim, ama gezgin bizi fark etmedi, yine de beceriksiz ölümlü ayak seslerimizi duymadıklarına inanmak zordu. Bir süre onları takip ettik, ama gezgin gitmek istediğimizden çok daha yavaş hareket ediyordu, bu yüzden geçmek zorunda kaldık, Kelimeyi mırıldanırken arabanın etrafından dolandık. Perinin yüzünden görebildiğim tek şey, çam kozalaklarıyla örülmüş başlığından dökülen uzun bir koyu saç perdesiydi. Yaratık bizim yönümüze doğru bakmadı bile ve biz de onları kısa sürede geride bıraktık, ama yine de uğultu saatlerce devam etti, ağaçların arasında yumuşak bir şekilde yankılandı ve ikimizi de çileden çıkardı.

Ariadne ve ben vardiyalı olarak uyu, tabii ki, biri diğerini yarı yolda uyandırıyor gece boyunca; Faerie'de sadece bir amatör çalar saat olmadan uyuyabilir. İlk gece göllerden birinin kıyısında uyuduk, kumun üzerine uyku matını serdik, oldukça rahat olduğu ortaya çıktı, dalgaların mırıltısı, suyun üzerinde dans eden meraklı küçük ışıkların yanı sıra derinliklerden gelen ara sıra sürüngen iniltilerini de görmezden gelebildiğiniz sürece, dinlendirici bir uyku sağlıyordu.

İkimiz de aç değildik ama Poe'nun ekmeğinden biraz yemeyi başardık, her zamanki gibi lezzetliydi, tereyağlıydı, çikolatamsı bir dokunuşu vardı ve çok ferahlatıcıydı. Yanımızda getirdiğimiz suyu bitirdiğimizde, şimdi derelerden ve akarsulardan içmeye zorlanıyorduk. Bundan pek memnun değildim ama başka alternatif yoktu.[*]

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ariadne, uyku matının üzerinde dönerek beni izlemek için. Bir şey -şüphesiz suçlu vicdanım- Ariadne'nin arkadaşlığı olmasa hiç uyumayacağımı veya en azından önemli bir risk olmadan uyumayacağımı fark etmemek elde değildi.

"Varsayımda bulunmak." Bıçağımı çıkardım ve faun'un boynuzunu dikkatlice kesiyordum. Ellerimde tuhaf bir sıcaklık hissettim, ama kendi kendime hayal ettiğimi söyledim. Birkaç dakika sonra, ucundan bir parça kopardım ve boynuzu hala keskin bıraktım.

Düz bir taş aldım ve parçayı üzerine koydum. Başka bir yuvarlak taş yeterli bir havan eli görevi gördü ve parçayı ince bir toz haline getirebildim, kırmızımsı kahverengi, bir kadeh şarapta gizlenebilecek kadar kolay, kesinlikle. Dudaklardan fark edilmeden geçebilir miydi? Bunun olası olduğunu düşündüm—tozun hiçbir kokusu yoktu.

Wendell'i zehirleyen şey bu olabilir miydi? Hikayelerde, Folk'lar kendi diyarlarına özgü belirli bitkileri tüketerek iyileşebiliyorlardı, ancak bunun tersi de geçerliydi. Burada Wendell'in kendi diyarındaki bir yaratıktan alınan bir zehir vardı ve üvey annesinin elde etmesi yeterince kolaydı.

Bunu Ariadne'ye söyledim ve "Bu Dr. Bambleby'ye yardımcı olabilir mi? Onu neyin zehirlediğini biliyorsak belki bir panzehir geliştirebiliriz." dedi.

"Belki," dedim. İlginç bir fikirdi ama pratikte nasıl işe yarayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Toz haline getirilmiş boynuzu mikroskop altında inceleyebilir miyiz? Bir tıp bilimcisine götürebilir miyiz?

Boynuza baktım, uzun, tirbuşon kıvrımına, o kadar keskin ucu ki ölümlü gözlerimle aslında görülmüyordu, en dar gölgeler dışında. İçimi ona dokunmak için en garip arzuyla doldurdu, sanki o bir iğmiş ve ben de talihsiz cadı dokunuşlu bakireymişim gibi.

NOTLARI ATLA

* Bazı hikayelerde, peri akarsularından içmenin ölümlüler üzerinde peri şarabı içmekle aynı etkiyi yaptığı anlatılır.

Dün geceserin ve yağmurluydu ve ne Ariadne ne de ben çok fazla Açık bir yerde uyuma isteği. Özellikle de her bir veya iki saatte bir patika boyunca aniden gürleyerek gelen atlı Halk'tan kaçarak geçirdiğimiz gün. Nal seslerini duyar duymaz patikadan ayrılıp bir ağacın veya çalının arkasına saklanmak için sadece birkaç saniyemiz vardı. Onlara asla bakamadım, çünkü çok hızlı geçiyorlardı, bulanık bir gölge ve bazen de renkli bir flama. Onlar saray perileriydi, bu açıktı, atların kaba şekline sahip canavarlara biniyorlardı, ancak onlarda garip bir şey vardı - ne olduğunu asla tam olarak anlayamadım.

Yolun hemen dışında, uzun eğrelti otlarıyla görüşten gizlenmiş, devasa bir porsuk ağacı vardı. Gövdesi, birkaç adamın kollarını birbirine dolaması için fazla büyüktü ve kendisini, o kadar gür yaprakları olan bir düzine düğümlü dala bölüyordu ki siyah görünüyordu. Eski, ağarmış dalları, yosunla kaplı düz bir zemin parçasının üzerinde koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı.

"Ne kadar da kullanışlı!" dedi Ariadne. "Yağmuru tamamen engelliyor!"

Ağacın görünümünden hiç hoşlanmadım, perilerin "kolaylığına" da güvenmedim, ama itiraz edemeyecek kadar yorgundum. Bu yerin daha önce kamp alanı olarak kullanıldığına dair açık bir kanıt, rahat bir sandalye görevi gören pürüzsüz bir kütüğün yanına yerleştirilmiş kararmış bir taş halkasında bulunabilirdi. Bunu olumlu bir işaret olarak görmeyi seçtim—sonradan akıllıca olmadığı ortaya çıktı.

Alışkanlığım haline geldiği üzere, "tiftik" dolu cam kavanozu çıkardım -ya da Poe'nun dediği gibi "süpürge"- ve aramıza fener görevi görmesi için koydum. Küçük közler yazmak için yeterli ışık sağlıyor, bu da muazzam bir rahatlık. Eğer beni Faerie'nin gece gürültülerinden uzaklaştıracak bu günlüğüm olmasaydı kendimle ne yapardım bilmiyorum.

İlk nöbeti ben tuttum, ki bu da olaysız geçti. Bir atlı bir iki kez gürleyerek geçti, binek hayvanı sürekli kurt gibi homurdanıyordu. O saatlerin çoğunu Wendell'i düşünerek geçirdim. Gün boyunca, yolculuğumuzun yorucu doğası ve Halk'ın sürekli tehdidi nedeniyle onun için endişelenmekten kaçınabiliyorum, ancak geceleri böyle bir rahatlama yaşamıyorum. Uyandı mı? Güvende mi, yoksa bir başka suikastçı grubu onu Alpler'e kadar takip mi etti? Shadow'un onunla olduğunu bilmek biraz rahatlatıcı; genellikle sadece bu düşünce, büyük tüylü canavarın yanında kıvrılmış görüntüsü beni uykuya daldırıyor.

Ariadne'yi uyandırdıktan sonra, gecenin geri kalanında ben de nöbet tutmaya karar verdim; içgüdülerim yorgunluktan tamamen etkilenmemişti ve her geçen saatle birlikte ağaçtan daha da şüpheleniyordum. Lanet şey çok sessizdi.

"Yanıma yakın dur," diye talimat verdim Ariadne esnerken ve ateşimizin közlerini karıştırırken. Sonra içgüdülerim bana ihanet etti ve uykuya daldım.

Ariadne çığlık atmaya başladığı anda ayağa kalktım - tam olarak uyanık olduğumdan bile emin değilim. Aptal kız ağacın barınağından ayrılmamıştı, ancak ateş için dallar toplamak üzere bir iki metre yanıma gelmişti, dallar şimdi her yöne dağılmıştı. Eşarbı hala kuruması için bıraktığı kütüğün üstündeydi. Ariadne sırtüstü yatıyordu, tekmeliyor ve çırpınıyordu, elleri saçlarının etrafındaydı, şaşırtıcı derecede iğrenç bir peri tarafından gölgelere sürükleniyordu.

Belki de küçük bir adam büyüklüğündeydi, kaygan koyu teni ve kurbağanın yuvarlak kafası vardı ve bir kurbağa gibi hareket ediyordu, uzuvları açılmıştı ve orman tabanının devasa köklerine sıkıca tutunan devasa ayak parmaklarıyla bitiyordu. Karanlıkta ona iyi bakamadım ama görebildiklerim onu bir*canım,* İrlanda'nın güneyindeki sulak alanların ve göllerin kenarlarında bulunan bir peri canavarı. Deara'lar ölümlüleri yemezler -vejetaryen oldukları düşünülür- ancak yaşam alanlarında bulunmamızdan büyük bir rahatsızlık duyarlar, özellikle kamp ateşi yakarsak; fırsat verildiğinde bizi karanlığa sürüklerler ve boğulana kadar su altında tutarlar.

Tereddüt etmedim, çünkü bu olasılığa göre plan yapmıştım ve bu yüzden içgüdüsel olarak tepki verebildim. Pelerinimin eteğini yakaladım ve Ariadne'nin kıvranan bedeninin üzerine fırlattım. Giysi, tilki perisi saldırısı sırasında olduğu gibi kendi kendine açıldı, kıvrımları onu bir kefen gibi sardı.

Peri uludu, ellerimi sesi boğmak için boşuna bir girişimle kulaklarıma götüren bitmeyen bir çığlık. Öfke mi yoksa korku mu olduğunu anlayamadım ama yaratık Ariadne'yi bıraktı ve kıvrımlı vücudunu yere yaslayarak itaatkar bir şekilde inlerken geriye doğru süründü. Bir adım daha yaklaştığımda benden uzaklaştı, sonra ormanın karanlığına doğru geri kaydı, bu arada uluyordu.

11th October–evening

Biz karar verdikondan sonra güne erken başlayın—gökyüzü daha yeni aydınlanmaya başlamıştı ve zaten ikimizin de tekrar uyumayı düşünmesi imkansızdı. Düşüncelere dalmıştım ve yulaf ezmesini neredeyse yakıyordum.

"Ne oldu?" dedi Ariadne ve beni endişeyle izlediğini fark ettim. Birkaç çürük dışında büyük ölçüde zarar görmemişti ve şoku atlattıktan sonra saldırıyı akademik belgelemeye hazır heyecan verici bir hikaye olarak görüyordu ve konuyla ilgili notlar almaya başlamıştı bile. Elbette cinayet girişimine tamamen sağlıksız bir tepki; bir dryadologun yapısına sahip olduğuna hiç bu kadar ikna olmamıştım.

"Pelerin," dedim. "Peri, Wendell'in onu diktiğini biliyordu. Büyüsü, sıradan perilerin tanıdığı ve korktuğu bir iz bıraktı - belki de bu yüzden şimdiye kadar rahatsız edilmeden bırakıldık."

"Ve bu yüzden?"

"Ve böylece," dedim, "eğer sıradan periler bizim kayıp krallarının dostu olduğumuzu biliyorsa, o zaman soylular da bunu bilecek."

"Bu iyi," dedi Ariadne. "Kraliçenin düşmanları var, dedi küçük olan. Eğer Dr. Bambleby'nin saray perileri arasında arkadaşları varsa, belki bize yardım ederler."

Başımı iki yana salladım. "Wendell'in herhangi bir arkadaşının onun arkadaşı olacağını varsaymayın.*bizim.*Bizi değerli piyonlar olarak görmeleri ve güvenli bir şekilde saklanmak üzere yaldızlı bir hapishaneye kapatmaları daha olası. Saray perileri ölümlüleri küçümseme eğilimindedir ve tamamen öngörülemezler - belki görevimizin önemine inanırlar, belki de inanmazlar. Ve her neyse, Wendell'in düşmanlarından biriyle karşılaşmamız da aynı derecede olası."

Ariadne dudağını ısırdı. "Ne yapabiliriz? Pelerine ihtiyacımız var."

Buna verecek cevabım yoktu; pelerine duyduğumuz ihtiyaç, bizi içine soktuğu tehlike kadar yadsınamazdı.

Ve böylece batıya doğru yolumuza devam ettik, ama kendimi giderek daha fazla şüpheyle dolu buldum. Sadece pelerinle ilgili değil, yolumuzla ilgili de: hiçbir yere varamıyormuşuz gibi görünüyordu. Dağlar belki biraz daha uzaktaydı, ama bizi yönlendirecek hiçbir şey göremiyordum, kesinlikle ağaçların arasından yardımcı bir şekilde uzanan bir kale yoktu.

Ariadne, uyarılarıma rağmen, her birkaç dakikada bir bir şey hakkında haykırmaya alışkındı, ister bir kapının kaba hatlarını oluşturan iki şişman kırmızı mantar olsun, ister gölgeli korulardaki düğüm deliklerinden parlayan gümüş aynalar, ister çamaşırlar içinmiş gibi üzerinde minik mandallar sallanan bir örümcek ağı olsun. İlk başta onu görmezden geldim, bunun onu sessizliğe iteceğini umarak, ancak bir süre sonra onun arayışımız için yorulmak bilmez ve tedbirsiz coşkusunun benim üzerimde günlük tutmamla aynı etkiyi yarattığını fark ettim - yani, beni daha karanlık şeyler üzerinde durmaktan alıkoyuyordu.

O sabahın bir vakti ormanın doğal ses manzarasında tuhaf bir desenin farkına vardım. Yağmur durmuştu ama dallar istikrarlı bir şekilde yükselmeye devam ediyordu.*damla-damla-damla,*ve yine de o sesin ardında, sanki küçük biri yağmur damlalarına ayak uydurmaya çalışıyormuş gibi, hafif ayak seslerini duyduğumu sanıyordum. Çoğu ölümlünün fark edeceği bir şey değil ama ben epey pratik yaptım.

Sonunda durdum ve Ariadne'ye mırıldandım, "Biz takip ediliyoruz."

Kızın ağzı titredi. "Ne tarafından?"

"Bilmiyorum. Ama birkaç saattir arkamızda."

Uzakta biri kıkırdadı. Ariadne dondu. Yolu taradım ama doğal olarak hareket yoktu, sadece uçuşan yapraklar ve orman tabanından kıvrılarak geçen buharlaşan yağmurun içinden geçen güneş ışığı.

Hızlıca düşündüm. "Ama belki de yanılıyorumdur," dedim. "Belki de sadece yapraklardır."

"Yapraklar!" diye yankılandı küçük bir ses. "Hayır, hayır, benim! Seni bunca zamandır takip ediyordum, sadece birkaç*saat.*"

Snowbell daha önce fark etmediğim bir tilki deliğinden sürünerek çıktı. Ariadne boğuk bir ses çıkardı ve bir adım geri çekildi—tam olarak hangi anıları yeniden yaşadığını biliyordum. Tedirginliğimi gizledim ve kibarca, "Size iyi günler," dedim.

"Görevinize yardımcı olmak istiyorum," dedi yaratık küçük sesiyle. "Bu*dır*bir arayış içindesin, değil mi?"

Buna göz kırptım. "Bana zaten yardım ettin," dedim, periyi Snowbell olarak tanımlamamda haklı olduğumu umarak.*fuchszwerge*gözlerimle aynıdır. "Bize olan borcunuz ödendi."

Peri kuyruğunu salladı. "Beni gitmeye zorlayamazsın," dedi isyankar bir çocuğun sesiyle ve yol kararmış gibi göründü.

"Bunu düşünmezdim," dedim hemen yatıştırıcı bir tonda, çünkü bunun şimdi ne hakkında olduğunu tahmin edebileceğimi düşündüm. Yaygın perilerin çoğu -çoğu brownie ve bazı sürü halinde dolaşan periler- ölümlüler ve bizim işlerimiz tarafından merak ediliyor, ilgisizliklerini etkileyebilecekleri kadar ve hayatlarımıza dahil olmaktan zevk alıyorlar. Bu dahil olmanın genellikle söz konusu ölümlüler için zararlı bir nitelikte olması konunun dışında.

Bana Poe'nun kapısının yolunu gösterdikten sonra, bu vahşi küçük canavarın yararlı olma zevkini geliştirmiş olması mümkün müydü?

"Elbette sizin kadar yakışıklı ve zeki bir Folk'un yardımını almaktan onur duyarız," dedim, sesimdeki yüz buruşturmayı gizlemeye çalışarak. Ama sıradan perileri pohpohlamaktan çekinmeyecek kadar pragmatiğim, yakın zamanda arkadaşlarımla yemek yemiş olsalar bile.

Snowbell bunu önemsemedi ama biraz daha uzun boyluydu, tüyleri diken dikendi. "Sana kış diyarına giden bir yol buldum," dedi övünen bir sesle. "Kolaydı! Sadece etrafa baktım ve yolu buldum. Ama sonra*BEN*'Ben beceriksiz, ölümlü bir budala değilim."

Aman Tanrım.""Gerçekten de," dedim. "Çok etkilendim."

"Ha!" diye bağırdı. "Kolaydı!"

“Bu alemi iyi tanıyor musun?” diye sordum.

"Elbette!" dedi. "Kimse bizi izlemiyorken genellikle kapıdan gizlice gireriz. Çok eğlenceli."

"Kraliçenin şatosuna ulaşmaya çalışıyoruz" dedim.

"Kale mi?" Snowbell kaşlarını çattı. "Hımm! O zaman neden bu yoldan gidiyorsun?" "Ne demek istiyorsun?" dedim, şaşkın bir duraklamanın ardından. "Bu kraliçenin sarayının yönü değil mi?"

"Uzun yollardan gidiyorsun," dedi. "Bu yoldan çok az kişi geçer. Sadece dışlanmışlar ve hırsızlar. Kötü İnsanlar. Kısa yollardan gitmelisin. Daha güvenli, daha hızlı. Günler, haftalar sürecek,*Bu*yol."

""*kısa*yollar mı?” diye tekrarladım. Zaten başım ağrımaya başlamıştı.

“Hücrelerin arasından.” Sırıttı. “Bunu bilmiyor musunuz? Ne aptal ölümlülersiniz!”

"Korkunç derecede aptalca," dedim. "Bizi takip ettiğin için gerçekten şanslıyız."

"Görevleri severim," dedi peri. "Ama hiçbirinin parçası olmadım."

"Peki o zaman!" Periye eğildim. "Bizimkine katılırsan onur duyarız. Katılmaz mıyız yeğenim?"

Ariadne tilki perisine donuk, mide bulandırıcı bir bakışla bakıyordu. Yutkundu ve "Çok—onur duydum." dedi.

"Bize Ağaçların Gözlerinin Olduğu Kraliyet Sarayı'na giden yolu gösterir misin?" diye sordum. "İsteğimi üç kez mi söyleyeyim?"

Peri heyecandan seğiriyordu. Kendini kontrol etmeye çalışıyor gibiydi ama beceremiyordu. "Pekala," dedi kibirli bir sesle, gözleri parlarken.

Tekrarladım. Son kelime dudaklarımdan çıkar çıkmaz peri koşarak geldi ve omzunun üzerinden neşeyle seslendi, "Hadi, gel."*Açık.*Bu yol! En iyi yolu ben biliyorum."

Ariadne ve ben yetişmek için patikadan aşağı koşmak zorunda kaldık - beklenmedik bir şekilde bir köşeden hızla dönerken birkaç brownie ağaçların arkasına saklandı, bu da fark ettiğimizden daha fazla peri gözlemcisi olduğumuza dair şüphelerimi doğruladı. Snowbell, çiğnenmiş çimen ve eğrelti otlarından oluşan bir çizgiden biraz daha fazlası olan bir yan patika boyunca sola doğru fırladı. Şaşkınlığıma göre, üzerinde Faie dilinde "kale" kelimesinin yazılı olduğu tahta bir tabela vardı ve sonra, altında aynı kelime İrlandaca, İngilizce ve Latince olarak yazıyordu.

"Ne oluyor yahu," diye bağırdım, daha açık konuşamayacak kadar öfkeliydim. "Onları

görmedin mi?" Snowbell durakladı, omzunun üzerinden bana baktı. "Yön tabelaları her yerde."

Ben de karşılık olarak sadece küfürler savurabildim.

"Ölümlü dillerle neden uğraşasın ki?" dedi Ariadne. "Onlar—Halk *istek*"Onların sarayına giden yolu bulmamızı mı sağlayacak?"

"Bu alemdeki yüksek olanlar ölümlüler gibi," dedi Snowbell. "Bazılarını kilitleyip evcil hayvan yapıyorlar. Sıkıcı olanları kurtlarına yediriyorlar veya av oyunlarında av olarak kullanıyorlar. Diğerleri ise onların sarayında danışman olarak çalışıyor. Yüksek olanlar genellikle bu konuda kararsız ve aptal oluyorlar," diye ekledi küçümseyici bir sesle. "Herkes ölümlülerin sadece yemek için iyi olduğunu bilir."

"Onlar*beğenmek*"Biz," diye tekrarladı Ariadne. Tekrar midesi bulanmış gibi görünüyordu ve nedenini anlayabiliyordum. Snowbell'in anlattığı, bazılarına siyasi güç verilirken diğerlerinin hayvan yemi olarak kullanıldığı bu ölümlülere karşı dengesiz tutum, bu Halkın hepimizi olağan bir şey olarak kurtlara attığını duymaktan bir şekilde daha rahatsız ediciydi.

"Kraliçe düşmanlarını avlamak için koruyucularını ormana gönderiyor," dedi. "Bazen başıboş ölümlüleri de yakalıyorlar." Titredi. "Kraliçenin koruyucularını sevmiyorum."

Ben de bilmiyordum; onlar hakkında hiçbir şey bilmememe rağmen, Snowbell'i korkutabilecek herhangi bir Halkın gerçekten de korkunç olacağını düşünüyordum.

"Bizi yakalamadılar," dedim. "Onları görmedik bile."

"Seni gördüler," dedi Snowbell.

Hareketsiz kaldım. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni hep takip ettim," dedi. "Ormana girerken ağaçların tepesinden seni izlediklerini gördüm. Neden saldırmadıklarını bilmiyorum. İzlediler ve izlediler ve sonra gökyüzüne yükseldiler ve sanki birbirleriyle konuşuyor gibiydiler."

Panik halimi bastırdım. Bunlardan hiçbirine dair en ufak bir fikrim olmaması, en hafif tabirle, rahatsız ediciydi. Yine de yaratıklar hemen uçup Wendell'in üvey annesini uyarmamışlardı—bu da bir şeydi. "Söyle bana," dedim. "Bu koruyucular eski krala sadık mıydı?"

"Onlar krallığın hükümdarına sadıklar," dedi Snowbell alaycı bir şekilde, sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi.

Dikkatsizce başımı salladım. Açıkça bu yaratıklar, her neyseler, pelerinimi tanımışlardı. Ve yine de bize saldırmamışlardı. Acaba şu anki kraliçelerine olan sadakatleri ile uzaktaki ama haklı kralları Wendell'e olan sadakatleri arasında kalmış olabilirler miydi?

Pelerinimin garip davrandığını fark ettim. Dönüp kale yolunda yürümeye çalıştığımda sanki küçük bir çocuk eteğimi tutup beni geri çekiyormuş gibi hissettim. Beni durdurmaya yetmiyordu ama görmezden gelmek imkansızdı.

Ariadne endişeyle baktı. "Bu yoldan gitmemizi istemiyor."

"Sanırım haklısın," dedim. "Şey, ben*yaptı*kraliçenin şatosuna doğru yürüyüşe çıkmamızı önlemek için yardım etmesini istemek bunu başaramaz. Ve sonra Wendell, bizimki gibi intiharcı niyetlerle de tetiklenebilecek çeşitli koruma büyüleri yerleştirdi. Belki de pelerin, yol işaretlerini kaçırmamızın sebebidir." Çünkü kanlı başlık, hiçbir sebep olmadan günde birkaç kez başımın üzerinde uçup duruyordu.

"Bu yoldan gitmeliyiz," dedim pelerine. Artık onunla konuşurken garip hissetmiyordum -akıl sağlığının bir göstergesi değildi- ama bunun üzerinde durmamak için elimden geleni yaptım. "Bana güvenir misin?"

Wendell ile konuştuğumu hayal etmeye çalıştım; bir anlamda bunun benim için doğru olduğunu düşünüyorum.*oldu,* ya da en azından onun hayaletimsi bir art görüntüsü. Büyüsü pelerinin içine dokunmuştu ve peri büyüleri cansız insan çalışmaları gibi değildir; genellikle bir kişiliğe sahip gibi görünürler ve yaratıcılarıyla uzak bir bağlantıyı koruyabilirler. Pelerin sinir bozucu çekişini bıraktı ve devam etmeme izin verdi, ancak aynı zamanda yakada belirgin bir kaşıntı oluştu, sanki onaylamamasını bana hatırlatıyormuş gibi.

Snowbell bizi dar patikadan çimenli bir höyüğe götürdü. Kapısı yoktu, sadece karanlık bir kareyi çevreleyen üç büyük taştan oluşan bir çerçeve vardı.

Duraksadım, telaş hissimi ele geçirdi. Pelerin doğru muydu? Bu vahşi küçük yaratık tarafından yönlendirilmek delilik miydi? Bir sebepten ötürü—yarım hatırladığım bir hikayenin parçası mıydı?—pusulayı çıkardım ve önümde tuttum.

Şaşkınlığıma rağmen, iğne yavaşladı, sonra çılgınca dönmesini durdurdu. Biraz ileri geri kaydı ve sonra esneyen kapıya değil, Snowbell'e işaret etti.

"İlginç," diye mırıldandım.

"Ne?" Ariadne de durmuştu; o da şu anki gidişatımızdan pek memnun görünmüyordu.

"Emin değilim," dedim yavaşça. "Ama bence ona güvenmeliyiz."

Snowbell'e döndüm. "Bu bir kısayolsa," dedim, "o zaman Where the Trees Have Eyes'ın büyük bir kısmını atlamış olacağız."

"Hımm!" dedi Snowbell. "Sanırım öyle. Örneğin Ağlayan Madenleri—yüksektekilerin gümüşlerini hasat ettiği korkunç şelaleler. Kötü bir boggart'ın kendisine ait olduğunu iddia ettiği Wick Geçidi. Ayrıca ormanın en karanlık kısmı, cadı başlı geyiklerin toprakları, ki buna Şiir diyorlar. Ve bunun dışında birçok başka tehlike."

Bunu her zamanki övünen tonuyla söyledi, minnettar olacağımı varsayarak. Ve öyleydim, sanırım; ama bir diğer yanım Silva Lupi'ye, bilginler efsanesi olan, muhteşem derecede büyüleyici ve korkunç bir yere yolumu bulma ve sonra bir pazardaki meşgul bir alışverişçi gibi aceleyle geçme düşüncesiyle ağladı.

"Bana göstereceksin," diye mırıldandım pelerine. "İyileştiğinde bana her şeyi göstereceksin."

Hem bir söz hem de bir duaydı. Snowbell'i höyüğe kadar takip ettim.

13th October?

Ben buluyorum zamanın geçişini takip etmek giderek zorlaşıyor, ben de öyle yaptım kar kralının sarayında mahsur kalmıştım. Hafızam parça parça ve yıpranmış bir hal alıyor. Merak ediyorum: Bu gerçekten de bizim bilginlerin her zaman tahmin ettiği gibi, insan zihinlerini bulandırmak için tasarlanmış, Faerie'ye örülmüş büyülerin ürünü mü? Yoksa açıklama daha masum ve daha da korkunç mu: Faerie'de insan anlayışının sınırlarının ötesinde yatan şeyler var ve bu yüzden ölümlü hafızamız olan ilkel kayıt tutma sistemi mi?

Ama tüm bu teorileştirmeleri bir kenara bırakalım—ben akran değerlendirmesi için bir makale yazmıyorum. Bu günlüğü tutarken, her şeyden çok kendimi aklı başında tutmaya çalışıyorum.

İçinden geçtiğimiz höyüğün bir peri köyü içerdiğine inanıyorum. Ağaçlara inşa edilmiş fenerlerle aydınlatılmış kapılar, ışıldayan bir gece gökyüzünün altında gümüş iplerle örülmüş bir gölgeliğe çıkan gümüş merdivenler izlenimini korudum - o zamanlar hala höyüğün içinde miydik? Gerçekten gökyüzü müydü yoksa büyü müydü? Ve kesinlikle birçok Halk vardı, her türden Halk, bazıları insan gibi görünen ve bazıları kesinlikle *Olumsuz,* hafızam beni özellikle bu noktada yanıltsa da, birkaç korku parçasının kıymıklar gibi oraya yerleşmesi dışında. Uzun bacakları ve bir atın yelesine sahip, bir meyhanenin dışında bir bağlama direğine bağlanmış devasa bir tilkinin resmi var, belki de? Yola taşan müzik ve kahkahalar. Dikkat çektiğimizi hatırlamıyorum, belki de oradaki tek ölümlüler biz olmadığımız içindir. Vahşi görünümlü bir sürü insan çocuğunun beyaz bir kurtla patikalarda koştuğunu ve giysileri kirli, saçları birbirine dolanmış ve dizlerinin üzerine kadar uzamış, bir kapının eşiğinde kıvrılmış, hıçkıra hıçkıra ağlayan yalnız bir kadını hatırlıyorum.

Ondan sonra bir başka höyük daha vardı, o da yıldızlarla dolu bir köy içeriyordu, ama bunun hakkında daha az şey söyleyebilirim. Havai fişekler var mıydı? Çünkü bir çıtırtı sesi hatırlıyorum

ve gökyüzünde ışıkların patlaması; Halk*ah*ve*ah*Ama bunun bir tür sihir gösterisi, belki bir düello olması da mümkün. Orada bir gece geçirdik — muhtemelen iki.

Ve sonra, ansızın - beni oraya götüren adımların ne olduğunu ya da ikinci höyükten ne zaman ayrıldığımızı hatırlamıyorum - Wendell'in üvey annesinin şatosuna bakıyordum.

Bir an için, sanki iki kale varmış gibi geldi, biri ters dönmüştü, sonra kalenin, yukarıdaki dünyanın her ayrıntısını yansıtan, öylesine durgun ve cam gibi bir gölün kıyısına tünediğini fark ettim. Arkasında, bulutların gölgelerin kayan bir gobleniyle kapladığı ormanlık bir yamaç yükseliyordu. Orman burada ve orada parıldıyordu; rüzgarda savrulan yaprakların arasından, ağaç tepeleri arasında asılı duran gümüşten köprüleri görebiliyordum. Kalenin kendisi, umduğum kadar muhteşemdi, soluk taş duvarlar ve genişliğinden çok daha uzun siperlerden oluşan bir uzantıydı, çünkü göl ile dik yamaç arasında yalnızca dar bir düz arazi vardı ve kale, düzgün, kedi gibi bir şekilde içine kıvrılıyordu.

Gölün karşısından şatoya bakıyorduk, Folk'un uzanıp manzarayı izlemesi için rahat banklarla dolu bir patika vardı. Neyse ki, civarda hiç yoktu, çünkü şafak vaktiydi, yamaç arkasındaki batı ufku, güneş taşları sıcak altın rengi ışıkla sıçratırken bile koyu, mor bir tonu koruyordu.

Onları ilk gören Ariadne oldu. "Teyze," dedi inleyerek, kolumu tutarak.

Kale korkulukları, ilk bakışta, düzensiz bir görünüme sahipti. Daha yakından bakıldığında, belki de orman kuşlarını uzak tutmak için bir tür gargoyle ile süslenmiş oldukları öne sürüldü. Daha yakından bakıldığında—

"Sanırım kraliçenin koruyucuları onlar olacak," dedim ve sonra sıralardan birine oturma ihtiyacı hissettim. Ariadne spazmlarla titriyordu, Gölge bir örümcek yediğinde daha az dramatik bir şekilde yaptığını görmüştüm, ki o örümcekten rahatsız edici derecede hoşlanıyor. Etrafımızdaki ağaçların oluşturduğu gölge örtüsü için çok minnettardım.

Koruyucular baykuşlardı, az çok—daha az, sanırım. Gördüğüm tüm baykuşlardan en az iki kat daha büyüklerdi, eski, cadıya benzer bir görünümleri vardı, hepsi sinir ve uyuz, seyrek, benekli gri tüyler, tüneklerinde kambur duruyorlardı. En kötüsü bu değildi. Alt kısımlarının altı uzuvla sonlanmasıydı—vücutlarının merkezi çerçevesinin çok ötesine uzanan ve taşları kıskaç gibi kavrayan uzun, örümcek benzeri şeyler.

"Neden örümcekler?" diye inledi Ariadne. "Örümceklerden nefret ediyorum. Başka bir şey de olabilirdi."

"Eğer arkadaşımıza güvenirsek," dedim, Snowbell'e işaret ederek, "en azından bu yaratıklardan birkaçı bize saldırmadan bir süre bizi takip etti."

Snowbell başını sallıyordu. "Daha önce hiç böyle bir şey yaptıklarını görmemiştim. Çok tok oldukları zamanlar hariç. Sonra tekrar iştahları açılıncaya kadar avlarını takip ederler."

Ariadne anlaşılmaz bir ses çıkardı.

“Kraliçenin kaç tane koruyucusu var?” dedim.

"On veya daha fazla," dedi Snowbell. "Bir kerede gördüğüm en fazla on."

Korkuluklardaki korkunç baykuş yaratıklarını saydım. Sekiz. Yani birçoğu kayıptı. Acaba şu an bile yukarıdaki ağaç tepelerinde mi saklanıyorlardı? Örümcekler gibi üzerimize mi düşeceklerdi, yoksa kuşlar gibi mi uçacaklardı? Kendi ürpermemi bastıramadım.

Cebimdeki parayı, her şeyden çok rahatlık için sıktım. Bu arada Snowbell esniyordu, tanık olunması hoş bir şey değildi—büyük dişli çenesi bir menteşe gibi açılıyordu ve dişlerinin diş etlerinin etrafında rahatsız edici, pembemsi bir leke vardı.

Arkamı döndüm ve ormanı taradım. "Burada birkaç saat dinlenelim. Ben şatoya doğru gideceğim -tek başıma- tam gün ışığında."

"Yaratıklar her korkulukta!" diye haykırdı Ariadne. "Yeryüzünde nasıl gizlice içeri gireceksin?"

"Ben yapmam*gizlice*.Ben sadece yürüyeceğim.”

Pelerinimin yakası zımpara kağıdı gibi boynumu kaşındırmaya başlamıştı. Bunu görmezden geldim.

Ariadne sanki beni yanlış duyduğunu düşünüyormuş gibi baktı. "Ne?"

"Daha önce yaptım," dedim. "Bir keresinde Shetland'daki bir goblin sarayında. Geçen yıl Ljosland'daki bir kış fuarına girdim ve iki esiri kaçırdım. Onların diyarındaki saray perisinin dikkatinden kaçmayı umamazsın; tek seçenek aldatmacadır. Sahtekarlık."

"Ve—kimmiş gibi davranacaksın?" dedi Ariadne yavaşça.

"Halk'ı şaşırtmayacak biri," diye cevapladım. "Kendim."

Ben hiç yapmadımkendimi çok bitkin hissettim. Yine de ne olduğunu yazmalıyım—nasıl aksi takdirde bilinecek mi? Ayrıntılar şimdiden zihnimden rüzgarla dağılmış karahindiba tohumları gibi uçup gidiyor. Faerie'de çok fazla zaman geçirmenin bedeli—ama en azından akıl sağlığımı korudum.

Bence.

Ariadne ve Snowbell ile yaptığım kamptan ayrılmadan önce -bir çukurda korunaklı bir köşe, üzerinde devrilmiş bir ağaç doğal bir barınak oluşturuyordu- onu pelerinime sardım. Artık benim için hiçbir faydası olamazdı.

"Bari atkımı al," diye yalvardı.

"Bu çok büyük bir risk," dedim. "Wendell bunu da ayarladı ve şüphesiz saray perileri arasındaki düşmanları bunu bilecektir."

"Emily Teyze," diye itiraz etti Ariadne. Solgundu ve usulca ağlıyordu. Hiç uyuduğunu sanmıyorum.

"Eğer geri dönmezsem Wendell'e yardım etmek sana kalacak," dedim ona. "Mümkün olduğunca çok yenilebilir peri mantarı topla -ne olduklarını biliyorsun, çünkü sen de bu dersi aldın- ve bir miktar meyve de topla. Kendi diyarının yiyeceklerini tüketmek onu iyileştirebilir."

Elbette buna inanmadım ve bunu esas olarak veletin beni takip etmesini engellemek için söyledim. Ne onun ne de başka birinin Silva Lupi'nin kraliyet sarayına girip tek parça halinde çıkabileceğine güvenemezdim. Böyle bir başarıya ulaşabilecek tek bilgin bendim ve buna rağmen olasılıklar bana pek de uygun görünmüyordu.

Neyse ki sözlerim istenilen etkiyi yarattı. Ariadne neşelendi ve Snowbell haykırdı, "Oh, iyi! O zaman, yenildiğinde görev bitmeyecek."

"Profesör Bambleby'nin büyüsünü geri kazanmasını sağlayacağım," diye söz verdi Ariadne. "Bu alemin florasından demlenebilecek birkaç çay fikrim var. Eğer geri dönmezsen, o ve ben seni kurtaracağız."

Wendell'in ben ayrılırken içinde bulunduğu durumu düşündüm, derisinin altında çırpınan karanlık kanatlar. Ama sadece başımı salladım.

Dönüp gitmek üzereyken elini koluma koydu. "Poe'nun kalan ekmeğini çantana koydum."

Çok küçük bir şeydi ve yine de neredeyse soğukkanlılığımı parçalayan şey buydu. Gözyaşlarım benden kaçmadan önce, şaşkınlık ifadesini görmezden gelerek teşekkür etmek için yüzünün bir yanına dokundum -daha önce ona hiç dokunmadığımı düşünüyorum, en azından sevgiyle değil- ve hızla uzaklaştım.

—

Yürürken, Yedek bir not defteri ve kalemi cebimden çıkardım. sürü. Kale arazisinin kenarına ulaştığımda bile kendimi gizlemek için hiçbir çaba göstermedim, zarif çardaklarla tamamlanmış çiçekli bahçeler ormanın yerini almaya başlamıştı. Her birkaç dakikada bir defterime bir şeyler karalamak için duruyordum. Yüzüme sersem bir gülümseme yapıştırdım ve bir turist gibi her yöne bakmak için boynumu uzattım. Korkumu kontrol altında tutmam gerektiğini, hayatımın buna bağlı olduğunu biliyordum, ama bu yaratıklar bana bakarken bu zordu, neredeyse imkansızdı. Ve kalenin kendisi gölün karşısından tahmin ettiğimden çok daha büyüktü - dingin, düzenli bir şey değildi, balkonlardan ve korkuluklardan oluşan bir labirentti. En kötüsü: İçeriye girmenin bir yolunu göremiyordum.

Birkaç saray perisi atlarıyla yanımdan gürleyerek geçtiler - bunlar en azından at biçimindeydi, canavarca başka şeyler değildi ama çok büyüktüler, itiş güçleri yokuş aşağı yuvarlanan devasa kayalara benziyordu. Geçerken yeri öylesine sallıyorlardı ki, sürekli ayaklarım yerden kesiliyordu. Bir keresinde neredeyse devasa toynaklarının altında yuvarlanıyordum ve ellerim ve dizlerim üzerinde kaçmak zorunda kalıyordum, bu nesnel olarak korkunçtu - sadece neredeyse öldürüldüğüm için değil, aynı zamanda istemeden parmaklarımın altında birkaç salyangozu ezdiğim için, bu da küçük, tiz acı çığlıkları attı.

Yoldan çıktığımda, kendimi bir ağlayan söğüdün içine sakladım ve başımı dizlerime yasladım, titriyordum. Kalbim gürlemeyi bırakmıyordu ve her yeri saran korku, bulanıklığı zihnimden temizlemeyi daha da zorlaştırıyordu. Kale, tahmin ettiğimden daha fazla etkiliyordu beni, ya iç içe geçmiş büyü katmanları ya da onu anlamlandıramamam yüzünden.

Birkaç kez ona kadar saydım, paramı sıktım. Cambridge'deki ofisimi düşündüm, onu zihnimde parça parça bir araya getiriyordum. Pürüzsüz üstlü ve kadife çekmeceli meşe masanın ihtişamı; her biri özenle düzenlenmiş kitap rafları; köşedeki Gölge'nin yatağı; yeşil çimenlik ve göletin pastoral manzarasına sahip pencere. Bu egzersizden sonra kendimi biraz daha kendim gibi hissettim ve Faerie'de umabileceğim tek şeyin bu olduğunu bilerek, salyangozlara karşı adımlarımı kasvetli bir şekilde kontrol ederek tekrar yola koyuldum.

Kaleye yaklaştım, yamaç ve bahçelerin üzerine düşürdüğü uzun gölgeye girdim, ama hâlâ bir kapı göremiyordum. Bir şekilde üzerinde olduğum yolu kaybettim ve bir süre bahçe yollarında tökezledim, ara sıra kendimi aşırı büyümüş sarmaşıklara doladım. Bahçelerde tembellik eden Halk vardı, ama bana pek dikkat etmediler—ya kılık değiştirmem etkili olduğu için ya da daha olası olduğunu düşündüğüm gibi, bakılacak kadar ilginç bir insan olmadığım için. Küçük, tozlu görünümlü bir bilgin olmanın avantajları vardır.

İlgisizlikleri karşılıksız kalmadı, size söz veriyorum. Her birine bakmamak imkansızdı, sadece saray perileriyle karşılaşmalarımın çok nadir olması ve onları bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok olması nedeniyle değil, aynı zamanda daha önce gördüğüm tüm perilerden daha sevimli ve daha rahatsız edici olmaları nedeniyle. Ljosland Halkı, evlerinin sert manzarasından şekillenmiş gibi görünüyordu, bu örüntü bu diyarın saray perilerine kadar uzanıyordu.

Hafıza bulanıklaşıyor, tıpkı bir vitrindeki kelebek gibi tutturmaya çalışsam da. Yapabildiğim en iyi şey, aklımda kalan izlenimleri kaydetmek: Saçları yabani güllerden oluşan bir şelale gibi olan bir kadın; yüzünde çil gibi minik yapraklar olan bir adam. Derileri ağaç halkaları gibi veya ağaç kabuğunun alacalı tonlarında girdaplarla hafifçe desenli birkaç peri. Güneşte gümüş-mavi parlayan, sanki etten ve kandan değil de bir dalga koleksiyonundan yapılmış gibi görünen bir başka kadın. Bazıları diğerlerinden daha az insani görünüyordu, öyle ki merak etmek zorunda kaldım: Bu alemde saray perileri ile sıradan periler arasındaki ayrım diğerlerinden daha mı az katı? Yoksa biz bilginler, şeyler için düzgün kategoriler bulma telaşımızda bunun önemini mi abarttık?

Birkaç kale muhafızı gördüm—muhafız olduklarını tahmin ediyorum, çünkü parlak gümüş göğüs zırhları ve omuzlarına kadar gelen kılıçlar takıyorlardı ve arazide yerleşik bir düzende devriye geziyor gibi görünüyorlardı. Bunlardan uzak durdum ama onlar da diğerleri kadar bana aldırış etmediler.

Bir ölümlü beni dirseğimden tutup bahçenin kenarına götürmeseydi, hâlâ orada, çaresiz bir büyülenme içinde sürükleniyor olabilirdim; ayrıca hafızamın belirgin biçimde daha az bulanıklaştığı yer de burası.

"Burada olamazsın," dedi, bakışlarımı sessiz bir yoğunlukla tutarak. İrlanda aksanıyla İngilizce konuşuyordu, onu tanımlayamadım; bunda eski moda bir şey vardı - Faerie'de ne kadar zamandır kalmıştı? Saçları parlaktı.

kızıl ve taze krema gibi teni, iyi orantılı yapısı gümüş işlemeli ipeklerle süslüydü ve genel olarak sadece zenginlik ve rahatlığın sağlayabileceği ideal sağlıktaki bir adam izlenimi veriyordu. "Kim olursan ol, geri dönmelisin. Anlıyor musun?"

Ona gülümsedim. "Ben araştırma için buradayım. Ben bir bilginim. Faerie harika değil mi? Buraya ilk gelişim. Sanırım bunun hakkında bir kitap yazacağım."

Beni bıraktı ve kaşlarını çatarak geri çekildi. Kurtarılamaz olduğumu düşündüğüne ikna olmamıştım, bu yüzden Eichorn'un saçmalıklarından bolca ödünç alarak yollar ve kavşaklar hakkında saçmalamaya başladım - ta ki beni terk edene kadar. Ona soru sormak isterdim - belli ki bir perinin koruması altındaydı, burada bu kadar rahat görünmesine, büyüden etkilenmemiş olmasına hiç değinmiyorum bile - ama doğal olarak kendimi ele vermeden bunu yapamazdım.

Sonunda kaleye giden yolu buldum, çünkü bir sonraki anım bir balkonun yanında durup, üzerinde sürünen şişman, benekli sümüklüböceklerden birinin olduğu taş korkuluğa tutunduğumdu. Bir noktada, kapıları veya bu kalenin herhangi bir giriş biçimini bulamayınca, alışılmadık yollarla girmeye karar vermiş olmalıyım. Balkondan ötesini göremiyordum; oda gül desenli siyah perdelerle örtülüydü.

Birdenbire sendeleyerek geri çekildim, çünkü balkon kararmıştı ve önümde bir siluet belirmişti.

Muhafızlardan biriydi, diğerleri kadar uzun, ince ve güzeldi, siyah saçları belinden aşağı dökülüyordu, yüzünden gümüş iplikle arkaya bağlanmıştı. Koyu teni, diğerlerinin bazılarınınkine benzer bir girdap desenine sahipti ve kirpikleri yeşildi ve eğrelti otları şeklindeydi.

"Sen kimsin?" dedi bana kaşlarını çatarak. "Sen küçüklerin evcil hayvanlarından biri misin? Seni sarayda görmedim."

Daha kötü bir şansla karşılaşamayacağımı anında anlayabildim. Adam bir konuda keyifsizdi - belki de yakın zamanda başka bir gardiyanla kavga etmişti - ve sesindeki incelikten ve beni baştan aşağı süzme biçiminden, beni anında şişleyip kimliğimle ilgili sorunu daha sonra çözmeyi düşünüyordu. Yalvarışlar, böyle bir ruh halindeki saray perilerinden birinde hiçbir etki yaratmazdı, ama belki de onun değişken mizahına başvurabilirdim.

"Ben bir profesörüm, efendim," diye bilgilendirdim adamı, sanki balkondan hafifçe atlayıp kılıcını kınından çıkarmış bir şekilde bana doğru hareket etmemiş gibi ona hayalperest bir gülümsemeyle. "Profesör Eustacia Walters—dryadoloji bilgini."

Profesör Walters'a karşı hiçbir kötü niyetim yoktu, sadece aklıma gelen ilk isim oydu, muhtemelen Cambridge'de bana çok sıkıntı verdiği için, sürekli boğazını temizlemesi ve kitaplarımı ödünç almak için yokluğumda ofisime girme alışkanlığı yüzünden, ki nadiren geri döner. Devam ettim, "İrlanda'nın güneyindeki faunları araştırıyordum ve bir şekilde sizin kitabınıza rastladım.

diyar—ne kadar büyüleyici bir yer! En çılgın hayallerimin ötesinde. Konuyla ilgili en az bir düzine makale yazmayı planlıyorum. Lütfen müdahalemi bağışlayın; yalnızca kalenin içini görmek istiyordum."

"Bir bilgin!" diye haykırdı peri. Yüzü aydınlandı, sinirlilik güneş ışığında bir gölge gibi kayboldu ve ben neredeyse rahatlamaktan ağlayacaktım. "Ne kadar da hoş! Bilginler, defterleriniz ve sorularınızla çok sevimli küçük şeyler." Rahat bir şekilde balkona yaslandı, kılıcının ucunu çimenlere koydu ve sıkıcı bir günden hoş bir dikkat dağıtma yapan bir adamın havasını verdi. "Evet, zaman zaman buraya bilginler geldi—sonuncusu kraliçenin baykuşları tarafından yutuldu, korkarım. Sonunda oldukça sıkıcı oldu, hepinizin yaptığı gibi—söylenip durdu ve saçlarını yoldu, sık sık yıkanmayı unuttu! Yıkanmayan ölümlüler en tatsız arkadaşlardır."

"Aman Tanrım," dedim endişeyle, çünkü onun beni büyülenmiş sanmasını istesem de, söz konusu zavallı, hijyenik olmayan bilgin kadar şaşkın görünmek istemiyordum. Tanrım - onu tanıyor muydum? Aklıma ilk gelen, son on yılda İrlanda'da saha çalışması sırasında kaybolan en az iki dryadolog.

Peri hemen ekledi, "Endişelenmeni istemem canım, senin gibi güzel birinin asla düşünemeyeceği bir kader bu."

Elbette yalandı ama ben buna aldanmış gibi davrandım, ona rahatlamış bir şekilde gülümsedim ve o da aynı rahatlamayla karşılık verdi. Ben pek iyi bir oyuncu değilim ama saray perilerini kandırmak zor değildir; gururları ve kendini beğenmişlikleri bir ölümlünün onları alt etmeye çalışabileceği ihtimalini nadiren kabul eder. "Efendim-" diye tereddütle başladım. "Acaba- İrlanda saray perileriyle ilgili bir makale üzerinde çalışıyorum. Bana kendinizle ilgili bir hikaye anlatırsanız çok sevinirim."

"Elbette, elbette," dedi, elini sallayarak ve bana hoşgörülü bir gülümsemeyle. İsteğimin onun kibrini okşadığını, hatta bunu dört gözle beklediğini görebiliyordum ve küçük Snowbell'i, ona güvenmemden duyduğu kendini beğenmiş zevki ve hatta bana her zaman taze bir somun ekmek sunmaya hevesli olan Poe'yu hatırlamaktan kendimi alamadım.

Peri bana yakın zamanda gerçekleştirdiği bir av gezisi etrafında dönen çok uzun bir hikaye anlattı, ben de notlar alıyordum. Bir anlamı yok gibiydi, sadece öldürdüğü tüm zavallı yaratıkların ve nasıl öldürdüklerinin uzun bir listesiydi ve ilk kez hafızamın bulanıklığına seviniyorum. Bitirdiğinde, yazdıklarımı görmek için yaklaştı, ki bu tamamen saçmalıktı - bir dizi tekerleme ve anlamsız karalamalar, bazen sadece "KAYIP" kelimesi tekrar tekrar, ki bunun hoş bir dokunuş olduğunu düşündüm. Sanki hiçbir sorun görmüyormuşum gibi ona gülümsedim, o da küçümseyici bir şekilde gülümsedi, sonra elimi sıktı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi. "Makalenizde bol şans."

"Teşekkür ederim efendim," dedim, ona reverans yaparak. Beni bıraktı ve ben de gidişini izlemek için döndüm, kendimi fazlasıyla tatmin olmuş hissediyordum.

Ancak balkona geri döndüğümde ve kaybolduğunu gördüğümde his kayboldu. Onun yerine, çerçevesi gümüşle parıldayan koyu renkli bir kasa vardı ve kilitliydi.

"Ah, defol git," diye mırıldandım. Ellerimi çerçeve boyunca gezdirdim ama mandalı bulamadım. Şatoya bir tekme attım.

"Profesör Walters mı?"

Döndüm ve bahçede karşılaştığım kızıl saçlı ölümlü adamın bana merakla baktığını gördüm.

"Ah—merhaba," dedim, kesintiden rahatsız olarak, eski sersem iyi niyet yapmacıklığımla örtmeye çalıştım. "Tanışmış mıydık, efendim? Ormanda mı acaba? Harika bir yer, orman, çok sayıda patika, gölge ve güneş ışığı patikaları; insanı sonsuzluğa götürüyormuş gibi görünen patikalar—"

"Sen berbat bir oyuncusun," dedi adam. "Saçmalamayı bırakabilirsin. Büyülenmediğini söyleyebilirim."

Kendimi toparlamadan önce kısa bir süre durakladım. "Sen de değilsin," diye işaret ettim dışarı.

Umursamaz bir şekilde omuz silkti. Çarpıcı derecede yakışıklıydı, fark etmemek elde değildi -yani, Halk'ın dikkatini çeken çoğu ölümlü de öyledir; Wendell bu açıdan biraz sapkındır- bir müzisyenin uzun, ince kemikli ellerine sahipti. "Kraliçenin kardeşlerinden biriyle evliyim," dedi, "ve onun koruması altındayım. Benzer pozisyonlarda olan birkaç kişi var, bir sebepten veya başka bir sebepten değerli kabul ediliyoruz. Burada delirmeden yaşayabiliyoruz. Ancak bu, *Sen*—yapabilir mi? Tabii ki sen soylulardan birinin yeni sevgilisi değilsen."

"Belki de göründüğüm kadar aklı başında değilim," dedim yavaşça. "Sadece Halkla ortalama bir ölümlüden daha fazla deneyimim var ve Faerie'ye bilmeden tökezleyenleri sık sık etkileyen deliliğe kurban gitmeye karşı daha iyi donanımlıyım."

Biraz şüpheci görünüyordu ama aynı zamanda meraklanmıştı da. "Benim adım Callum Thomas. Bir zamanlar arp yapımcısıydım—sanırım artık var olmayan bir zaman. Burada ne işiniz var, Profesör?"

Yüzünü inceledim. Orada hiçbir kötülük göremiyordum ama bu bir şey ifade ediyor muydu? Kocasının kaprisleri neydi? Halk'taki arkadaşlarının? Eğer Callum aracılığıyla niyetlerimi öğrenirlerse, benim için çok kötü olabilir.

Ve yine de bakışlarında beni dürüstçe cevap vermeye iten bir şey vardı, "Ayrıntılarını açıklayamayacağım bir görevdeyim. Ama kaleye girmem ve eski kralın odalarını bulmam gerekiyor."

"Eski kral," diye tekrarladı Callum düşünceli bir sesle. Gülümsememeye çalıştığına dair tuhaf bir izlenim edindim - bana mı gülüyordu? "Acaba

kimi kastediyorsun. Çünkü bu tanıma uyan birden fazla kişi var. Gerçekten de, bu alemde tahttan indirilmiş çok sayıda kral ve kraliçe var, mirasları büyük ölçüde unutulmuş ve toz topluyor.”

Onu inceledim. "Bir şey bana tam olarak kimi kastettiğimi bildiğini söylüyor." Artık gülümsemiyordu. "Benimle gel," dedi.

İtaat etmenin bilgeliğinden emin değildim, ancak bir ölümlünün varlığında odaklanmamın geliştiği açıktı - belki de sadece bu bile bana ileriye doğru bir yol bulmamı sağlayabilirdi. Beni bahçeden, neredeyse kül dallarından bir perdeyle gizlenmiş bir bankın olduğu sessiz küçük bir köşeye götürdü, üzerinde bir peri bir kadeh şarap ve bir kitapla uzanıyordu.

İlk bakışta, diğerlerinin çoğundan daha insandı, ama bu sadece ona doğrudan baktığımda oldu - o zaman yirmili yaşlarında bir adamdı, belki, siyah saçlı ve soluk tenli, neredeyse korkutucu derecede, kocaman koyu gözleri ve kırmızı, yay şeklinde dudakları vardı. Ama onu göz ucuyla gördüğümde, dallardan ve yosunlardan yapılmış bir figürdü, ya da daha doğrusu, birinin gölgesiydi, çünkü koyu gözleri açıkça seçebildiğim tek kısımdı.

İçimde bir panik heyecanı hissettim. Peri bana Ljosland'ın kar kralını hatırlattı - belki o kadar eski değildi, ne de o kadar insanlık dışıydı, ancak hareketlerinde ve bakışlarının kaymasında benzer bir düzen vardı. Eğer bu kraliçenin kardeşiyse, bu onu Wendell'in düşmanı mı yapıyordu? Muhtemel görünüyordu, ancak Halk'ın sadakatleri nadiren bu kadar düz bir çizgiyi takip ederdi. Ancak, Wendell sürgüne gönderildiğinde ve ailesi katledildiğinde kraliçenin yanında olması muhtemeldi. Bana şimdi yaptığı sıkılmış şekilde baktığında, irademe yıkanmış gibi hissettim, geriye hoş bir boşluk bıraktı; sanırım istediği her şeyi yapardım, bilmek istediği her şeyi ona söylerdim.

"Ona büyü yapma canım," dedi Callum. "Bir görevde olduğunu söylüyor. Bence ona yardım etmeliyiz."

"Bir görev mi?" peri kitabını kapatırken ağır ağır konuştu. "Ne kadar da tuhaf."

"Kaleyi keşfetmek istiyor," diye ekledi Callum. "Özellikle eski kralımızın odalarını."

İkisi arasında hiç okuyamadığım bir bakış alışverişi oldu. Kraliçenin kardeşi şimdi bana tüm dikkatini vermişti, ki bu benim için tercih edilebilir değildi.

"Anlıyorum," dedi, karanlık bakışlarında eğlence titreşiyordu. Hepsi kadar güzeldi ama benim çekici bulduğum bir şekilde değil - tam tersi; diğer yöne koşmak istiyordum. "Peki, neden olmasın?"

—

Oturdum birkaç dakika boyunca ne olduğunu anlamaya çalışarak Sonra ne olduysa oldu, ama hafızamda öylesine boş bir yer ki, bahçeden edindiğim puslu izlenimlerden bile o kadar arınmış ki, perinin bana büyü yaptığını varsayabiliyorum.

Ve yine de bana yardım ettiği açık görünüyor - ya da o zamanlar öyle varsaymıştım. Kalenin kapısını bile bulamadığım göz önüne alındığında, bir sonraki anımın muhteşem bir yatak odasında durup, camlı pencereden, çok aşağıda, bahçenin açıkça görüldüğü yere, ötesinde uzanan göle baktığım olması pek olası görünmüyor.

Böyle bir yaratığa borçlu olabileceğimi düşünmek beni korkuttu. Keşke beni bahçelerde tökezleyerek bıraksalardı diye düşündüm.

Döndüm ve kendimi yalnız buldum. *Çok* yalnız—oda, soyulmuş olan büyük meşe dört direkli yatak dışında boştu. Bir kemerin ötesinde, benzer şekilde boş olan başka bir oda seçebiliyordum. Tavanlar yüksek ve havadardı ve gizemli gölgeler, sanki bir orman gölgeliğinden sızan ışıktan geliyormuş gibi, zeminde hareket ediyordu. Boş olmasına rağmen, yer bana temizlik dışında her şeyde Cambridge'deki Wendell'in dairelerini hatırlattı. Her yüzeyde kalın bir toz tabakası ve sızıntıların açık kanıtı vardı, köşede mantarlar bitmişti ve rutubet kokusu vardı. Yatağın yanındaki pencere paramparça olmuştu ve siyahımsı yaprakları ve ölümcül görünümlü siyah meyveleri olan bir tür endişe verici ağaç, sanki yeri ele geçirmek ister gibi yolunu açmıştı. Yatakta, meyvelerin düşüp çürüdüğü yerlerden koyu lekeler vardı.

Kollarımı kendime doladım, aniden üşüdüğümü hissettim. Wendell'i burada, prenslik konforunun tadını çıkarırken hayal etmeye çalıştım. Ama düşünebildiğim tek şey, ailesinin öldürüldüğü ve Faerie'den kaçmak zorunda kaldığı gece burada uyuduğuydu. Bana olayın sadece en yalın özetini vermişti ama pencereden kaçtığını biliyordum.

Ancak tablonun en tuhaf kısmı odanın ortasındaki yemek masasıydı. Uzundu, ipek kumaşlarla örtülüydü ve her iki ucunda da minderli, taht benzeri bir sandalye vardı. Masa odanın temiz ve tozdan uzak tek parçasıydı, sanki birileri gelip odanın çürümesinden zevk almaya gelmiş gibiydi. Dahası, masa kurulmuştu: iki kadehle koyu şarap sürahisi; et ve peynirlerden oluşan bir tabak; kabuğuna çekirdekler bastırılmış iki somun tatlı kokulu ekmek; bir kase meyve.

Üzümlerden birine dokundum ve sanki daha birkaç dakika önce buzdan çıkarılmış gibi hala soğuk olduğunu gördüm. Elimi çektim, titredim. Tüm bunlar için bir açıklamam yoktu, ancak birkaç olasılık ortaya çıktı, hiçbiri hoş değildi.

Bir an şarabın yanında oyalandım. Sonra sürahiyi ışığa doğru kaldırdım ve döndürdüm—peri şarabı her zaman koyu görünür ve neredeyse yağlı bir kıvama sahiptir. Elbette içmedim, ama susamıştım. Bir tedirginlik hissiyle şarabı tekrar yere koydum.

*Bunun yapılması gerekecek.*Düşündüm. Sonuçta tüm olasılıkları düşünmek için zamanım yoktu. Düşüncelerim hala bulanıktı—kraliçenin kardeşinin bana yaptığı şeyin bir sonucu muydu? Yoksa sadece Faerie'de çok fazla zaman geçirmenin bir ürünü müydü?

Wendell'in kedisi hala kalenin bu bölümünde mi saklanıyordu? Bunu bilmenin bir yolu olmadığını fark ettim - bir tahminde bulunuyordum. Belki de yaratık Wendell'in geri dönebileceği umudunu yitirmiş ve ormana doğru kaçmıştı ya da kraliçenin evinden başka bir üyeyle birlikte olmuştu. Shadow'un benim için umudunu böyle yitireceğini asla hayal edemezdim ama kediler kararsız, bencil yaratıklardır.

Bir süre odalarda dolaştım -bir saat diyelim, neden olmasın; anlar birbirine karışıyor- çıplak dolapları inceleyerek ve kalan birkaç mobilya parçasının altına bakarak. Hiçbir kedi bulamadım, ancak bir ara orada yaşadığına dair kanıt gördüm: bir köşeye itilmiş tozlu bir divanın üzerinde ince bir siyah kürk tabakası vardı. Ancak, bunların aslında Wendell'in odaları olduğuna dair kesin bir kanıt da arıyordum ve sonunda bunu buldum.

Divanın yanında, diğer mobilyalar gibi sade ama simetrik bir tasarıma sahip alçak bir sehpa vardı; sehpanın altına, sanki biri bir proje üzerinde çalışırken geçici olarak oraya koymuş ve sonra unutmuş gibi, gümüş bir dikiş iğnesi saplanmıştı.

"Orga!" diye fısıldadım kısık bir sesle, bu keşifle yüreklenerek. "İşte,

kedi!" O kanlı kediyi avlarken kendimi daha derinlerde hissettiğimi hiç hatırlamıyorum. Sonunda, bir fikir aklıma geldi ve çantamdan tiftik kavanozunu çıkardım. Tam da umduğum şeydi bu—Cambridge'den buraya sürüklediğim garip peri eserini kullanabileceğim an. Ne yazık ki, aynı anda boynuzun olmadığını keşfettim.

Küfür ettim, çantamı karıştırırken. Ama gitmişti. Bir ara düşmüş olmalı, belki de peri atları tarafından neredeyse çiğnendiğimde.

Bu uğursuz bir gelişme gibi görünüyordu, yolculuğumun kesinlikle en tehlikeli kısmında kendimi savunacak hiçbir aracım olmaması, ama ne yapabilirdim? Hiçbir şey. Aramaya devam ettim. Bunu yaparken, kediyi ortaya çıkmaya ikna edebileceğini umarak hafifçe parlayan tiftiği serbest bıraktım. Sonuçta bu Wendell'in büyüsüydü. Ne yazık ki, düşüncelerim bulanıklaşmaya devam etti ve sanırım aynı odaları ve mobilyaları tekrar tekrar aradım, çünkü bir yere baktığımı sık sık unutuyordum. Madeni paramı kavradım, ama Peri Diyarı'nın tam kalbinde beni korumak için pek bir şey yapamadı.

Sonunda onu bulduğumda, bunun benim herhangi bir becerim sayesinde olduğunu sanmıyorum, daha çok yaratığın bulunmasının umurunda olmayacağına karar vermesiydi. Güneşli bir odayı en azından üçüncü kez aradığımda, birkaç büyük, boş gardırop olduğu için giyinme odası olarak düşünmeye başlamıştım, eski ağaçların oyulmuş gövdelerine benziyorlardı, bakışlarım pencereye en yakın olan gardıropa takıldı. Tekrar ediyorum, bu gardıropu birkaç kez aramıştım. Ama şimdi, üstünde tünemiş, siyah pençelerinden biri tembelce yan tarafa sarkmış bir kedi vardı.

Ya da en azından, yaklaşık olarak bir kediye benzeyen bir şey vardı. Duruşu kedi gibiydi, kaygısız altın gözleri de öyleydi, ancak yaratığın belirgin bir biçimi yoktu; sadece hafifçe dalgalanan gölgelerin bir koleksiyonu gibi görünüyordu ya da belki de bir zamanlar uzaktan bir kedi görmüş bir izlenimcinin eksik fırça darbeleri. Yaratık esniyor gibiydi, bu noktada karanlık gövdesinin bir yerinde pençeleri olduğunu fark ettim—elbette vardı.

Yine de rahatlayarak ağlayabilirdim. "Orga?" diye seslendim, çok beceriksizce. Sanırım daha önce hiç bir kediyle konuşmamıştım.

Canavar bana uzun uzun baktı. Kulakları -tekrar ediyorum, bu kelimeyi sadece kaba bir anlamda kullanıyorum; daha çok küçük gölge tutamlarına benziyorlardı- seğirdi. Gardırobun büyük yüksekliğinden zemine kolayca sıçradı, sonra daha önce orada olmayan bir kapıdan içeri yürüdü.

Kendi kendime küfür ederek, kafesi çantamdan çekip çıkardım ve onu takip ettim. Bu "kafes" aslında, içine birkaç bobin metal tel ördüğüm bir çuval beziydi. Zarif bir şey değildi, ancak Faerie'ye gitmeden önce daha ayrıntılı bir şey yaratmak için pek vaktim olmamıştı. Yeterince yaklaşabilirsem, onu başının üzerinden aşağı atabilirdim.

Kapı dar bir hole, sonra da raflarla kaplı bir depo dolabına benzeyen bir yere açılıyordu. Şaşkınlığıma göre, burada yerde birkaç yığın halinde duran giysiler vardı. Wendell'in Faerie'de giyebileceği türden şeylere benziyorlardı - ipek tunikler ve fırfırlı pelerinler ve benzerleri - ve kusursuz terziliğinin kanıtlarını taşıyorlardı. Ayrıca, sanki kedi onları buraya sürüklemiş gibi diş izlerinin ve kürkle kaplı kedi biçimli girintilerin kanıtlarını taşıyorlardı.

Kedi dolabın diğer ucundaki bir kapının yanında duruyordu, sanki onu takip etmem gerekiyormuş gibi omzunun üzerinden bana bakıyordu. Kapının ötesinden uzak sesler geliyordu—canavar beni bir tuzağa mı sürüklüyordu? Yoksa sadece bir yemek mi umuyordu? Kedilerle nasıl anlaşılırdı ki?

"Gel, Orga," dedim tekrar, geçici kafesi fazla iyimserlik göstermeden uzatarak. Yatak odasına geri dönmenin yolunu bulmak istiyordum—hem tekrar kaybolmak istemediğim için hem de kırık pencereden kaçmayı düşündüğüm için. Ağaç tırmanılabilir gibi görünüyordu ve o şekilde ayrılmak demekti

Kraliçenin saray adamlarından herhangi biriyle karşılaşabileceğim için şatoda dolaşmak zorunda kalmayacaktım.

Kedi alçak sesle hırladı ve kapıyı patileriyle tırmaladı.

Kahretsin. "Orga," dedim makul bir sesle, "o yoldan gidemeyiz. Benimle gelmelisin. Seni efendine götüreceğim. Anlıyor musun? Efendini hatırlıyor musun?"

Kedi bana ancak solgun bir bakış olarak tanımlayabileceğim bir bakış attı. Kapının ötesindeki sesler yükseldi—kulakları tırmalayan bir kahkaha duyuldu—sonra tekrar kayboldu.

Kısmen meraktan, kısmen de karışık zihnim onu yeni hatırladığı için, pusulayı cebimden çıkardım. İbre yavaşça bir, iki, üç kez döndü ve tam Orga'nın üzerine indi.

"Tanrım," diye mırıldandım. Kapının ötesinden gelen uzak konuşma sesini hâlâ duyabiliyordum. Pusula yanılmış olmalıydı—bir kedinin asi eğilimlerine güvenemezdim, tehlikede olan bu kadar şey varken.

Kedi uzun bir miyavlama sesi çıkardı. Döndü ve kapıyı tırmalamaya başladı. Pençeleri uzun ve şeytanca keskindi ve ses odanın içinde yankılanıyor gibiydi.

Lanet kedi! Küfür ederek yaratığı ensesinden yakaladım. *keçe*en azından bir kedi gibi, her ne kadar herhangi bir ölümlü hayvandan daha kaygan olsa da—ve onu çuvala fırlattı, ki onu tekrar bıraktığım anda acı dolu sonumla sonuçlanacağından emindim. Gerçekten de, hayvan tısladı ve tükürdü, şekil değiştiren pençesini üstteki dar açıklıktan soktu, ben de bir tel bobiniyle bağlayıp, ulaşabildiği her santimimi tırmalamaya çalıştım. Sonunda kolumda ve elimin arkasında kötü bir kesik oluştu. Yine de metal tel dayandı ve peri kedisi miyavlayıp durmasına rağmen, kaçamayacağı açıktı.

Kafesi sırt çantama tıktım ve koşarak uzaklaştım, talihsiz ve artık kararlı bir şekilde katil kedi kaburgalarıma çarpıp itiyordu. Kendilerini yeniden düzenlemekten nazikçe kaçınan odaların labirentinden yatak odasına doğru geri döndüm. Orga'nın itirazları, hem kafesin hem de sırt çantasının içinden yolunu yırtmaya kararlı göründüğü için, ben koşarken daha da yükseldi. Bir şekilde, kapağın arasından bir pençe geçirmeyi ve pençelerini boynumun arkasına geçirmeyi başardı. Sırtımdan aşağı bir kan damlası akarken acı içinde çığlık attım. İblis saçlarımı tırmalamaya başladı ve sırt çantamı çıkarıp kolumun altına atmak zorunda kaldım. Bu, bir eşek arısı torbasını tutmaya çalışmaya benziyordu.

Yatak odasının kapısından içeri daldığımda herhangi bir terslik olduğunu hemen fark etmedim. Ancak kedi hareketsiz kaldı, pençesi sürüye geri kaydı.

Ziyafet masasındaki sandalyelerden biri artık doluydu. Uzun boylu bir kadın orada oturmuş, dalgın dalgın bir şekilde bir bıçakla elma soyuyordu. Görünüşümden şaşırmış gibi görünmüyordu, sadece ikimiz bir anlaşma yapmışız gibi bana soğuk bir bakış attı.

randevum vardı ve ben beş dakika geç kalmıştım. Arkasında, kapının her iki yanında, iki peri muhafızı duruyordu. Bu, kadını, ayaklarının dibinde biriken ve arkasında zeminde sürüklenen, binlerce gümüş boncukla süslenmiş sert ipek ve işlemeli kadife katmanları kadar, gösterişli cübbesi kadar tanımlıyordu. O, Wendell'in üvey annesiydi, kraliçe.

O da ölümlü kandandı.

Bunu şakaklarındaki gri tozdan ve alnındaki çizgilerden görebiliyordum. Uzun, solgun yüzünde büyük, koyu gözleri vardı, saçları kaşlarıyla aynı incecik kızıl-altındı—belki de çarpıcıydı, ama saray perilerinin genelde olduğu kadar güzel değildi.

Kraliçe ağzına bir parça elma attı ve acele etmeden çiğnedi, ben ise konuşamaz bir panik içinde donup kalmış bir şekilde dururken beni izliyordu.

"Sen oğlumun nişanlısısın," dedi sonunda. "Adın ne?" Sesi kesik ve netti, hafifçe genizden geliyordu, ayrıca melodik tonlarıyla Folk'un aksine. Başka bir deyişle, kusurlu bir sesti - ölümlü bir ses. Ama yine de kelimelerde bir büyü vardı ve kendimi durduramadan, "Emily," dedim.

"Emily," diye tekrarladı. Bir parça elma daha yedi. "Lütfen bana ormanda koruyucularımın yanından nasıl geçtiğini anlat."

Sesindeki büyüye karşı savaştım, kalbim boğazımda güm güm atıyordu, ama yine her zamanki savunmalarımın bu yarı ölümlü kadın tarafından saldırıya uğradığını gördüm. "Beni tanıyorlardı, beni giydiğim pelerinden tanıyorlardı, Wendell'in yani üvey oğlunun diktiği pelerinimden." dedim.

"Ölümlüler aleminde kullandığı ismi biliyorum," dedi elini sallayarak. Arkasında sürüklenen metrelerce kumaşa rağmen zarif bir şekilde ayağa kalktı ve şaraba doğru yürüdü. İki kadeh doldurdu ve birini bana uzattı, sonra yemek tabağını işaret etti. "Ye," dedi. "İç. Sizin yetersiz beslendiğinizi görebiliyorum, ölümlüler genellikle Faerie'deyken yemeklerini unuturlar. Masayı iki kişilik hazırladım. Geciktiğim için üzgünüm, ama yokluğumda meşgul olduğunuzu umuyorum." Çantama eğlenerek baktı.

Tereddüt ettiğimde, bana içinde biraz burukluk olan bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Endişelenme, bu peri şarabı değil. Ben de senden daha fazla içemem."

Buna inandığımdan emin değildim, çünkü gördüğüm tüm peri şaraplarına benziyordu. Ama yine de, sözlerinde bir tür zorlama vardı ve gergin bir yudum aldım, kokuya yüzümü buruşturdum. Hoş olmayan, buruk bir şekilde çiçeksiydi, sanki ezilmiş çiçeklerin sularından oluşmuş gibiydi.

"Yani," kraliçe iş adamı edasıyla devam etti, bir kumaş hışırtısıyla sandalyesine yaslanırken, "sadık koruyucularım aslında o kadar da sadık değilmiş."

"Bunu bilmiyorum," dedim. Neden hâlâ konuşuyordum? "Sanırım onlar sadece hangi sadakatin önce geldiğinden emin değiller - şu anda tahtı elinde tutan kişiye mi yoksa*gerekir*"Tut onu."

Bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, sadece şarabını yudumladı, bana kenardan baktı. Orada şüphe mi yoksa kızgınlık mı olduğunu anlayamadım. Onu hiç okuyamadım. O, düşüncelerini bir kalenin arkasında tutan insanlardandı, ya tercihten ya da zorunluluktan.

"Beni nasıl bildin?" dedim teröre karşı savaşırken. Bu, Wendell'in tüm ailesini katleden kadındı.

Omuzlarını silkti. "Folk'un onu izlediğini gördüm - o kadar dikkatliydi ki tamamen farkında değildi. Aklımda bulunsun, o asla özellikle dikkatli bir yaratık olmamıştı. Ayrıca yaşlı avcılara - oğlumun kılıcından kurtulanlara - bana senin hakkında bir hesap vermelerini de sorabildim. O gün onunla birlikte üç ölümlü gördüler ve sadece biri ondan korkmuyor gibiydi. Saçları birbirine karışmış küçük, fare gibi bir kız." Gülümsedi. "Ben bu şeyleri onlar gibi düşünmüyorum."

*Onlar.*Kimden bahsettiği çok açıktı.

"Kendini Folk olarak görmüyor musun?" Neden sorduğumu bilmiyorum. Ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyordum: Onu yatıştırmak; kibrinin pohpohlanmasımelezlerin Folk kadar kibirli ve hatta aşağılanmalara karşı daha hassas oldukları söylenir.

"Açıkçası ben Halk değilim," dedi. "Bir peri annem olmasına rağmen, bu yaşlanmamı veya onların yemeklerini ve şaraplarını tükettiğimde kaçınılmaz bir dans etme isteğine kapılmamı engellemiyor. Ben de babam gibi insan değilim. Ben kendimim. Ben tekilim."

Konuşamadım. Bir melezin bir peri sarayının tahtına yükseldiğini hiç duymamıştım—aslında bu tam olarak doğru değil; bu, Wenden Kontu hikayesinin bazı versiyonlarında bir motiftir.[*]ama bildiğim kadarıyla tek örnek bu. Wendell'in üvey annesinin yörüngesindekileri manipüle etme yeteneği hakkında söylediklerini hatırladım - çok insani bir özellik. Halk düzenbazlık yapabilir ama çok azı manipülasyonla uğraşır; bu onlara uygun bir şey değildir, kaprisli oldukları kadar, özellikle de başkalarını istediklerini vermeleri için büyüleyebildiklerinde. Alışkanlık yaratığı olduğum için, en saçma koşullarda bile, parmaklarım kalem ve kağıt için kaşınıyordu - önümdeki kadından daha ilginç bir araştırma konusuyla karşılaşacağımdan şüphe ediyordum.

"Yaklaş," dedi kraliçe ve ben düşüncesizce itaat ettim. Evet, emirlerinde bir büyü vardı, ama aynı zamanda tanıdığım bir insan otoritesi versiyonu da vardı. İngiltere kralı bana konuşmamı emretseydi -ya da bu konuda, küçük ama korkutucu bir adam olan Cambridge şansölyesi- itaatsizliğimin de aynı şekilde zor olduğunu görürdüm. Çünkü büyünün yardımı olmadan korkutma ve egemenlik kurma yeteneğine sahip bazı ölümlüler vardır,

özellikle de buna alıştıklarında, miras alınmış veya kazanılmış belli bir statüye sahip olduklarında. Ve bu kadının kişiliğinin gücü muazzamdı; sanki kendi ağırlığına sahipmiş gibi görünüyordu, ki ben de çaresizce ona çekiliyordum.

"Evet, yeterince sıradansın," dedi, beni bir an inceledikten sonra. Yakından, parfümünün kokusunu alabiliyordum—baharatlı ve aynı zamanda çok insani bir şey. "Şaşırdığımı itiraf ediyorum—oğlum her zaman yüzeysel bir yaratıktı. Ama belki de değişti."

"Benden ne istiyorsun?" dedim. Kesinlikle istiyordu.*bir şey;*Kendi zekasına bu kadar önem veren bir kadın, sadece övünmek için bu buluşmayı ayarlama zahmetine girmezdi.

Elmasını ve bir parça peyniri bitirdi, sonra kendine bir kadeh daha şarap koydu, her şeyi acele etmeden yaptı. Pencereye olan mesafeyi gizlice hesaplama fırsatını yakaladım. Muhafızlar bana zamanında ulaşamayacaktı ve onun da ağır kumaşlarıyla yetişebileceğini sanmıyordum. Ama onun büyülerinden kaçabilir miydim? Elim cebimdeki peniyi sıkıca kavradı.

"Bize ihtiyaçları var," dedi sonunda. "Bunu artık biliyorsundur, eminim. Umutsuz yaratıklar. Bir krallığın gelişmesi için gereken tutarlılıktan yoksunlar. Tahta çıkmadan önce, bu diyar ve tüm komşuları kaos içindeydi."

"Duyduğuma göre" dedim, "sınırlarınızı genişleterek, sadece o kaosu daha da artırdınız."

"Geçici bir şey," dedi. "Kocamın ölümünü izleyen kaos da öyleydi. Halk'ın göremediği gibi ben şimdiki zamanın ötesini görebiliyorum -onların bir başka başarısızlığı. Sizce oğlumu öldürmeye neden karar verdim? Bir süredir o üniversitede olduğunu biliyordum."

Konunun aniden değişmesi, cevap vermeden önce duraklamama neden oldu. "Çünkü son fetihleriniz göz önüne alındığında gücünüzü korumakta zorluk çekiyorsunuz ve onu düzgün bir şekilde ortadan kaldırmak istiyorsunuz."

Güldü. "Gücünü korumakta sorun mu var! Gerçek bir sorun yaşamadım. Sarayımdan değil ve kesinlikle oğlumdan değil, o aptal genç yaratıktan. Bana gerçek bir tehdit oluşturması için ölümlü alemde bir asır veya daha fazla zaman geçmesini bekliyordum, eğer bir tehdit oluşturduysa. Hayır, Emily—o*Sen*Endişelendim. Senin hakkında duyduğum ilk söylentilerden, senin zekândan, aptal oğlum için duyduğun yüksek saygıdan, senin gerçek tehdit olduğunu biliyordum. Ölümlüler her zaman öyledir, değil mi? Hikayeleri okursan. Samanla altın yapabilen kibirli peri prensi, her zaman mütevazı değirmencinin kızı tarafından alt edilir, kendi statüsündeki güçlü bir rakip tarafından değil."

Midem bulanmaya başladı. Halktan biriyle, hatta Ljosland'ın kar kralıyla bile konuşurken kendimi hiç bu kadar derinlerde hissetmemiştim. Wendell haklıydı ama üvey annesinin ondan korkmuş olması rahatlatıcı değildi.

ben. Halk tarafından hafife alınmaya alışkınım - bunun tam tersi kadar tehlikeli bir şey olamaz.

"Sen yetenekli bir kadınsın," diye devam etti. "Yetenekli olanları severim - aslında, parfümcülerden ressamlara ve aşçılara kadar kendi küçük ölümlü koleksiyonum var. Sen taç mücevheri olurdun, krallığıma uzun zamandır kayıp bir kapıyı bulacak kadar zeki bir ölümlü - buraya böyle geldin, değil mi?"

Yüz hatlarımı sabit tuttum, ama bir tepki olmuş olmalı ki başını salladı ve devam etti. "Oğlum bunu başaramazdı ve bu*onun* "Krallık." Şaşırtıcı derecede içten bir kahkaha attı. "Bu yüzden, teklifim şu: Burada benimle kal ve oğlumun ölümünü gerçekleştirmeme yardım et. Onun hakkında özel bir şey yok, Emily, söz veriyorum—ah, o çoğu kişiden daha güzel, Halk arasında bile, ama bunun ötesinde, onu özlemeyeceksin. Diğer peri soylularıyla vakit geçirdiğinde, ne demek istediğimi anlayacaksın. Hala bir koca istiyorsan, sarayımdaki soylulardan istediğini seçebilirsin."

Şarap kadehini bir kenara koymasını izlerken nabzım güm güm atıyordu. Yorgun görünüyordu -ya da belki de benim hayal gücümdü. Dalgınlıkla bir parça ekmeği parçaladığımı fark ettim ve kendimi durmaya zorladım. Onun masasında bir şey yemiş miydim? Hatırlayamıyordum. Odaklanma yeteneğimi kaybediyordum, bu da beni önümdeki kadından daha çok korkutuyordu. "Sanırım alternatif ölümümdür," dedim.

"Bu noktaya gelmeden önce düşünmeniz için size bolca zaman tanıyacağım," dedi. "Ne kadar cömertsiniz."

Gülümsedi. "Burada kalmak istiyorsun. Değil mi?"

İçimin bir kısmı bu özel soruyu cevaplamaktan kaçındı ve bu yüzden zorlantıya karşı savaştım, ama bir kez daha gerçeği benden çekti. Savaştığım için cevabım özgürce yırtıldı, yüksek sesle.*Evet.*"

Gülümsemesi genişledi. "Biliyordum."

Ona baktım, nefesim sığ soluklarla geliyordu. Evet, Wendell ile Faerie'de kalmak istiyordum. Evet, bunun mantığa ve sağduyuya aykırı olduğunu biliyordum - normalde ikisi de güçlü yönlerimdendi. Rose ile olan tartışmalarım başından beri saçmaydı, çünkü gerçek şu ki onunla aynı fikirdeydim. Elbette, Halk'ın bir hükümdarıyla arkadaş olmak, hele ki Silva Lupi'ye hükmediyorsa, biriyle evlenmek akıllıca bir karar değildi. Wendell'in diğer Halk'tan farklı olduğunu da düşünmüyordum, özellikle - daha nazik, daha az gizemli veya bir şekilde daha insan. Sadece umursamıyordum. Onu seviyordum ve eğer şans verilirse bu güzel, dehşet verici yeri seveceğimden şüpheleniyordum.*aranan*fırsat. Faerie'yi istedim, her sırrını ve her kapısını.

Kararımda tehlike varsa -ki olduğunu biliyordum- öyle olsun. Tehlikeyi kabul ederdim, eğer bu benim bunu elde edebileceğim anlamına geliyorsa.

Kraliçe hâlâ beni inceliyordu, ama şimdi sanki onun memnuniyetine göre çözülmüş bir bilmeceymişim gibi, onda eksik bir şeyler vardı. "Teklifimi hemen reddedeceğini biliyorum," dedi. "Hala bir çıkış yolun olduğunu düşünüyorsun. Yüzünden anlayabiliyorum, ne bu? Şu çantanda olan bir şey mi? Belki bir silah?"

Kalbim dörtnala koşmaya devam ederken ben hareketsiz kaldım. Dağınık düşüncelerime tutundum—ağ olmadan ateş böceklerini yakalamaya çalışmak gibiydi. “Hayır,” dedim. “Yanımda bir silah vardı ama—onu kaybettim.”

Kısa bir an için kafası karışmış gibi göründü. Bu anlara dair hafızamın zayıf olduğunu kesin olarak söyleyemem ve ayrıca, başkalarını okuma konusunda hiç becerikli olmadım. Ama elbette, Halk'ın yollarında uzmanım. Ve ne olursa olsun, karşımdaki kadın tartışmasız Halk'tı.

"Ne oldu?" dedi.

"Bir boynuz," diye cevapladım. "Bir faun boynuzu."

Kıpırdamadı, ama yüzündeki bir şey rahatladı. "Bu, onu kullanacak kadar cesur biri için gerçekten de korkutucu bir silah olurdu. Yazık."

Başımı salladım. "Neyse ki, içeri girmeden önce cebimde olan uçtan biraz toz yapmıştım."

Benim hayal gücüm değildi—kraliçe gözle görülür şekilde yorgundu, hatta bitkindi. Çabuk gelmişti. Bana odaklanmak için çaba sarf ediyor gibiydi.

Ve sonra anladığı anı gördüm.

Eli ince masa örtüsünün etrafında kenetlendi. "Sen—"

"Evet," dedim. "Şaraba koydum. En azından, yaptığımdan oldukça eminim - beni mazur görün ama Faerie hafızamla uyuşmuyor. Elbette, buraya gelip beni kızdıracağınızı bilmiyordum - ama bunun bir olasılık olduğunu düşündüm. Sanırım haklıydınız: Öngörü yeteneği, biz ölümlülerin Halk'a karşı sahip olduğu bir avantajdır."

Sandalyesine yaslandı, ağzı açık kaldı ve sığ nefesler aldı. Hafifçe titremeye başlamıştı—Wendell'in bunu yaptığını hatırladım. Sonuçta, üvey annesine verdiğim zehri o da yemişti.

"Acaba etkileri ne olacak?" dedim ve nabzımı hızlandıran şey korku değildi, ani bir öfke dalgasıydı. Wendell'in bu kadının zehirli hırsı uğruna katlandığı acıyı düşünmek içimde uyandırmıştı. Onu artık bir araştırma konusu olarak değil, yalnızca bir düşman olarak görüyordum ve bunun basitliği tatmin ediciydi.

"Wendell'in gücüne sahip birine göre daha yoğun olacaklarını tahmin ediyorum," diye devam ettim. "Zehir onun büyüsünü kullanmasını zorlaştırdı. Sonunda, konuşması bile zorlaştı." Öne doğru bir adım attım, böylece vücudum gardiyanların kraliçeyi görmesini engelledi. "Bir değirmencinin kızı olmayabilirim, ama siz Halk'tan düşündüğünüz kadar farklı değilsiniz, Majesteleri." Şarap kadehini kaldırdım

ve kalanını yüzüne çarptı, ağzına ve gözlerine döküldü.

Dramatik olmasını amaçladım. Her zaman birinin yüzüne şarap dökmek istemişimdir. Ama drama yeteneğim hiç olmadı; amacım kötüydü ve şarabın çoğu kraliçenin elbisesine sıçradı. Ve yine de bu korkunç bir etki yarattı: kırmızı, kraliçenin korsesini boynuna kadar lekeledi, tıpkı kesilmiş bir boğazdan akan kan gibi.

Kraliçe boğuk bir çığlık attı ve elbisesinin yakasını kavradı. Muhafızlar daha önce bize pek dikkat etmemişlerdi ama şimdi dikkat ediyorlardı, şaşkınlık yüzlerinden okunuyordu. Kraliçelerinin hiçbir şekilde zayıflık gösterdiğini görmediklerini hissettim. İkisinin daha büyüğü öne çıktı. Panikleyerek döndüm ve pencereden atladım.

Belki de söylememeliyim*sıçradı*—bu kelime sahip olmadığım bir zarafeti ima ediyor. Bunun yerine yarı tökezlediğimi, yarı düştüğümü, dallara beceriksizce tutunduğumu, kanlı kedinin omurgama çarptığını söyle. Daha önce sessizdi, ama şimdi sürü sarsılıp sarsıldıkça miyavlıyordu. Ben zar zor fark ettim; tüm dikkatim sanki beni üzerinden atmaya kararlıymış gibi kıvranan ağaçtan aşağı inmekti. Çabaları için yere daha hızlı ulaştım, yine de çok fazla morluk ve incinmiş bir omuzla.

Kaçabilmem mümkün olmamalıydı, ancak peri hükümdarlarının evrensel bir kusuru varsa, o da aşırı özgüvendir. Yine de bunun beni uzun süre koruyacağını düşünmemiştim - bir başlangıçtı, hepsi bu.

Bahçelerde ilerlerken, şaşkın Halk'tan kaçarken, bir tür kılık değiştirmem gerektiğini fark ettim - muhafızların birkaçı bana kısık gözlerle bakıyordu ve bir peri kadını, sanki yardım teklif etmek ister gibi öne çıktı. Yırtık elbisem ve yapraklarla meyvelerle karışmış saçlarımla şüphesiz zavallı bir görüntü sunuyordum. Bu yüzden koşarken şarkı söylemeye başladım, çocuksu ninnilerden oluşan bir karışım ve Halk geri çekildi, sempati ve şüpheleri, bu çılgın ölümlünün çıkardığı gürültüye karşı öfkeye dönüştü - korkunç şarkı söyleyen sesimle, tamamen duygusuz bir Ophelia'ydım. Hepsi beni arkamda gördükleri için memnun görünüyordu.

Kısa bir süre sonra Orga'yı serbest bıraktım - ya öyle olacaktı ya da sırtım paramparça olacaktı, çünkü hem sürünün hem de elbisemin içinden yolunu açmayı başarmıştı ve öfkesini daha da fazla etime boşaltmak için can atıyordu. Küçük bir ses canavarı serbest bırakmanın delilik olduğunu fısıldadı, ama kararımı vermiştim - Lilja'ya ve onun yeteneğine güvenecektim.

Pusula kediyi gösteriyordu. Daha önce görmezden gelmiştim; bir daha da yapmayacaktım.

Patileri yere değdiği anda Orga bahçenin üzerindeki karanlık ormana doğru fırladı. Taş bir bankın altında durdu, sanki onu takip etmemi bekliyormuş gibi omzunun üzerinden baktı.

"Hayır," dedim, umutsuzluk sesimin çatlamasına neden oldu. "Gölün diğer tarafına ulaşmalıyız. Arkadaşlarım bizi bekliyor."

Parçalanmanın eşiğinde hissettim - bu kadar yol kat etmiş olmak, bu kadar çok şey yaşamış olmak ve bu yaratığın beni terk etmesi dayanabileceğimin ötesindeydi. Wendell hakkında bir şeyler gevelemeye başladım ve ona ne kadar ihtiyacı olduğunu söyledim - bir kediye yalvarmak saçma hissettirmeliydi ama hissettirmedi. Orga etkilenmiş gibi görünmüyordu. Bir an bana baktıktan sonra döndü ve iki gül fidanı arasındaki dar bir aralıktan kıvrılarak geçti.

"Hayır!" diye onun peşinden atıldım, çalılar tenimi yırtıyor ve saçlarıma daha fazla yaprak bırakıyordu. Şaşkınlıkla, artık bahçelerde değildim, kale arazisine girmeden hemen önce göl kenarı yolunun kenarında duruyordum. Orga birkaç adım ötede oturmuş, kuyruğunu patilerinin etrafına dolamış, bana hoşgörülü bir küçümsemeyle bakıyordu. Koşarak patikaya doğru yola koyuldu.

Saf bir rahatlamayla inledim. Tam o anda çığlıklar başladı.

Bahçelerde ve gölde yankılandı ve sanırım ormanın ve tepelerin her köşesinden duyuldu. Öfke ve üzüntü dolu bir çığlıktı.

İlk yankılar söndükten sonra, uzaktan gelen bir hışırtı geldi, açıklanamayan bir şekilde çığlıklardan daha kötü olan bir toplanma sesi. Orga dörtnala koşmaya başladı ve ben de körü körüne onu takip ettim, çalıların ve dalların arasından geçtim.

Omuzlarımın üzerinden bir bakış attım -ki bu doğal olarak bir köke takılıp tökezlememe neden oldu- ve gökyüzünde, göl kenarındaki patikanın üzerine sarkan dallarla kesilen koyu bir çizginin belirdiğini gördüm.

Koruyucular.

Benim durduğum yere inanılmaz bir hızla yaklaşıyorlardı. Daha önce bana karşı agnostik davranmışlardı ve krallıklarından meydan okunmadan geçmeme izin vermişlerdi, ancak şimdi kraliçelerine saldırmıştım—belki de ölümcül bir şekilde—ve bu, açıkça, onların kararlarını vermişti.

Orga bana miyavladı ve midem artık mide bulantısıyla sarsılsa da koşmaya devam ettim, yeşil gölgenin içinden siyah kuyruğunun titrekliğini takip ettim. Bir şey arkamdaki havayı hareketlendirdi - fark ettiğim tek şey buydu, hafif bir esinti - ve aniden Orga döndü ve arkamdaki bir şeye doğru hamle yaptı, o kadar hızlı bir şekilde saf gölgeye dönüşmüş gibiydi. Döndüğümde, onu tüyler ve uzun, korkunç siyah bacaklarla orman zemininde yuvarlanırken buldum, çenesi koruyucunun boynuna kilitlenmişti. Yaratık bir kalp atışı sonra hareketsiz kaldı, bacakları seğirirken son, ıslak bir hırıltı çıkardı.

Orga, ben daha kavrayamadan tekrar koşmaya başladı. Ölümü bir şekilde daha uğursuz olan yaratığa bakmamaya çalıştım, ama hafızam yine de görüntüyü sağlıyor. Yakından bakınca, canavarın bacaklarının tüylü tüylerle kaplı olduğunu görebiliyordum.

Hafızam, hemen ardından Ariadne ve Snowbell'e rastladığımızı söylüyor; belki de Orga bizi başka bir kestirme yoldan yönlendirdiği için, ama bir süredir kaçıyor olmamız ve ilerlerken gardiyanlardan kaçıyor olmamız da mümkün.

"Emily Teyze!" diye bağırdı Ariadne. Kız ağlıyordu. "Çığlıkları duyduk ve ben düşündüm ki—ah, bilmiyorum*Ne*Düşündüm ama çok rahatladım —"

"Zaman yok," dedim hışırtı tekrar yoğunlaşırken. Bu sefer buna boynuzların sesi eşlik ediyordu, bunun yakında yaya takipçilerle de mücadele edeceğimiz anlamına geldiğini düşündüm. Ariadne pelerinimi bana uzattı ve ben de onu üstüme geçirdim—tam zamanında. Muhafızlardan biri ağaçların arasından düşmüştü, kanatları ve altı bacağı da genişçe açılmıştı, ama hırıltılı bir ötüşle aniden koptu. Pelerin ve çağırdığı Wendell'in anısı onu tekrar duraklatmıştı, ama bunun yaratığı uzun süre etkileyeceğinden şüpheliydim. Sonuçta kraliçelerini zehirlemiştim.

Snowbell, başka bir koruyucunun yanından geçerken dehşet içinde bir çığlık attı, ancak Orga ona doğru atılıp tısladığında yanlara doğru daldı. "Kraliçenin koruyucuları saldırıyor!" diye bağırdı küçük peri heyecanla. "Ah, bu ne görev!"

Yol boyunca ilerledik, Snowbell bir kez daha öne geçti, çünkü Orga nexus'a giden yolu bilmiyordu. Bu noktada, yolculuğun hatırası tekrar kendi içine katlandı - belki de zamanla ve çabayla kırışıklıkları düzeltebilirdim, ancak bu kelimeleri yazarken o kadar yorgunum ki görüşüm bulanıklaşıyor. Tıslayan, tüküren bir gölge gibi arkamızdan gelen Orga, yaratıkları tekrar tekrar püskürttü ve sonra Snowbell bizi höyüklerden birinden geçirdiğinde bir süreliğine onları kaybettiğimize inanıyorum — belki de koruyucuların bizi görmediği bir "kısa yol". Koruyuculardan birinin Snowbell'e pençelerini kısa bir süreliğine geçirdiğini, onu boynundan kuyruğuna kadar tırmaladığını hatırlıyorum, küçük canavar bunun üzerine kana susamış bir zevkle övünmeye başladı, bense üzerinde durmayı tercih etmiyordum.

Başka bir höyükten geçtik—bir höyük müydü yoksa sadece patikanın bir kıvrımı mıydı?—ve muhafızlardan biri bizi bekliyordu. Bu diğerlerinden daha büyüktü, yaşlı, iri yarı, sulu gözlü bir yaratıktı. Orga ona atılmaya pek hevesli görünmüyordu, ama kanatlarını açtığında aramıza girdi ve onun uluyan öfkesi karşısında Snowbell'in bizi bir yan yola, sadece bir geyik patikasına götürmesi için yeterince uzun süre tereddüt etti ve—ve ne oldu? Muhafıza ne oldu? Orga'nın tekrar arkamızdan koştuğunu hatırlıyorum—bu önce miydi, sonra mıydı? Ah, gözlerim ağrıyor. Ama sonunda ormandan kurtulduk—evet, bu anı çok açık. Kurtulduk ve işte nexus. Nexus—

NOTLARI ATLA

* Örneğin, John Trelgar'ın*Batı Ülkesinin Peri ve Halk Hikayeleri*(1608).

Peki, bende var seni tekrar yatağa yatırdım ama bu sefer ben nöbet tutacağım orada kalmanı ve çılgınca karalamalarına devam etmek için tekrar ayağa fırlamamanı sağlamak için. Gerçekten, Em—seni masanın başında, yüzün bu günlüğe gömülü, derin derin horlarken buldum, yine de o kanlı şeyi senden almak için neredeyse güreşmek zorunda kaldım. Sana, benim krallığımdaki yolculuğunun her ayrıntısını hemen kaydetmektense uykunu almanın daha iyi olacağını söylememiş miydim? Uyandığında, bu takıntılı günlük tutma alışkanlığın hakkında bir konuşma yapmalıyız. Sağlıklı değil ve aşırı çalışmaktan ölmen durumunda tanıdıklarından hiçbiri şaşırmazken—özellikle elinde bir kalemle, bir kitabın üzerine eğilmişken—zavallı nişanlına biraz merhamet göstermeni rica ediyorum.

Evet, duydum.

Önceki girdinizi okuma özgürlüğünü aldığım için umarım aldırmazsınız, ayrıca—genelde sizinle konuşacak halim olmadığında olduğu gibi, biraz sıkıldığım için de—— bunu sizin için tamamlayacağım. Ve böylece burada okunabilir en azından birkaç sayfanız olacak—el yazınız, Em! O kadar lekeli ve buruşuk ki bu kitabı Shadow'a kemiği yerine verebilir ve okunabilirliğinde neredeyse hiçbir fark göremezsiniz.

Neyse, bir demlik çay yaptım ve Julia'nın tartlarından birkaçını aldım, bu yüzden sanırım önümdeki iş için yeterince hazırlıklıyım. Uyandığında bana teşekkür edebilirsin. Gölge yatağının ayağında, perdeli pencerenin ötesinden esen rüzgarla uyurken seni izliyor - söylemekten mutluluk duyduğum bir fırtına ki bu tamamen doğal ve bu sefer kapımıza bir dizi suikastçı daha getirmemeli. Sevgili Orga burada kucağımda, kafeden aldığım en iyi et parçalarını ve bol kremayı şımarttıktan sonra mutlulukla uyuyor. Rose, peri kedilerinin şeytani doğası ve benim

onun hoşgörüsü, ki bu biraz duygusalca olduğunu düşünmüş gibi görünüyordu, ve yine de o yaşlı ikiyüzlünün benim bakmadığımı düşündüğünde yemek tabağından ona birkaç lokma aldığını gördüm. Shadow gibi, o da burada bir cazibe benimsedi ve şu anda altın sikkeler gibi parlayan gözleri dışında, sıradan bir ölümlü kedinin her parçasına benziyor.

Öncelikle, tüm bunlarda benim için en büyük gizemin Lord Taran'ın sana yardım etmesindeki amaç olduğunu söylemeliyim. Bu üvey annemin kardeşinin adı—en azından bir kısmı; gerisini bilmiyorum. Çünkü sana yardım ettikleri benim için açık, Em, üvey anneme senin varlığından haber verdikleri doğru olsa da. Ayrıca sana kaçman için bir fırsat bırakmadılar mı, ki büyük ihtimalle Orga'yı dinleyip onu o kapıdan takip etseydin bunu yapardın? Ergenlik yıllarımda geceleri gizlice dışarı çıkmak için kendimi büyülediğim bir kapıdır—doğrudan seni kalenin arkasındaki ormana indiren gizli bir merdivene çıkar. Taran'ın kocası bana her zaman düşünceli bir insan olarak gelmiştir; Taran'ı senin adına müdahale etmeye ikna etmiş olabilir miydi? Bu bir ölümlüye duyduğu sempati miydi? Hırs mıydı? İkisini de çok iyi tanımadığımı itiraf ediyorum; Sonuçta gençliğimin büyük bir kısmını partiden partiye koşarak geçirdim, ikisi de benden büyüktü ve sosyal çevreyle pek içli dışlı değillerdi.

Bana başını salladığını hayal edebiliyorum. Bunu sana söylemekten üzgünüm Em, ama hepimiz ergenliğimizi Posidonius'un mecazi ayaklarına tapınarak geçirmedik. Bazılarımız eğlendi. Gerçi benim durumumda çok fazlaydı.

Ariadne az önce uğradı. Uyuması için onu cesaretlendirdim ama seni kontrol etmek için buraya gelip duruyor. Seni çok sevdiğinin farkında mıydın? Bunun asla olmayacağını düşünmeye başlamıştım; kız seni her zaman putlaştırmış olsa da, aşka olan bakışında çok fazla korku vardı. Bir noktada, sevgili ejderham, senin onu çıtır çıtır yakman konusunda endişelenmeyi bıraktı; belki bu senin için bir hayal kırıklığı olacak ama işte.

Neyse, nerede kalmıştın? Ah, evet. Muhafızlardan kaçıyordun. Tabii ki

uyanana kadar bunu bilmiyordum ama görünüşe göre Rose, Ariadne'nin arkadaşı Astrid Haas ile birlikte Grünesauge'da seni gözetliyormuş. Bir gün, Em, ölümlü dünyadaydın. Bir gün ve bir gece. Eichorn ve de Grey köylülerle bizim adımıza araya girdiler ve birkaç gün daha kalmamıza izin vermeleri için onları ikna ettiler, böylece kulübeden atılma tehlikesiyle karşı karşıya kalmayacağız. Sanırım düşünceli davrandılar ama Ariadne'den daha önce yardımcı olmaya meyilli olmadıklarını ve belki de biraz suçluluk duyduklarını anlıyorum. Neyse ki Eberhard düzeliyor gibi görünüyor. Zaten bir tür telafi etme özgürlüğünü aldım - kafede öğle yemeğinde servis ettikleri tatsız mantar yahnisi hatırlıyor musun? Eh, krallığımın derin ormanlarında bol miktarda yetişen bir mantar olan kurt pençesi bahçesini yaratmaktan daha kolay bir şey yoktu. Çok

lezzetli, ölümlü tüketim için tamamen güvenli ve kapakların geceleri hoş bir ışıklandırma sunma gibi ek bir faydası var. Büyümeleri tahmin edilemez olabilir, bu doğru—bazıları asla bir şilinden büyük olmayacak, diğerleri, bir nedenden ötürü, inekler kadar büyük filizlenecek—ama bir metanın daha azına sahip olmaktansa daha fazlasına sahip olmak daha iyidir, öyle değil mi?

Yani, sen ve Ariadne bu sabah sanki canavarca iblisler tarafından kovalanıyormuşsunuz gibi nexus'tan koşarak çıktınız ve doğal olarak Rose çok telaşlandı, ancak kapıdan dışarı çıkarken sizi takip eden iblis olmadı - hemen değil yani. Ve böylece seni kulübeye geri götürdü, morarmış ve hırpalanmış haldeyken, Orga onu onu taşımaya zorladı.

Ariadne'ye göre, sen virajı dönüp kulübenin görüş alanına girdiğin anda Orga koşarak geldi—şüphesiz o noktada beni koklayabiliyordu. Biraz kıpırdanıyordum, ama hala çok zayıftım—o zamana kadar ne kadar zamanım kaldığını bilmiyorum. Bir büyü daha beni bitirebilirdi. Ama sonra ikiniz kapıdan içeri daldınız ve ağzımı açmaya bile vakit bulamadan o üzerime atladı.

Tam olarak bana değil, ama sanırım öyle görünüyordu. Bunun yerine, uzun zamandır içimde olan ve peri karatavuklarının şeklini almaya başlayan derimin altında gizlenen zehre saldırdı - korkunç şeyler, her zaman yaptıkları gibi ölüm döşeklerinde gizlenirler. Doğal olarak korkmuşlardı, çünkü Orga korkunç bir avcıydı, yoluna çıkan tüm kuşların, farelerin ve diğer küçük hayvanların kabusu.

Yaratıklar bedenimden kaçtı ve aniden kulübe kanat çırpmalarıyla doldu - düzinelercesi, açık bir pencere arayan kuşların panik içinde vıraklamalarıyla birlikte. Ama ne yazık ki onlar için çok geçti ve Orga onları tek tek metodik bir şekilde öldürdü. Bir veya ikisinin kaçmış olabileceğine inanıyorum, ancak umursamaya zahmet edemiyorum - artık içeride değiller*Ben,*ve önemli olan da budur.

Bu yardımcı oluyor mu, Em? Çünkü sonrasında oldukça kaybolmuş gibi görünüyordun ve sürekli olarak yere saçılan tüylere benden bana bakıyordun. Neyse ki ayağa kalkıp seni kollarıma aldığımda, peri zehirlerinin mekaniğine olan ilgini kaybetmiş gibi göründün ve başını boynuma gömdün, ki bu hoşuma gitti. İstersen daha sonra karatavuklar konusunda bir makale yazmana yardım edebilirim.

Saçını okşarken bana olayların kısa ve anlaşılmaz bir anlatımını yapmayı başardın - üvey annemi zehirlemiştin, o da şimdi ölmüştü ya da ölmek üzereydi - oh, Em! Sen mucizevi yaratıksın; onunla bir ilgin olmasını istemedim. Sadece bana Orga'yı getirmeni umuyordum, yeterince basit bir işti, giydiğin pelerinden seni arkadaşım olarak tanıyacağı düşünülürse. Ama hiçbir şeyi yarı yolda bırakamazsın, değil mi?

Em, itiraf etmeliyim ki sana hayranım. Sanırım biraz da korkuyorum.

Seni daha uzun süre tutabilmeyi isterdim, özellikle de ağlıyor gibi göründüğün göz önüne alındığında -sanırım daha önce yalnızca bir kez gördüğüm alışılmadık bir duygu gösterisi- ama Ariadne ve Rose beceriksizce etrafta duruyorlardı ve Orga korkunç bir gürültü çıkarıyordu.

"Buraya gel, canım," dedim, onu kucaklamak için eğilerek. Sadece kıskandığını varsaydım, ama kollarımdan kayarak omzuma çıktı, hala başını koparırcasına uluyordu. Masanın altından ona tedirginlikle bakan Shadow, aniden aralarında bir şey iletişim kurulmuş gibi sesini onun sesine ekledi.

"Bizi takip ettiler," diye patladın. "Ama kesinlikle takip etmediler—bizi nexus'tan takip etmediler, bundan eminim—"

"Kimin peşinden?" dedim, ama o anda gerçeklikle olan bağın zayıf görünüyordu ve sadece nexus ve o sabahlıklı aptal kekten kıl payı kurtulman hakkında saçmalamaya devam ettin -parmaklarla ilgili bir şey mi?- ki bu benim için hiçbir işe yaramadı. Ve böylece, melankolik bir ruh haline bürünmüş bir şekilde, kapıyı açtım ve dışarı çıktım, sevgili üvey annemin bu sefer peşimize ne tür bir suikastçı gönderdiğini merak ettim.

Söylememe gerek olduğunu sanmıyorum ama o an kavga edecek halim yoktu; zehir vücudumu terk etmiş olsa da, hala etkilerini hissediyordum, kemiklerime kadar işleyen bir yorgunluk ve sadece bir fincan kahve ve güzel bir kahvaltı istiyordum, kanlı bir kılıç dövüşü değil. Ve neden düşmanlarım her zaman yorgun ve açken bana saldırıyor? Neden üvey annemin paralı askerleriyle rahat bir yatakta güzel bir gece uykusu çektikten sonra tok karnına başa çıkamıyorum? (Mevcut konaklama yerleri hariç—bu şiltelerdeki şişlikler, aman Tanrım!) Suikastçılar canavarca bir türdür. Ya en kötü halinizdeyken saldırırlar ya da doğum gününüzde size saldırırlar. Daha onursuz bir meslek hiç tanımadım.

Neredeydim? Evet. Kapıdan beni takip eden Ariadne çığlık atmaya başladı. Yorgunluğun getirdiği baş dönmesini atmaya çalışarak başımı salladım ve bir saniye sonra onları gördüm.

Ya da daha doğrusu gördüm*o.*Üvey annemin koruyucularının eski lideri Razkarden—bir zamanlar*Benim*koruyucular, en azından tahtı ele geçirdiğim gün için ve ondan önce de babamın. Bu yaratıkların babamın katiline hizmetlerini sunmaları hainlik gibi görünüyor mu? Öyle değil—çünkü babama sadık değillerdi, üvey anneme de sadık değiller. Onlar tahta sadıklar. Tahta kimin oturduğu onlar için büyük ölçüde önemsiz.

Razkarden'in çığlıkları vadinin ve dağların üzerinden yankılanıyordu; muhtemelen onu komşu köylerden duyabiliyorlardı, bu yüzden yerlilerin bize karşı kullanabilecekleri başka bir şey daha var. Başlangıçta onu gördüğümde oldukça memnun oldum. O benim

krallık ve ben onu senin kadar özledim*olabilmek*Onun gibi duyarlı bir gargoyle'u özlüyorum.

Ama hemen öfke nöbetlerinden birinde olduğu ve açıkça seni ve yoluna çıkan herkesi parçalamaya niyetli olduğu belliydi. Arkasında, ok gibi uzun, karanlık bir çizgide uçan en az yirmi tane daha muhafız vardı. O halde gecikmelerinin sebebi şu: Basit bir peri kapısı tarafından engellenmemişler, tam kapsamlı bir saldırı için sayı topluyorlardı.

Ariadne'yi kulübeye doğru itmeye çalıştım, ancak yeterli zaman olmadığı açıkça ortaya çıktı. Bağırarak uyarmama rağmen, Ariadne'yi kendin geri sürüklemeye çalışmak için bize katılmak için koştun. Ancak Razkarden neredeyse yanımıza gelmişti, devasa kanatları onu bir kış rüzgarından daha hızlı bir şekilde manzaranın üzerinde taşıyordu. Ve böylece ikinizi de kendime doğru çektim ve Peçe'yi çağırdım.

Babamın daha önce yaptığını görmüştüm ama kendim hiç denemedim. En ufak bir eğilimim olmadı, o an da istemedim ama ihtiyaçlar olmalı.

Tüm peri hükümdarları Perde'yi çağırabilir. Ya da en azından onun küçük bir kenarı - isterseniz sarkan bir etek. Uzun zaman önce kaybolmuş ve çok tatsız olan eski bir peri diyarı olduğu düşünülüyor. Sarayımın daha bilgili üyelerinden bazıları, tüm Halk'ın bir zamanlar orada yaşadığına, sonra ayrılıp yaşamak için çok daha hoş diyarlar inşa ettiğine inanıyor, ancak Perde hala orada, dünyalarımız arasındaki çatlaklarda. Babam onu çağırdığında, karanlık bir sütun içinde kaybolmuş gibi göründüğünü hatırlıyorum. Düşmanlar için gerçekten dehşet verici, çünkü tüm Halk Perde'den korkar.

Sanki gece çökmüştü, hızlı ve ani, parıldayan yıldızlarla dolu bir gece. Rüzgar etrafımızda esiyordu—ne kadar soğuktu! Perdenin buz gibi olduğu ve çoktan ölmüş olabilecek, belki de ölmek isteyen sürüngen canavarlarla dolu olduğu söylenir, ancak ölümsüzdürler ve bu yüzden Perdeyi o yoldan bile terk edemezler. Dünya dışı ulumalar havayı doldurdu ve ben sadece kum ve toz kokusu aldım—kuru; donmuş; iğrenç. İçerideki bir şey tarafından bozulmuş kadim medeniyetlerin kokusu.

Razkarden bizimle birlikte o berbat yerde sıkışıp kalmıştı ve çığlık atıyordu—şimdi dehşet içindeydi, tüm cesareti gitmişti. Onu orada bırakabilirdim ve bunu biliyordu—çünkü Örtüyü çağırmıştım ve onu tek başıma kovabilirdim; Razkarden'ın onun üzerinde hiçbir gücü yoktu.

Ama ben intikamcı değilim ve bu yüzden çığlık atıp yalvarırken ve çaresizce etrafımızda çırpınırken karanlığın içinden öne doğru adım attım ve kolumu uzattım. Yaratık teklifimi hemen kabul etti, koluma doğru daldı ve o kadar sert bir şekilde yere düştüm ki neredeyse devriliyordum. Bacaklarından ikisini sol omzuma, geri kalanını da uzattığım koluma doladı, titredi ve hırıltılı bir ses çıkardı*çok-woo*bir tür ses—neredeyse ölümlü bir baykuşun sesi gibi.

Örtüyü kovdum. Bunu yapmak şiddetli bir rüzgar esintisi yarattı ve Ariadne dağın yamacındaki çimenlerin üzerine düştü. Sen dik durdun, çünkü beni tutmuştun, ama sen beni boğduğunda boğuk bir sesle serbest bıraktın.

Razkarden'ın omuzlarıma tutunduğunu fark ettim. Yaşlı koruyucunun sakinleşmesi için bir zamana ihtiyacı vardı ve ben de ona bunu verdim, titremeleri azalırken alnındaki tüyleri okşadım.

Bileğim korkunç derecede ağrıyor. Ne kadar da sıkıcı bir iş günlüğü. Görüyorsunuz ya, resmi yazılarımın çoğunu öğrencilerimden birine dikte etmemin sebebi bu. Neyse, Razkarden ve sürüsü gitti ve Rose ve ben sizi ve Ariadne'yi yataklarınıza kadar sürüklemeyi başardık, çünkü ikiniz de günlerdir pek uyumamış gibi görünüyordunuz ve yorgunluktan neredeyse bayılıyordunuz.

Nexus'a geri döndüm, tahtımı almak için hemen yola çıkma düşüncem olduğu için değil -Tanrım, üvey annemin zehirlenmesinin ardından gelecek kaos göz önüne alındığında ne kadar da sıkıcı bir iş olacak; şu anki halimde ve özellikle de aç karnına yapılacak bir şey değil- sadece tüm bu yıllardan sonra sonunda krallığıma bir göz atmak için. Ormanın bir nefesi.

Bu arada. Diyarımın ağaçlarında bu kadar rahatsız edici olan ne bilmiyorum. Onlar tamamen zararsız, Em, yeter ki onları rahat bırak.

Ama Grünesauge'a ulaştığımda, vadinin etrafını telaşla saran muhafızları gördüm ve nedenini anlamam uzun sürmedi. O kanlı kek bir şekilde kapıyı bize karşı mühürlemişti; dağın yamacında hiçbir izine rastlamadım. Sanırım onu fazla suçlayamam; ölümlülerin sürekli olarak fuayenizden tökezleyerek geçmesi eğlenceli olamaz ve ayrıca muhafızların sizi takip ettiklerinde korkunç bir karmaşa yarattıklarından şüpheleniyorum.

Ve yine de hayal kırıklığıydı. Öfkemle dağın yamacında küçük bir delik açmış olabilirim.

Kulübeye döndüğümde, seni tarif ettiğim gibi buldum: yataktan kalkmış, saçların tamamen darmadağınık, günlüğünün üstünde uyuyordun. Seni tekrar yatağa yatırdım ve yanaklarındaki mürekkep lekelerini yıkadım. İtiraf ediyorum, bunu yazarken, hikayeyi kendi dudaklarından tekrar duymak için seni uyandırmaktan kendimi birkaç kez alıkoymak zorunda kaldım.

Seni ne kadar özlemişim.

"Sadece bir gündü!" diye cevap verdiğinizi duyar gibiyim. Eh, bir gün çok uzun.

Biliyor musun? Rose bana senin başarın karşısında neden daha fazla şaşırmadığımı sordu. Seni benim kadar anlamıyor, Em, ama sen onu artık bir arkadaş olarak gördüğün için ona gerçeği söyledim: Şaşırmak için, senin her şeyi başarabileceğini önceden bilmemem gerekirdi.

12th October

Ben emindim bu öğleden sonra trenimizi kaçıracağız. Az sayıdaki kişisel eşyalarımı paketlemem bir saatten az sürdü, ancak Wendell'in kendini organize etmesi doğal olarak bir asır sürdü. O ve Ariadne, ek valizler, ayrıca giysi kutuları ve ipek ambalajlar için iki kez dükkana gittiler. Sonra tren yolculuğu için termos şişeleri hakkında uzun bir sohbet oldu, bu noktada kendimi Shadow ile sonbahar güneşinin altında dışarıda oturmak için uzaklaştırdım.

Her neyse, ona fazla kızamam çünkü Leoburg'dan batıya giden tren birkaç saat gecikti ve biz de vaktimiz varken vardık. Az önce indiğimiz dağların güzel bir manzarasını sunan rayların yanındaki bir bankta oturuyorum.

Lanet rüzgar! Sayfaları kapmaya devam ediyor, Wendell'in el yazısının anlık görüntüleriyle beni kışkırtıyor. Eğer o *ısrar ediyor* Günlüklerime yazarken -tamam, tamam, bunu yaptığında faydalı olabilir- gösteriş yapmaktan kaçınamaz mıydı? Herhangi birinin el yazısının, peri olsun ya da olmasın, çok fazla çaba sarf etmeden onunki kadar düzgün olabileceğini kabul etmeyi reddediyorum. Günlüğüme bir büyü yaptığına neredeyse inanabilirdim ama buna cesaret edemeyeceğine yemin ediyor. En azından çizginin nerede olduğunu biliyor.

Bu sabah planladığımdan daha geç uyudum - uyanmam gün doğumuydu. Görünüşe göre St. Liesl'e fazla iyi uyum sağladım ve şimdi şafaktan gün batımına kadar köylülerin saatlerini uyguluyorum. Wendell'in yatağının tarafı boştu, bu şaşırtıcıydı. Onun benden daha erken kalkması çok nadirdir.

Gözlerimi açar açmaz görüşüm büyük miktarda siyah kürk, soğuk, ıslak bir burun ve devasa bir dil tarafından engellendi. Hiç alınmadım, tam tersine—ve Gölge'nin yüzümü boynuna gömmeden önce yanaklarımı yalamasına izin verdim.

"Zavallı canım," diye mırıldandım. "İşte, işte—seni tekrar terk edeceğim konusunda endişelenmene gerek yok!"

Döndüğümden beri her sabah böyleydi ama itiraz edemiyordum. Onu, o beni özlediği kadar özledim ve bir daha asla onun takip edemeyeceği hiçbir yere gitmemeye yemin ettim.

Bir şekilde Wendell'in varlığının farkına vardım. Gerçekten de, yukarı baktığımda kapı çerçevesine yaslanmış, okunamayan gülümsemelerinden biriyle beni izliyordu.

"Ne zamandan beri sabah insanı oldun?" diye sordum.

"Değilim," dedi kesin bir şekilde. Odaya girdi ve yatağa uzanarak düştü, bacakları bacaklarımla birlikte duvara yaslandı. "Sadece o ikisi yine kavga ediyordu ve ben de her şeyi ayırmam gerektiğini hissettim."

"Yine mi?"

Hafifçe söylemek gerekirse, Shadow ve Orga birbirlerine alışamadılar. Hiç şaşırmadım; kediler Shadow'dan korkarlar—haksız yere, her zaman öyle olduğunu düşündüm, zira Shadow onların varlığını fark etmiyor. Orga, Shadow'u korkutan ilk kedi gibi görünüyor ve bundan kötü niyetli bir zevk alıyor gibi görünüyor, karanlık yerlerde saklanıp ona saldırıyor, pençelerini uzatıyor.

"Korkarım ki çoğunlukla onun hatası," dedi Wendell. "Ona sataşıyor."

"O bir zorba," dedim, Shadow adına sinirlenerek. "Kötü niyetli, kana susamış bir canavar."

"Ve bu daha yüzeyin sadece ta kendisi," diye sevgiyle katıldı Wendell.

Eğildi ve beni öptü. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve bir an kendimi kaybettim, ardından aşağıdaki mutfaktan gelen tıkırtılı dolap sesleri ve kahkahalar beni kendime getirdi.

"Şunu söylemeliyim ki," diye mırıldandı, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek, "Cambridge'e dönmeyi dört gözle bekliyorum. Yani, daireme."

"Geçici olarak," dedim.

Gülümsedi. "Geçici olarak."

Aşağıya indiğimizde, Julia Haas, kocası Albert ve dört kızının etrafta koşuşturduğunu gördük, açıkça görkemli bir uğurlama ziyafeti hazırlıyorlardı—Astrid hariç, Ariadne ile birlikte ateşin başında heyecanlı bir sohbetin ortasında duruyordu. Rose kahve yapıyordu.

"Siparişimi size bırakayım mı?" diye sordum yanından geçerken.

Bana kaşlarını çattı. "Ben sadece yardım etmeye gönüllü oldum. İyi niyet göstergesi."

"Ne kadar düşünceli," dedim, yüzümü düz tutarak. "Benimkine ekstra krema lütfen."

"Dikkat et sen."

Kapı açıldı ve Roland Haas ve iki oğlu içeri girdi, bunlardan birinin kolunun altında bir bebek vardı. Beni endişelendiren şey, hemen ardından kafeden tanıdığım bir çiftin ve ardından Ariadne'ye selam veren üç gencin gelmesiydi.

"Onları davet ettim," diye açıkladı Ariadne, ifademe karşılık olarak. "Şey, köylülerin hepsinin bizi göndermek isteyeceğinden şüpheliyim - bazıları sırtımızı görmekten mutlu olacak - ama bakın, işte daha fazlası!"

Kulübe artık herkesi alabilecek kadar dolmuştu ve bu yüzden Julia herkesi bahçeye çıkardı, orada bir şenlik ateşi yaktı, kocası ve kızları ise gidip gelip herkese kahve getirdi. Kendimi Julia ve Roland ile, keşfetmeye vakit bulamadığımız komşu bir vadide kristal bir mağara hakkında konuşurken buldum, burada kapılarının önüne bıraktığınız her türlü küçük işi, ister bitmemiş bir örgü ister ağartılması gereken bir keten olsun, tamamlayacak üç şarkı söyleyen peri yaşıyordu.

"Eh, endişelenecek çok şeyiniz vardı, değil mi?" dedi Julia nazikçe. "Bir dahaki sefere buraya geldiğinizde Papa size yeri gösterecek."

Roland bana "St. Liesl'de ilkbahar çok güzel bir zamandır," diye güvence verdi ve daha ne olduğunu anlamadan, Roland'ın dediği gibi, "Mayıs veya Haziran'da, çayırlar en güzel zamanlarında" geri döneceğime söz verdim.

Köylüler artık Wendell'i biliyorlar, tabii ki - şu anda çan çiçeği çayırıyla çevrili ve çatısında güzel bir İrlanda yosunu filizlenen kulübenin durumu göz önüne alındığında kaçınılmazdı. Julia ve kızlarından birinin kahvaltı için bizimkine giderken Wendell'in Razkarden ile karşılaşmasına tanıklık etmelerinden bahsetmiyorum bile.

"Dün gece her şey yolunda mıydı?" diye sordu Wendell.

"Ah, evet," dedi Julia, ona sıcak bir gülümsemeyle. "Herkes sağ salim evine döndü. Elbette bazıları biraz fazla içmişti, ama önemli değil. St. Liesl'de hiç gece yarısı şenlik ateşi yakmadık! Kuzeydeki kız kardeşimin köyünde bir tanesine gittim, ama eski zamanlardan bazıları da dahil olmak üzere birçok insan için bu ilkti."

Wendell faunları krallığına geri sürdü. Grünesauge'deki kapının mühürlenmesiyle oraya nasıl gideceklerini bilmiyorum ama Wendell endişeli görünmüyor. Artık St. Liesl sakinlerini rahatsız etmeyecekler ve köylüleri tetikte tutmak için civarda bol miktarda iğrenç Halk varken—Snowbell ve onun gibiler—görünüşe göre *krampuşun*nesiller boyunca St. Liesl'i rahatsız eden ölümlerin ve kaybolmaların çoğunun arkasındaki birincil suçlulardı. Bu nedenle köylüler artık biraz daha rahat uyuyabilirler—karanlıkta bile dikkatli olmaları gerekse bile.

Julia, Wendell'in kolunu sıktı. Köylülerin ona karşı rahat tavırları biraz rahatsız ediciydi; Hrafnsvik'teki köylülerin yaptığı gibi, ona karşı hiç de hayranlık duymuyor veya onun huzurunda gergin görünmüyorlardı. Sanırım bunun sebebi peri mirası. Kesinlikle ona minnettarlar, ancak yokluktan gelen bir şekilde, tıpkı birinin ekinlerini hızlandırdığı için güneşe minnettar olabileceği gibi.

"Ariadne," diye seslendim ve Haas kızlarından biriyle olan sohbetini yarıda kesti. "Biraz konuşabilir miyim?"

"Elbette, teyze," diye cevapladı ve beni bahçenin kenarındaki banka kadar takip etti. Kayın korusu artık neredeyse yapraksızdı; sadece dallara yapışmış, rüzgarda titreyen yaprak parçaları vardı.

"Köylüleri davet etmekte yanlış mı yaptım?" dedi gergin bir şekilde. "İyi ilişkiler sürdürmenin en iyisi olacağını düşündüm—sonuçta daha fazla araştırma için buraya geri dönmemiz gerekebilir."

"Evet—yani, hayır, onları davet etmek yanlış değildi," dedim. "İyi yaptın. Sadece demek istediğim—" Durdum, kelimeleri toparlayarak. "Ariadne—bazen sana karşı çok sert davrandım sanırım. Kendini son derece yetenekli bir yardımcı olarak kanıtladın ve Faerie'de bana çok yardımcı oldun. Umarım benden bir şeyler öğrenmişsindir ve rehberliğe ihtiyacın olduğunda bana gelirsin. Her zaman nazik olmayı hatırlamayabilirim, ama her zaman sorularını cevaplayacağım çünkü—çünkü benim için önemli olmaya başladın."

Bir tür sonuç eklemem gerektiğini hissettim, ancak bir önceki gün konuşmayı kafamda prova ettiğimde aklıma bir sonuç gelmemişti ve bu yüzden garip bir şekilde sessizliğe gömüldüm. Ariadne şaşkın görünüyordu. Sanırım ona daha önce hiç bu kadar çok kelimeyi üst üste söylememiştim, ona saha çalışması teknikleri ve benzeri şeyler hakkında talimat vermenin dışında. Sonra umutlu bir sesle, "Teşekkür ederim, Emily Teyze. Yani, her zaman düşündüm - şüphe ettiğimi söyleyemem ama - şey. Teşekkür ederim." dedi.

"Görüyorsun ya, bir asistana alışkın değilim." Kelimeyi biraz tökezledim, çünkü sadece asistan demek istemedim tabii. Ailemle hiç yakın olmadım - ne banka bakiyesini büyütmede hayat amacını bulan kardeşimle, ne de tarla farelerinin tüm bilimsel merakına sahip iyi huylu, çalışkan insanlar olan anne babamla. Ama Ariadne anlamış gibi görünüyordu ve yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi.

"Bunların hiçbirine alışkın değilim!" dedi. "Hayatımın geri kalanında elbise dikmekle meşgul olacağımı sanıyordum. Ah, elbiseleri severim ama *O*çok. Sevdiğim şey bu ve sadece senin sayende babama söyleyecek kadar cesur hissettim. Ve şimdi, işte buradayım—Faerie'yi yeni gördüm! Teşekkür ederim, Teyze."

Öne doğru eğilip bana sımsıkı sarıldı, sonra yanağımdan öptü ve arkadaşlarının yanına gitti.

*Yapılacak bir şeydi bu,*O anın bittiğine şükrederek düşündüm. Yine de kendimi gün boyunca, bir kişinin dalgınlıkla sevdiği bir mücevher parçasına dokunması gibi, anıya geri dönerken buldum.

Kendime bir kupa çikolata aldım ve doğaçlama grubu izlemek için çimlere yerleştim. Rose bir süre sonra yanıma geldi ve Bertocchi'nin dryadoloji topluluğunda çok fazla kutuplaşmaya yol açan son teorisi hakkında yaptığımız tartışmaya geri döndük. Sanırım ikimiz de o noktada arkadaşlıktan biraz yorulmuştuk ve entelektüelin metaforik kütüphanesinde bir süre dinlenmekten mutluyduk. Konuşmayı hala kavgalı ama dostça bir şekilde sonlandırdık ve Rose bir şekerleme yapmak için içeri çekildi.

Bu arada Wendell, Eberhard'ın ailesiyle birlikte oturduğu açık hava masasında vakit geçiriyordu. Eberhard, ailesiyle, çok sayıda zarif ve ayrıntılı el hareketi içeren bir sohbete dalmıştı. Eberhard'ın yaralarına karşılık onlara her türlü saçma hediyeyi vaat ediyordu. Eberhard, hareketlerinden ve ifadesinden, çok da güçlü olmasa da, bu armağanları reddetmeye çalışıyor gibiydi.

Bir huzursuzluk hissettim ya da belki de sadece bir suçluluk katmanıydı. Shadow, şekerleme yaptığı hoş güneş parçasından ağır ağır yürüyerek yanıma geldi ve kendini bıraktı. Karnını tekrar uykuya dalana kadar ovdum.

Wendell biraz sonra yanıma geldi, tembelce kambur bir şekilde çimlere yaslandı. "Şimdi, Em, o belirli surat ifadesi ne anlama geliyor?"

Başımı iki yana salladım. "Beni çok kolay affetti. Hepsi affetti."

"İyi!" dedi Wendell. "Bu şekilde çok daha rahat. Kin tutmak yorucu bir iştir."

"Onu neredeyse öldürüyordum," dedim. "Onların sevgisini geri kazanmak için sihirli bir meyve ağacından veya ne vaat ettiysen ondan daha fazlası gerek. Bir şekilde hile gibi geliyor."

"Seni köyden kovmalarını mı istersin, yoksa Gölge'ye taş mı atsınlar?"

"Hayır." Ne istediğimi bilmiyordum. Sadece köylülerin sıcaklığının beni huzursuz ettiğini ve bildiğim dünyadan kopmuş gibi hissettirdiğini biliyordum. Ve ufukta beni ne bekliyordu?

Wendell başını eğdi, beni düşündü. Rahatsızlığımı anladığını hissetmedim, ancak köylülerle benim adıma yaptığı çabaları kesinlikle takdir ediyordum. Belki de onlara benden daha fazla yakınlık duyuyordu.

"Zahmet etme," dedim kuru bir şekilde. "Suçlu bir vicdanı anlamanı beklemiyorum. Bir şeyi zorlayacaksın."

Buna güldü. "Neredeyse unutuyordum," dedi. "Bunu kaçırdın. Sabah biz uyurken gelmiş olmalı—aşağıdaki masadaydı."

Bana bezle örtülü küçük bir sepet uzattı. Sepeti geri çektiğimde Poe'nun somunlarından birini buldum—şüphesiz onundu; her zamanki gibi tertemizdi, kurutulmuş yaban mersinleriyle süslenmişti ve üstüne bir tutam deniz tuzu serpilmişti. Tatlı, mayalı kokuyu minnettarlıkla içime çektim.

"Küçük olanın yaptığının etkileyici olduğunu kabul etmeliyim," dedi. "Sana kapısını vermek—bunu nasıl yapacağımı bileceğimden emin değilim. Beni şaşırttı."

"Çünkü onları hafife alıyorsun," dedim. "Hepsini. Sıradan periler sandığından daha zeki ve beceriklidir."

"Hımm," dedi ve bir parça ekmek kopardı.

"Doğru," diye itiraz ettim. "Sadece küçük oldukları için onları görmezden gelemezsin. Faunlar olmasaydı, eve giden bir yol bulamazdın."

Bir an sessiz kaldı, dalgın dalgın ekmekle oynadı. "Haklısın." Bu beni aniden durdurdu—bir tartışmaya veya başka bir hafif geçiştirmeye hazırlıklıydım.

"Öyleyim."

"Evet, Poe yardımcı oldu;*fuchszwerge*Ayrıca. Ve yaratıklara tepeden bakarak, onlardan biri kadar iyiyken ne işim var? Büyükannem benden hayal kırıklığına uğrardı."

Sanırım şokum yüzümden okunmuş olmalı ki güldü. "Senin yanımda olmanla başarısızlıklarımı unutmam pek mümkün değil, Em."

"Bu iyi. Aksi takdirde onları fark etmeyeceksin ve bu yüzden başını her türlü belaya sokacaksın."

Gülmesini bekliyordum ama bunun yerine yeşil gözleri ciddileşti ve elimi tuttu. "Bana söylemekten asla korkma."

"Sana ne diyeyim?"

Kaşlarını çattı. "Babam bir zamanlar, temel kaygıları çocuklarının bakımı ve evi temiz tutmak olan mütevazı bir adamdı. Anneme ilgi duymasının bir nedeni vardı, kendi annesi de*oíche sidhe.*Bunu hatırlamıyorum ama ablam bana hikayeler anlattı... Onu, Razkarden düşmanlarını parçaladığında tezahürat eden ve sadece meşgul olacağı bir savaş olsun diye komşu krallıklarla aptalca kavgalar başlatan bir adam olarak tanıyordum. Üvey anneme gelince, hepimize düşkündü. Onun durumunda,*arzu*tahtı ona bulaştıran için. Babamla paylaşmak yeterli değildi—onu sadece kendisi için istiyordu. Ve sonra senin önceki talibin var—ne kadar da beceriksiz bir adam! Peri diyarının tüm hükümdarlarının başına gelen bir kader gibi görünüyor, bir kış gecesi kadar keskin ve soğuk olmak."

Yüzünü inceledim. Onun böyle konuştuğunu duymak garipti -yani, tüm Halk gibi, o da kendi üzerine düşünmek için yaratılmamış. Ama sonra ağzımda bir gülümseme belirdi.

"Ne?"

"Üzgünüm," dedim. "Ama pelerininde kırışıklık varsa dışarı çıkamayan birinden asla korkabileceğime inanmıyorum."

Bir kahkaha attı ve arkasını döndü. Ama ben uzanıp elini tuttum, ellerimin arasına sıkıştırdım ve bana baktığında yüzü bir gülümsemeye dönüştü.

"Seninle olacağım," dedim sessizce. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Başımı omzuna yasladım ve Roland'ın arpını çalmasını izledik.

"Daha önce tartıştığımız şey," dedim, "ortak periler hakkında—" "Ah, evet. Söylemek istediğin bir nokta vardı, değil mi? Hissedebiliyordum. Hoşuma gitmeyecek bir şey. Hadi, argümanlarını duyalım."

"Bir değil*nokta,*" dedim. "Sadece bir fikir. Ve bunu düşündüğünden daha çok beğenebilirsin."

29th December

Geç geldik dün gece ve bu sabah geç yattım. Ev—o kesinlikle bir malikaneye komşu bir ev, çünkü Wendell "tozlu kulübeler"le bir kez ve herkes için işinin bittiğini duyurdu - kıyı şeridinin üstünde, turkuaz dalgaların deniz kabuğu rengindeki kireç taşına çarptığı bir tepede yer alıyor. Aslında bir plaj yok, çünkü burası ülkenin engebeli, nadiren ziyaret edilen bir köşesi, ancak kayalardan dalabileceğiniz suya inen bir patika var. Wendell bunun için biraz üzüldü, ancak kuma ihtiyacım yok, çünkü sadece kitaplarıma giriyor ve Shadow'un kürkünü taramayı bir kabusa dönüştürüyor. Her durumda, uzun süre kalmayacaktık.

Tekrar yazmak garip hissettiriyor. Neden daha önce günlük tutmaya geri dönemediğimi bilmiyorum. Belki de Wendell haklıydı ve onun diyarına yaptığım yolculuğun her ayrıntısını hafızamdan kayıp gitmeden önce, hem güzellik hem de korku sahneleriyle dolu, Faerie'nin eşit ölçüde sahip olduğu sahnelerle dolu, ayrıntılı bir rüya gibi kaydetme çılgınlığımda kendimi bir şekilde aşırı zorladım.

Wendell uyanmadan önce bu sabah kalktım ve kıyıya oturmaya gittim. Ayakkabılarımı çıkardım ve ayaklarımı kış için gülünç derecede sıcak olan suya sarkıttım. Daha önce sadece bir kez Yunanistan'a gittim, perilerle ilgili hikayeler peşindeydim ve ülkeyi iyi tanımıyorum. Bu, bağlantı noktasını bulmamda bir engel değildi, çünkü kış perisinin kapısından gördüğüm kıyı şeridinin ve adaların şeklini ezberlemiştim ve Wendell ve ben Cambridge'deki haritaları birkaç gün boyunca taradıktan sonra yeri kolayca bulabildik. Yaratığın Avusturya'daki girişi kapattığı gibi girişi de kapatmış olması mümkün olsa da, Wendell bunun pek olası olmadığını, çünkü görünüşe göre bunu yapmanın zor ve yorucu bir iş olduğunu söyledi.

Kiraladığımız ev, kapıdan yirmi dakikadan fazla yürüme mesafesinde değil, kapının camdan bir tokmağının güneş ışığıyla aydınlanmış deniz suyuyla dolu olduğunu biliyorum.

Bu yolculuğu şimdi, yılın sonunda yapmamız çok uygun görünüyor. Faerie'de geçirdiğim üst üste ikinci kış olacak, ancak bu sefer eski yılın geçtiğinin farkında olacağım, çünkü Wendell'in büyüsünün koruması altında olacağım ve bu yüzden önceki iki ziyaretimde üzerime çöken korkunç sisle uğraşmak zorunda kalmayacağım. Ayrıca, kendi ülkesindeki zaman akışını, ölümlü dünyayla hemen hemen aynı zamana denk gelecek şekilde değiştirmeye söz verdi. Elbette bunu bana en ilgisiz şekilde söyledi.

Wendell'in krallığında neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz elbette. Tam olarak değil. Wendell, şarabına koyduğum zehir miktarına dayanarak üvey annesinin öldüğüne inanıyor. En azından, kendisi gibi büyüsünü kullanamayacak hale gelmiş olacak.

Peki bu ne anlama geliyor? Kaosa sürüklenen bir dünyayla mı karşılaşacağız? Başka bir perinin iktidar boşluğuna adım attığı ve tahtı ele geçirdiği bir dünya mı? Göreceğiz. Her iki durumda da, Wendell'in tahtı ele geçirmeyi başaracağına inanıyorum, sadece Wendell olduğu ve görünüşe göre uzayı ve zamanı manipüle edebildiği için değil (çağırdığı o kanlı "Peçe" bana bir hafta boyunca kabuslar yaşattı), aynı zamanda*onlara.*

Başımın üzerinden bir şekil geçti. Bakmadan anladım, çünkü gölgelerinde hayal ettiğime inanmadığım keskin bir soğukluk vardı, Razkarden'dı. Wendell'in ikametgahını, nerede olursa olsun, düzenli olarak devriye geziyor, ihtişamını çevresine uyacak şekilde değiştiriyor. Bu sabah, açık kahverengi rengi çalılıklı kırsala karışan benekli bir baykuşa benziyor. Diğer koruyucular yakındaki tepelere dağılmış, bekliyorlar.

Ve hepsi bu kadar değil.

O an onları göremedim, şükürler olsun. Ama dün gece onları gördüm, yamaçtaki karanlıkta gizleniyorlardı. Aşırı büyük gözlerin parıltısı; yıldız ışığı onlara dokunduğunda bıçak ucu boynuzlarının oluşturduğu daha da derin gölge karanlığı.

Wendell onların buraya nasıl geldiklerini bilmiyor. Umursamıyor gibi görünüyor; onlara gelmelerini emretti ve geldiler. Faunların, peri diyarını peri diyarına ve sınır komşusu oldukları insan topraklarına bağlayan gizli yollar hakkındaki bilgilerinin bizim hayal ettiğimizden bile daha derin olduğu açık. Dün gece uykularımızı bölen, ürkütücü, sızlanan ulumalarıyla köpeklerini de getirdiler.

Ve yine de hepsi bu değil—en azından bir düzine kadar trol ailesi var, Poe tarafından bize gönderildi. Daha önce hiç trol görmemiştim; çoğunlukla Kuzey Avrupa ve Rusya'nın uzak, soğuk bölgelerinde bulunurlar—dayanıklı bir toplulukturlar, bu yaratıkları araştırmalarının odak noktası yapan bilim insanlarıdır. Bu troller belki üç fit boyundadır ve iyi giyimli ortaçağ

köylüler, şişkin yüz hatları ve gri tenleri olmasalardı. Her biri bir çeşit alet taşırdı—esnaflığa kültürel vurgu yapıldığının başka bir kanıtı mı?[*]—çekiçlerden, küreklerden ve testerelerden sepetlere ve fındık toplayıcılara kadar çeşitlilik gösterir. Çok az konuşurlar, çoğunlukla kendi aralarında mırıldanırlar ve sonra ben onlarla sohbet etmeye çalıştığımda çalılıklara doğru geri çekilirler, ancak Poe'ya göre troller keşfetmekten, oradan oraya dolaşmaktan ve yerel halka hizmetlerini sundukları geçici köyler kurmaktan, sonra her şeyi toplayıp tekrar yola koyulmaktan daha çok hoşlanırlar. Wendell ile istediği gibi krallığında seyahat etme hakkı karşılığında ittifak kurmaktan mutluluk duyuyorlardı.

Ve sonra, ortak periler arasındaki müttefiklerimizin sonuncusu ama en önemlisi, *fuchszwerge.*Snowbell akrabalarına Wendell'in diyarına yaptığı yolculuğu anlattığında, kıskançlıktan çılgına döndüler ve bir sonraki görevine davet edilmeyi talep ettiler. Bizi Grünesauge'da bekliyorlar. Wendell ve ben kış perisinin evine girdiğimizde—ki şimdi terk edilmiş olacak, soğuğun derinliklerinde—önce St. Liesl'in mühürlü kapısını açacağız ve onları içeri alacağız. Sonra hep birlikte Wendell'in diyarına doğru ilerleyeceğiz, çeşitli kabuslardan oluşan bir ordu.

Ayakkabılarımı aldım ve yalınayak eve geri yürüdüm. Altı yatak odası ve üç balkonu olan parlak beyaz taştan bir yapıydı, sadece bir gece kalan iki kişi için kesinlikle saçma bir konaklama. Mutfakta Wendell'i uyanık buldum, kiralık evle birlikte gelen tesis aşçımızla şakalaşıyordu. En azından şaka yaptığını varsayıyorum—Yunancada bir düzine kelimeden az konuşuyorum.

Aşçı, sık sık çay havlusuyla sildiği çok kırmızı bir yüze sahip, güven verici derecede tombul bir bireydi ve kahvaltımızı çoktan hazırlamıştı. Kahvaltımız domatesle yapılmış bir omlet, yoğurt ve balla karıştırılmış dilimlenmiş meyveler, sebzelerle dolu bir çeşit baharatlı pide ve tabii ki bol miktarda kahveden oluşuyordu.

İçeri girdiğimde Wendell beni öptü, ki bunu normalde başkalarının önünde yapmayı sevmem ama o bu günlerde o kadar iyi bir ruh halinde ki ben de onun yanında aynı şekilde neşelendiğimi fark ettim ve bu yüzden aldırış etmedim. Aşçımız kısa bir reverans yaptı ve hizmetçilerin odasına çekildi.

"İşte," dedi Wendell sonunda, tabakların büyük bir yüzdesini bitirdiğimizde, bir fincan kahve daha yudumlarken sandalyesini geriye yasladı. "Şimdi*O*"Bir krallığı geri almaya başlamanın medeni yoludur."

"Herhangi bir çabaya başlamanın medeni yolu olduğunu söylerdin," dedim eğlenerek. "Ya da tembellik ederek geçirilen bir gün."

"Zehirlendikten sonra tembellik etmek için çok fazla zamana ihtiyaç vardır," dedi şikayetçi bir tonda. "Hepimiz travmatik bir deneyimden hemen sonra kütüphanecileri terörize etmek ve üç veya daha fazla kağıt karalamak için kütüphaneye gitmek istemiyoruz."

Sadece başımı salladım ve bir parça tost daha aldım. Tamamen iyi görünüyor, ancak bazen sihrini kullandığında baş ağrısından şikayet ediyor. Üvey annesinin zehrinden kurtulması haftalar sürdü, bu da sonbaharın geri kalanında Cambridge'e geri dönmemiz için bir neden daha verdi, ayrıca gevşek uçları bağlamamız gerekiyordu.

Yukarı çıkıp Shadow'u uyandırdım. Yatağın ayağında uyuyordu ve homurdanarak doğruldu, kuyruğunu salladı. Sonra bir çanta hazırladım—çok hafif, sadece birkaç eşya, günlüğüm ve harita kitabımın taslağı dahil. Yavaşça üzerinde çalışmaya geri döndüm ve şimdi neredeyse tamamlandı.

Ellerim hafifçe titriyordu. Doğal olarak, Wendell'in diyarına geri dönmenin heyecanıyla kendimden geçiyordum. Hayır, orada katlandığım ve neredeyse deliliğe düşmeyi de içeren dehşetleri unutmadım. Gerçekten, bende yanlış bir şeyler var.

İkimiz de Cambridge'den uzun bir izin alacağız. Wendell geri döneceğine inanmıyor ve neden dönsün ki? Akademik hayat onun için sadece bir amaca ulaşma aracıydı, amaç evine geri dönmenin bir yolunu bulmaktı. Ama biliyorum ki, sadece ara sıra da olsa. Belki burada bir dönem, orada bir dönem. Sonuçta kadrolu bir akademisyenin çok fazla özgürlüğü vardır ve Silva Lupi'ye yolculuğum hakkında yazdığım makale (elbette çok sansürlenmiş ve yoğunlaştırılmış) gelecek ayki dergide yayınlandığında *Modern Dryadoloji,* Cambridge beni tutmak için daha da istekli olacaktır. Ortak yazar olarak hareket eden ve aslında ismimin yayında ilk sırada görünmesine izin veren Rose, bunun akademik camiayı telaşa sürükleyeceğinden emin.

Ve ayrıca—yayınlanacak haritam da olacak.

Wendell zarifçe pencereye yaslanmış, denize bakıyordu, ben de Shadow'la birlikte aşağı indim. En açık pelerinini giymişti, koyu gözlerinin yeşilini ortaya çıkaran gümüş düğmeli koyu kahverengi. Hiçbir şey götürmezdi yanına—elbette ayaklarının dibinde sabırla oturan ve kuyruğunu seğiren Orga hariç.

"Peki," dedi gülümseyerek elini uzatarak. "Hadi yapalım mı?"

Aldım ve kapıyı arkamızdan kapatma gereği duymadan evden çıktık.

NOTLARI ATLA

* Evelyn Dadd, Kainuu bölgesindeki bir trol köyünde demircilikle ilgili gözlemlerini belgeliyor Lisans ders kitabının en son (1909) baskısında Finlandiya'nın *Dryadolojiye Giriş: Teori, Yöntemler ve Uygulama.*

Emily Wilde ve Wendell Bambleby'nin hikayesi 3. Kitapta devam edecek.

Heather Fawcett tarafından

Emily Wilde'ın Periler Ansiklopedisi Emily Wilde'ın Diğer Topraklar Haritası

Yazar Hakkında

HYUVARLAKFAWCETTbir dizi ortaokul romanının yazarıdır, bunların arasında *Ember ve Buz EjderhalarıNe Vahşi Şeylerin Lütfu,*genç yetişkin dizisi Even the Darkest Stars'ın yanı sıra. İngiliz edebiyatı alanında yüksek lisans ve arkeoloji alanında lisans derecesine sahiptir. Vancouver Adası'nda yaşamaktadır.

heatherfawcettbooks.com
Facebook.com/HeatherFawcettAuthor
Instagram:@heather_fawcett

Penguin Random House

Sırada ne var?

okuma listeniz?

Bir sonrakini keşfet

harika bir okuma!

Bu yazar hakkında kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve güncel haberler alın.

Hemen kaydolun.

_145871955_